

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 17 / III Legislatura / Segon període

Dijous, 29 de desembre de 1988

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 18

Tercera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i catorze minuts.

Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat de Catalunya, de les seves Entitats Autònomes i de les Entitats Gestores de la Seguretat Social per a l'Exercici del 1989 (Continuació.)

Addició de disposicions addicionals (Continuació.)

Esmena del G. Socialista (núm. 234, d'addició)

Torn a favor : *I. Sra. De Madre (S)* (p. 699).

Torn en contra : *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 699).

Esmena del G. Socialista (núm. 235, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Aleu (S)*, juntament amb les esmenes núms. 264 i 266 (p. 700).

Torn en contra : *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 701).

Esmena del G. Socialista (núm. 236, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Roma (S)* (p. 702).

Torn en contra : *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 702).

Esmena del G. Socialista (núm. 237, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Riera i Olivé (S)* (p. 703).

Torn en contra : *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 704).

Esmena del G. Socialista (núm. 238, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Riera i Olivé (S)* (p. 704).

Torn en contra : *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 705).

Esmenes del G. Socialista (núms. 239 i 240, d'addició)

Torn a favor : I. Sr. Riera i Olivé (S), juntament amb l'esmena núm. 348 (p. 705).

Torn en contra : I. Sr. Escudé (CiU) (p. 706).

Esmena del G. Socialista (núm. 241, d'addició)

Torn a favor : I. Sr. Roma (S) (p. 707).

Torn en contra : I. Sr. Escudé (CiU) (p. 708).

Esmena del G. Socialista (núm. 242, d'addició)

Torn a favor : I. Sr. Riera i Olivé (S) (p. 708).

Torn en contra : I. Sr. Escudé (CiU) (p. 709).

Esmena del G. Socialista (núm. 243, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 32) (DSPC-P, 15).

Esmena del G. Socialista (núm. 244, d'addició)

Torn a favor : I. Sr. García Guillamón (S) (p. 709).

Torn en contra : I. Sr. Escudé (CiU) (p. 710).

Votació de les esmenes núms. 234 i 235 : rebutjades per 33 vots a favor, 58 en contra i 5 abstencions (p. 710).

Votació de les esmenes núms. 236 i 243 : rebutjades per 35 vots a favor, 59 en contra i 3 abstencions (p. 710).

Votació de les esmenes núms. 237, 238, 239, 240, 241, 242 i 244 : rebutjades per 31 vots a favor, 60 en contra i 8 abstencions.

Esmenes del G. Socialista (núms. 245 i 246, d'addició)

Torn a favor : I. Sr. Gibert (S), juntament amb les esmenes núms. 248, 249, 250 i 251 (p. 710).

Torn en contra : I. Sr. Escudé (CiU) (p. 712).

Esmena del G. Socialista (núm. 247, d'addició)

Torn a favor : I. Sr. Clofent (S), juntament amb l'esmena núm. 252 (p. 713).

Torn en contra : I. Sr. Escudé (CiU) (p. 714).

Esmenes del G. Socialista (núms. 248, 249, 250 i 251, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 245).

Esmena del G. Socialista (núm. 252, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 247).

Esmena del G. Socialista (núm. 253, d'addició)

Torn a favor : I. Sra. Barenys (S) (p. 715).

Torn en contra : I. Sr. Escudé (CiU) (p. 715).

Esmena del G. Socialista (núm. 254, d'addició)

Torn a favor : I. Sr. Cadevall (S) (p. 716).

Torn en contra : I. Sr. Escudé (CiU) (p. 716).

Votació de les esmenes núms. 251 i 252 : rebutjades per 34 vots a favor, 60 en contra i 3 abstencions (p. 717).

Votació de les esmenes núms. 253 i 254 : rebutjades per 35 vots a favor, 60 en contra i 5 abstencions (p. 717).

Votació de les esmenes núms. 245, 246, 247, 248, 249 i 250 : rebutjades per 29 vots a favor, 60 en contra i 8 abstencions.

Disposició Transitòria Primera

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 255, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Saura (IC), juntament amb l'esmena núm. 256 (p. 717).

Torn en contra : I. Sr. Escudé (CiU) (p. 717).

Disposició Transitòria Segona

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 256, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 255).

Addició de disposicions transitòries

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 257, d'addició)

Torn a favor : I. Sr. Saura (IC) (p. 717).

Torn en contra : I. Sr. Escudé (CiU) (p. 718).

Votació de les esmenes núms. 255 i 256 : rebutjades per 19 vots a favor, 56 en contra i 14 abstencions (p. 718).

Votació de l'esmena núm. 257 : rebutjada per 29 vots a favor, 58 en contra i 4 abstencions (p. 718).

Text del Dictamen

Votació : aprovada per 58 vots a favor, cap en contra i 33 abstencions (p. 718).

Disposició Final Primera

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 258, d'addició)

Retirada abans (DSPC-P, 15, p. 542).

Esmena del G. Mixt (núm. 259, d'addició)

Torn a favor : I. Sr. Latorre (M) (p. 718).

Disposició Final Segona

Disposició Final Tercera

Esmena del G. p. Popular (núm. 260, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Curto (P)* (p. 718).

Torn en contra : *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 719).

L'I. Sr. Curto (P) intervé per retirar l'esmena núm. 260 (p. 719).

Disposicions Finals Quarta i Cinquena

Addició de disposicions finals

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 261, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Saura (IC)* (p. 719).

Torn en contra : *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 719).

Votació de les esmenes núms. 259 i 261 : *rebutjades per 43 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció* (p. 720).

Text del Dictamen

Votació : *aprovades per 60 vots a favor, cap en contra i 40 abstencions* (p. 720).

Annex 1

Primera

Segona

Esmena del G. Socialista (núm. 262, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Font (S)*, *juntament amb l'esmena núm. 263* (p. 720).

Torn en contra : *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 720).

Tercera

Esmena del G. Socialista (núm. 263, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 262).

Quarta

Esmena del G. Socialista (núm. 264, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 235).

Esmena del G. Socialista (núm. 266, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 235).

Annex 2

Esmenes del G. Socialista (núms. 266 bis, de modificació, i 267, de supressió)

Debatudes abans.

Votació de les esmenes núms. 262 i 263 : *rebutjades per 31 vots a favor, 58 en contra i 8 abstencions* (p. 721).

Votació de les esmenes núms. 264 i 266 : *rebutjades per 28 vots a favor, 61 en contra i 8 abstencions* (p. 721).

Votació de les esmenes núms. 266 bis i 267 : *rebutjades per 30 vots a favor, 58 en contra i 11 abstencions* (p. 721).

Text del Dictamen

Votació dels annexos 1 i 2 : *aprovats per 55 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions* (p. 721).

Estat de Despeses

Departament de la Presidència

Esmena del G. Mixt (núm. 268, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Latorre (M)* (p. 722).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 269, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 723).

Torn en contra : *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 724).

Institut Català de Serveis a la Joventut

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 270, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 725).

Esmena del G. Socialista (núm. 271, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Soto (S)*, *juntament amb l'esmena núm. 289* (p. 726).

Torn en contra de les esmenes núms. 270 i 271 : *I. Sr. Casals (CiU)* (p. 728).

Torn en contra de l'esmena núm. 289 : *I. Sr. Descals (CiU)* (p. 730).

Posició dels grups : *I. Sr. Curto (P)* (p. 730).

Votació de les esmenes núms. 268, 269, 270 i 271 : *rebutjades per 44 vots a favor, 60 en contra i 4 abstencions* (p. 731).

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i dotze minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i cinc minuts.

Preguntes

Pregunta al Consell Executiu sobre els residus abocats il·legalment als municipis de Llobera i Pinell, a la comarca del Solsonès

Formulació : *I. Sr. Pueyo (ERC)* (p. 731).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 731).

Repregunta : *I. Sr. Pueyo (ERC)* (p. 732).

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 732).

Pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament sobre el complex educatiu de Tarragona

Formulació : *I. Sr. Gimeno (IC)* (p. 732).

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 732).

Repregunta : I. Sr. Gimeno (IC) (p. 733).

Segona resposta : H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 733).

Pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre la reglamentació aplicable als funcionaris del Servei d'Extensió Agrària

Formulació : I. Sr. Gimeno (IC) (p. 733).

Resposta : H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 733).

Repregunta : I. Sr. Gimeno (IC) (p. 733).

Segona resposta : H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 734).

Preguntes al Consell Executiu sobre la Biblioteca Comarcal Vinyes i Chuet i sobre l'Arxiu Històric Comarcal de Berga

Formulació : I. Sr. Roma (S) (p. 734).

Resposta : H. Sr. Conseller de Cultura (p. 734).

Repregunta : I. Sr. Roma (S) (p. 735).

Segona resposta : H. Sr. Conseller de Cultura (p. 735).

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures per a garantir el compliment del Reglament General de policia d'espectacles públics i activitats recreatives

Formulació : I. Sr. Soto (S) (p. 735).

Resposta : H. Sr. Conseller de Governació (p. 735).

Repregunta : I. Sr. Soto (S) (p. 736).

Pregunta al Consell Executiu sobre la commemoració del Mil·lenari de Catalunya

Formulació : I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 736).

Resposta : H. Sr. Conseller de Cultura (p. 736).

Repregunta : I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 736).

Segona resposta : H. Sr. Conseller de Cultura (p. 737).

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Justícia sobre la fugida de dos reclusos de la presó de la Trinitat, de Barcelona

Formulació : I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 737).

Resposta : H. Sr. Conseller de Justícia (p. 737).

Repregunta : I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 737).

Segona resposta : H. Sr. Conseller de Justícia (p. 738).

Pregunta al Consell Executiu sobre les instal·lacions de telèfons a les comunitats rurals

Formulació : I. Sra. Montserrat (P) (p. 738).

Resposta : H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 738).

Repregunta : I. Sra. Montserrat (P) (p. 738).

Segona resposta : H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 738).

Pregunta al Consell Executiu sobre un possible programa de beques de formació de personal investigador per a la recerca en les universitats

Formulació : I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 739).

Resposta : H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 739).

Pregunta al Consell Executiu sobre les obres d'ampliació de l'Hospital Verge de la Cinta, de Tortosa

Formulació : I. Sr. Curto (P) (p. 739).

Resposta : H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 740).

Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya, de les seves Entitats Autònomes i de les Entitats Gestores de la Seguretat Social per a l'Exercici del 1989 i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple (continuació).

Departament de Governació

Esmena del G. Mixt (núm. 272, a la totalitat)

Torn a favor : I. Sr. Latorre (M) (p. 740).

Esmena del G. Socialista (núm. 273, a la totalitat)

Torn a favor : I. Sr. Garcia i Sáez (S), juntament amb l'esmena núm. 278 (p. 741).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 274, a la totalitat)

Torn a favor : I. Sr. Ribó (IC) (p. 742).

Torn en contra conjunt : I. Sr. Aligué (CiU) (p. 743).

Escola de Policia de Catalunya

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 275, a la totalitat)

Debatuda després (conjuntament amb l'esmena núm. 277).

Escola d'Administració Pública de Catalunya

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 276, a la totalitat)

Torn a favor : I. Sr. Ribó (IC) (p. 745).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 277, a la totalitat)

Torn a favor : I. Sr. Carod-Rovira (ERC), juntament amb l'esmena núm. 275 (p. 746).

Torn en contra conjunt : I. Sr. Aligué (CiU) (p. 748).

Entitat Autònoma de Jocs i Apostes de la Generalitat

Esmena del G. Socialista (núm. 278, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 273).

Esmena del G. Mixt (núm. 279, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Latorre (M)* (p. 751).

Esmena del G. Socialista (núm. 280, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Sala (S)* (p. 752).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 281, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Colom (ERC)* (p. 753).

Torn en contra conjunt : *I. Sr. Renau (CiU)* (p. 754).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 282, a la totalitat)

Retirada abans.

Votació de l'esmena núm. 275 : *rebutjada per 8 vots a favor, 60 en contra i 35 abstencions* (p. 755).

Votació de les esmenes núms. 276, 277 i 278 : *rebutjades per 42 vots a favor, 60 en contra i 1 abstenció* (p. 755).

Votació de les esmenes núms. 279, 280 i 281 : *rebutjades per 42 vots a favor, 62 en contra i 1 abstenció* (p. 755).

Votació de les esmenes núms. 272, 273 i 274 : *rebutjades per 36 vots a favor, 62 en contra i 7 abstencions* (p. 755).

Departament d'Economia i Finances

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 283, a la totalitat)

Retirada abans.

Institut Català del Crèdit Agrari

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 284, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Gimeno (IC)* (p. 755).

Torn en contra : *I. Sr. Moliner (CiU)* (p. 756).

Institut Català de Finances

Esmena del G. Mixt (núm. 285, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Latorre (M)* (p. 756).

Torn en contra : *I. Sr. Mur (CiU)* (p. 758).

Votació de les esmenes núms. 284 i 285 : *rebutjades per 27 vots a favor, 57 en contra i 5 abstencions* (p. 758).

Departament d'Ensenyament

Esmena del G. Mixt (núm. 286, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Martín (M)* (p. 758).

Esmena del G. Socialista (núm. 287, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Cadevall (S)* (p. 759).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 288, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 761).

Torn en contra conjunt : *I. Sr. Descals (CiU)* (p. 763).

Institut Català de Noves Professions

Esmena del G. Socialista (núm. 289, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 271).

Votació de les esmenes núms. 286, 287, 288 i 289 : *rebutjades per 28 vots a favor, 62 en contra i 7 abstencions* (p. 764).

Departament de Cultura

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 290, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 765).

Esmena del G. Mixt (núm. 291, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Martín (M)* (p. 766).

Esmena del G. Socialista (núm. 292, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Sobrequès (S)* (p. 767).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 292, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 769).

Torn en contra conjunt : *I. Sr. Grau (CiU)* (p. 770).

Votació de les esmenes núms. 290, 291, 292 i 293 : *rebutjades per 41 vots a favor, 58 en contra i 1 abstenció* (p. 772).

Departament de Sanitat i Seguretat Social

Esmena del G. Mixt (núm. 294, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Martín (M)* (p. 772).

Esmena del G. Socialista (núm. 295, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Font (S), juntament amb l'esmena núm. 299* (p. 774).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 296, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sra. Fabián (IC), juntament amb l'esmena núm. 297* (p. 779).

Torn en contra conjunt : *I. Sr. Colomines (CiU)* (p. 780).

Institut Català de la Salut

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 297, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 296).

Esmena del G. Socialista (núm. 299, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 295).

Votació de les esmenes núms. 294, 295, 296, 297 i 299 : *rebutjades per 34 vots a favor, 63 en contra i 2 abstencions (p. 783).*

Institut Català d'Assistència i Serveis Socials

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 300, a la totalitat)

Debatuda després (esmena núm. 336).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 301, a la totalitat)

Debatuda després (esmena núm. 337).

Esmena del G. Socialista (núm. 302, a la totalitat)

Debatuda després (esmena núm. 335).

Departament de Política Territorial i Obres Públiques

Esmena del G. Socialista (núm. 303, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Tomàs (S), juntament amb les esmenes núms. 306 i 312 (p. 783).*

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 304, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Saura (IC), juntament amb les esmenes núms. 307 i 310 (p. 787).*

Junta de Sanejament

Esmena del G. Mixt (núm. 305, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Latorre (M), juntament amb l'esmena núm. 311 (p. 791).*

Esmena del G. Socialista (núm. 306, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 303).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 307, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 304).

Junta de Residus

Esmena del G. Socialista (núm. 309, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Madueño (S) (p. 793).*

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 310, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 304).

Junta d'Aigües

Esmena del G. Mixt (núm. 311, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 305).

Esmena del G. Socialista (núm. 312, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 303).

Torn en contra conjunt de les esmenes núms. 303, 304, 305, 306, 307, 311 i 312 : *I. Sr. Masó (CiU) (p. 795).*

Torn en contra conjunt de les esmenes núms. 309 i 310 : *I. Sra. Bosch (CiU) (p. 799).*

Institut Català del Sòl

Esmena del G. Socialista (núm. 314, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Oliart (S), juntament amb l'esmena núm. 343 (p. 800).*

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 315, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Sánchez Ramos (IC) (p. 803).*

Esmena del G. Mixt (núm. 316, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Latorre (M), juntament amb l'esmena núm. 342 (p. 804).*

Comissió de Ports de Catalunya

Esmena del G. Socialista (núm. 317, a la totalitat)

Torn a favor : *I. Sr. Medir (S), juntament amb l'esmena núm. 319 (p. 805).*

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 318, a la totalitat)

Retirada abans.

Institut Cartogràfic de Catalunya

Esmena del G. Socialista (núm. 319, a la totalitat)

Debatuda abans (esmena núm. 317).

Torn en contra conjunt de les esmenes núms. 314, 315, 316 i 319 : *I. Sr. Masó (CiU) (p. 807).*

L'I. Sr. Oliart (S) intervé per contradiccions (p. 808).

Torn en contra de l'esmena núm. 317 : *I. Sra. Bosch (CiU) (p. 808).*

Torn en contra de les esmenes núms. 342 i 343 : *I. Sr. Coll i Majó (CiU) (p. 809).*

Votació de les esmenes núms. 303, 304, 305, 306, 307, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318 i 319 : *rebutjades per 32 vots a favor, 63 en contra i 16 abstencions (p. 809).*

La sessió se suspèn a les tres de la matinada i vuit minuts.

Nota de rectificació (p. 810).

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 18

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i catorze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major, l'Oidor de Comptes i el lletrat Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, d'Indústria i Energia, de Comerç, Consum i Turisme i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Esmena 234, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora De Madre.

La Sra. DE MADRE : Sí, gràcies, senyor President. Senyor Escudé, vostè durant tota la sessió d'ahir va estar dient que les peticions i les esmenes que el nostre Grup parlamentari i la resta de grups de l'oposició vàrem presentar era una mena de carta als Reis, aquesta va ser una consideració general que va fer gairebé a totes les esmenes. Després, també, referint-se concretament a aquesta esmena d'ara, va dir que era una esmena certament original.

En primer lloc, jo li voldria dir que, a aquestes alçades, jo no sé si vostè i el Govern, però li puc assegurar que la resta de grups parlamentaris i la resta de diputats ja sabem que els Reis són els pares, per tant, si vostè no ho sap, li ho dic jo ara, una mica per despertar-lo d'aquest somni d'ingenuïtat, no? (*Remor de veus.*)

I, en relació amb l'originalitat de l'esmena que ens ocupa, li voldria dir que aquesta esmena neix a partir d'una reflexió, d'una preocupació a més a més manifestada en una reunió informal amb diputades d'aquest Parlament per la mateixa Presidenta de la Comissió Interdepartamental de Promoció de la Dona, la Il·lustre senyora Joaquina Alemany. A partir d'aquí, a més a més, vostès van presentar una iniciativa en aquest Ple, en aquest Parlament -ahir es va constituir, precisament, la Ponència—, de modificació del Codi Penal, del seu article 487, per aquelles situacions d'impagament de pensions i aliments en relació amb els cònjuges que no compleixen la sentència un cop que el jutge, diríem, un cop ja és ferma la sentència.

Però, a part de tipificar com a delictes l'impagament de pensions, que ja ho debatrem en aquesta Cambra, certament, el que queda és una mena de buit, no una mena, un buit importantíssim per a les dones i per als fills que quan, sobretot dones, dic, és possible que hi hagi algun home també que es trobi en alguna situació d'aquest tipus, però normalment són les dones les que pateixen aquesta situació, doncs, ens sembla que seria molt important que Catalunya com a país pogués donar o pogués oferir la iniciativa a altres comunitats, fins i tot diria al conjunt de l'Estat, de poder crear un fons de solidaritat per a poder, subsidiàriament, avançar, pagar i assistir les dones que queden en situació realment de desesperança absoluta i, sobretot, també, els nens, els infants, els fills d'aquests matrimonis que s'han trencat per la situació que sigui, i poder, d'aquesta manera, subsidiàriament —ja ho dic—, avançar i poder assistir tant les dones que queden en aquesta situació com els infants que han quedat en situació d'absoluta marginalitat.

A més a més, ja diem també a l'esmena que es faculta el Consell Executiu, en un termini de sis mesos, per poder dir,

per poder aprovar en quina situació i de quina manera s'haurien d'utilitzar aquests fons. Jo li'n podria apuntar algunes, però em sembla que això seria motiu d'una discussió més del futur. De totes maneres, sí que li podria dir que ja existeix una mena de precedent en el sentit dels desnonaments : la Generalitat —encara que d'una manera molt minsas, això sí—, els ajuntaments i altres organismes, quan hi ha un problema d'impagament dels lloguers per la situació econòmica ics, la que sigui, normalment és una absoluta falta de recursos, la Generalitat —repeteix—, conjuntament amb els ajuntaments i altres organismes, avancen els diners del lloguer perquè aquestes famílies no hagin de trobar-se al carrer.

Per tant, li demanaria, senyor Escudé, que, amb seriositat, es mirés l'esmena amb *carinyo*; no em digui que és una esmena original i que no la podem aprovar, perquè considero que Catalunya, com a país, podria, i aquest Parlament hauria d'aprovar aquests 100 milions de pessetes com a fons de solidaritat per poder atendre aquestes persones que queden absolutament desamparades, que ja discutirem la tipificació com a delictes en el Codi Penal, però que no es tracta, tan sols, d'empresonar la gent, sobretot d'empresonar aquells que no poden, per situació econòmica absolutament desesperada, afrontar aquesta sentència o la sentència que el jutge pugui haver decidit.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora De Madre. Per a un torn en contra, té la paraula el Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Senyora diputada, si jo en el curs del debat en la reunió d'ahir vaig fer referència a l'originalitat d'aquesta proposta, voldria que quedés clar que era en el sentit literal de l'expressió, d'haver originat una cosa nova, no d'una excentricitat, perquè realment aquesta és una qüestió que, almenys als meus ulls, presenta un caràcter de novetat. De fet, ve a ser un fons d'insolvències, una previsió d'insolvències, ve a ser..., i per això vaig veure un paral·lisme amb el fons d'insolvències que ja existeix en els conceptes laborals, i aleshores em va semblar que era una idea bona, una idea original el fet de dir, aquest paral·lisme, de la mateixa que quan hi ha un naufragi d'una empresa, doncs, n'hi ha uns que surten perjudicats econòmicament, si hi ha una insolvència, hi ha unes possibilitats legals, parcialment i temporalment, de posar remei a això, quan naufraga un matrimoni també hi ha unes víctimes, que —com vostè bé diu— normalment és l'esposa i, sempre, els fills.

Jo sóc bastant conscient d'aquest tema, no en aquests darrers anys, però durant una pila de temps jo vaig ser, en l'exercici de la professió, allò que abans se'n deia l'«advocat dels pobres», que era, que consistia a atendre les persones que demanaven el benefici de pobresa, que hi ha un mecanisme processal de fa molts anys per demostrar que una persona no tenia mitjans per defensar-se i aleshores els col·legis d'advocats designaven, no com ara, el torn d'ofici a tots per igual, sinó que els advocats joves que acabaven la carrera, a canvi d'unes minses compensacions econòmiques, defensaven aquests casos. I a la meua època tots eren casos d'aquests : d'esposes abandonades o maltractades, en definitiva, situacions conjugals desgraciades que, a la pràctica, es traduïen en una total desassistència per part de l'espòs en el terreny econòmic.

I realment són temes importants i temes punyents i avui dia, amb els nous conceptes que informen la nostra societat, és, dissortadament en aquest cas, una situació bastant freqüent.

Ara, evidentment, jo acabaré dient-li que no, perquè, en definitiva, pot comprendre que jo sóc un peó, no sóc qui decideix aquests temes, però jo li voldria dir que el tema jurídic és important, tant potser com l'econòmic. Perquè, és clar, vostè m'explicava els treballs que porten a terme en aquesta Comissió suara constituïda, i em parla del Codi Penal; realment, és important, suposo que haurem de fer una proposició a les Corts Generals, perquè nosaltres no hi tenim competències. Però és que hi han molts altres aspectes jurídics que no són exactament això, fins i tot el tema rituari, o sigui, el procediment jo crec que s'hauria de modificar, la Llei d'Enjudiciament Civil, possiblement o probablement, i tampoc ens correspondria a nosaltres... El tema aquest que vostè diu : «és que ja ho diem», efectivament, en l'apartat tercer el Grup Socialista parla que el Consell Executiu regularà per decret..., és que jo diria que fins i tot és insuficient regular-ho per decret, necessitaria la jerarquia, el rang de llei. Els esforços que es fan avui per seguir a través d'intentar esbrinar d'on obté retribucions un espòs que no compleix —separat o divorciat—, que no compleix les seves obligacions alimentàries amb la família, que avui dia es fan amb molta intensitat, fins i tot a vegades utilitzant el servei d'agències de detectius, per poder embargar una part del sou, òbviament, humanament, això es deixaria de fer, perquè si hi hagués un succedani...

Per tant, hi ha uns problemes objectius importants. I, per altra banda, evidentment, no se li escaparà, senyora Diputada, que encara que sigui una consignació de 100 milions de pessetes ens trobem, una vegada més, amb el problema de fons que hem anat denunciant, almenys jo, en nom del Grup de Convergència i Unió, he anat denunciat al llarg d'aquest debat, que és el tema que aquest finançament no està previst, aquest finançament, ara com ara, no existeix.

Per tant, tot i dient-li que, evidentment, en aquests moments, encara que només fos per la consignació, per la manca de consignació de finançament d'aquesta partida, ens hi hem d'oposar. Jo celebros que ja en els treballs d'aquesta Comissió vostès, les senyores diputades i diputats assignats a aquesta Comissió, treballin en aquest tema, i jo crec que tindrà bona acollida, per part del Consell Executiu, tot allò que sigui positiu i que sigui factible que depengui del Govern de la Generalitat i, en definitiva, dependrà del Parlament.

Jo crec que, en aquest sentit, hi ha moltes possibilitats que un dia o altre —no sé quan—, però que aquesta Cambra arribi a intentar solucionar al nostre nivell aquest angoixós problema que vostè denunciava. Però —hi insisteixo—, en aquest moment, per a aquesta qüestió estrictament pressupostària, nosaltres ens hi hem d'oposar.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Escudé. Esmena 235, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Aleu.

El Sr. ALEU : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, aquesta esmena és una esmena si no clàssica, semiclàssica, perquè no és exactament la d'altres anys, però és cosina germana, és a dir, s'ha canviat una comarca per una altra, però té un final anunciat i, per tant, surto aquí una mica a defensar-la, però amb el convenciment que no reeixirà.

El que passa és que jo crec que, sobretot pels diputats que no hi eren a la legislatura anterior, tinc l'obligació de fer-los una

mica d'història, perquè aquesta sí que en té, d'història. La història comença amb la discussió dels pressupostos de 1987, el desembre de 1986, una esmena presentada pel Grup Socialista —cosina germana d'aquesta—, que defensava una inversió de 1.500 milions per al Priorat, les Garrigues i la Conca de Barberà, i es discutia si entrava, si no entrava, si podia entrar, si no podia entrar, si el Reglament deia que sí, si no..., es discuteix això, finalment el senyor Barrera va intervenir en aquest aspecte —i recomano al senyor Subirà que es llegeixi el *Diari de Sessions*— i diu que «no», i llavors, finalment, el Conseller d'Economia i Finances d'aquell moment diu : «bé, nosaltres presentarem un Pla de reactivació econòmica per al Priorat, la Conca de Barberà i les Garrigues».

Bé, això va provocar que fins i tot es fessin reunions al local de Convergència a Falset per anunciar que això estava així, i que tothom demanés. La veritat és que en els Pressupostos de 1988, discussió del desembre de 1987, això s'anulla. Però és que no es va acabar aquí el tema, és que en la sessió plenària del 18 de febrer de 1988, jo, en nom del Grup Socialista, vaig presentar una interpellació sobre la creació d'un Pla de reactivació per a aquestes tres comarques. Finalment, amb la presentació de la Moció subsegüent i retirant el termini que nosaltres demanàvem de dos mesos per a la redacció del Pla de reactivació econòmica, el Parlament de Catalunya va comanar el Consell Executiu a redactar un Pla de reactivació econòmica per a cada una d'aquestes tres comarques, i, senyores i senyors diputats, ni això, ni encetar la redacció del Pla.

Per tant, jo estava temptat de sortir aquí i dir : «mirin, a veure, eliminem el paràgraf d'aquest Pla es finançarà amb càrrec als Pressupostos de la Generalitat de 1989 per un import de 1.500 milions de pessetes per a cada una de les comarques», i ja no hi havia obligació crònica, però és que tampoc val la pena! És que tampoc val la pena, perquè, doncs, el Consell Executiu no fa allò que el Parlament per unanimitat acorda. No ho fa!

Llavors, jo la defensa d'aquesta esmena la faig, únicament i exclusivament, amb testimonialitat i demanant que s'aprovi —no retiro res, la defenso tal com està—, i esperaré que el senyor Escudé, o la persona que parli, doni els arguments per dir que això no s'ha de fer. Mentrestant, aquestes tres comarques, que no són ara les Garrigues, el Priorat i la Conca de Barberà, sinó que són la Conca de Barberà, el Priorat i la Terra Alta, les que ara proposem, continuaran esperant que l'actuació del Govern no sigui llençar, o l'explicació que em donava l'altre dia algun qualificat militant de Convergència del Priorat, de com es va decidir fer la carretera de Falset a la Vilella; i això fa riure, i n'estem molt contents que s'hagi fet la carretera de Falset a la Vilella, però de com es va prendre la decisió, fa riure.

Per tant, el que nosaltres voldríem és que les inversions que fa l'Administració de la Generalitat en aquestes comarques fossin unes inversions parlades, consensuades i dintre d'un pla que fixi prioritats.

Finalment, senyor President, defensaré —si a vostè li sembla— també les esmenes 264 i 266...

El Sr. PRESIDENT : Molt bé.

El Sr. ALEU : ... les defensaré molt senzillament. Són dues esmenes noves, són dues esmenes que vénen a fixar unes taxes noves; nosaltres no hi estem d'acord i, per tant, dema-

nem que se suprimeixin aquestes taxes.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Perdó, senyor Aleu, ha dit la 266 bis?

El Sr. ALEU : No, no. La 264 i la 266. La 266 bis la va defensar el meu company Manuel Nadal.

El Sr. PRESIDENT : D'acord. (Pausa.) Per a un torn en contra, té la paraula el Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. El senyor Aleu deia que volia sentir quins arguments li donaria la persona que, en nom del Grup de Convergència i Unió, contestaria aquesta petició.

Els arguments, si els arguments fossin els del cor, li diríem sí, sí i sí, però és que els arguments han de ser els arguments del cap, i possiblement els arguments del cap, tenint present uns criteris objectius, haurien de ser, si només tinguéssim aquests criteris, també sí, sí i sí, perquè realment aquestes tres comarques, la Conca de Barberà, el Priorat i la Terra Alta són de les més pobres de Catalunya. Jo els recomano —no ja d'ara, sinó de fa molts anys, si no ho recordo malament del 1974, un llibre que es deia *La Catalunya pobre*, que tenia, entre altres autors, l'actual Honorable Conseller d'Agricultura, i que precisament posava en relleu aquest tema, quan tothom tenia aquesta idea de la Catalunya rica, doncs, demostrava que realment, a Catalunya, hi havia moltes zones i hi continua havent moltes zones de pobresa.

Ara, el cap també ens diu..., ens obliga a prendre una decisió negativa en funció de les possibilitats pressupostàries. Vostè, senyor Aleu, ens diu : «És una esmena cosina germana de l'anterior», sí, s'ha canviat «les Garrigues» per «Terra Alta». És clar, si jo volgués entrar en aquest terreny, no dic demagògic, però agosarat, d'intervenció, podria dir : «Escolti, i per què vostè s'ha atrevit a fer desaparèixer aquest ajut a la comarca de les Garrigues, és que la comarca de les Garrigues no té les necessitats...?», i jo tindria raó, com té raó vostè. Vostè em diu : «És que demanem això», vostè, en aquest moment, demana això, però immediatament després, o vostè o un altre company seu demanarà també un programa de la comarca del Berguedà, i és just, i el cor ens ha de dir que sí, però és que el cap ens fa dir que no per motius pressupostaris, i al llarg d'aquest debat hi ha hagut una sèrie de comarques, una sèrie de zones, una sèrie de sectors. El senyor Santi Riera també ens ha advocat i ens advocarà per tota una sèrie..., i té tota la raó del món, però és que no hi ha possibilitats pressupostàries. Ja m'estalvio d'explicar per enèsima vegada tot aquell reguitzell d'argumentacions dialèctiques que he anat donant, però és que aquesta és la realitat, perquè és que, entrant més aquí, jo podria dir : «Bé, escolti, a veure, per què 1.500 milions exactament igual per a les tres comarques?» És que la situació catastròfica en el terreny econòmic i fins i tot d'infraestructura social d'aquestes comarques és exactament igual a totes elles? No, evidentment. Això li ha possibilitat a vostè, senyor Aleu, donar sortida a unes íntimes conviccions de vostè, per tant, això està aconseguit. Jo li podria dir també —com li haig de dir, com en els exercicis pressupostaris anteriors se'ls ha dit— que en aquestes, com en totes les comarques de Catalunya, dintre de les possibilitats pressupostàries, s'hi fan una sèrie, s'hi estan fent una sèrie d'actuacions. Per exemple, aquí tenia una informació que a la conca de Barberà, precisament, les inversions comarcalitzades són molt superiors a la mitjana de Catalu-

nya, que la mitjana de Catalunya són 8.986 pessetes per habitant, doncs a la conca de Barberà són 18.397, però, això, vull dir que és un argument marginal. En definitiva, aquesta és la situació.

Però, per acabar, senyor Aleu, senyores i senyors diputats, jo voldria dir una cosa : que em sembla que vostès —el Grup Socialista, en general— tenen una excessiva confiança en els grans mots : el programa. Vostès, si s'hi fixen, al llarg d'aquest debat pressupostari, en aquestes esmenes de disposicions addicionals noves, han emprat sempre l'expressió «el programa»; sembla que fent un programa se soluciona tot. L'important són les partides pressupostàries que hi ha al darrere, no el programa. Evidentment, el programa pot ser utilitzat per a un protagonisme cara l'opinió pública. Potser nosaltres, amb aquesta ingenuïtat que m'explicava la senyora De Madre que els Reis són els pares, doncs, realment, potser sí que som una mica ingenus, però és bo, perquè s'ha dit moltes vegades que hem de ser com criatures si volem ser perfectes, i, realment, potser el Consell Executiu, tan injuriat, és un xic ingenu, perquè podria dir : «Sí, farem un programa. Farem grans campanyes publicitàries explicant el gran programa d'ajut a aquestes comarques», i fer el que calladament fa, que és aplicar unes partides pressupostàries.

Per tant, doncs, senyor President, en la línia d'oposició que hem seguit, forçadament per la qüestió del finançament, també ens oposarem a aquesta esmena número 235.

Pel que fa a les altres esmenes, que, com deia el senyor Aleu, tenen un contingut totalment diferent, l'esmena 264 i la 266 —perquè aquí passa que el número 265, suposo que per un error de la informàtica de la casa, no ha estat atribuïda, i d'aquí l'existència d'una 266 bis—, són esmenes de supressió —les dues— d'unes propostes que fa el Consell Executiu en l'Annex 1, de variacions de les taxes dels departaments, i, concretament en aquests dos casos —la 264 i la 266—, a taxes del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que és l'especialitat, evidentment, del senyor Aleu.

Quant a l'esmena 264, la taxa, tal com queda establerta en el Projecte de Llei de Pressupostos, correspon al factor següent, que són les anàlisis realitzades pel laboratori agrari, contemplades específicament en un..., millor dit, no contemplades específicament en cap altra taxa, i que tenien la denominació d'«anàlisis no seriades» —o sia, un calaix de sastre d'anàlisis—, que se'n feien inicialment relativament poques, però que la utilització creixent d'aquests tipus d'anàlisis amb denominació no seriada ha fet que, davant la proliferació d'aquestes anàlisis, ha estat econòmicament realitzable estudiar la incidència del seu cost, i, per tant, a partir de l'any 89 s'ha establert aquesta taxa en els nivells que es posen —i que vostè, senyor Aleu, en nom del seu Grup, vol suprimir—, en funció del cost de la realització d'aquest servei.

En canvi, l'altra esmena és molt diferent. L'esmena 266, diu que és de supressió —i, evidentment, és de supressió—, però jo diria que, en certa manera, és de supressió de la supressió, perquè... —i escoltar les paraules del senyor Aleu m'ha permès repassar el text— senyor President, sollicito —crec que és factible, tècnicament— que jo diria que hi ha un error de transcripció en el *Butlletí* número 274 a la plana 1215, perquè diu : «Quarta : les tarifes segona, tercera i quarta de l'article 162, del capítol 11, es reformen en una de sola», crec que ha de dir

«es refonen». Bé, i precisament aquest és el motiu, senyor Aleu : són unes taxes preexistents que es refonen, i vostè veurà que en la refosa desapareixen algunes de les taxes que fins ara existien de l'INCAVI —perquè totes són taxes de l'INCAVI. Fins ara, l'INCAVI tenia unes taxes que reproduïen mètèmicament l'escalat que tenia i el tipus de taxes que tenia en el moment dels traspassos dels serveis corresponents, però s'ha anat veient que hi ha algunes d'aquestes anàlisis que a causa de l'obsolescència de l'anàlisi, de l'aparició de noves tècniques d'anàlisi, han quedat obsoletes, no se'n fa cap, i d'aquí la refosa i la supressió d'algunes d'elles. Ara, les que es mantenen —l'anàlisi per a l'elecció del peu americà, anàlisi de la fertilitat de la vinya, els drets de certificació, evidentment, i l'anàlisi per al registre enològic—, les quantitats corresponen a l'estudi de cost de l'efectuació material d'aquesta anàlisi i, per tant, en virtut del criteri fonamental del que és una taxa per a prestació del servei, nosaltres ens hem d'oposar a aquesta supressió de les restes, dels residus, de taxes de l'INCAVI, i, per tant, doncs, també votarem en contra d'aquesta esmena número 266.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Escudé. Esmena 236, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Roma.

El Sr. ROMA : Gràcies, senyor President. Bé, el portaveu de Convergència ja ha anunciat que també aquesta la votaran en contra. De tota manera, tampoc és nova : fa quatre anys l'Illustre Diputat senyor Santi Riera va fer la presentació d'un pla específic per a la comarca del Berguedà, a petició de les candidatures de progrés del Berguedà, que en aquell moment ja vèiem que, tard o d'hora, arribaria una crisi forta a la nostra comarca; bé, en aquests moments, ja hi som.

O sigui, voldria recordar que, tot i que molta gent es pensa que el Berguedà és una comarca eminentment rural, això no és cert : és una de les comarques més industrialitzades de Catalunya, i que precisament els dos sectors industrials que té, tots dos estan en crisi, i en una crisi jo diria que en bona part irreversible. Si per una banda té la mineria —la mineria del carbó, l'única existent a Catalunya— i, per l'altra, la indústria tèxtil, que des de fa moltíssims anys ha estat caracteritzada per ser una de les més emprenedores de Catalunya, amb tot un seguit de colònies industrials al llarg del Llobregat.

Bé, en aquests moments, aquestes dues, tal com he dit abans, estan en una crisi gravíssima, i només voldria recordar que en els darrers quinze anys estem perdent 300 habitants per any, per comarca, o sia, de mitjana. Que el tèxtil ha passat, en vint-i-sis anys, d'11.000 treballadors a 4.300; de 74 empreses a 42, i, aquí, jo voldria també recordar que fa quinze dies ha tancat una altra colònia tèxtil, i que està a punt de tancar-ne una altra, o sigui, previsiblement, en els propers dies o en les properes setmanes.

Per tant, la situació és molt greu en aquest camp, però també en el camp de la mineria, que de 3.500 minaires hem passat a 680, ara, i que en el transcurs de l'any 89, previsiblement 200 més aniran a l'atur.

Bé, en contra d'això, la Generalitat ha promès tot un seguit de recursos que s'han anat incomplint al llarg d'aquests darrers anys. Per una banda, es va prometre un pla comarcal de muntanya, en el qual s'hi van presentar més de cinc-centes esmenes.

Aquest pla comarcal dorm en algun calaix del Departament de Política Territorial, vull dir que no n'hem sabut res més des de fa un any, i preveia inversions, algunes d'elles importants, de totes maneres molt insuficients per a les necessitats de la comarca.

Després, potser el senyor Escudé ens presentarà un llistat d'inversions —tant per habitant—, que sembla alt per a la comarca del Berguedà, però per què? Perquè aquí se'ns reparteixen les inversions que van destinades a les variants de l'eix del Llobregat. Això modifica totalment el que és la inversió per a creació real de llocs de treball. Per tant, aquí se'ns diu : «Bé, ja vénen fons FEDER —per tant, d'Europa— a la comarca del Berguedà», però tots aquests fons únicament van destinats a la construcció de les diferents variants de l'eix del Llobregat.

També ara se'ns promet —allò, ésser considerats— que el que agafarà el relleu dels fons FEDER, són els FID, amb unes ajudes clarament insuficients. Per part del CIDEM, que també se'ns havien promès unes grans inversions, aquest any no arriben als 200 milions totes les quantitats repartides, com també ha estat clarament decebedor ésser considerats «zona d'ordenació d'explotacions», perquè aquesta zona d'ordenació d'explotacions bàsicament el que fa és repartir els fons que ja ens haurien vingut, tant si haguéssim estat considerats «zona d'ordenació d'explotacions» com si no.

Bé, per tant, creiem que la perspectiva que ara tenim fa totalment necessari endegar un pla, no un programa —diguem, aquí, tot i que posem el nom de programa, de fet, el que volem són inversions sensiblement més altes de les que vénen a la comarca, i, de fet, això, l'únic que demanem és que es compleixin unes promeses fetes, tant pel President Pujol com per l'Honorable Conseller d'Indústria i Energia, senyor Macià Alavedra, que és que aquests dos sectors, tots dos en una crisi gravíssima, que trobin unes inversions que permetin agafar el relleu cap a d'altres indústries, i, per tant, diversificar industrialment la nostra comarca.

En tot cas, per això demanaria el vot favorable de tots els grups d'aquesta Cambra.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Roma. Per al torn en contra, té la paraula el Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Efectivament, el senyor Roma ja ha dit —perquè jo ho he anunciat prèviament— que també votariem en contra d'aquesta esmena, perquè s'insereix en aquest conjunt d'esmenes d'ajuts a comarques concretes.

És clar, el senyor Roma ens ha explicat, molt superficialment, evidentment, perquè ja una anàlisi aprofundida ens ocuparia molt temps, la problemàtica d'aquesta comarca, i té tota la raó, i hi podria tornar a insistir : el cor ens diu que sí, el cap ens diu que sí, però és que tenim..., algú deia per aquí la butxaca, realment, la butxaca és buida. És molt buida.

Perquè, és clar, en el curs de la seva exposició, el senyor Roma ha anat fent referència a diversos departaments, al de Política Territorial, el que feia, el que feia el Departament d'Indústria, el que feia el CIDEM..., perquè tot això és cert i cal reconèixer la franquesa del senyor Diputat en reconèixer que es fa una actuació. Que el senyor Roma la considera insuficient?

Totalment legítim, però hi ha una realització.

Aleshores, també haig d'agrair que per primera vegada, doncs, ja no es tingui aquesta fe mítica amb la paraula «programa», i diu que l'únic que vol són inversions, i, realment, es fan inversions, es fan inversions en la mesura de les possibilitats i de les necessitats prioritzades.

És clar, el senyor Roma em diu..., potser ha llegit el meu pensament, de dir «és que ara em diran les inversions territorialitzades», perquè el senyor Roma és conscient que, realment, al Berguedà les inversions territorialitzades són molt altes. No sé si és la comarca més alta de Catalunya, però és de les més altes, perquè, concretament, contra aquella mitjana que deia de tot Catalunya —en l'esmena de què parlàvem abans amb el senyor Aleu— que era, o és, de 8.986 pessetes per habitant, en el Berguedà és de 41.817 pessetes. Vol dir quatre vegades més elevada que la mitjana de Catalunya.

És clar que el senyor Roma em diu, o ens ha explicat : «Oh, no ens diguin que això és així, perquè, és clar, hi ha unes atencions viàries». Oh, bé, senyor Roma, és que vostè, precisament el seu Grup demana promoció econòmica de la comarca, no promoció d'unes empreses en situació d'atur o creació de llocs de treball, perquè és una part, és un element parcial de la promoció econòmica general. Jo crec que ningú gosarà dir que una infraestructura tan important com és la viària no és un mecanisme de promoció econòmica.

I, ara, si se'm permetés, de la mateixa manera que el senyor Roma, tot parlant en nom del Grup Socialista, ha defensat els interessos —molt legítims— de la comarca del Berguedà, imaginin-se, senyors diputats, a efectes dialèctics només, que jo ara m'erigís subjectivament en representant de la comarca de la Conca de Barberà, o del Priorat i la Terra Alta, i li digués, evidentment, li hauria de dir al senyor Roma : «qui pogués plorar amb els vostres ulls», perquè, realment, la situació d'aquesta comarca és superior, ja d'origen i d'ajuts, a les possibilitats i a la realització d'aquestes altres comarques.

Bé, entrariem realment en una cosa que no escau ni a uns ni als altres, ni serviria absolutament per a res, però és per posar de relleu la incoherència d'aquestes petites pinzellades o perdigonades, d'anar insistint separadament en unes i en unes altres comarques, com, a *sottovoce* —deia el portaveu del nostre Grup—, és aquella teoria que una vegada vam discutir em sembla recordar que amb l'Honorable senyor Armet, que, en definitiva, donava la sensació que el Grup Socialista volia que tothom estigués per sobre de la mitjana, i això, matemàticament, evidentment és impossible.

Per això, doncs, evidentment, votarem en contra d'aquesta esmena.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Escudé. Esmena número 327, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I OLIVÉ : Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, continuarem parlant de programes una bona estoneta amb el senyor Escudé, perquè, precisament, el que els cou a vostès, els de Convergència, és que els parlem de programes. Perquè quan hi ha pocs recursos, senyor Escudé, quan hi ha pocs recursos —i la Generalitat, evidentment que té els recursos limitats—, cal prendre opcions, cal programar què se'n fa d'aquests recursos, i no deixar la

botiga oberta per tal de finançar o aquell que plora més, en tot cas, o aquell que ve més ben aconsellat per arribar al Consell Executiu. Aquesta és la trista experiència en temes de política d'aval i en altres temes de subvencions. Per tant, el Grup Socialista no es cansarà mai de repetir que amb recursos escassos —i sempre són escassos—, cal programar, cal prendre opcions, cal governar, cal cremar-se, senyor Escudé, i, per tant, cal definir prioritats, que és el que vostès encara no han fet mai. Segur que això els dóna rendibilitat, i esperem que, un dia o un altre, el poble de Catalunya els passi comptes, i, aleshores, vegi el que vostès han fet amb tots aquests milers de milions de recursos que han tingut a les mans durant tants anys, i on han anat a parar, en definitiva, i potser llavors comprendran que el senyor Roma es queixi de la comarca del Berguedà i altres diputats es queixin d'altres qüestions.

Bé, anem a l'esmena 237, que el que pretén és fer un esforç per ajudar els ajuntaments de Catalunya en aquest gran impuls que estan fent per intentar millorar la capacitat econòmica dels seus municipis, en el sentit de promoure indústria, de promoure serveis, de promoure ocupació, d'ajudar-los una mica a intentar acompanyar-los en aquest important esforç.

Vostès saben, senyores i senyors diputats, que els ajuntaments de Catalunya han fet grans esforços en promoció econòmica; han creat serveis de formació ocupacional; han creat serveis de promoció econòmica local; han fet infraestructures industrials; han fet un gran esforç per intentar millorar el seu teixit industrial, millorar l'ocupació i, en definitiva, crear riquesa.

El senyor Escudé coneix perfectament —perquè és de Terrassa— un exemple d'això que estic parlant jo : la Societat Industrial Municipal de Terrassa, que ha fet una gran feina, una gran feina. N'hi ha moltes altres, el mateix Conseller d'Indústria ho ha reconegut, com, per exemple, a través del CIDEM, la Generalitat participa en el Parc Tecnològic del Vallès en un 50%. S'ha incorporat a una iniciativa que és positiva, interessant per al futur industrial del nostre país.

Per tant, aquest esforç s'ha fet, però vostès saben que amb recursos més escassos dels que té el Consell Executiu de la Generalitat, amb recursos molt més escassos i, evidentment, amb moltes menys competències i obligacions que de les que el senyor Escudé a vegades parla en aquest hemicicle.

Per tant, demanem un programa; sí, senyor. Un programa de suport als ajuntaments, per tal que se'ls ajudi per mitjà de subvencions, se'ls acompanyi en aquest esforç que estan fent. Així pensem intentar superar l'actitud de Convergència en la sessió de la Comissió en la qual va ser impossible que acceptés una esmena molt minsa, molt petita, que pretenia simplement, miri què pretenia : agafar uns milions —no pas molts— de les partides de publicitat i propaganda i estudis tècnics, per intentar —aquestes partides que agafàvem— passar-les als ajuntaments. Per què? Perquè mentre —i això que diu el senyor Escudé que no hi ha diners; no, no : el que passa és que hi ha diferents prioritats— aquesta partida de publicitat i propaganda i d'estudis i treballs tècnics pujava de l'any 87, 66 milions, a l'any 89 puja 142, amb un creixement d'un 115%, les partides d'ajuntaments per a promoció econòmica han baixat de 35 milions, l'any 88, han baixat a 32, aquest any 89. Decrement : publicitat i propaganda; increment... Per tant, senyors de la majoria, penso que estem perfectament legitimats per poder dema-

nar aquest esforç que va amb càrrec a unes partides que tenen prop de 700 milions de pessetes, i pensem que seria bo que el Govern així ho fes, i que aquest Parlament l'obligués a fer-ho.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Riera. Per al torn en contra, té la paraula el Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Sí, gràcies, senyor President. El senyor Santiago Riera ha començat la seva intervenció afirmant que a Convergència —o, millor dit, Convergència i Unió, que és el Grup parlamentari al qual en aquests moments jo represento— ens cou parlar de programes. Jo no sé, individualment, els diputats membres d'aquest Grup parlamentari, què senten quan parlen o senten parlar de programes. Jo sí que li puc dir la meua reacció subjectiva i que em sembla que l'he apuntada abans : no és que em cogui, és que trobo demagògic que es parli de programes quan el programa no és més que una paraula. Si segurament el Consell Executiu —que jo li atribuïa una sana ingenuïtat de fer, de treballar, i no d'explicar-ho tant— fes aquesta política que se'ns diu —establir el gran programa d'això i el programa d'allò—, se'ns diria : «És una política d'aparador, es vol un protagonisme fals, perquè el que importa...» —el senyor Roma ens ho deia—, «el que importa són les inversions.»

Realment, aquesta és la situació autèntica : el que importa són les dotacions pressupostàries, disposar de les partides corresponents, aquestes que vostè cita, la 470, la 480, la 750, i moltes altres. I, això, és el que fa el Consell Executiu. L'important és l'actuació, no el nom que li posem; és un mer nominalisme.

El senyor Riera, des del seu vessant quasi sabadellenc, em parla de la meua vinculació terrassenca i em citava els esforços de la Junta de Terrassa —certs— en el tema de la industrialització —concretament és l'empresa PROINTESA—, però el senyor Riera suposo que sap que PROINTESA si ha tirat endavant la programació d'alguns polígons és fonamentalment també gràcies a la col·laboració de la Generalitat, bàsicament l'Institut Català del Sòl; per tant, la Generalitat hi col·labora. Ara, precisament perquè realment el Consell Executiu no posa títols a programes, sinó que preveu programar, programa realment la seva actuació, fa una cosa que ens sembla elemental, que és que aquí hi ha dues activitats diferents : és bo que els ajuntaments promocionin econòmicament el seu terme municipal, però també és just i legítim que tinguin present les seves necessitats, de la mateixa manera que ara vostès, senyors diputats del Grup Socialista, cadascun de vostès ha defensat la seva àrea, la seva zona territorial, la seva especialitat econòmica, és lògic, és just que cada ajuntament defensi la seva promoció. Si tenim quatre ajuntaments de costat que tots fan la seva promoció, en definitiva, són competidors en un mercat d'atracció d'inversions, i d'aquí la conveniència, i, diria més, la necessitat que hi hagi, el Consell Executiu i especialment el Departament d'Indústria, l'organisme autònom CIDEM, que tinguin una visió de conjunt nacional de Catalunya i que puguin equilibrar, compensar i ajudar a tots i cadascun, però tenint present els interessos generals del país. Si no és així, aquesta promoció econòmica que vostè demana a través d'un programa seria una anarquia i una contradicció i una destrucció mútua d'esforços.

Per tant, doncs, nosaltres entenem que a través d'aquestes

partides, específicament destinades a aquesta promoció, el Consell Executiu ja està fent —i, especialment, la Direcció General d'Indústria, el Departament d'Indústria, que són les partides que els afecta... I encara voldria dir una cosa més : vostès, moltes vegades parlen de l'autonomia municipal; hi estem d'acord. Em dona la sensació que en més d'una ocasió ho fan per dir «és que l'autonomia és al davant de la Generalitat, no al davant de qualsevol tipus d'organisme»; bé, és una impressió, algunes vegades. I, precisament per això, m'estranya la redacció d'aquesta esmena, perquè jo crec que aquesta esmena és lesiva de l'autonomia municipal, perquè vostès, en aquesta esmena, diuen : «El Consell Executiu elaborarà i aplicarà un programa d'actuació destinat als ajuntaments per subvencionar...», aleshores, el Govern ha de fer un programa i l'ha d'aplicar, tutelat, destinat als municipis. Jo crec que no és així; en tot cas, vostès...

El Sr. PRESIDENT : Li queda mig minut.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. En tot cas, vostès haurien de demanar que el Consell Executiu, sense condició, lliuri uns diners a l'Administració local i que l'Administració local, amb la seva pròpia autonomia, faci l'ús dels programes i les accions de promoció que li semblin adients.

Per aquests motius, senyor President, ens oposarem a aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 238, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula el mateix Diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I OLIVÉ : Gràcies, senyor President. Senyor Escudé, continuarem parlant amb vostè una estoneta més, no ve pas d'una estona, amb les hores que portem.

Vostè deia que programar és fer demagògia, m'ha dit, o m'ha dit que feia demagògia. Sap què és fer demagògia? Sap què diu aquest butlletí de vostès, de l'any 87? Es diu *Passem comptes* —el coneixen, no? «Generalitat de Catalunya. Passem comptes». Sap què és fer demagògia? Aquest butlletí diu : «S'ha garantit la continuïtat de l'activitat extractiva del carbó al Berguedà». El senyor Roma deia : «Només queden ja tres-cents miners». Això és fer demagògia, i publicar-la; quan hi ha hagut una davallada i no sabem com en sortirem tots plegats, tant de bo que trobem la sortida. Això sí que és fer demagògia, i per escrit, senyor Escudé.

Una altra qüestió : estem parlant, ara en aquest moment, en la 238, d'artesanía. Què pretenem, amb aquesta esmena? Pretenem que els pocs recursos que vostès destinen a artesanía —95.000 milions, pel que jo tinc aquí anotat, 95.000 milions— siguin aplicats, prèvia consulta a les associacions d'oficis artesans. I per què demanem aquesta aplicació? Perquè entenem que potser aprovant aquesta esmena, i amb aquest diàleg del Consell Executiu amb les associacions d'oficis artesans, aconseguim de fer canviar la política de vostès en l'artesanía, intentant que s'hi donin més recursos i reorientant les seves dotacions per a aquesta important activitat. Pensin, senyores i senyors diputats, que l'artesanía, precisament, és una de les competències exclusives que tenim de l'Estatut —article 9.18—, és una de les exclusives i vostès l'estan, en aquest sentit, jo diria que malbaratant. Per què dic malbaratant? Perquè una activitat econòmica important com també és aquesta, que, a més a més, expressa la cultura del nostre poble, ha de tenir una atenció molt específica i no intentar barrejar, com estan fent vostès, el

que és artesanía i el que és el fet artesà amb tota l'amalgama de botigues, d'empreses que realment es dediquen a un tipus d'artesanía que moltes vegades no té res a veure amb el fet artesà tradicional i que, per tant, requereix, per part del Consell Executiu, una total reorientació. Per això demanem a vostès que el poc que hi dediquen -no volem dir que hi estiguem d'acord que sigui això- almenys ho facin parlant amb els artesans d'ofici, no amb aquest consell estrany que s'han muntat vostès d'artesanía de Catalunya —que és una amalgama totalment barrejada amb botigues que es dediquen a vendre artesanía, i moltes vegades no és artesanía, amb petites empreses que moltes vegades tampoc són artesanes, que això s'ho han muntat vostès—, sinó parlant amb els artesans d'oficis, que és la base de l'artesanía de Catalunya, per tal de reorientar aquesta política, amb tres, o quatre, o cinc objectius, però s'ha de fer, s'ha de reorientar, s'ha d'intentar que tot el centre de l'artesanía —aquesta mena d'exposició muntada en el Passeig de Gràcia— es converteixi en un centre de serveis a l'artesanía realment eficaç. S'ha de fer formació en el tema d'aquest artesà, s'ha de fer, realment, una important inversió en els pressupostos —que no es fa—, la que es pugui en aquest moment, i, evidentment, s'ha de fer un esforç que pugui ser compartit i consensuat amb la gent que de veritat es dediquen a l'artesanía, que a Catalunya encara n'hi ha força, i abans que això se'n vagi a mal borràs, intentem que aquesta esmena pugui obrir-los a vostès la necessitat d'obligar el Govern a fer aquest diàleg.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Riera. Per al torn en contra, té la paraula el Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Sí, gràcies, senyor President. El Grup Socialista, per boca del senyor Santi Riera, ha defensat l'esmena 238, que pretén destinar tota una sèrie de partides del capítol 4 —subvencions—, del capítol 6 —inversions pròpies— i del capítol 7 —subvencions de capital—, pretén, dic, subordinar-ho a la prèvia consulta a les associacions d'oficis artesanals de Catalunya.

És clar, la defensa del Departament és precisament aquella que el senyor Riera de bell antuvi ja em rebutjava, que és dir : «Oh», diu, «i vostès s'han creat un decret». Bé, és un decret, el 233, de l'any 84 —fa quatre anys— i en aquest decret —perquè, és clar, realment, aquest és el moll de l'os—, precisament de cara a les subvencions, que és el que sembla que podria tenir una certa lògica, la consulta no prèvia, però la consulta a les associacions d'oficis artesanals, les subvencions a les inversions pròpies, ja diu aquest decret que a través de la creació —existent des de fa anys— de la Comissió d'Artesania, en la qual hi estan representats tots els estaments afectats i que té per funció assessorar el Departament sobre el tema aquest de les subvencions, es fa ja aquesta activitat. En les altres coses, realment, no hi veiem cap illació, perquè, a tall d'exemple, una de les partides que vostès proposen que per disposar-ne es faci una consulta prèvia a les associacions d'oficis artesanals és la 610.01, i, és clar, aquesta partida correspon al pagament d'enguany, o serà el pagament de l'any 89, amb càrrec a la inversió plurianual de la compra del local del passeig de Gràcia, número 55.

Evidentment, ens sembla que no hi ha cap relació entre un tema i l'altre, no hi veiem, en absolut, cap necessitat de fer aquesta consulta, i per això, senyor President, ens oposarem,

també, a l'adopció d'aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 239, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I OLIVÉ : Sí, senyor President, acumularé, si em permet, l'esmena 239, la 240 i, a més a més, la 348, que és del CIDEM. Doncs, si em permet, acumularé aquestes tres esmenes per economia de temps i també perquè totes tres es complementen, ja que estan dedicades a tot un conjunt unitari que fa referència a la política industrial del Consell Executiu.

Nosaltres pretenem amb aquestes esmenes que abans d'aplicar una sèrie de consignacions pressupostàries de transferències de capital i corrents de la Conselleria d'Indústria, concretament als capítols dedicats a transferències de capital i corrents del Gabinet del Conseller, Honorable Conseller senyor Alavedra, de la Direcció General de Política Industrial, de la Direcció General de Qualitat i Seguretat Industrial i de la Direcció General de Promoció Comercial..., abans d'aplicar aquesta sèrie de capítols sigui presentat al Parlament, a la Comissió d'Indústria corresponent un pla —tornem a parlar de plans i de programes— d'actuació industrial per a aquest any 89.

També ho demanem, el mateix, per aplicar el pressupost del COPCA, del Consell de Promoció Comercial de Catalunya, que abans també d'aplicar aquest Pressupost es presenti a la Comissió d'Indústria una programa d'actuació per poder-lo discutir, per poder-ne parlar, per conèixer el que no coneixem, almenys per la lectura dels Pressupostos i dels programes d'actuació, realment, quin és el pla, quin és el programa d'actuació industrial que té el Consell Executiu. Per això també demanem el retorn del Pressupost del CIDEM, perquè el fons del CIDEM no és més que l'eina de què disposa el Consell Executiu, de què disposa l'Honorable senyor Alavedra per tal d'aplicar bona part de la política industrial.

I demanem això, que abans d'aplicar aquestes importants partides es presenti en Comissió aquest programa, havent parlat prèviament, al nostre entendre, amb els interlocutors socials i també havent escoltat l'Administració local, que també està fent un gran esforç per tots els temes de promoció econòmica, ho demanem perquè, tot i que aquest any, l'any 89, hi ha un important increment en el pressupost d'Indústria, doncs, tal com queda el Pressupost entenem que almenys hauríem de tenir l'oportunitat de poder conèixer realment què se'n vol fer de totes aquestes partides i poder opinar en una primera instància i poder dir-hi la nostra. Jo penso que és el mínim que podríem demanar a aquest pressupost d'enguany, ja que, evidentment, hem passat de 5.739 milions, l'any 88, a prop de 9.324 milions per a aquest any 89, un gran increment, tot i que si detreiem d'aquest increment tot el que era la Direcció General de Comerç Exterior i el COPCA quedaria reduït a 7.800 milions. De tota manera, és un increment, encara, del 36%; per tant, valorem positivament que s'hagi fet aquest esforç per Indústria.

Però permeti'm que analitzi concretament com queda aquest pressupost. Molt breument, si fem una anàlisi pels grans blocs d'aquestes partides que fan en aquest pressupost veiem que, de fet, partides que responen en major o menor grau a obligacions ja contraïdes i que, per tant, inicialment no en podem disposar, perquè són partides de personal o algunes inversions directes ja establertes, d'aquest pressupost de 9.300

milions n'hauríem de treure 2.147; en canvi, si agafem les partides que fan referència a societats participades, aquestes pugen 3.100 milions de pessetes, tot el bloc que passem, tant de transferències corrents com de capital, i si agafem totes aquelles partides susceptibles clarament de decisió política, en tant que inicialment i aparentment no responen a cap obligació o compromís contret, ens quedariem amb una partida de 3.000 i escaig de milions.

Per tant, si sumem les transferències que passem a societats participades, més les transferències les quals no tenen cap obligacions o compromís contret, almenys aparentment, ens queden 7.000 i escaig milions de pessetes. Per tant, són molts diners, és una important quantitat de diners que sembla que inicialment el Govern té possibilitat de destinar, de decidir.

Veiem com el Pressupost això ho aplica : d'una banda, hi ha 1.129 milions de pessetes de partides de transferències pràcticament sense cap mena d'explicació, és a dir, transferències a empreses privades —genèricament—, a famílies —genèricament—, a foment d'inversions privades —genèricament—, etcètera. Tot això puja 1.129 milions de pessetes, dels quals, per la lectura dels programes que la Conselleria ha fet —que jo diria que no se'n pot dir programes, que és simplement una lectura o posar una sota l'altra les partides i prou—, hi ha 1.100 milions de pessetes que no en sabem res més del que diu aquí, què se'n pot fer d'això.

Partides dedicades a societats participades, entre les quals hi ha el CIDEM, lògicament : pugen, com he dit, 3.100 milions de pessetes; per exemple, d'aquests hi ha 800 milions de pessetes que diu que va a APLIGSA, sense tampoc cap més explicació, per tant, són 3.000 i escaig milions de pessetes dels quals tampoc tenim, al nostre entendre, suficientment argument com per poder-hi entrar amb rigor per poder valorar la bondat o no d'aquesta aplicació.

Partides que fan un èmfasi especial en l'activitat publicitària i divulgadora de la mateixa feina que fa el Conseller d'Indústria. Déu n'hi doret! 262 milions de pessetes per protocol, publicacions, publicitat i propaganda i viatges. Déu n'hi doret! 262 milions de pessetes, molt més que les inversions directes, que aquest any pugen 178 milions de pessetes, Déu n'hi doret, també!

Partides que van destinades a la xarxa que en podríem dir territorial de la Conselleria d'Indústria, pugen 226 milions de pessetes : els Serveis Territorials de Girona, Tarragona i Lleida, 226 milions de pessetes —evidentment, molt escàs, és un pressupost, en aquest sentit, evidentment, centralitzat a Barcelona : 226 milions de pessetes són un 2,4% del pressupost.

I, per altra banda —ja ho he dit abans—, una disminució brutal de les dotacions de les partides que es transfereixen a l'Administració local per temes de promoció industrial o econòmica, els temes propis de la Conselleria. De 35 milions, l'any 88, m'ha passat, el senyor Alavedra, a 32, l'any 89. Aquí sí que hem retallat.

Per tant, com veuen vostès, evidentment, hi ha motius, motius seriosos per veure que hi ha una gran capacitat d'actuació del Consell Executiu en aquest tema d'indústria, que en el Parlament, almenys, no hi hem pogut entrar amb suficientment rigor per conèixer-la, i en aquest sentit aquestes esmenes només pretenen conèixer què pensa fer i ho discutirem

en la Comissió, perquè hi puguem dir el nostre parer, que, evidentment, el tenim, com al llarg de tota aquesta legislatura s'ha anat demostrant, en el Ple del Parlament.

Pel que fa al CIDEM, i miraré d'acabar breument, passa quelcom semblant. S'hauria de parlar, potser, d'abans de les esmenes a la Comissió i després, perquè el Grup de Convergència va introduir a la Comissió d'Economia una sèrie d'esmenes que afectaven el CIDEM. Concretament, si abans del pressupost d'explotació erem crítics en el sentit que un 14% es dedicava, del pressupost operatiu, es dedicava a operacions d'imatge, és a dir, pressupost d'explotació deduït de les despeses obligades de personal, financeres, tributs, etcètera, ara no ho podem dir, en tant que s'han incorporat 190 milions per atendre la xarxa exterior del CIDEM. Veurem això com acaba i, per tant, en aquest sentit, ha quedat desdibuixat aquest tema en aquest moment, però jo aquí no voldria deixar passar aquesta possibilitat que tinc de dirigir-me a vostès per demanar-los que en el tema de xarxa exterior fem un esforç de coordinació amb les altres institucions que ja tenen xarxa exterior. Jo sé que el senyor Alavedra en aquest sentit no ha dit mai que no, però tampoc potser acaba de collar alguna cosa que hauria de collar, per tal que no tothom estiguem fent coses aïllades i que, potser, si ens poséssim d'acord en aquest tema podríem rendibilitzar molt més els nostres recursos.

I pel que fa al pressupost d'inversions del CIDEM, ens trobem que hi ha unes inversions directes molt reduïdes i, en canvi, hi ha 414 milions de transferències de capital genèriques que no sabem ben bé en què es poden concretar. Per tant, trobem a faltar un pla d'inversions del CIDEM, també, que permeti objectivar realment aquest pressupost.

I passa quelcom semblant amb el COPCA, aquest Consorci de la Promoció Comercial : 600 milions de pessetes, que l'únic que coneixem en el Parlament és que 142 van a transferències corrents i 458 van a capital, és l'únic que coneixem de la documentació que arriba aquí al Parlament.

Per tant, senyores i senyors diputats, comprendran vostès que hi ha motius seriosos per dir : «Escoltin, no entrem ara a discutir més profundament, fem-ho a la Comissió d'Indústria; vostès, abans d'aplicar tot això, parlem-ne a la Comissió, plantegin el programa industrial que vostès tenen, si el tenen, perquè, com diu el senyor Escudé, vostès de programes no en volen parlar, almenys és el que he interpretat del que ell m'ha dit, però fem una altra vegada aquest intent, parlem-ne, intencionalment veure què fan, vostès parlin amb els titulats socials, parlin també amb l'Administració social —que està fent grans esforços, alguns hi participem—, i portin llavors al Parlament un pla d'actuació, un programa, el que sigui dit —el nom no fa la cosa— i parlem-ne, del que pensen fer vostès, perquè, evidentment, nosaltres reconeixem que hi ha un increment en aquesta Conselleria que és estimable i voldríem conèixer el seu capteniment per tal de poder-ho discutir i dir-hi la nostra.»

Per tots aquests motius, penso que el senyor Escudé, que no demano cap diner en aquest moment, serà suficientment dúctil com per dir-me : «senyor Riera, aquesta vegada vostè té raó, anem a votar-ho», oi?

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Riera. El senyor Escudé, per fer el torn en contra, té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. El senyor Riera ha agrupat l'esmena 239, la 240 i la 348, i evidentment

farem un torn en contra de les tres esmenes, el que passa és que de moment farem el torn en contra de les esmenes 239 i 240, perquè la 348, que, per la numeració no se'ls haurà escapat, i per l'explicació que ha fet el senyor Riera, correspon a una esmena a la totalitat de l'organisme CIDEM, com que el meu company senyor Sánchez Llibre em recorda que hi ha una altra esmena d'un altre grup a aquesta mateixa organització, ens reservem el dret a acumular el torn en contra —que el farà el meu company— en el moment que es substanciï l'altra esmena idèntica a aquesta, de retorn del pressupost del CIDEM.

Per tant, doncs, ara, jo, senyor President, senyores i senyors diputats, em limitaré a fer el torn en contra de les esmenes 239 i 240.

El Sr. PRESIDENT : Així, té deu minuts.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Les esmenes 239 i 240 han estat defensades conjuntament pel senyor Riera, i m'ha agradat molt. M'ha agradat molt, perquè jo em pensava que sortirien dos senyors diputats del Grup Socialista a fer sengles defenses de les esmenes 239 i 240, perquè pensava que estaven redactades per mà diferent, i veig que no, almenys el valador d'aquestes esmenes és el mateix senyor Riera, perquè repassant, llegint merament el text d'aquestes dues esmenes es veu que es telescopen o, encara que ja ha quedat ben demostrat que els meus dots, doncs, matemàtics són molt ínfims, encara aquest concepte de la matemàtica nova, dels subconjunts, encara hi arribo, i aleshores, realment, l'esmena 240 és un subconjunt de l'esmena 239, perquè evidentment, senyor Riera, el servei 01, les partides 452.01 i 752.01 ja estan incloses en els capítols 45 i 75, i altres capítols que vostè esmenta en la primera esmena, del servei 01.

Per tant, vostè vol doble control per part d'aquesta segona esmena; bé, però són dues partides i són bastants diners. Vostè ha dit : «Déu n'hi do, i els calerons...», i tot això que ha dit; d'acord, d'acord, i per això fa molt bé de no demanar més diners. Aleshores, aquí hi ha un criteri general, que ja l'hem explicat en altres ocasions —i, fins i tot, és lògic que des de l'oposició es vulgui controlar, supervisar això que diu que el senyor Macià Alavedra no fa, que no colla, i vostè vol collar. I aleshores, vostès aquí el que fan senzillament és entorpir, retardar o condicionar l'actuació, que no és aquest el concepte, i el senyor Riera sap perfectament el que he dit, que no programa, que no posa títols de programa, sinó que realitza, actua i programa realment a través de l'adequació dels recursos, i aquest és precisament el tema : vostès volen que el Consell Executiu, que estatutàriament és el responsable de l'aplicació del pressupost que aquesta Cambra li dicti —i que li estem establint en aquest moment—, únic responsable, vol que abans —com diu aquí, tant en una esmena com en l'altra—, abans de disposar-ne es demani, es faci una presentació en la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme. Nosaltres hi estem evidentment en contra.

Els mecanismes, els hem explicat moltes vegades, que, tant com a sessió informativa, tant com a interpellacions i preguntes..., i vostè, senyor Riera, és un usuari habitual d'aquestes mecàniques, i fa perfectament, i sap que jo l'admiro pel que fa a aquest terreny, però bé, en definitiva, això, vostès ja ho poden fer. Ara, el curiós, anant al que deia, a la disjuntiva de l'esmena 239/40, és que amb la 239, més àmplia i més genèri-

ca, vostès fan alguna cosa més, força més important, perquè no sols vol retardar, entorpir, condicionar la disposició dels crèdits a través d'una presentació prèvia en la Comissió d'Indústria, Energia, etcètera, sinó que en la primera esmena —i, per tant, també afecta la segona— vostè demana una cosa encara més forta, que és que «seran aplicats prèvia presentació d'un programa d'actuació industrial, sectorial i territorial elaborat amb la participació de les entitats representatives de les administracions locals» —vol dir tots els 960 ajuntaments de Catalunya—, «les organitzacions empresarials i sindicals...», i això, senyor Riera, va bastant més enllà del que vostè diu «havent parlat»; no, no es tracta d'haver «parlat», es tracta d'haver «elaborat», i aleshores, una vegada més i de forma molt més directa, es conculca aquest dret que reivindica el Consell Executiu, com és obvi, d'amotllar-se, com abans ha dit vostè, d'executar el pressupost sense necessitat de tots aquests condicionants i totes aquestes traves.

Per tant, tot i que, d'acord, no es tracta de demanar diners, que n'hi ha prou, es tracta senzillament de dir que no, per eliminar aquestes traves que retardarien allò que tots volem, que és l'aplicació ràpida d'aquestes partides que puguin solucionar aquests problemes i puguin afavorir realment aquesta actuació industrial, sectorial i territorial.

Per aquests motius, senyor President, a aquestes dues esmenes, ens hi oposarem i, en el seu moment, es farà el torn en contra de l'esmena a la totalitat del CIDEM.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 241, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Roma.

El Sr. ROMA : Bé, gràcies, senyor President. Bé, aquí, en tot cas, jo crec que el senyor Escudé sí que no ens podrà dir que no perquè no hi ha ni un duro de més; és únicament fer una petició de millor coordinació, millor organització entre les diferents administracions que tenen alguna relació directa amb l'electrificació rural —ja fa uns dies vam parlar aquí dels escassos recursos que la Generalitat hi destina— i una mica s'hauria de veure com, en aquests moments, està funcionant això. De fet, vénen uns recursos, provinents del PLANER —per tant, doncs, a nivell de l'Estat—, que es reparteixen per tot l'Estat i que aquí, a Catalunya, hi ve una quantitat determinada, i després hi ha alguna diputació —i en aquest cas, doncs, especialment la Diputació de Barcelona— que, tot i no tenir competències en aquest tema, tot i que també s'ha d'endeutar i que podria dir que no l'afecta aquest tema, fa un esforç molt més important que la Generalitat per aconseguir que l'electrificació rural sigui una realitat a centenars de cases de pagès que encara no en tenen.

Bé, llavors això no és el mateix que passa en altres províncies de Catalunya : hi ha diputacions que no fan cap mena d'esforç i creiem que és injust, hi ha un greuge comparatiu entre els habitants d'uns territoris i dels altres pel fet que en uns llocs les diputacions complementin els fons provinents del PLANER i en altres territoris això no passi. Bé, per tant, crec que s'hauria de trobar la fórmula que permetés igualtat de condicions a tots aquells que demanen electrificar les seves cases. En el cas de la província de Barcelona, per exemple, s'ha arribat normalment a alguns acords que aquestes subvencions arribin a un 75% de subvenció, anant el 25% restant als beneficiaris d'aquesta

electrificació. Bé, llavors, per tant, els ajuntaments que tenen cases per electrificar fan la petició; el Departament, diguem-ne, el Director General d'Energia, recull aquestes peticions i fa el repartiment, en alguns llocs únicament distribuint els diners del PLANER, en alguns altres llocs afegint-hi la petita quantitat que la Generalitat hi ha posat, que únicament són 31 milions. Per tant, una quantitat que és menys de la meitat del que posa la Diputació de Barcelona sense tenir competències en aquest tema. El que passa és que ens podem trobar —i aquí el motiu de l'esmena— de demanar que hi hagi un acord entre les administracions afectades per aquest tema, un acord, jo diria, fins i tot signat, perquè així la Generalitat tingui l'obligació de complir-lo, perquè ens pot passar el que va passar l'any passat : per exemple, l'any 87 hi ha converses entre les diputacions i el Director General d'Energia; ell ens diu que té 38 milions pel territori de Barcelona, que després, posteriorment, es retallen aquests 38 milions en 13 milions i queda en 25 milions; bé, la Diputació fa una previsió pressupostària per arribar al 45% del cost del projecte, pensant que la Generalitat hi posarà l'altre 30% —i amb això, doncs, sumàrem el 75%—, i una vegada ja pressupostat això per part de la Diputació, una vegada ja comunicat aquest tema a tots els ajuntaments afectats, posteriorment, molt posteriorment, es notifica que per comptes del 30% això es converteix en un 20%; per tant, ara aquests ajuntaments, que ja havien fet una distribució, que havien fet unes previsions, es troben amb un 10% menys de subvenció i, per tant, no crec que estiguin gens contents els ajuntaments de Cercs, Orís, Puig-reig, Vic, Santa Eulàlia de Riuprimer, Guardiola de Berguedà, Rupit i Pruit, per exemple, no? Bé, perquè això no torni a passar creiem que hi ha d'haver un pacte, un acord signat que permeti endegar tota l'electrificació rural, planificada amb temps, programada —si el senyor Escudé em permet aquesta expressió—, que permeti, doncs, arribar a aquests pactes.

Per tant, el que demanem aquí és un acord previ entre ajuntaments, diputacions —que totes les diputacions posin també fons aquí— i la Generalitat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Roma. Per a un torn en contra, té la paraula el Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. El senyor Roma, en nom del Grup Socialista, em deia que, com que aquí no es tractava de variar ni un duro, que es podria aprovar perfectament aquesta esmena. Jo li voldria dir, al senyor Roma, que a part de l'objecció de fons hi ha una objecció que, per a mi, és la més important de totes : jo li diria, al senyor Roma, que aquesta esmena, la presentació d'aquesta esmena, el text d'aquesta esmena, és l'única esmena que m'ha dolgut que es presentés, perquè encara que de paraula el senyor Roma ha parlat de les *altres* administracions el que diu el text és una altra cosa, parla de les altres, de les altres administracions locals. Aleshores, des del meu posicionament personal i polític, jo crec que Catalunya és una nació; el que no som, òbviament, és un Estat, però sí que som Estat, tenim elements estatals, i la Generalitat, que representa la nostra capacitat d'autogovern en uns aspectes molt concrets, però en alguns camps concrets la Generalitat, el Consell Executiu, el Parlament tenim competències estatals, i per això no podem acceptar aquest equiparament, aquest arrencament amb altres administracions

locals, amb diputacions provincials, amb ajuntaments... Vostès ens han criticat moltes vegades, senyors del Grup Socialista, posicionaments nostres en relació amb actituds de vostès; comprendran que, mentre per un cantó ens fan propostes —molt defensables i fins i tot compartibles—, si per altra banda, potser inconscientment i involuntàriament, però surten actituds com aquestes, nosaltres no ho podem acceptar. La Generalitat està molt per damunt de les administracions locals, no les altres administracions locals.

Ara, quant al fons del tema, treient aquest aspecte de transcendència que he volgut donar a aquest inici, concretament, el que demana vostè, senyor Roma, encara que en començar parlava de coordinació, al final ha quedat clar, vostè el que vol és un acord, però un acord obligat, perquè no diu un intent d'acord. No, no, no, vostè diu : «Els crèdits consignats de què disposa de fons propis el Departament d'Indústria de la Generalitat no es podran aplicar si no hi ha un acord previ amb les altres administracions». Vol dir que, en definitiva, a la pràctica vol dir que tots els ajuntaments, cadascun de tots aquests ajuntaments que vostè ha citat i tots els altres que podria afegir-hi, o la diputació provincial, tenen un dret de vet sobre la utilització d'aquests fons, perquè el Departament d'Indústria no podrà aplicar mai aquesta necessària partida d'electrificació rural si no té prèviament, no aconseguïeu, no es plega prèviament a un acord amb l'Administració local.

Per aquest motiu, senyor President, nosaltres ens oposarem a aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 242, del Grup Socialista. Per a la seva defensa té la paraula l'Illustre Diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I OLIVÉ : Gràcies, senyor President. Sí, senyor Escudé, a mi m'ha sabut greu el que acaba de dir ara, senyor Escudé, de veritat, eh? Jo, que vaig estar present a la configuració d'aquesta esmena que el senyor Roma acaba de defensar, perquè és d'indústria, ens referíem als consells comarcals i a les diputacions, no hi havia cap altra intenció; el que vostè vulgui interpretar, el que ha interpretat, a mi em posa molt trist, senyor Escudé, perquè penso que és una cosa que hauríem de tenir superada tots plegats, això, no ho creu? És a dir, a mi em fa trist això, que vostè avui vulgui interpretar que l'esmenant socialista volia dir que volia qualificar de local l'Administració de la Generalitat. Em sembla que és una cosa que hauríem de tenir superada tots, i em sap greu i m'entristeix, perquè, a més, vostè, que vulgui fer aquesta interpretació d'aquesta esmena, que volia dir, simplement, consells comarcals i diputacions... En fi, vostè sabrà per què ho ha fet; en qualsevol cas penso que no té cap sentit que discutim això. Bé.

Continuem. L'esmena que presento tracta de l'Escola de Disseny Tèxtil, tracta que hi ha dues partides del pressupost d'Indústria destinades a l'Escola de Disseny Tèxtil, i que abans d'aplicar-les es consultés les associacions empresarials i sindicals representatives del sector tèxtil a Catalunya. Per què fem això? Mirin, fa pocs dies vam tenir ocasió aquí, al Parlament, de fer un debat aprofundit sobre el tema de la situació del tèxtil a Catalunya, i hi va haver, doncs, coincidències i discrepàncies, també, però de les coincidències que hi va haver, precisament, una va ser aquesta : que és el tema que el disseny tèxtil hauria pogut ser un dels elements, potser el més important, per poder tenir futur en el nostre sector a Catalunya, al tèxtil, el tema del

disseny i el tema de la moda.

Per tant, estem d'acord amb aquestes partides i estem d'acord amb aquesta destinació. En el que potser discrepem —i us ho hem dit a vós, i per això fem aquesta esmena— és en la forma com s'està portant a terme aquesta Escola de Disseny Tèxtil de Catalunya. Nosaltres entenem que per una iniciativa com aquesta, que és positiva, s'hauria de tenir present, a l'hora d'elaborar-la, tant per configurar els seus continguts com els seus òrgans de govern, s'haurien de tenir presents totes aquelles experiències que en el camp del disseny tèxtil a Catalunya s'han anat fent, i també aquelles que han estat positives; per tant, experiències com vam dir aquell dia de la Cooperativa de Textures, de Manresa, en el disseny tèxtil, o l'Associació de Teixidors Auxiliars, de Sabadell, de disseny, haurien de tenir també la possibilitat de ser cridades abans de definir com serà aquesta important escola, i tantes altres que n'hi ha, per tal de poder, realment, la iniciativa que tenim, que serà de molts milions de pessetes —segurament en col·laboració amb l'Estat i la Generalitat—, que pugui realment recollir l'experiència positiva de totes aquestes institucions que s'hi han dedicat, i tant en els continguts d'aquesta escola com també en els òrgans de govern es pugui expressar aquesta realitat.

Per això pretenem, amb aquesta esmena, subordinar l'aplicació d'aquesta partida a un diàleg previ amb aquestes associacions, que són les que més coneixen qui és qui i qui es belluga en aquest camp a Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Riera. Per al torn en contra, té la paraula el Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Com apuntava el senyor Riera, aquesta esmena diria que és un intent de traduir a nivell pressupostari la petició que el mateix senyor Riera va fer, com a moció posterior a la interpellació del debat parlamentari que va tenir amb l'Honorable Conseller d'Indústria sobre aquest tema.

En el tema de la consulta prèvia, ja m'he definit abans : crec que ens hi hem d'oposar. Ara, jo voldria dir, en aquest cas concret, alguna cosa més, perquè encara que estem a la ratlla dels tres anys que jo estic desvinculat totalment del món tèxtil vallesà, el conec força —jo hi havia participat, en la creació d'aquesta escola de disseny tèxtil. Aleshores, des d'aquesta perspectiva històrica, diguem-ne, realment veig molt desencaxada aquesta esmena, senyor Riera, perquè, és clar —i vostè en la interpellació va insistir molt en aquest tema—, quan vostè parla de les associacions empresarials i sindicals representatives..., per exemple, vostè va parlar pràcticament tota l'estona de les associacions de teixidors auxiliars, els drapaires, amb tots els respectes, que és una peça clau del procés tèxtil, especialment del llaner i en menor mesura del cotoner, és una peça —en el terreny del disseny, el terreny de la moda— molt, molt, molt secundària, molt, molt, molt auxiliar. Hi ha molts altres sectors : la confecció, l'acabat, el tint, el tissatge mateix per compte propi —el fabricant, que es diu—, fins i tot el filat, la llana per a labors, per exemple..., és un paper determinant. Aleshores, realment, jo no entenc per què hi ha d'haver aquesta consulta prèvia, a part del criteri d'oposició, diguem-ne, ideològica o posicional inicial, perquè és que precisament l'Escola de Disseny Tèxtil, que és una associació privada, si no ha canviat últimament, hi són representats tots els

sectors, subsectors i associacions que tenen un interès en aquesta escola de disseny, escola que durant molts anys han mantingut exclusivament amb aportacions econòmiques d'aquestes associacions; el que no hi era és perquè no volia pagar. Aleshores, no és fer consulta prèvia, és que la partida 470 —capítol 4—, i la partida 780 —subvenció de capital—, és que no consulta prèvia, és que ha estat no diré negociada, però ha estat parlada fortament amb l'Escola de Disseny Tèxtil, on hi són totes aquestes associacions —les sindicals, evidentment, no—, no hi són tots perquè hi pot haver aquells, com jo li explicava abans, que no tenien..., no per raó... i fins i tot no per qüestió econòmica, sinó per desinterès, per no tenir una vinculació directa amb la creació, necessària, per altra banda, d'un estil propi de moda i de disseny.

Per tant, doncs, entenem que és totalment inoperant aquesta esmena, i, a part dels criteris generals, doncs també per aquest motiu ens oposarem a l'esmena 242, a part que també, una vegada més, es telescopa amb aquella primera esmena 239, omnicomprendiva en el camp d'aquests apartats.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Escudé. Esmena número 244, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor García.

El Sr. GARCÍA GUILLAMÓN : Gràcies, senyor President. Les partides 620.01, 620.03, corresponents a la Direcció General d'Energia, fan referència a l'assignació de recursos per a les inversions de les unitats radioactives i a l'equip del Mapa Radiològic, i seguiment d'aquest.

Sense entrar en un debat sobre l'energia nuclear i la seva seguretat, sempre hem manifestat la necessitat d'incrementar els mecanismes de seguiment i de control de les instal·lacions nuclears. Amb un protagonisme creixent de la societat, essencial, i, sobretot, de les administracions locals afectades o en l'àmbit d'aquestes. Atesa la gravetat del tema que ho requereixen, tots som conscients del risc de l'energia nuclear que, dia a dia, apareixen amb noves evidències, i actualment hi ha referències en la premsa, sobretot en els últims mesos de l'estiu, de la possibilitat que les aigües del riu Ebre portessin algun tipus de radioacció, qüestió que després es va desmentir i que es va aclarir, però, de tota manera, és important que l'Administració, en aquest cas el Consell Executiu de la Generalitat, reaccioni amb la suficient clarividència, als efectes que els ciutadans es tranquilitzin i prenguin confiança amb les instal·lacions nuclears.

M'hauran de permetre, senyores i senyors diputats, que manifesti la meua especial preocupació, en tant que diputat per la circumscripció de Tarragona i residint enmig de l'eix de les centrals nuclears del nostre país —cal recordar les dues centrals nuclears de Vandellòs i les dues d'Ascó—, i, per tant, com a ciutadà de Tortosa, em trobo dins del que en diríem el rovell de l'ou de la influència de les centrals nuclears. Cal que les mesures de control i de risc de les possibles fugites de radioactivitat siguin serioses i conscientment portades a terme per la Generalitat. Cal que les mesures de control siguin constants, i es dotin els mitjans tècnics suficients a l'abast de tots els ciutadans. L'opinió pública, senyores i senyors diputats, es troba sensiblement afectada pel tema de difícil explicació a aquells ciutadans que viuen més enllà dels quaranta o cinquanta quilòmetres de l'àmbit de les nuclears.

La present esmena d'addició, el que intenta és crear una

nova Disposició Addicional, que no està en contra en cap moment de l'assignació de 34 milions d'aquestes partides. En la Comissió vam intentar que aquests 34 milions fossin ampliat amb 10 milions més. El Grup de la majoria va entendre que no era necessari i, per tant, no va ser acceptada.

És necessària la prèvia presentació, i això és el que demanem en l'esmena : que sigui necessària la prèvia presentació del programa d'actuacions davant la Comissió d'Indústria, Comerç i Turisme d'aquesta Cambra. Cal entendre que el que es vol és responsabilitzar tota la representació política de Catalunya en aquest problema, i que els ciutadans siguin conscients del que pot comportar, en un moment donat, un possible accident o una possible fuga radioactiva de les centrals nuclears. Al mateix temps, el Parlament tindria coneixement de quina manera es pensen invertir aquests 34 milions, atès que, estudiant el Projecte de Pressupostos i la Memòria d'Inversions i la Memòria dels projectes, no es recull i no es té coneixement de quina manera espera el Consell Executiu emprar aquests 34 milions.

Senyor Escudé, com pot comprovar, aquesta esmena en cap moment desitja ser una carta als Reis, sinó més aviat que el Parlament pugui executar un control d'un Executiu, a efectes de tenir coneixement, com he dit abans, de la realitat de l'aplicació d'aquests 34 milions.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor García. Per al torn en contra, té la paraula el Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. L'Illustre Diputat del Grup Socialista que ha fet la presentació d'aquesta esmena ens ha explicat la seva preocupació —que comprenc— sobre les possibles incidències de coses no volgudes per ningú, i que nosaltres creiem fermament que no passaran, i, entre altres motius pels quals no passaran és que, precisament, en els capítols d'inversió —les partides 620.01 i 620.03—, tant les inversions en unitats radiològiques, com l'equip del Mapa de Radiacions i Seguretat, és precisament competència del Departament d'Indústria vetllar per la seguretat i ho fa a través de l'aplicació d'aquestes partides, que si no se'ls va acceptar l'increment que vostès demanaven en Comissió és perquè segons els programes, segons els criteris del Departament, era suficient la consignació que hi havia.

Aquesta esmena és d'aquesta nova etapa d'esmenes d'addició, que consisteixen en la prèvia presentació. Ja he explicat abans la nostra negativa. El Consell Executiu és qui té competència, fins i tot estatutària, d'aplicació del Pressupost. Té, la Cambra, possibilitats múltiples —ho hem explicat— de fer el seguiment, de fer el control, de demanar la compareixença al Conseller per explicitar, tantes vegades com calgui, tota l'actuació del Departament en aquestes partides i en altres, i en el tema de la seguretat d'aquesta zona, i, per tant, en definitiva, també ens oposarem, com en tota la resta, per coherència, quant a aquesta petició que ens fan.

Fins i tot voldria fer observar que, en el cas que s'aproves —hipotèticament—, caldria fer algun reajustament sintàctic, perquè, del text, no se'n veu quin és el subjecte d'aquesta presentació, perquè parla d'aplicació de recursos, de finalitats previstes, els programes... tot ho parla en plural, i, aleshores, diu : «Serà necessària la prèvia presentació d'aquest». D'aquest què? Què és el que s'ha de presentar? Però, bé, en definitiva,

en les paraules de l'Illustre senyor Diputat ha quedat clar que és «aquests programes d'actuació». Aleshores, a part d'això, doncs, l'argumentació que he explicat, en aquest cas i en els altres, creiem que és vàlida, continua essent vàlida i, per tant, també ens oposarem a l'adopció d'aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Escudé. Votarem ara les dotze esmenes debatudes i no votades. Serà des de la 234 a la 245. Es votaran conjuntament si no hi ha peticions... (*L'l. Sr. Fernández i Teixidó demana per parlar.*) Sí, el senyor Fernández demana votació separada de quines esmenes?

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ : Sí, President, si vostè és tan amable, de la 234 i la 235, que poden ésser agrupades, i la resta de les esmenes les podem votar conjuntament.

Moltes gràcies.

(*L'l. Sr. Curto demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT : Sí, senyor Curto?

El Sr. CURTO : Senyor President, votació separada de les esmenes 236 i 243.

El Sr. PRESIDENT : Doncs així es farà.

Votem, com a primer bloc, la 234 i la 235.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues esmenes han estat rebutjades per 33 vots a favor, 58 en contra i 5 abstencions.

A continuació, votem el segon bloc, que seran les esmenes 236 i 243.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues esmenes han estat rebutjades per 35 vots a favor, 59 en contra i 3 abstencions.

I ara votarem la resta de les esmenes, que seran les 237, 238, 239, 240, 241, 242, 244 i 245.

Vots a favor?

(*L'l. Sr. Escudé demana per parlar.*)

El Sr. ESCUDÉ : Perdó, senyor President, si no estic errat, l'esmena 245 potser seria millor no votar-la, perquè no ha estat defensada, que jo sàpiga, ni contradita.

El Sr. PRESIDENT : Ha estat defensada.

El Sr. ESCUDÉ : Ah, sí? Jo diria que no; fa referència a oferta turística.

(*L'l. Sr. Carnicer s'aixeca per parlar.*)

El Sr. CARNICER : No, senyor President, eh? Al nostre Grup no ens consta que l'hàgim defensat.

El Sr. PRESIDENT : Doncs la 245 no entra en el lot. (*Remor de veus i rialles.*)

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 31 vots a favor, 60 en contra i 8 abstencions.

A continuació, passem a debatre l'esmena 245, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Gibert.

El Sr. GIBERT : Moltes gràcies, senyor President. Si m'ho permet, tindria la intenció de defensar conjuntament un conjunt de sis esmenes : la 245, la 246, la 248, la 249, la 250 i la 251.

El Sr. PRESIDENT : Moltíssimes gràcies.

El Sr. GIBERT : Gràcies. Senyores i senyors diputats, tinc la il·lusió d'aconseguir, si més no, que el senyor Escudé tingui alguna dificultat per a la classificació d'aquestes esmenes, perquè no són cares —en realitat, no costen un duro—, perquè no són clàssiques —són, en tot cas, postmodernes, es podrien qualificar, en tot cas, de carta a Santa Claus, però no als Reis—, no són estàndard ni són plagiades, ni pretenen entorpir res, al contrari, pretenen ajudar a gestionar millor el pressupost de la Direcció General de Turisme, i delimitar franges de col·laboració i d'entesa en les coses que sigui possible, que ens sembla important, i voldria aprofitar per insistir que, si s'aconsegueix delimitar aquestes franges d'entesa, no s'han de veure interferides per la nostra part les possibles, les hipotètiques i normals franges de discrepància que puguin anar sorgint. En tot cas, es podrien classificar aquestes esmenes potser de diürnes, però això no és un mèrit nostre, és un atzar de les circumstàncies de l'horari.

La primera esmena, la 245, parla de l'elaboració d'un pla estratègic de reconversió; potser el nom és excessiu, vista la proverbial modèstia del Consell Executiu, que no vol protagonisme, ni fer política d'aparador, ni li agraden —em sembla— els grans noms : no tindria cap inconvenient a dir-ne «cosetes que convindria fer»; en realitat, el que creiem és que són cosetes que convindria fer.

El que sí que creiem és que difícilment es pot abordar una reconversió —com ha parlat el mateix Conseller i el President Pujol— sense algunes línies, algunes cosetes que marquin en què consisteix aquesta reconversió. Nosaltres, a l'estat de despeses intentàvem finançar-lo, aquest pla; va ser rebutjat, però com que va ser rebutjat per causes, diguem-ho així, monetàries i no per arguments que no calgués, no hem retirat l'esmena i pensem que es podria fer perfectament amb els diners que el Departament, com tots els departaments, d'altra banda, tenen per a estudis i similars.

Nosaltres creiem que sí que cal marcar aquestes línies de reconversió, de reorientació no en un pla minuciós i detallat, sinó actuant sobre els punts sensibles que marquin una política que reorienti —i això és necessari— la globalitat o els aspectes importants i sensibles de la política de turisme. Perquè, en realitat, si ens mirem els pressupostos, només hi ha una sola línia que se'n pugui dir de reconversió i que, a més a més, no és nova, ja era en pressupostos d'anys anteriors —aquest any està més ben dotada, i això ho hem de reconèixer— i, per tant, passaria a parlar de l'última de les esmenes que defenso, la 251, que parla, precisament, d'aquesta única línia que se'n podria dir de reconversió, en el sentit que són ajuts al finançament, finançant uns punts de crèdit per a la modernització d'establiments.

I aquí l'esmena vol introduir una cosa molt senzilla, en el sentit de millorar la gestió d'aquesta partida, que no discutim i que trobem encertada. El fet és que la història recent del sector turístic ha anat configurant dues tipologies d'empresaris, uns que fa anys que reinverteixen, que creuen que la solidesa dels seus establiments és, precisament, la reinversió d'excedents, que, per tant, no es poden acollir a aquesta línia, perquè ja tenen els seus establiments actualitzats, i uns altres, que potser hi ha posat uns altres criteris de menys confiança en el futur del sector, més especulatius, que no han reinvertit gaire o

gens, i que són, precisament, els potencials beneficiaris d'aquesta línia. Això ens sembla bé, han de tenir oportunitat de reciclar-se, el que passa és que el que nosaltres proposem a l'esmena és senzillament que el decret que desplegui la concessió d'aquests ajuts condicioni atorgar aquests ajuts a compromisos de serveis mínims i de preus mínims, perquè això tingui l'efecte que es pretén, perquè si no podria fer un efecte contrari : es podria convertir, s'ha convertit realment en els anys anteriors en una mena de subvenció a la part menys positiva de l'empresariat turístic, el que crea més desprestigi, ja hem dit alguna vegada que creiem que el sector es troba en una situació de crisi, de prestigi, de la qual, dissortadament, crec que haurem de parlar sovint.

Jo confio que aquesta esmena s'admetrà, perquè té aquest objectiu i no en té cap més, i, en tot cas, em sorprendria que no fos així i estaria molt pendent, tinc molta curiositat per saber els arguments que podria haver-hi en contra.

Passant a l'esmena 246, fa referència a les partides que es transfereixen al Consorci de Promoció Turística de Catalunya, i el que ens agradaria és conèixer, aquí al Parlament, els plans d'actuació i els pressupostos d'aquest Consorci, finançat pràcticament com a única font d'ingressos per les transferències de capital i corrents que se li fan des dels Pressupostos de la Generalitat i que el 86, per exemple, va ser així, va arribar a aquest Parlament informació sobre els plans d'actuació, no ha passat així els anys 87 i 88, i ens agradaria senzillament que hi tornessin a arribar. El 29 de setembre d'enguany vam demanar a la Mesa que demanés els pressupostos d'aquests dos anys; estem convençuts que la Mesa diligentment ho va fer així, però han passat tres mesos i encara no els tenim. Sobre això ja tenim més dubtes que s'aprovi, perquè, havent vist en el decurs d'aquest debat que s'ha modificat, per exemple, la Llei de Patrimoni, que permet al Consell Executiu, sense cap intervenció del Parlament, vendre patrimoni fins a 2.000 milions de pessetes, es pot considerar que aquests 376 milions de pessetes que es transfereixen en el Consorci tampoc cal que el Parlament en sàpiga res.

Passo ara a l'esmena 248, a l'esmena 248 són ajuts per a la creació de noves oficines de turisme. Ens sembla bé, ens agradaria que fos més dotada —a l'estat de despeses ja ho vam intentar—, perquè la xarxa d'oficines de turisme encara no està completa i caldria potenciar-la i, a més a més, però per altres raons, perquè s'ha endegat o hi ha projecte d'endegar en aquest Consorci, segons tenim entès —evidentment per informacions indirectes—, que s'endega un pla de coordinació d'oficines de turisme, que, per cert, no creiem que fos una tasca del Consorci, però, en fi, dels dos acords sobre la gestió i les tasques del Consorci en parlarem una altra estona, perquè en aquest moment no és el tema, i que, d'alguna manera, la veritat és que les oficines ja existents, en algunes, ja hi ha algunes certes resistències a deixar-se coordinar —són oficines dependents d'altres institucions, generalment municipals—, resistència que nosaltres creiem que és fruit, en part almenys, de la poca solvència en els últims anys de la política de turisme.

Nosaltres creiem que per substituir, recuperar l'autoritat moral que convé que tingui la Generalitat, el Consell Executiu, per fer aquesta coordinació, que és necessària, un dels elements podria ser una utilitat en certa manera col·lectiva, que consisteix només a condicionar els ajuts que es facin en

aquestes oficines, que es pacti o s'acordi aquesta coordinació a través d'aquests ajuts, i això es pot fer, més encara si tenim en compte que entenem que aquestes oficines haurien de fer una tasca de col·laboració a la defensa del turista com a consumidor —que ja ens va anunciar el Conseller que sí que volia fer— i cal que aquestes oficines la facin precisament en funció d'una esmena rebutjada també a l'estat de despeses que nosaltres proposàvem, que era traslladar 75 milions de la Direcció General de Turisme a la Direcció General —de nova creació— de Consum i Disciplina de Mercat, que ho fèiem perquè creiem que convé que es faci aquesta tasca i també perquè el futur director general d'aquesta nova dependència tingués un pressupost una mica més gros que els 76 milions que se li atribueixen en els pressupostos, perquè ens fa por que per desplegar dos decrets de repartiment de suspensions aquest senyor s'avorreixi molt durant l'any, però, en fi, aquesta va ser rebutjada, i amb més motiu, per tant, pensem que les oficines de turisme haurien d'assumir part d'aquesta tasca.

A la 249, penúltima que defenso, demanem senzillament que abans de promulgar uns quants dels decrets d'ajuts a altres ens de tot tipus, públics i privats, que preveuen els pressupostos, sigui escoltat el Consell de Turisme de la Generalitat. Creiem que aquesta petició és raonable, en primer lloc, perquè el Conseller, en una resposta oral a una pregunta de fa unes setmanes, malgrat que ens va dir que volia convertir-lo en més operatiu, aquest Consell de Turisme, i modificar-lo, vam deduir que creu en la seva existència, no va dir que el suprimiria i, és clar, alguna cosa ha de fer aquest Consell. El mateix Conseller Molins, quan era Conseller del Departament de Comerç, Consum i Turisme, s'havia compromès a consultar la legislació que sortís en aquest consell consultiu, que, lògicament, quan es va crear, era una de les seves funcions, i amb això no vull dir que estigui d'acord amb la política del senyor Molins —al contrari, ens agradaria que el nou Conseller en fes una de força diferent; per tant, potser no utilitzaré aquest argument amb massa èmfasi.

En qualsevol cas, el que no pot ser, el que no pot ser és que, en els últims tres anys, aquest Consell de Turisme, els seus membres hi hagin tingut com a únic contacte rebre cada any, pels volts de novembre-desembre, una carta en la qual se'ls demanen suggeriments per a persones, establiments o institucions per guardonar i donar-los els premis de turisme d'enguany, amb l'agreujant, aquest any, que aquesta carta no ha vingut acompanyada d'un llistat informàtic de totes les persones i entitats que ja tenen aquests premis que s'han distribuït amb molta generositat —ja gairebé en té tothom— i sense aquest llistat informàtic, realment, ha estat materialment impossible de fer nous suggeriments.

I, finalment, defensaré l'esmena 250, que proposa que uns quants epígrafs previstos en els Pressupostos, els que fan referència a la promoció turística, tant la que fa directament el Departament com les línies d'ajuts a altres ens que també fan promoció, els seus decrets es despleguin després que la Conselleria dissenyi un mapa de marques turístiques de Catalunya i que, per tant, això permetria també condicionar les subvencions als altres ens a aquesta necessitat d'homogeneïtzació i de racionalització que convé que, d'una vegada, es faci, perquè —ja ho havíem dit, em penso, en alguna altra ocasió— és necessari que la promoció turística, que és un acte econòmic, no

un acte administratiu, es faci amb el respecte més elemental a les lleis del mercat.

Penso que això també seria molt convenient que fos així i confio que s'aprovin, almenys, algunes d'aquestes esmenes. No tenim cap inconvenient que es votin conjuntament, però si el Grup de la majoria cregués que és oportú votar-les d'una altra manera estariem molt satisfets.

Moltíssimes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies. Per fer el torn en contra, senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Efectivament, farem el torn en contra d'aquest conjunt d'esmenes que ha defensat l'Il·lustre Diputat senyor Gibert, però el torn en contra el faré en l'ordre numèric i no en l'ordre, en el desordre numèric que ho ha fet el senyor Gibert.

Per tant, començarem pel torn en contra de l'esmena 245, que és l'esmena que parla d'elaborar i aplicar un pla estratègic de reorientació de l'oferta turística. La crítica general la dono per feta en el tema del nom de «pla estratègic», però, en definitiva, nosaltres entenem que no ja a l'anàlisi, sinó amb la mera lectura de les partides de despesa de la Direcció General de Turisme i del Consorci de Promoció Turística, ja s'hi veu que existeix una estratègia clara d'orientació, de reorientació de l'oferta turística a través d'uns ajuts selectius, ajuts que van des de les inversions per a la modernització dels allotjaments turístics fins a aquelles partides que tracten de promocionar l'esquí nòrdic, el turisme de muntanya o la potenciació de l'oferta turística especialitzada i complementària.

Per tant, en definitiva, en aquella línia que explicava abans d'actuació i no de posar un nom, existeix *de facto* aquest intent de reorientar l'oferta turística cap a sectors menys utilitzats. Per tant, ens oposarem a l'esmena 245.

L'esmena 246, en definitiva i en essència, el que fa és que unes determinades partides es presentin prèviament —aleshores l'argumentació és l'estàndard, que ja he anat donant últimament a aquestes esmenes, que d'una manera o altra pretenen sempre aquesta dilació en la possible aplicació dels crèdits. Però és que, per altra banda, en aquest cas concret, l'article 19 de la creació de l'organisme corresponent ja preveu —el que, per altra banda, ja diu la Llei de Finances Públiques— el control de les activitats, per part dels organismes financers, de les actuacions d'aquest consorci de turisme. Per tant, és un argument més a dir que és innecessària, fins i tot contraproduent, aquesta presentació prèvia, existint tots aquests mecanismes que hem explicat de control per part del Parlament i de tots i cadascun dels senyors diputats i senyores diputades.

L'esmena 248, en definitiva, crec que això ja es compleix, perquè, precisament aquest epígraf 14.04.763, el text diu : «Ajuts a corporacions locals per a la creació de noves oficines d'informació turística i funcionament de les existents.» Jo crec que en la resposta que va donar l'Honorable Conseller de Comerç, Consum i Turisme a una interpellació o a una pregunta del senyor Gibert, crec que va quedar clar que, efectivament, existeix un propòsit d'actuació, una pràctica d'actualització, de coordinació de les activitats d'aquestes oficines de turisme, precisament posant l'accent en això que es demana, que es faci la defensa dels turistes, en tant que són consumidors, i consumidors d'uns productes molt específics i d'una continuï-

tat molt limitada.

Per tant, doncs, també ens oposarem a aquesta esmena, i voldria després afegir encara un petit comentari sobre aquesta esmena.

Però passem a l'esmena 249, que parla d'una comunicació prèvia, també, de la disposició de tota una sèrie, una llarga sèrie de partides que vol que prèviament es comuniquin en el plenari del Consell de Turisme, i escoltada la seva opinió abans d'aplicar-ho. Vegin, senyores i senyors diputats, en el *Butlletí* del Parlament on es recull aquesta esmena, la 249, es limita a posar —perquè és el text de l'esmena— els conceptes numèrics, però no l'explicació. Jo els en llegiré uns quants : «Ajuts al finançament de les inversions per a la modernització d'allotjaments turístics. Ajuts al finançament i inversions per a la creació d'allotjaments turístics. Programa de turisme de neu. Assegurança de neu. Inversions», etcètera. Una altra partida, és l'«adequació de cases de pagès com a allotjaments turístics»; una altra partida és la «creació i millora d'allotjaments turístics a l'interior i a muntanya», etcètera —n'hi ha tota una pila.

En definitiva, aquí el Departament entén —i nosaltres compartim aquest criteri— que no cal aquesta comunicació prèvia, perquè, per altra banda —em sembla que és públic i notori—, el constant contacte i la comunicació del Departament amb totes les associacions, amb totes les agrupacions que incideixen en aquest sector turístic, són consultats dia rere dia. Per tant, també és un argument addicional a no fer aquesta, més que presentació, comunicació, no ja a la Cambra, sinó a un Consell específic. Per tant, també ens oposarem a aquesta esmena.

Igualment ho farem amb l'esmena 250, perquè també tot un reguitzell de partides pressupostàries, que van des d'una que fa referència a una transferència al Consorci de Promoció Turística, fins a l'última, que fa referència a accions concertades amb els ens de promoció turística de caràcter zonal, el que pretén l'esmena és que també prèviament a la disposició, a l'aplicació d'aquestes partides pressupostàries, es condicioni una definició prèvia d'un mapa de marques turístiques de Catalunya. Entenem que no és cap obstacle per a l'aplicació que hi hagi o no hi hagi aquesta definició prèvia. No veiem per què ha d'existir prèviament; en tot cas, *de facto* existeix, perquè és públic i notori que el Departament de Comerç, a través de les seves campanyes de promoció, d'informació, de sensibilització, està acreditant, el cos social està rebent amb bona atenció aquestes marques, de fet, de les zones turístiques especials —el Maresme, el Garraf, la Costa Daurada, la Costa Brava, el Pirineu, el pre-Pirineu—, etcètera. Però, en definitiva, aquesta també és una trava que entenem innecessària.

Finalment, l'esmena 251, que és aquella en la qual el senyor Gibert potser hi ha posat més èmfasi dient que esperava que s'acceptés, o, si no, que li expliquessin a veure quins són els motius pels quals no era possible. Em fa recordar una intervenció d'un altre senyor diputat d'un altre grup —ahir, crec que era— que, referint-se a mi, deia que jo era de pedra picada. Estava en un error : qui és de pedra picada és el senyor Gibert, perquè el senyor Gibert sap —i aquest és un tema que té molt a prop del seu cor— que en la interpellació a l'Honorable senyor Conseller, no diré que fos l'únic tema, però el tema central de la seva intervenció, i el senyor Gibert, que és de pedra picada, no va deixar-se convèncer amb l'argumentació —que a nos-

altres ens va semblar molt clara i molt correcta— de l'Honorable Conseller.

Ara jo intentaré molt breument també donar-li una explicació. Ja sé que el senyor Gibert no es donarà per satisfet, però és que, curiosament, un dia o un altre, un mes o un altre, un any o un altre, arribarem, en el curs d'aquest debat de Pressupostos, en l'ordre del dia, a substanciar una moció, una moció que té presentada el senyor Gibert, i precisament un dels punts que suposo que és l'estrella de la moció, és precisament aquest, i, aleshores, m'imagino que els arguments —no ho sé, m'ho imagino— similars que la senyora Il·lustre Diputada del nostre Grup, la senyora Neras, li exposarà per no acceptar aquest tema, tampoc el convenceran. Està en el seu dret, però nosaltres, malgrat, efectivament, ser de pedra picada, nosaltres intentarem anar picant pedra i a veure si un dia o un altre el convencem, perquè, en definitiva, senyores i senyors diputats, el que fa aquesta esmena 251 és dir que unes determinades partides pressupostàries del Departament, que, concretament, són els ajuts al finançament de les inversions per a la modernització d'allotjaments turístics —140 milions—, i ajuts al finançament d'inversions per a la creació de nous allotjaments turístics —85 milions—, han d'incloure, entre els requisits exigits, un compromís de les empreses adjudicatàries receptores d'aquests ajuts d'uns serveis mínims detallats i de preus mínims. Això, crec, senyores i senyors diputats, que els recordarà la intervenció tant del senyor Gibert com de l'Honorable senyor Conseller. I, aleshores, ens sembla, a nosaltres, o almenys a mi, que és obvi, d'una «meridianitat» absoluta i total, que no és possible fer servir una política de preus mínims, perquè entenem que avui dia, amb un sistema constitucional de mercat obert —i el senyor Gibert en una ocasió ha parlat del mercat obert, de les forces del mercat—, atemptaria contra la llibertat de mercat, i, per tant..., i encara més específicament, contra la legislació —que entenem nosaltres que està vigent— sobre la defensa de la competència.

Per tant, per enèsima vegada, li hem de dir : senyor Gibert, persisteixi, si ho vol, però és absolutament impossible, està totalment fora de la nostra línia d'actuació i de la línia d'actuació del Consell Executiu —i fins i tot entenem que de la legalitat— aquest compromís, aquesta submissió que vostè pretén, que unes empreses privades es comprometin a una pràctica de serveis mínims detallats i a uns preus mínims.

Per això, senyor President, senyores i senyors diputats, votarem en contra d'aquest conjunt d'esmenes, i m'adono, quan parlava de l'esmena 248, que deia que després hi faria un afegit : bé, l'afegit és que també s'inclou en un dels punts de la Moció, i, per tant, m'imagino que la senyora Neras tindrà possibilitat d'ampliar l'explicació que jo li dono.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 247, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Clobert.

El Sr. CLOBERT : Moltes gràcies, senyor President. Si m'ho permet, acumularia la 247 i la 252.

Senyor Escudé, jo sí que li faig una carta als Reis, perquè tinc un avantatge segurament respecte a alguns de vostès, i és que en sé fer : em va tocar ser el gran de tretze germans, i els meus pares em van explicar quan era petit que els Reis portaven les coses, però els pares les pagaven; per tant, havia de fer les

cartes amb sentit comú. Però em sembla que ni així aconseguiré que vostès m'aprovin les esmenes, perquè el sentit comú és el menys comú dels sentits que he vist fins ara, a part que he comès un altre error d'apreciació : és que no se'm respon amb sentit comú, sinó d'acord amb les notes del *Libro Gordo de Petete* que té el senyor portaveu de Convergència. Per tant, la meua sorpresa, la capacitat de sorpresa és veure què dirà aquest llibre a les meves esmenes, no què diuen vostès a la raó de les meves esmenes.

Permeti'm, doncs, senyor Escudé, que comenci per explicar-li el perquè de les esmenes que presentem a l'apartat de comerç.

El senyor Conseller, en resposta a una interpellació presentada pel Grup d'Aliança Popular, pel senyor Víctor Colomé, donava raó de diferents programes, actuacions que pensava que s'havien de desenvolupar per solucionar problemes que té plantejats el comerç, i tots ells els anava emplaçant en aquest acte, a l'aprovació dels Pressupostos. Comentava que segurament seria necessari informatitzar els punts de venda, facilitar l'ampliació en metres quadrats dels locals comercials; entrava un programa d'especialització —deia—, amb l'afegit de complementarietat; fomentar l'associacionisme, sobretot perquè existeixin centrals de compra i de distribució per a la modernització d'interiors i també per a la informació.

Aleshores, nosaltres no podem estar d'acord amb el programa que es fa des de la Conselleria, perquè amb això no es resolen els problemes que té plantejats el comerç, senyors de la majoria. El comerç té plantejats dos problemes greus, que, mentre no es resolguin, la política que es farà des del Departament serà una política que jo qualifico de pedaços, d'anar apeçaçant, però que no resoldrà el problema.

Quin problema té plantejat avui el comerç a Catalunya, el més gros? Què passa amb la implantació de grans superfícies? Per què molts comerços avui tenen problemes? Per la implantació de grans superfícies. Per què molts comerços avui no s'atreveixen a fer inversions que veuen necessàries? Perquè no saben quina és la política de la Generalitat respecte a la implantació de grans superfícies. Se senten veus, moltes : «Aquí s'implantarà una gran superfície», allà, allà, allà... Davant del dubte, el petit comerciant, què fa? Inverteix? Està esperant, perquè, potser si es fa una gran superfície el millor que es pot fer és plegar. Per tant, mentre vostès no donin resposta a quina és la seva política respecte a la implantació de grans superfícies, això no ho resoldran.

Però després hi ha un altre gran problema, i és : avui, qui ordena el sector comercial a Catalunya? La Generalitat? Els ajuntaments? Ho ordenen, senzillament, els promotors immobiliaris, decidint si a sota dels edificis que construeixen hi van o no locals comercials. Per tant, l'oferta de locals comercials avui no és a mans de l'Administració, sinó a mans dels constructors, que decideixen què fan sota dels edificis.

Per tant, mentre això no es resolgui, permetin-me que els digui que la política que vostès fan en comerç no és ni més ni menys que una política de pedaços, però que, a més a més, té problemes, i, per tant, fem aquesta esmena. Perquè, senyors de la majoria, què creuen vostès que prefereixen els petits i mitjans comerciants de casa nostra? Que se'ls donin ajuts per a informatització o que s'installin grans superfícies de venda en la seva àrea d'influència? Què creuen vostès que prefereixen,

que les administracions adequin l'oferta d'espais comercials a la demanda, o que ho facin els promotors immobiliaris en funció, exclusivament, del benefici privat que n'esperen? Aquests són, doncs, grans interrogants que en la mesura que no es desvetllin, el nostre comerç continuarà tenint problemes i les mesures que es presentin des de la Conselleria no deixaran de ser pedaços.

Per tant, senyors de la majoria, la nostra esmena ve presentada en el sentit que vostès tinguin a bé dotar cada un dels programes amb un contingut en diners, però, després, dient qui tindrà accés a aquests ajuts, qui hi tindrà accés. Perquè, és clar, informatització : tothom que no tingui el comerç informatitzat podrà tenir accés a aquest ajut? Perquè, és clar, si jo fos un botiguer i necessités informatitzar, independentment de si estic en crisi o no estic en crisi, jo m'acullo a un ajut. Per tant, cal veure amb quins criteris vostès aplicaran aquests ajuts, i, en funció dels criteris, podran sortir unes xifres i aquestes xifres, al llarg de la partida que vostès habiliten, no es veuen.

Per tant, demanem en l'esmena que a la partida 777.50 es delimiti quins són els imports i els continguts. Però és que, a més a més, hi ha un altre problema en el tema del comerç, i és que cada dia accedeixen nous comerços al sector. I, aquí, cal fer una política preventiva, i aquí va adreçada la nostra esmena 274, d'acord amb la nostra numeració, 252, respecte al *Butlletí*, i va en el sentit que els ajuntaments disposin d'un programa que permeti, als que vulguin accedir al món del comerç, disposar de la informació necessària. M'explicaré : per exemple, que un petit comerciant o un senyor que vol muntar un comerç es pugui adreçar a l'Administració i digui : «Miri, escolti, jo vull muntar una carnisseria», i que des de l'Administració se'l pugui orientar, i se li pugui dir : «Bé, miri, escolti, la carnisseria, no la munti, i menys en aquest indret, perquè ja n'hi ha quatre. Si ho vol muntar aquí, el que li aniria molt bé és o una botiga de fruites, o és...», que se'l pugui informar, perquè, en la mesura que hi hagi un accés al comerç ordenat, molts d'aquests problemes s'aniran resolent.

Per tant, les dues esmenes, senyors de la majoria, tenen aquest sentit. No són una carta als Reis en el mal sentit que deia el senyor Escudé fins ara, perquè no demana ni cinc, sinó que el que demana és que d'aquí a un any, en els propers Pressupostos, no haguem de tornar a habilitar partides d'ajut perquè les que s'habiliten en aquests moments, que, entre altres raons, vol dir que aquests diners que aniran a ajuts de comerç serviran o per no fer carreteres o per no haver resolt el tema de les mines, que deia el meu company Joan Roma. Per tant, aquests diners que avui es destinen al petit comerç, que tinguin efectivitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Clofent. Torn en contra? El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ : Sí, gràcies, senyor President. L'Illustre Diputat senyor Clofent ens ha parlat tota l'estona dels drets d'informació dels petits botiguers i mitjans botiguers, però, és clar, com que després ha acabat llegint ell l'esmena 247, el que ha de ser informat no és tot aquest conjunt de respectables ciutadans, sinó la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme del Parlament de Catalunya. Per tant, no és aquesta la finalitat.

Aleshores, en definitiva, amb tota aquesta explicació, l'es-

mena 247, és precisament, una esmena d'aquestes típiques de la darrera fornada, en el sentit d'una informació prèvia a la Comissió, o una presentació prèvia o una actuació prèvia d'un organisme parlamentari abans d'aplicar unes partides concretes, el crèdit 777.50, del servei 03, del Departament de Comerç, i, aleshores, com hem explicat a bastament, nosaltres hi estem en contra.

Però és que en aquest cas hi ha una particularitat. Jo suposo que el senyor Clofent va ser present en aquest hemicicle quan es va fer el debat de política general, i aquests criteris, específicament, no ja l'Honorable Conseller, sinó precisament el Molt Honorable President de la Generalitat va explicar molt detalladament quins eren aquests criteris. Per tant, raó de més per no acceptar ara aquesta esmena.

I quant a l'esmena 252, que és el número del Dictamen, que no és «el nostre» número 274, com deia el senyor Clofent —en tot cas diria que és més meu que seu, perquè vaig ser el ponent que va fer l'Informe de la Ponència: el número seu era el 114, del Grup Socialista—, en definitiva, aquesta esmena és paral·lela a una que hem vist anteriorment en el tema de la promoció industrial, en la qual hem platicat amb el senyor Santiago Riera. Aquí es tracta d'un programa d'ajuts als ajuntaments per als plans d'orientació i ordenació comercial. Aquest és un tema que ja està resolt: això es fa. Hi ha la partida 761.50, de la secció 14, Direcció General 03, que hi ha una dotació de 300 milions, amb el lema «per a la realització del programa de reforma de les estructures comercials, ajuts a les inversions dels equipaments comercials col·lectius», als quals els ajuntaments s'acullen i reben subvencions. Per tant, com que no es tracta de posar una vegada més un nom de programa d'ajuts als ajuntaments, sinó d'aplicar realment aquestes partides a aquesta finalitat, nosaltres, senyor President, també ens oposarem a l'adopció de l'esmena número 252.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé. A continuació, passem a debatre l'esmena 253, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Rosa Barenys.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor President. A aquestes alçades del debat, i vista la impermeabilitat del Grup del Govern, que s'ha tancat en banda a un conjunt de propostes enriquidores que estem fent des de l'oposició i que podrien fer que aquest govern conservador fos un govern progressista, si les acceptés, en el Govern de l'any 1989, em llanço a fer la defensa de la meua esmena —no em llanço a terra, sinó a fer la defensa de la meua esmena— amb l'esperança que no me l'acceptaran..., i no és una esperança això, sinó amb la tristesa de pensar que també aquesta serà refusada. I dic que serà refusada perquè el senyor Raimon Escudé, que té l'encàrrec de fer els torns de rèplica, ha manifestat al llarg d'aquest debat el seu posicionament —del Govern, evidentment— en contra de qualsevol proposta de traspàs o de crèdit de transferència per a programes nous. I aquesta, realment, és una esmena que proposa la creació d'un programa que tot al llarg dels Pressupostos del Govern de la Generalitat per al 1989 no l'hem trobat. Ens hem mirat amb molta fe, full per full, si hi havia algun programa de lluita contra la pobresa, i l'únic que hem trobat en aquests Pressupostos és una partida de 225 milions de pessetes ficats dintre l'ICASS —a l'Atenció Primària—, perquè els ajun-

taments i la iniciativa social facin programes de lluita contra la pobresa. A nosaltres ens sembla que això no és una manera adequada i justa, coherent, de poder abordar aquest greu problema que tenim en el nostre país.

És per aquest motiu que nosaltres proposàvem que es desenvolupés un programa de mínims socials garantits, amb una dotació de 10.000 milions de pessetes per al 1989, a l'estil del que el Govern del País Basc ha proposat per a l'any 1989, també. Aquest és un programa que no significa que siguin ajuts en concepte de pensió —això no ens correspon al Govern de Catalunya—, sinó que siguin prestacions reglamentàries que han de finir, que han d'acabar quan els subsidiaris d'aquest ajut hagin superat la seva situació peremptòria, la qual cosa vol dir que, paral·lelament, hi ha d'haver un programa ampli, de cobertura social, de mínims, en sanitat, en educació, en serveis socials, etcètera.

De tota manera, nosaltres no tenim massa esperança que progressi aquesta esmena, com deia al començament. A la vegada, també haig de manifestar que estem cansats ja de la xerrameca constant a l'entorn del tema de la pobresa, ens sembla que massa vegades s'utilitza aquest tema per tranquil·litzar consciències; creiem que aquest tema és un tema seriós. Si vostès volen, de veritat, lluitar contra la pobresa, facin un programa seriós; no ens parlin de 225 milions, i no ens parlin del barri de la Mina o del barri de la Masia Espinós de Gavà, perquè això no és manera d'afrontar aquest problema amb seriositat a la nostra comunitat, a Catalunya. Prenguin-s'ho amb seriositat, reflexionin sobre aquesta qüestió. Nosaltres els diem ja d'antuvi, ara mateix, que aquest tema el tornarem a portar al Parlament en un altre moment parlamentari, perquè el puguem debatre en profunditat; ara, si vostès, realment, en aquest moment tenen una mica de mal de consciència, acceptin l'esmena.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Barenys. Per fer el torn en contra, té la paraula el Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Senyora Diputada, jo tenia una sèrie d'arguments numèrics per justificar i explicar l'esforç, molt important, que fa i continuarà fent el Departament de Benestar Social, però no els hi diré, no els hi explicaré, perquè vostè m'ha convençut en un aspecte: vostè ha dit que estava tipa de la xerrameca sobre aquest tema. Jo hi estic totalment d'acord; és un tema massa important perquè pugui ser una arma, un mecanisme que ens tirem al cap els uns i els altres. I comptant que en aquesta Cambra ja s'ha re-creat una Comissió d'Estudi d'aquest tema, jo entenc que hem de deixar que aquest tema es tracti serenament, a nivell tècnic, per trobar solucions aquí, i per això dic que no utilitzaré més la paraula en aquest tema.

El contingut de la redacció d'aquesta esmena és la típica esmena que, entre cometes, hem dit de la carta als Reis. És destinar 10.000 milions de pessetes i que el Consell Executiu s'espavili a espigolar al capítol 1, al capítol 2, al capítol 4, etcètera. O sia, l'argumentació de sempre: d'acord, amb el cor, però no hi ha la dotació pressupostària. Per tant, senyor President, ens oposarem a l'adopció d'aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé. Esmena 254, que és la darrera de les disposicions addicionals. Pel Grup Socialista, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Cadevall.

El Sr. CADEVALL : Ja s'ha dit, per tranquil·litat de les senyores i els senyors diputats, que és la darrera d'aquestes esmenes addicionals, i voldria aprofitar l'ocasió per felicitar l'amic i diputat senyor Escudé per la seva intervenció d'ahir, perquè crec que va batre tots els rècords d'aquest Parlament. Però, amistosament... —quant a la seva resistència i durada, i arguments—, però suggeriria amistosament que, abans d'homologar aquest rècord, es fes una prova *antidoping*, perquè, encara que és de tots coneguda la proverbial sobrietat del senyor Escudé, així quedaria més afermat, aquest rècord. (*Remor de veus i rialles.*)

Llegiré la primera part de l'esmena, que diu : « Les subvencions de la Generalitat de Catalunya a les llars d'infants s'incrementaran de 800 milions de pessetes. » La segona part de l'esmena, per economia processal, ja la comentarà, si ho creu convenient, el senyor Escudé.

La intenció d'aquesta esmena és molt clara : permetre que es puguin augmentar els convenis amb corporacions locals per a llars d'infants de 400 milions de pessetes, i els ajuts a institucions i a entitats educatives també de 400 milions de pessetes.

Voldria començar la defensa d'aquesta esmena amb un aspecte positiu : és que tots ens vàrem alegrar del traspàs de les llars d'infants de la Conselleria de Sanitat a la Conselleria d'Ensenyament. També hi va haver un canvi, que considerem positiu, del senyor Conseller de Sanitat a Educació.

A Ensenyament, perquè des d'Ensenyament, respecte al tema de les llars d'infants, de les escoles bressol, es pot fer una política que potser era difícil des de l'ICASS. Des de la Conselleria d'Ensenyament es pot fer una política educativa que consideri les escoles bressol com una etapa educativa dels primers anys, que és decisiva per al futur de l'educació dels nens, i volem creure que, en el futur, aquesta política es farà des del Departament d'Ensenyament.

Ara bé, també haig de manifestar que aquest primer any, en examinar els Pressupostos, vam tenir un desengany, perquè hem constatat la congelació de les subvencions a les llars d'infants. Només hi figuren 105 milions per a les corporacions locals, i per a ajuts a institucions i a entitats educatives, 139 milions. Cal tenir en compte que altres comunitats autònomes fins i tot suplementen les aportacions de Madrid a les guarderies laborals.

I haig de dir al senyor Escudé que aquí sí que, de veritat —ho hem dit tots, però aquí, de veritat—, no és una carta als Reis, sinó que aquesta esmena és el fruit d'una carta, d'una carta conjunta, de diverses institucions : la Coordinadora d'Escoles Bressol, el Secretariat de l'Escola Cristiana de Catalunya, la Federació de Municipis de Catalunya i també, senyor Escudé, l'Associació Catalana de Municipis. Espero que el senyor Escudé sabrà apreciar que parlo fent-me ressò d'aquestes dignes entitats i, en el cas de l'Associació Catalana de Municipis, de sis-cents alcaldes de Convergència —no he fet el recompte jo, em sembla que ahir el va fer el senyor Escudé.

Si m'ho permeten, llegiré un paràgraf d'aquesta carta : « Us preguem, doncs, que el vostre Grup parlamentari presenti una esmena al Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat, en el sentit d'incrementar substancialment aquestes partides, amb vista a assegurar els serveis que presten les llars d'infants de Catalunya, perquè es puguin mantenir amb un mínim de dignitat. Les partides que hem recordat no ho fan possible. »

Aquestes entitats, senyores i senyors diputats, no demanen per demanar, sinó que es tracta d'una necessitat evident. Per economia de temps, només em referiré a les escoles bressol municipals.

A Catalunya, hi ha prop de cent escoles bressol que o són directament municipals o se sostenen amb recursos municipals. El cost aproximat anual d'aquestes escoles-llar és de 2.000 milions de pessetes. La subvenció que reben de la Generalitat és de 105 milions, un 5%, exactament el 5,5% del seu cost.

Hi ha alguns municipis que es distingeixen especialment per aquest esforç en les escoles bressol. Jo mencionaria el de Barcelona, el de Terrassa —vostè, senyor Escudé, que és regidor de Terrassa, coneix millor que jo aquest tema—, i el de Mataró —em sembla que està present el regidor d'educació de Mataró. En el cas de Mataró, la situació és... —estan presents a la tribuna altres alcaldes de l'Associació Catalana de Municipis, suposo que sí que estan presents a l'hemicicle—..., doncs, en el cas de Mataró, el resultat realment fa impacte : set a zero a favor del municipi —set escoles bressol municipals, cap de la Generalitat de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Cadevall, vagi acabant, perquè se li ha esgotat el temps.

El Sr. CADEVALL : Gràcies. En el cas del municipi de Barcelona, es tracta de trenta a quatre. Llavors, se n'han perdut, a Barcelona, dues de la Generalitat i totes les existents van ser transferides o estaven en construcció, excepte la de la Mina.

Per tant, cal fer una política educativa per als primers anys, perquè ja he dit que és un cicle decisiu, i això costa diners, i per això demanem la corresponsabilització de la Conselleria d'Ensenyament, dels municipis i de les institucions i famílies sense ànim de lucre.

El senyor Escudé deia que no es podien aprovar totes, però que potser se'n podria aprovar una. Bé, jo penso que, si se'n pot aprovar una, seria aquesta, perquè és una qüestió de vida o mort : si aquest tema no se soluciona, si no hi ha un compromís de solucionar aquest tema, em temo que algunes d'aquestes escoles bressol hauran de tancar aquest any, i, tractant de ser ajustat, diré que no tota, però part de la responsabilitat seria del Consell Executiu de la Generalitat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Cadevall. Per al torn en contra, té la paraula el Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Per començar, agrair, evidentment, les amables i facecioses paraules de l'Illustre Diputat senyor Magí Cadevall. Jo haig de reconèixer que el mèrit de la capacitat de resistència meua, en part, també obeeix a la persistent actuació i constant discrepància de parers entre el senyor Magí Cadevall i jo durant molts anys a la nostra ciutat, i també espero ara, i em temo ara aquí, en el Parlament. Per tant, gràcies per la part que li toca, senyor Magí Cadevall.

Continuant amb aquest to, jo he de dir que quan el senyor Magí Cadevall ens ha explicat la història d'aquest tema de la transferència i això, jo li podia haver dit que sí, que se la podia estalviar, perquè en el nostre Grup hi ha una sèrie de diputats, i jo mateix, que la coneixem. Jo recordo que fa uns anys en un debat pressupostari com aquest, en una sessió nocturna molt esvalotada, una il·lustre diputada que avui no és aquí entre nosaltres, la senyora Marta Mata, va arribar, fins i tot, amb la vehemència de la seva actuació, a qualificar-me d'Herodes

perquè no atenia les seves pretensions de cara a aquests infants.

Però, bé, dit això —el senyor Magí Cadevall s'hi ha referit molt d'esquitllada, però per a nosaltres és fonamental—, aquest tema actualment es regeix en virtut d'una normativa, d'un ordre del Ministerio del Trabajo y Seguridad Social, del 26 de març, que es feia una distribució de subvencions transferides, i concretament per a l'any 88 ha estat de 250 milions de pessetes. Podria dir-li altres coses més sobre el tema de Terrassa..., bé, no ho faré, perquè en definitiva aquesta esmena, malgrat la seva brevetat, és exactament igual que totes aquestes altres anteriors : pretén una cosa molt lloable, el cor ens diu : «totalment conformes», però també, una vegada més, pretén habilitar aquesta partida addicional de 800 milions de pessetes a base que el Consell Executiu espigoli, retalli el capítol 1, capítol 2 i capítol 4. Ja hem explicat el què. És clar, el senyor Magí Cadevall al final diu : «bé, com que és l'última, jo només li demano aquesta, aquesta és molt important, aquesta és de vida o mort», però, bé, és que durant el transcurs del debat, a part que formalment ho han dit, al marge d'aquest mateix moment hi ha algun altre il·lustre diputat que diu : «la meva, la meva», realment, no és possible una de sola, perquè forma part de tot un conjunt, d'una alternativa de conjunt, i financerament és inevitablement necessari dir que no. (*Remor de veus.*)

I, per tant, per última vegada, perquè és l'última esmena que forma part d'aquest paquet, dels 70 i tants mils milions de pessetes que vostès demanaven de més, també ens hi hem d'oposar.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Escudé. Passem ara a la votació de les esmenes, en són deu, que han estat debatudes i encara no s'han votat : de la 245 fins a la 254, ambdues incloses. Votarem conjuntament si no hi votació separada. (*L'l. Sr. Latorre demana per parlar.*) Ja m'ho temia. El senyor Latorre...

El Sr. LATORRE : Sí que ho sento, senyor President. Nosaltres demanaríem una votació separada en dos blocs : un, de la 253 i 254, i un altre, de la resta.

El Sr. PRESIDENT : Sí. (*L'l. Sr. Curto demana per parlar.*) El senyor Curto també hi és aficionat.

El Sr. CURTO : Jo també ho lamento, senyor President. Votació separada de les esmenes —quasi res— 251, 252, 253, 254, 255, 256 i 257.

El Sr. PRESIDENT : Vol tornar a repetir-les?

El Sr. CURTO : Senyor President, un mateix bloc de les esmenes 251, 252, 253, 254...

El Sr. PRESIDENT : Pari, pari! (*Pausa.*) Farem un bloc, que serà la 251, 252, 253 i 254...

(*L'l. Sr. Latorre s'aixeca per parlar.*)

El Sr. LATORRE : Perdó, senyor President. És que si és així, hauríem de fer dos blocs en aquest que acaba de donar.

El Sr. PRESIDENT : Sí, d'acord. Té raó. O sigui, votarem la 251 i la 252, conjuntes aquestes dues.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues esmenes han estat rebutjades per 34 vots a favor, 60 en contra i 3 abstencions.

A continuació votarem les esmenes 253 i 254, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues esmenes han estat rebutjades per 35 vots a favor, 60 en contra i 5 abstencions.

Votem a continuació la resta, que són la 245, 246, 247, 248, 249 i 250.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 29 vots a favor, 60 en contra i 8 abstencions.

Passem ara a debatre les disposicions transitòries. A la primera hi ha l'esmena 255, del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA : Gràcies, senyor President. Agruparem la defensa de la 255 i de la 256, que a més van estar, de fet, defensades en la nostra intervenció quan parlàvem de les retribucions, en l'article 20 —si no ho recordo malament—, dels funcionaris.

L'esmena 255 fa referència a les retribucions de funcionaris amb llocs de treball no catalogats i la 256 a les retribucions del personal contractat administratiu. En ambdós casos, la proposta del nostre Grup és substituir l'increment del 4% per l'increment de l'Índex de Preus al Consum.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Saura. Per al torn en contra, el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. El senyor Saura, actuant com a preguntador automàtic —i el senyor Ribó sabrà a què em refereixo—, una vegada més se'ns ha referit a la substitució del 4%, que en diversos llocs al llarg de tot el Pressupost, el Projecte de Llei de Pressupostos es preveu com a increments de totes les rendes salarials, ho substitueix per l'increment del cost de la vida. Com ell bé deia, de fet, pràcticament la defensa està feta i també pràcticament està feta la rèplica. Vam invocar una sentència al Tribunal Constitucional, vam invocar la realitat de la submissió de la nostra Cambra en els temes aquests a la decisió de les lleis emanades de les Corts Generals i, per tant, també en aquest cas, òbviament, per coherència, ens hi hem d'oposar.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Escudé. Hi ha una esmena d'addició d'una nova disposició transitòria, també del Grup d'Iniciativa per Catalunya, esmena 257. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA : Gràcies, senyor President. Aquesta esmena d'addició, el que planteja és autoritzar el Consell Executiu, a proposta del Conseller d'Economia i Finances, perquè faci les modificacions pressupostàries derivades de la creació de la Direcció General del Medi Ambient.

Quan es va fer aquesta esmena, la Direcció General del Medi Ambient no estava creada, en aquests moments està creada. Malgrat tot, mantenim l'esmena perquè pensem que és necessària una dotació financera important a aquesta Direcció General del Medi Ambient.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Saura. Senyor Escudé, per al torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Té tota la raó el senyor Saura. Ja hi va haver una altra esmena que vam debatre del Grup Socialista i aleshores aquí només caldria repetir el que ja vaig dir —si no ho recordo malament— a l'Il·lustre Diputat senyor Madueño : és que precisament el que diu el text de la proposta ja ho diu la Disposició Final Primera del mateix decret de creació de la Direcció General, però és que, a més, és que encara que no ho hagués contingut aquest Decret 360 d'enguany, del dia 12 de desembre, del mes que som, aquesta previsió de possibilitat de reajustament, només caldria a l'Il·lustre Diputat senyor Saura passar full i veure la Disposició Final Primera, que diu exactament això, o millor dit una cosa similar, perquè potser la diferència —i d'aquí dimana, potser, el text del Grup d'Iniciativa per Catalunya—, mentre la Disposició Final, i la Disposició Final del Decret també, diu que «s'autoritza el Departament d'Economia i Finances», el que demanava el Grup comunista és que «s'autoritza el Consell Executiu perquè, a proposta...», però, bé, en definitiva, la mecànica coincideix pràcticament i hi és, tant en el Projecte de Llei —que espero que aprovarem a continuació, en aquesta Disposició Final Primera— com en el mateix text del Decret.

I, per tant, per innecessària, ens oposarem —no per altra cosa— a aquesta esmena d'addició d'una nova disposició transitòria.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Escudé. Es poden votar conjuntament aquestes tres esmenes? (*L'l. Sr. Carnicer demana per parlar.*) El senyor Carnicer té la paraula.

El Sr. CARNICER : Per separat la 257, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé. Votarem, doncs, la 255 i la 256.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues esmenes han estat rebutjades per 19 vots a favor, 56 en contra i 14 abstencions.

Votem a continuació l'esmena 257.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 29 vots a favor, 58 en contra i 4 abstencions.

Votem a continuació. Es poden votar conjuntament les Disposicions Primera i Segona del text del Dictamen? (*Pausa.*) Doncs, es voten conjuntament segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Les Disposicions Transitòries han estat aprovades per 58 vots a favor, cap en contra i 33 abstencions.

A continuació passem a debatre les Disposicions Finals. Esmena 259, del Grup Mixt. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE : Gràcies, senyor President. Mitjançant aquesta esmena a la Disposició Final, es pretén facultar el Departament d'Economia i Finances perquè faci les adaptacions tècniques que calguin com a conseqüència de les reorganitzacions administratives creant els conceptes pressupostaris neces-

saris i autoritzant les transferències de crèdits corresponents i sense que es produeixin increments de crèdit. Estem d'acord, lògicament, amb aquest precepte.

Començàvem les nostres intervencions de defensa d'esmena al text articulat manifestant la necessitat d'enfortir el paper controlador d'aquest Parlament a l'hora de l'execució del Pressupost. Aquesta, senyor President, serà la darrera intervenció nostra dins del capítol d'esmenes al text articulat d'aquesta Llei i ho serà defensant una esmena que no té més sentit que insistir en el nostre criteri, que de les operacions que dugui a terme el Departament d'Economia i Finances en relació amb la matèria regulada en aquesta Disposició Final Primera, s'haurien de donar compte a la Comissió d'Economia, Finances i Pressupostos d'aquest Parlament.

Finalment, no seríem justos si no féssim una referència al paper que ha jugat en aquesta fase del debat pressupostari l'Il·lustre Diputat de la majoria senyor Raimon Escudé. Des de l'experiència de ser el primer debat pressupostari en el qual els diputats del Centre Democràtic i Social intervenen en aquesta Cambra, volem expressar la nostra sorpresa —positiva sorpresa en aquest cas— pel tarannà que ha mostrat l'Il·lustre Diputat senyor Escudé. Vostè ens ha demostrat, senyor Escudé, que es pot discrepar rotundament, fins i tot brutalment, en la quasi totalitat del debat, sense recórrer a l'estil prepotent i arrogant que tantes vegades hem de suportar els diputats de l'oposició en aquesta casa.

Gràcies, senyor Escudé, per aquest estil.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Latorre. Hi ha l'esmena 260, del Grup Popular, que és de supressió de la Disposició Final Tercera. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. Esta és també l'última esmena que defensa el Grup Popular, i en est sentit crido l'atenció de la Cambra, però en tot cas l'atenció dels portaveus en est debat del Projecte de Llei de Pressupostos, sobre el contingut de la Disposició Final Tercera, i d'una manera especial del que diu l'apartat primer. En el supòsit que es prorrogui el Pressupost de l'exercici de 1988, en aplicació del que disposa l'article 33 de la Llei de Finances Públiques de Catalunya, les despeses autoritzades amb càrrec al Pressupost prorrogat s'hauran d'imputar als crèdits autoritzats pel mateix concepte i per la mateixa naturalesa d'acord amb esta Llei. Quina és esta Llei? Evidentment la Llei de Pressupostos de 1989. I nosaltres diem que en lo supòsit que es prorrogués lo Pressupost de 1988, perquè no s'aprovés lo pressupost de 1989, és evident també que s'ha desestimat part del text articulat, lo pressupost per programes, l'annex d'inversions reals, les memòries explicatives..., és a dir, tot lo Pressupost de 1989. Per consegüent, si el Pressupost del 88 quedés prorrogat, no podem parlar d'actuacions del Pressupost de 1989. I en tot cas no només nos sembla innecessària esta Disposició Addicional Tercera, sinó que, com se fa una referència a l'article 33 de la Llei de Finances Públiques de Catalunya, fins i tot se podria dubtar de la legalitat d'esta Disposició, sobretot en allò que assenyala l'apartat primer, salvat que la votació d'esta Disposició Addicional o Final no quedi pendent a resultes de la votació total d'est debat de pressupostos.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Curto. Per a un torn en contra, el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Sí, gràcies, senyor President. En primer lloc, crec que és de justícia agrair les paraules del senyor Latorre, representant del Grup Mixt, quan ha fet la defensa de l'esmena 259. La resposta, doncs, ja és la tradicional que he donat a aquesta possibilitat de donar compte de tots els mecanismes que hi ha. Jo el que crec que també en justícia haig de dir és que aquesta actitud no és una actitud meua, sinó que és una actitud que jo he après en aquest Parlament de tots els grups, de totes les senyores i els senyors diputats, i també ara començo a veure en els representants del Grup Mixt. Tots vostès i jo mateix, en un moment o altre, hem tingut un cop de sang, hem tingut una visceralitat que ens ha sortit, però crec que, bàsicament, tots podem estar satisfets del paper, del tarannà del nostre Parlament.

Quant a l'esmena del Grup Popular, la número 260, aquesta sí que és una esmena que ha de ser qualificada de tradicional, perquè no és... No? Bé, potser no per al senyor Curto, però aquesta esmena d'oposar-se a la previsió del que ha de passar, en definitiva, en el cas que no hagués entrat en vigor el primer de gener el Projecte de Llei que ara estem debatent, almenys des d'aquest sector d'abans, sempre hi ha estat. Jo no comparteix aquesta prevenció del senyor Curto, en tot cas creiem que és una mesura cautelar; confiïm que, malgrat el retard —que tots coneixem a què és degut, que s'està debatent aquest Pressupost—, confio, malgrat que encara ens espera una tasca molt feixuga —que és el debat i la votació d'una vuitantena d'esmenes a la totalitat, amb intervencions possibles de quinze minuts a favor i en contra i posicionaments—, vol dir que encara no cantem victòria que puguem acabar abans del dia 31 de desembre d'enguany aquest Pressupost. Jo hi confio i espero que tots vostès també, però en definitiva, com deia, és una mesura cautelar. I l'únic que diu això és que, en definitiva, quan hi hauria, en tot cas —encara que no hi hagués això, hi hauria una pròrroga—, en definitiva, si això fos —que esperem que no sigui—, s'hauria d'emmotllar, en definitiva, a les previsions que ara establim, per un afany d'homogeneïtzació, de continuïtat en la dotació, en la disposició i en la comptabilitat de les despeses pressupostàries.

I per tant, doncs, ens oposarem també a l'adopció d'aquesta esmena de supressió del text de la Disposició Final Tercera, perquè no sols és oposició al primer punt —que és en el que hi fet més èmfasi el senyor Curto—, sinó als dos punts. I per tant, doncs, com dic, també ens oposarem, senyor President, a l'adopció d'aquesta esmena.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Escudé.

El Sr. CURTO : Senyor President!

El Sr. PRESIDENT : Sí, senyor Curto.

El Sr. CURTO : Per un punt d'informació, si m'ho permet esta Presidència. En tot cas, lo Grup Popular, lo que intentava fer amb esta esmena és una simple advertència o pregunta, i en est sentit volem manifestar que, si la Mesa i, en tot cas, los serveis jurídics, no fan advertència d'il·legalitat sobre esta Disposició Addicional Tercera, lo Grup Popular no tindriem cap inconvenient a retirar esta esmena, independentment del criteri polític del senyor Escudé.

El Sr. PRESIDENT : Queda retirada. (Rialles.) El Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya pretén l'addició d'una nova Disposició Final Sisena, en l'esmena 261. Per a la seva de-

fensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA : Gràcies, senyor President. Aquesta és també la darrera esmena del nostre Grup parlamentari en el text articulat i és la darrera esmena de les disposicions finals —només ens quedaran per debatre esmenes dels annexos del text articulat—, i vull dir que de tot el debat del text articulat jo crec que hi ha un gran resum polític, una gran conclusió política : tots els grups de l'oposició, independentment dels seus colors polítics, hem coincidit a intentar que aquest text articulat fos un text articulat que possibilités un pressupost transparent i controlable. Aquest ha estat el motiu que, pràcticament, en la majoria d'esmenes a l'articulat hi ha hagut coincidència dels quatre grups parlamentaris de l'oposició. I he de dir que, malgrat la nostra constant i coincident posició dels grups de l'oposició, no hem aconseguit això, i no ho hem aconseguit perquè el grup de la majoria no ha volgut. I, per tant, crec que dir que el Pressupost del 89 continuarà essent un pressupost no transparent, que el Comitè Executiu podrà continuar fent modificacions que aquesta Cambra no pot fer, sense cap control parlamentari, que els grups de l'oposició continuarem tenint una minsa informació pressupostària, en molts casos pràcticament inintelligible, i que la liquidació del Pressupost del 89 serà molt diferent del que avui aprovem, dir tot això crec que és dir les conclusions del que ha estat el debat d'aquest text articulat.

I evidentment això ens produeix preocupació, però no tant perquè no hagin estat aprovades les nostres esmenes, perquè jo crec que en el debat, fins ara, del Pressupost, del text articulat, s'ha reproduït, d'alguna manera, en les formes, el debat de política general. I la nostra preocupació ve per les actituds i per la concepció que el grup de la majoria té en relació amb aquests temes. El senyor Escudé, molt gràficament, en la contesta a una esmena del nostre Grup, ens deia : «cap govern del món aprovaria això», i darrere d'aquesta frase —que era una frase desmentida, perquè molts governs o alguns governs del món ho tenen aprovat—, darrere d'aquesta frase jo crec que està la concepció del grup de la majoria; aquesta concepció és dir : «vostès, això, ho fan perquè són oposició; nosaltres, la nostra forma de govern és la forma de govern universal de tots els governs, i el que nosaltres fem, només el que nosaltres fem, és bo». I això, d'alguna manera, en determinats moments, cau en una certa intolerància, en una certa concepció de la política tancada. Jo crec que aquest debat ha tornat a demostrar això, que aquest debat ha tornat a demostrar això.

En relació amb l'esmena que presentem, estic segur que per coherència amb el que ha estat la filosofia i la resposta del grup de la majoria, ens dirà que no. En definitiva, es tracta d'una esmena que ja també és llei en altres comunitats autònomes d'Espanya, no és una proposta des de l'oposició, és una esmena que funciona, que pretén, simplement, la creació d'una oficina de control pressupostari a disposició dels grups i dels diputats. Això, possiblement, fins i tot també pot fer somriure alguns senyors de la majoria; pensem que la creació de mecanismes de control pressupostari no és només un bé per a l'oposició sinó que és un bé per al sistema democràtic.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Saura. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Sí, gràcies, senyor President. El senyor

Saura, dient que era la darrera esmena al text articulat, ens ha donat una visió global, des de la seva perspectiva, del que ha estat el debat de Pressupostos o, fins i tot més, del que és aquest Pressupost. Realment, jo no m'hi sento reflectit; la meua visió del que ha estat el Pressupost és molt diferent. En tot cas, el senyor Saura —és legítima la seva interpretació—, jo crec que, a tot estirar, ha agafat la petita part pel tot, perquè aquesta referència a la transparència fa referència, té qüestió amb les trenta-cinc esmenes que al llarg de tot el Pressupost parlaven de la informació al Parlament, que aquesta és la transparència que s'ha anat demanant —ja no parlaré de totes aquelles altres esmenes en què el Grup d'Iniciativa de Catalunya anava molt més enllà, a exigir una aprovació prèvia del Parlament...—, i per això, en aquestes esmenes, és quan, al senyor Saura i al seu Grup, els deia que cap govern del món acceptaria, cap govern del món que vulgui governar, que vulgui tenir el risc polític de prendre unes decisions, i ho reafirmo.

Bé, en definitiva, després, diguem-ne, d'aquesta grandiloqüent presentació de l'esmena, el senyor Saura ens ha explicat el que diu l'esmena. Jo diria que aquesta esmena s'escapa als qualificatius que fins ara he utilitzat, jo diria que és una esmena pintoresca. És una esmena pintoresca perquè, d'entrada, jo haig d'agrair-li —encara que no en sóc representant—, haig d'agrair-li, al senyor Saura, en nom dels tècnics, del personal tècnic al servei del Consell Executiu —que no «Comitè Executiu», la nostra terminologia de comitès és molt diferent de la dels grups comunistes—, perquè confia el Grup en la gran solidesa tècnica i capacitació d'aquest personal tècnic, perquè demana que, aquest personal tècnic, el Consell Executiu el posi a disposició del Parlament, i de manera urgent. Ara, en definitiva, el que fa és que es posi en marxa una oficina de control pressupostari. Aleshores, jo li diria : hi ha un annex a l'estat de despeses, el número 1, que és el pressupost de despeses del Parlament; aquesta partida no l'he sabuda veure, no crec que el Parlament hagi decidit crear aquesta oficina de control pressupostari. Tenim a la Cambra una Comissió específica, de Govern Interior, que és la que regula tot aquest tema; ningú, que jo sàpiga, ha demanat —ni el Grup d'Iniciativa per Catalunya— que el Parlament creï una oficina de control pressupostari; si això es vol fer, mecanismes hi ha al marge d'aquest, i, en definitiva, en tot cas, qui hauria de dotar econòmicament aquesta oficina de control pressupostari, òbviament, seria el pressupost del Parlament, no el Consell Executiu.

Per tots aquests motius, senyor President, també ens oposarem a aquesta esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Escudé.

Votarem aquestes esmenes a les disposicions finals i, a continuació, les mateixes disposicions finals. Es poden votar conjuntament la 259 i la 261 ? Sí ? Es votaran conjuntament.

Vots a favor ?

Vots en contra ?

Abstencions ?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 43 vots a favor i 57 en contra.

A continuació votarem les disposicions finals segons el Dictamen de la Comissió. Es poden votar les cinc disposicions finals conjuntament ? Es voten conjuntament.

Vots a favor ?

Vots en contra ?

Abstencions ?

Aquestes disposicions finals han estat aprovades per 60 vots a favor, cap en contra i 40 abstencions.

Passem, a continuació, a les esmenes als annexos. La primera és la 262, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Font.

El Sr. FONT : Gràcies, senyor President, és per defensar conjuntament la 262 i la 263.

Aquestes dues esmenes han estat presentades pel Grup Socialista i fan referència a les noves taxes, de creació nova, del Departament d'Ensenyament i del Departament de Sanitat i Seguretat Social, dels apartats segon i tercer de l'Annex 1, que és el que estem esmenant.

Les taxes, en concret, són la d'ensenyament no reglat : 2.000 pessetes diploma, pel que fa a Ensenyament, i, pel que fa a Sanitat, inscripció en el registre de productes cosmètics, 800 pessetes.

El motiu de l'esmena no és altre que el fet que buscant en la Memòria del Pressupost del 1989 no hem aconseguit trobar cap memòria explicativa de la creació d'aquestes dues taxes, entenent que el que suposa reformulació de taxes velles i actualització de preus pot tenir un cert sentit amb una explicació menor o amb una explicació global, i entenem que una taxa nova requeriria una memòria o requeriria, com a mínim, una explicació al Parlament del perquè es crea.

És cert, doncs, que el Parlament no coneixerà o no coneix els objectius de la creació d'aquestes taxes noves i com es correlacionen aquestes taxes amb els objectius que es volen aconseguir i tampoc hi ha un estudi d'efectes immediats. És a dir, què es pretén, es pretén alguna cosa en el mercat de productes cosmètics, per exemple, o és bo que hi hagi més diplomes o menys en el Departament d'Ensenyament ? Quins efectes han de tenir l'aplicació d'aquestes taxes ? Tot això ho desconeixem, i, per tant, semblaria en principi il·lògic que el Parlament aprovés aquestes dues taxes de les quals no en coneixem els objectius.

Per tant, donaríem per defensades, amb aquesta argumentació, aquestes dues esmenes, de supressió de les dues taxes esmentades.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Font. Per al torn en contra, té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Efectivament, farem un torn en contra de les dues esmenes, la 262 i la 263, de les quals ha defensat la necessitat de supressió l'Il·lustre Diputat senyor Font.

Quant a la primera, que són taxes del Departament d'Ensenyament, jo voldria dir que realment sembla que és palès el fet que el Govern de la Generalitat i la Conselleria d'Ensenyament estan seguint un camí, estan fent un esforç important cara a una fita, a una meta, que és la gratuïtat com més extensa sigui possible, de tot el que fa referència a l'ensenyament, i prova d'això és que, amb caràcter previ a aquesta taxa que ara es vol suprimir, hi ha una modificació important, que és l'exempció de pagament de taxes acadèmiques dels alumnes de COU; creiem que és un esforç important.

Aleshores, voler suprimir —vol dir que també hi ha una reducció d'ingressos— l'expedició del diploma d'uns determinats estudis, ens sembla que, en aquest moment, no és conve-

nient i, per tant, ho voldríem mantenir.

Quant a la taxa del Departament de Sanitat i Seguretat Social, aquesta taxa correspon a un fet, que és que el Decret 180, d'enguany, de la Generalitat, assigna al Servei d'Ordenació Farmacèutica les responsabilitats sobre productes cosmètics fabricats a Catalunya, i això és conseqüència del traspàs de competències establert en funció d'un Reial Decret, el 349 del mateix any, de l'any que som, i la posada en marxa d'aquest Decret representa la inspecció d'un conjunt d'unes quatre-centes trenta empreses, més precisament, en el cens hi ha quatre-centes trenta-una empreses productores de cosmètics a Catalunya, que és la llista que ha cedit, que ha transferit el Ministeri de Sanitat. Si considerem que aquestes indústries tenen de mitjana sis cosmètics, de mitjana, però que hi ha empreses que arriben a cinc-cents productes cosmètics, vol dir això el gran esforç, el gran interès de les anàlisis corresponents, de les inscripcions corresponents en el registre i, per tant, doncs, només que a l'any en aquestes empreses, en cada una d'elles hi hagi una variació de vint-i-cinc productes, es podrien preveure unes deu mil inscripcions, i aquestes tasques, el cost estimat que ha fet el Departament, seguint la tradició, el coneixement històric que tenia el Ministeri, l'Administració central, és del voltant dels 8 milions de pessetes, i per això s'ha fet un càlcul aproximat que, fent l'operació, resulten les 800 pessetes per inscripció. I val a dir —i, això, el senyor Font, que domina el tema sanitari, suposo que ho sabrà— que en el projecte o en l'avantprojecte de la Ley del Medicamento, a l'article —en el projecte d'article— 10.04, «Tarifes», preveu, per a aquesta mateixa finalitat de taxa compensadora de l'activitat d'inscripció, la quantia molt superior de 1.500 pessetes. Per tant, crec que està també perfectament justificada la modificació o afegitó que es fa en aquest Annex de taxes, en virtut del Títol sisè, contemplat en el Projecte de Llei, i, per tant, doncs, també ens oposarem a aquesta esmena número 263.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Escudé. La resta d'esmenes ja han estat defensades en el curs del debat; per consegüent, es posen a votació. Es poden votar conjuntament? (*Ll. Sr. Latorre demana per parlar.*) El senyor Latorre?

El Sr. LATORRE : Senyor President, per última vegada, i en la línia de superació, demanaríem la votació en tres blocs : un primer bloc, de les esmenes 262 i 263; un segon bloc, les esmenes 264 i 266, i un tercer bloc, la 266 bis i 267.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : No hi ha cap més petició? (*Pausa.*) Es farà com demana el Grup Mixt.

Esmenes 262 i 263.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 31 vots a favor, 58 en contra i 8 abstencions.

A continuació, es voten les esmenes 264 i 266.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues esmenes han estat rebutjades per 28 vots a favor, 61 en contra i 8 abstencions.

Finalment, es voten les esmenes 266 bis i 267.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues esmenes han estat rebutjades per 30 vots a favor, 58 en contra i 11 abstencions.

A continuació, es voten els annexos, segons el Dictamen de la Comissió. Es poden votar conjuntament? (*Pausa.*) Es voten conjuntament els dos annexos.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Els annexos han estat aprovats per 55 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions.

Passem al debat de les esmenes a l'Estat de Despeses : Departament de Presidència. Esmena 268, del Grup Mixt. Recordo al senyor Latorre i a les senyores diputades i als senyors diputats que continua en vigor la norma que va acordar ahir la Mesa, amb la conformitat dels portaveus, de reduir al 50% el temps de duració, de manera que té set minuts i mig, senyor Latorre.

El Sr. LATORRE : Moltes gràcies, senyor President. (*Ll. Sr. Clotas demana per parlar.*)

El Sr. CLOTAS : Senyor President...

El Sr. PRESIDENT : Sí?

El Sr. CLOTAS : Per a una qüestió d'ordre, o de precisió. Entenia el nostre Grup —crec que altres grups també— que l'acord establert ahir, de reducció dels terminis, es referia per al capítol de les esmenes i del text de l'articulat, no tant així en un altre capítol nou, que era el text de les esmenes a la totalitat a l'Estat de Despeses, que ens semblava que constituïa un altre cos d'aquest debat pressupostari.

Per tant, el nostre Grup, que pot fer un esforç d'agilitar el debat en benefici de tots plegats, etcètera, crec que no correspondria fixar la meitat dels terminis en la seva substància, sinó demanar un esforç d'agilitat, de síntesi, etcètera, però ens sembla que les esmenes a la totalitat dels departaments és quelcom suficientment important com per, si no esmerçar tot el temps previst en el Reglament, més del que preveu la meitat d'aquest temps.

El Sr. PRESIDENT : Bé. Algun altre portaveu es vol pronunciar? (*Ll. Sr. Riera i Gassiot s'aixeca per parlar.*)

El Sr. RIERA I GASSIOT : Sí, senyor President. El nostre Grup també entenia, com acaba de dir el Diputat senyor Clotas, que això es referia a un tipus d'esmenes que, tot i que la Mesa havia entès com a esmenes al Pressupost, al debat de Pressupostos que s'estava fent, però tenien un caràcter d'afegitó, una mica diferent que el de les esmenes a les despeses i, en concret, a les conselleries, etcètera.

Per tant, nosaltres també demanaríem que es reconsiderés l'afirmació de la Presidència.

(*Ll. Sr. Casanovas demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT : El senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS : Moltes gràcies, senyor President, en nom d'Esquerra Republicana, nosaltres també ho enteníem així. Una cosa són les esmenes a la totalitat, que tenen una rellevància especial. Nosaltres estem disposats, com a Grup, a agilitar dintre del possible el debat, fins i tot podem anunciar ja des d'ara que només farem servir el torn de posicionament només en casos d'especial atenció, prescindint, moltes altres

vegades, d'intervenir, però creiem que el presentador d'una esmena a la totalitat ha de poder gaudir de tot el temps necessari per poder-ho fer degudament.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies. (*Ll. Sr. Fernández i Teixidó demana per parlar.*) Sí, senyor Fernández i Teixidó.

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ : Senyor President, molt breument, per corroborar la mateixa tesi que han defensat els altres portaveus. Això sí, per desitjar, des del Grup parlamentari Mixt, que tots fem un esforç —i que farem, us podem assegurar que ho farem des del Grup Mixt— perquè les intervencions no arribin al consum dels quinze minuts que des del Reglament hi tenim dret.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, la Presidència i la Mesa no tenen inconvenient a accedir a la sol·licitud dels grups parlamentaris i, per consegüent, revocar la decisió d'ahir de reduir a la meitat, eh? De manera que encara que la Mesa podria mantenir-ho, creu que davant la posició manifestada per diversos portaveus, doncs es torna als temps reglamentaris. Té quinze minuts.

El Sr. LATORRE : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, tradicionalment, el Departament de Presidència és un dels més esmenats en els debats de Pressupostos. De raons, no en manquen. Nosaltres hem presentat un total de divuit esmenes a aquest Departament, i ara ens proposem defensar la corresponent a la totalitat de les despeses del Departament.

El seu pressupost per al 1989 s'apuja a 20.100 milions de pessetes, la qual cosa representa un increment del 13,90% sobre els 17.647 milions de pessetes de l'any 88.

L'increment dels costos de personal és del 6,61%. El transvasament o conversió de part del personal laboral i contractat en funcionari, unit al nou sistema retributiu del personal al servei de la Generalitat, ens impedeix, a partir de les poquíssimes dades que figuren en la documentació lliurada als diferents grups parlamentaris, pronunciar-nos sobre això.

No volem, però, deixar de dir que mentre l'increment de sous per al personal estarà al voltant del 5,4%, el cost dels alts càrrecs d'aquest Departament s'ha incrementat en un 27,85%, magnífic exemple d'austeritat que, sens dubte, valorem com cal.

Pel que fa a la Secretaria General i al Consell Consultiu, i en la part referent a material, subministraments i altres, han passat de 1.026 milions l'any passat a 1.537 milions aquest any, amb un increment del 49,81%.

A què es deu aquest increment? No entrarem, lògicament, perquè seria molt avorrit i, a més a més, ja s'ha fet —d'aquella manera, a la seva manera— en Comissió, a discutir partida a partida. Sí que destacarem aquelles que ens semblen més significatives.

Relacions públiques i protocol : increment del 20,35%; estudis i treballs tècnics —sense cap tipus de justificació— : increment del 27,50%; despeses diverses : increment del 69,83%... Permeteu-me dir algunes precisions sobre aquest concepte. Publicacions —integrant d'aquest concepte de despeses diverses— : l'any 1988, 22 milions; l'any 1989, 71 milions —tres vegades i mitja. Publicitat i propaganda : l'any 1988, 147 milions —com que això sembla que espantava una

mica, ara canvien el títol : publicitat i informació—; aquest any, 187 milions. Les accions de promoció cultural i econòmica, que nosaltres no sabem en què consisteixen, passen de costar 185 milions a costar 362 milions. Les exposicions, aquesta obsessiva dedicació de vostès, senyors del Govern, ens costaran aquest any, pel que fa només a la Secretaria General de la Presidència, 290 milions de pessetes, 100 milions més que l'any passat.

Parlem ara una mica de les transferències corrents. Ha baixat la corresponent a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que passa de 5.797 milions de pessetes l'any 88 a 4.004 milions d'enguany —com que més endavant tindrem ocasió de defensar una esmena a la totalitat de les despeses de la Corporació, no m'estendré més en aquest apartat.

A famílies i institucions sense finalitat de lucre : 548 milions de pessetes l'any 88, 851 milions de pessetes l'any 89 increment de la partida, 55,30%. Algunes referències : Comissió Catalana del Cinquè Centenari del Descobriment d'Amèrica, l'any 88, 40.400.000 pessetes; any 89, 69.550.000 pessetes —increment, 72,15% : no fos el cas que sortís algun altre viatge d'empresaris i addictes cap a Amèrica del Sud. Centres d'Estudis Mediterranis : 215.540.000 pessetes, per a un organisme encara sense crear —el corresponent Projecte de Llei de creació s'acaba de començar a debatre en Comissió en aquesta Cambra—; és clar que ja l'any passat aquest organisme ja gaudia d'una aportació de 30 milions de pessetes.

No representa cap increment la partida d'atencions de la Presidència —15 milions—, ni els 44 milions per a subvencions —escolteu—, per a subvencions a diversos centres que d'alguna manera estiguin relacionats amb la Presidència : aquesta clarificadora explicació literal és la que figura en la Memòria explicativa.

El capítol d'inversions representa un increment significatiu, de 230 milions de pessetes l'any 88 es passa a 483 milions per a aquest any, 452 dels quals pertanyen a inversions en edificis, 30 milions al remodelatge del palau Centelles, 300 milions al remodelatge del palau de la Generalitat i 122 milions al remodelatge del palau Robert.

Les transferències de capital passen de 949 milions a 2.136 milions. Especialment significativa és la transferència a empreses públiques i altres ens públics, que passa de 808 milions de pessetes a 1.965 milions de pessetes, 2,43 vegades, sense que en la Memòria explicativa ni tan sols es faci esment d'aquest concepte.

El pressupost de la Direcció General de la Joventut passa de 1.521 milions de pessetes l'any 88 a 1.967 milions de pessetes aquest any. El 14,15% d'aquest pressupost es dedica a despeses de personal, el 14,40% a despeses de béns i serveis, el 51,76% a transferències corrents, l'1,27% a inversions i el 18,40% restant a transferències de capital. En definitiva, aquesta Direcció General de la Joventut transfereix el 70,16% del seu pressupost, percentatge equivalent al de l'any passat. Parlarem, doncs, de transferències.

Les transferències corrents s'apugen de 1.018 milions de pessetes, dels quals 816 milions van a parar a l'Institut Català de Serveis a la Joventut —80,16%—; 16 al Consell Nacional de la Joventut de Catalunya —1,61%—, i 185 milions a famílies i institucions sense finalitat de lucre, per a ajuts a activitats juvenils —18,23%. Una primera precisió : com a expressió signifi-

cativa de la claredat explicativa de la Memòria, no hi figura ni una sola xifra a l'hora d'explicar les transferències.

Les transferències de capital representen 362 milions, dels quals 236 són per a l'Institut Català de Serveis a la Joventut —el 65,36%—, 53 milions als ajuntaments per a inversions amb finalitat juvenil —14,77%— i 71 milions a famílies i institucions sense finalitat de lucre —20,27%. Una segona precisió : la mateixa explicació que a la primera precisió.

L'Institut Català de Serveis a la Joventut té un pressupost de 1.488 milions, dels quals el 50,45% són despeses de personal, el 32,49% són despeses de béns corrents i serveis i el 18,05% són inversions, 222 en remodelatges de diferents instal·lacions, algunes tan significatives com l'habitatge del director de l'acampada d'Empúries o la telecabina d'enllaç a la vall de Núria.

I després de tot aquest reguitzell de xifres i de percentatges, vostès s'han assabentat de què es pensa fer? Nosaltres, per descomptat que no.

Parlem ara, breument, d'esports. El pressupost de la Direcció General del 1988 va ésser de 4.899 milions de pessetes. Per al 1989 l'actual Secretaria General d'Esports estarà dotada amb 6.823 milions. Serà, sens dubte, pel diferent rang jeràrquic d'aquest organisme que el cost dels alts càrrecs s'apuja el 95,51%. En aquesta Secretaria General es produeix un fet significatiu : quasi totes les inversions tenen únicament finalitat olímpica —837 milions de pessetes per a l'INEF de Montjuïc, 20 per a les instal·lacions de la Magòria, segona fase, 50 per al pavelló polisportiu de Banyoles, 25 per al trampolí de salts de la Molina i 64 per a la residència Blume.

Acabarem amb les transferències de capital de la Secretaria General de l'Esport, i parlarem només de les més significatives. A les corporacions locals : 1.540 milions de pessetes, destinats 870 a subvencions per a instal·lacions i 670 per a instal·lacions olímpiques. Cap tipus de detall. A famílies i institucions sense finalitat de lucre : 583 milions de pessetes. En total, 2.177 milions de pessetes per aquest concepte. Explicacions? Cap ni una.

En resum —i així acabo—, ens trobem davant d'un pressupost d'un Departament com el de Presidència, dotat de 20.000 milions de pessetes, dintre dels quals la transparència manca absolutament, no hi ha explicacions de res, i la despesa consultiva priva sobre qualsevol altra consideració, raons totes elles, conjuntament i separadament, que justifiquen la seva devolució al Govern.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Latorre. El torn en contra, es farà individualment o conjuntament totes les esmenes d'un departament? (*L'l. Sr. Escudé s'aixeca per parlar.*)

El Sr. ESCUDÉ : Perdó, senyor President, ho farem per temes concrets. O sia, ara ja s'ha formulat un debat d'una esmena de totalitat del Departament de Presidència; hi ha una altra esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya i, aleshores jo mateix faria un torn en contra d'aquest conjunt de dues esmenes, perquè altres esmenes de totalitat a organismes autònoms i això, alguns els faré jo mateix, però altres els faran altres diputats i, aleshores, no faríem aquesta acumulació, però és que aquestes són idèntiques.

El Sr. PRESIDENT : Perfectament, perfectament, senyor

Escudé. Esmena 269, del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Gràcies, senyor President. 20.000 milions —xifres rodones— per al Departament de la Presidència, contra 17.000 milions el 1988, 15.000 el 87 i 12.000 el 86. En termes empresarials, l'empresa rutlla i és cada cop més pròspera.

A Presidència hi van a parar molt més diners que no pas a Indústria i Energia —són 20.100 contra 9.300—, que a Cultura —20.100 contra 11.800—, que a Governació —20.100 contra 14.500—, que a Agricultura —20.100 contra 13.300—, que a Comerç, Consum i Turisme —20.100 contra 4.900—, o que a Treball —20.100 contra 8.000.

Sé que se'ns dirà : «Tingues en compte que sota Presidència hi ha capítols pressupostaris tan importants com el de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió o com la Direcció General de la Joventut, o com la Direcció General d'Esports.» I és així. Crec, tot amb tot, que és important assenyalar el pes creixent del Departament de Presidència per insistir, immediatament després, en les dificultats que ens planteja als qui volem ser fidels al compromís adquirit davant el poble de Catalunya de legislar, però també de garantir la correcta aplicació de les lleis —i la de Pressupostos és la primera de les lleis— per part de l'Executiu.

Considerem positiu, en primer lloc, la transferència del CIRIT a Ensenyament. Tampoc no ens oposaríem a la transferència, en canvi, a Presidència, de la Direcció General de Política Lingüística, per raons que hem dit moltes vegades : la política lingüística afecta el conjunt de la política de la Generalitat.

En qualsevol hipòtesi, ens preocupa el neguit de si la distribució d'aquest volum de diners és transparent, objectiva, controlable, justa i reequilibradora. El primer neguit que ens porta a plantejar aquesta esmena a la totalitat al Departament de la Presidència és el de la manca de transparència.

Torno a llegir el *Diari de Sessions del Parlament*, lectura força recomanable malgrat la seva mediocritat lingüística, lèxica i sintàctica : m'he trobat amb un resum feliç del Molt Honorable Heribert Barrera, que deia, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, ara fa un any, que el pressupost per al 1988 del Departament de Presidència afavoria cada vegada més el sector privat, denotava manca de transparència i preocupava a causa dels —i cito textualment— «grans increments que observem de les despeses de les entitats autònomes, els crèdits molt elevats per als estudis, dictàmens i treballs tècnics, excés de despeses de publicitat i propaganda, l'excés de despeses sumptuàries i, en fi, en molts casos, l'existència de despeses que als nostres ulls no són justificades ni perquè siguin necessàries per al país, ni pel resultat que se n'obté, a jutjar pels precedents anteriors.» Fins aquí, el comentari d'Heribert Barrera.

Doncs, bé, senyor President, senyores i senyors diputats, el debat en Comissió de les partides pressupostàries d'aquest Departament ens va portar poques satisfaccions, llevat d'una transaccional destinada a garantir una aportació del pressupost català al Tercer Món. D'aquesta transaccional ens en congratulem i felicitem tots els diputats que la van fer possible. De la resta no podem dir el mateix.

En concret, i per donar tres mostres, no ens entusiasma ni gens ni mica la pràctica de les subvencions a famílies sense fi-

nalitat de lucre, que deuen ser, si no vaig errat, les famílies més afavorides d'aquest pessebre mil·lenari que és Catalunya. En el marc d'un acte just, emotiu i solemne, que va tenir lloc en aquesta Cambra per celebrar el quarantè aniversari de la Declaració Universal dels Drets Humans, a més del nostre President i del Síndic de Greuges, va prendre la paraula el senyor Francesc Casares, que és alhora President dels Amics de les Nacions Unides, una d'aquelles entitats que lluitava a favor dels drets humans i practicava l'europeisme quan molts encara no ho feien. Doncs bé, hi havia una esmena, que havien presentat diversos grups, en la qual es demanaven 8 milions de pessetes per al funcionament, per a les activitats que fan els Amics de les Nacions Unides; aquesta esmena havia estat rebutjada. Un diputat dels més cultes d'aquesta Cambra, i que, en tot cas, presideix comissions d'una altíssima qualitat cultural, li van preguntar: «Com és que no heu acceptat aquesta esmena?», i va dir: «Home, com ho heu fet, com l'heu presentada?»; diu: «L'hem presentada a través dels diferents grups de la Cambra»; diu: «En un cas així, ens ho dieu, i ja mirarem de trobar una solució». Hi havia testimonis d'aquesta Cambra quan ens va dir això aquest President d'una comissió legislativa d'aquesta Cambra. És a dir, fins i tot entre els diputats de la majoria hi ha la impressió que fora dels conductes parlamentaris la normativa per a les subvencions del Departament de la Presidència s'ha de negociar d'«estranquis», per circuits col·laterals. Algú va dir en aquesta Cambra que, en el tema de la política de subvencions, més que no pas enfortir la societat civil es tendeix a corrompre aquesta societat civil. I em temo que l'afirmació resulti ben poc exagerada.

Hi ha aspectes polítics importants sota el Departament de la Presidència. Per exemple: el tema del Patronat Català Pro Europa. Recordin: promesa formal del President de la Generalitat en el primer debat polític de l'any de democratitzar-ne l'estructura i d'obrir-la a la participació dels diferents grups parlamentaris. Els asseguro que esperem impacients l'ocasió de ser-hi. Mentrestant, ¿no és legítim creure que el Patronat actua com a grup de pressió empresarial de certs *lobbies* catalans presents a la Comunitat Econòmica Europea més que no pas com una plataforma neutral destinada a afavorir la presència catalana a Europa, a totes les Europes?

Pel que fa a la política de la Direcció General de la Joventut, ¿no comença a ser un clam unànimel el de l'arbitrarietat de les subvencions —i, d'això, en puc donar fe—, subvencions que no gosen justificar en públic alts funcionaris de la Direcció General de la Joventut? Per què aquest tema pot ser notícia permanent en certes publicacions periòdiques, publicades íntegrament en català? Nosaltres valorem especialment d'una manera negativa aquests pressupostos de la Direcció General de la Joventut: es tracta d'uns pressupostos minsos, clarament insuficients per atendre el que hauria de ser una autèntica política de joventut. Ens preocupa especialment la pràctica congelació del pressupost destinat a ajudes a entitats juvenils i, en canvi, l'increment fins a un 41,8% de partides com la 22, que són partides que —és *vox populi*— són partides de «rèptils» i no d'altra cosa. Pel que fa als objectius polítics que es destaquen a la memòria d'aquesta Direcció General, cal destacar que cap d'ells es realitza en l'actualitat d'una forma satisfactòria. Els objectius per al 1989 plantegen un seguit d'interrogants, ja que moltes propostes no són posteriorment incorporades a una partida

concreta del pressupost. En aquest cas concret demanem un augment global del pressupost de la Direcció General de la Joventut, per fer possible una autèntica política de joventut, demanem una introducció de partides destinades a crear serveis directes, la progressiva territorialització i municipalització del pressupost, un augment significatiu dels ajuts a entitats per possibilitar uns convenis dignes, la reducció dels «fons de rèptils» en benefici de partides més clares i que serveixin per impulsar actuacions.

Pel que fa a la Direcció General d'Esports, ens preocupa la distància creixent entre la política endegada i la que és més corrent avui a Europa. Ens omplim la boca d'Europa, però a l'hora d'elaborar un pressupost ens sedueixen certes repúbliques tercermundistes, ben allunyades d'aquesta Europa contradictòria, sovint injusta, però carregada de memòria històrica i de reserves per a tota mena d'iniciatives. A Europa totes les polítiques dels països que ens semblen més imitables van cap a l'esport d'*élite*, mitjançant el foment de l'esport escolar, de les instal·lacions esportives en mans municipals i de l'esport ciutadà o per a tothom. Totes les nostres esmenes en aquesta direcció han naufragat en el mar estantís de la majoria... A favor de certs èxits olímpics? El temps ens ho dirà. Nosaltres, el nostre Grup —i consti que no em poso, en aquest cas, de testimoni personal— estem a favor de l'esport d'*élite*, però no estem d'acord amb les mesures, a la curta, més llampants, però que, en canvi, no van a resoldre el problema de fons, i és que aquest país pugui produir, d'una manera sistemàtica, èxits esportius que tots demanem.

Bé, la pau nadalenca té aquesta vegada connotacions polítiques. Ens queda el consol de saber que un nou Centre d'Estudis Mediterranis —per cert, que el nom està ja enregistrat—, al qual ja destinàvem l'any passat 30 milions i enguany 215 milions, abans de la seva creació, construirà un pessebre ecumènic on es trobin les tres cultures mediterrànies, que eren el marc on es movia la febre missionera de Ramon Llull, el foll d'amor.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Per al torn en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. He escoltat atentament la intervenció tant de l'Illustre representant del Grup Mixt com del Grup d'Iniciativa per Catalunya en la presentació d'aquesta esmena a la totalitat. I ho he fet amb especial atenció perquè, quan es va fer el debat en comissió d'aquestes esmenes a la totalitat —com és una pràctica usual o una corrup-tela usual, però legítima, respectable—, no es va donar pràcticament cap argumentació de les esmenes a la totalitat. I trobo —realment ho haig de dir amb sorpresa— que potser la intervenció del senyor Riera ha estat més adornada culturalment i literàriament, però tant la intervenció del senyor Latorre com la del senyor Riera fonamentalment, bàsicament, han consistit a anar repassant —no diré una per una, però sí agrupades en pocs grups— la totalitat d'esmenes puntuals i concretes que els seus grups van anar presentant en els pressupostos a l'estat de despeses del Departament de Presidència. I em temo molt que, si hi ha algun grup que per la importància del Departament de Presidència es posi, farà exactament el mateix.

Aleshores, amb un sistema reglamentari usual dels tràmits de ponència, comissió i ple, això no té una especial connotació, perquè realment els treballs de les comissions són treballs tan-

cats, treballs de mirar de buscar acostaments de posicions, però és que, com saben les senyores i els senyors diputats, el tràmit d'elaboració d'aquesta llei tan especial i tan important, la Llei de Pressupostos, és molt diferent, fins al punt que els treballs en comissió són públics, però públics no en el sentit, diguem-ne, restringit que tenen els treballs públics en el Reglament, en línia general, que és l'accés de la premsa, sinó que tots els ciutadans poden ser presents als debats de la Comissió, perquè aquest debat mor en comissió reglamentàriament, el debat de les esmenes puntuals.

Per tant, que quedi clar que no és que vulgui defugir el debat o el combat dialèctic sobre aquesta allau de crítiques, invectives i lamentacions que els dos digníssims representants dels grups parlamentaris han fet en contra del Departament de la Presidència. Dic que no és això. Jo només els demano, ja que molts de vostès no van assistir —com ho podien fer— als treballs de la comissió, que llegeixin —en el seu moment, perquè, com saben, això es publica, en la sèrie de paper groc— el text íntegre, la transcripció íntegra dels debats que es van fer. I concretament alguns companys meus i jo mateix —i amb tots vostès, que van presentar esmenes— vam estar a la ratlla de cinc hores debatent totes aquestes esmenes puntuals que ara vostès ressusciten de forma sintètica, i, per tant, amb aquest afany d'economia processal, jo els remeto a tots vostès als arguments, les explicacions, els perquès que es van donar en comissió, i allà veuran exactament això, perquè ara és impossible fer-ho en aquests pocs minuts.

Fora d'això, només destacar, per fer formalment un torn en contra d'aquestes esmenes, que tots som conscients que el Departament de Presidència té un paper molt especial, perquè és el Departament que coordina, agrupa i recull totes aquelles coses que no tenen una ubicació concreta, i per això —i el senyor Riera hi feia una certa ironia— hi ha una pila, una enorme quantitat d'organismes, uns amb personalitat jurídica i altres sense personalitat jurídica, que graviten a l'entorn de la Presidència, si no de la Generalitat. Tot i això, malgrat aquest repàs que s'ha fet —i els remeto a la plana 49 de la memòria que acompanya els pressupostos—, aquests 20.000 milions que ens deia el senyor Riera són el 2,5% del pressupost de la Generalitat, i fins i tot han baixat en relació amb l'any passat, que era el 2,6, una dècima més; vol dir que el pes específic d'aquest Departament ha baixat.

Podríem comentar les diverses xifres —el senyor Latorre ho ha fet amb cert detall— dels diversos capítols, de personal, de despesa corrent, d'operacions corrents, etcètera, d'aquest Departament —els remeto a aquesta plana 49—, amb una petita excepció —i el senyor Riera hi ha fet referència—, que és el tema de l'adopció consensuada per tots els grups de la Cambra d'un conjunt d'esmenes que dotava aquest fons, incrementava el fons d'ajuda al tercer món de 14 milions a 100 milions de pessetes. I aleshores, com saben, això, amb aquesta coherència, aquesta necessitat ineluctable de reduir partides d'altre tipus, això afecta les xifres que apareixen inicialment quant a les inversions, perquè de forma important, 64 milions i escaig, es van treure d'aquesta partida. Però amb aquesta excepció tenen vostès exactament la radiografia transparent del que és econòmicament el Departament de la Presidència.

Aleshores, el senyor Latorre, de forma potser més especial, ha anat seguint i ha anat analitzant les partides, la dotació de la

major part de partides del Departament de Presidència —això ho tenen tots vostès, senyores i senyors diputats, en la part de capítol de despeses del Departament de Presidència, no està publicat detalladament en el *Butlletí*, però, com saben, a la Biblioteca del Parlament la tenen a la seva disposició. Els remeto, per tot el contingut, per tots els propòsits de capteniment del Departament, per a aquesta autèntica transparència que, en contra del que es diu, existeix en aquest Departament com en tots els departaments de la Generalitat, als deu programes d'actuació del Departament, de les diverses direccions generals i organismes que compareixen, que s'hi aixopluguen —fins i tot els dono la referència de la plana : 66 en endavant, dels pressupostos per programes. Els remeto als catàlegs de llocs de treball —aquella preocupació que tenia el senyor Latorre sobre el capítol de personal—, catàlegs de llocs de treball que, dintre del gran volum de catàlegs de llocs de treball, comença a la plana 3. Els remeto, quant a les plantilles de personal especificades per categories, a l'altre annex al pressupost —que també el tenen a la seva disposició— corresponent al Departament de Presidència, i que dintre de l'annex de plantilla de personal comença a la plana 13. Els podria continuar remetent —no m'hi allargaré— en el tema del perquè de les subvencions, d'aquestes subvencions per una banda, curiosament, tan injuriades i tan criticades, i per altra banda —i se n'ha fet alguna petita mostra aquí—, quan era l'hora de la veritat, molts grups parlamentaris demanaven per entitats concretes i determinades. I per tant, doncs, ja els remeto —hi insisteixo— al capítol de memòries sobre subvencions, que s'explica exactament el perquè i es parla molt extensament —i ho vam fer molt més extensament en comissió— del tema que, per exemple, ha plantejat el senyor Riera, del Patronat Català Pro Europa, d'aquest satiritzat Institut Mediterrani. Els remeto, quant a tot el tema de despeses, de lloguers i substitució —que aquí s'ha parlat de les inversions, de les compres—, a la memòria justificativa de lloguers que, a partir de la plana 22, apareix en el corresponent annex.

En definitiva, senyores i senyors diputats, nosaltres entenem que, com sempre, però aquest any també, el pressupost del Departament de la Generalitat és un pressupost correcte, transparent, que s'ajusta a les necessitats de funcionament de la Presidència del Consell Executiu i, per tant, nosaltres votarem en contra del retorn del pressupost d'aquest Departament, i per això ens oposarem a les esmenes en aquest sentit presentades i defensades pel Grup Mixt i pel Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Escudé.

Esmena 270, també del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Gràcies, senyor President. Senyor Escudé, vull igualar-li el rècord avui amb un primer element —que em penso que se'ns ha fet una proposta metodològica que serà molt difícil per totes les esmenes que vénen a la totalitat—, amb un símil mèdic. Se'ns diu : «Feu el diagnòstic d'aquest malalt que està molt greu; ara, no parlem que està malament del cor, del fetge, dels budells, del cervell i dels genitals». Com podem fer aquest diagnòstic a la totalitat sense fer referència a les esmenes puntuals que hem presentat? Són justament aquestes esmenes acumulades les que ens diuen que la

totalitat del Pressupost és el que no funciona.

Esmena, per tant, a l'Institut Català de Serveis a la Joventut. Crec que va ser el Diputat senyor Casals qui ens advertia fa un any, en la presentació d'aquesta esmena a la totalitat —que nosaltres no la vam presentar, ens vam posicionar a la presentació de l'esmena per part del Grup Socialista—, que no havíem de parlar de política de la joventut, sinó de política de serveis a la joventut. Hi estic d'acord i potser per això miraré de simplificar al màxim l'argumentació d'aquesta esmena.

Fa ben pocs dies, el Director General de la Joventut, Enric Puig, amic personal i de fa molts anys, presentava un llibre important, aquest : *La joventut de Catalunya en xifres*, una publicació que actualitza el pes de la joventut en el conjunt de la vida catalana; explica on viu la joventut, quina situació d'atur hi ha, quin és l'èxit o el fracàs d'aquests joves en els seus estudis, les obsessions dels joves per accedir a la universitat, per exemple, al mercat de treball, etcètera.

Jo faria una primera pregunta, tan ingènua com elemental : aquest pressupost d'Institut Català de Serveis a la Joventut creu de veritat, la majoria, que respon a les preguntes objectives que aquest llibre ens planteja i ens formula? És de veritat un pressupost pensat per a Catalunya o pensat per a un país imaginari que molts dels que som aquí desconeixem? S'ha pensat en la política de la joventut en funció d'aquestes xifres o no?

I mirem, en primer lloc, les xifres : el pressupost passa de 1.140 milions, l'any passat, a 1.488 milions; el capítol primer, el de personal, d'uns 599 milions a uns 751; el capítol sisè —indispensable, quan es tracta d'un Institut de Serveis a la Joventut, llegeixi'n albergs, cases de colònies, etcètera—, de 196 a 253 milions. L'Il·lustre Diputat senyor Xavier Soto resumia així, ara fa un any, el primer comentari que aquests pressupostos susciten : «queda poc diner per a inversió, molt poc diner per a activitats, molt poc diner per a inversions.»

Voldria insistir en una altra orientació argumental : responen aquests pressupostos a una política de joventut reequilibradora a Catalunya? Han estat pensats per lluitar contra les evidents desigualtats històriques que el poble de Catalunya pateix i que afecten d'una manera molt sensible els més joves —i em torno a remetre a publicacions de la Direcció General de la Joventut—? Més encara, hi ha a Catalunya un bon grapat de joves associats a associacions regulars : que durin! Quina política té en compte, però, els joves associats d'una manera informal o irregular, d'aquests joves de cantonada, un cap de setmana, a l'entorn d'una cervesa de litre —o d'una «litrona»—, que no parlen ni en català ni en castellà, ni en anglès, sinó en «litronès», llengua que —això és una profecia— acabarà essent cooficial a Catalunya?

Formularé encara una altra pregunta, que no és demagògica ni vull plantejar des de cap actitud límit, però sí des d'una constatació : un jove d'una ciutat com la ciutat on jo visc, del barri on visc, pot accedir fàcilment a l'ús dels serveis de l'Institut Català de Serveis a la Joventut? Abans de formular aquesta pregunta, he fet una petita enquesta gairebé familiar i —saben molts senyors diputats que entre els meus familiars n'hi ha molts que ocupen càrrecs d'alta confiança en diversos departaments de la Generalitat— m'han dit : «Les instal·lacions al·ludides les ocupen matrimonis de més de vint-i-cinc anys amb fills petits, i també joves.» Qui ha ocupat al llarg de 1988, llista

per llista, les instal·lacions d'aquest Institut? Anuncio, òbviament, que al llarg d'aquest període de sessions —si la mort no ens separa— demanarem els llibres de registre de cada instal·lació i que em sentiria molt feliç de saber que la meua sospita resulta falsa o errònia.

Es tracta, en tot cas, senyores i senyors diputats, de serveis a la persona i els serveis personals han de ser estudiats amb criteris objectivadors : a tantes persones, tants serveis, ciutat a ciutat, barri a barri. Em permeto posar una comparació : els serveis a la persona haurien de ser estudiats com els serveis de recollida de la brossa o de les escombraries. No diem : «En aquest barri, o en aquest poble, ja hi tenim un contenidor». Oi que no ho diem així? No. Si hi ha tantes persones, són necessaris tants contenidors. Doncs, bé, em permeto dir que no han estat pensats aquests serveis a la joventut tenint en compte la realitat demogràfica de Catalunya, certes realitats especialment desestructurades i desequilibrades, sinó que han estat pensades per poder fer un mapa i dir : «En aquesta comarca ja tenim un centre, ja tenim una casa, ja tenim un indret, ja tenim un lloc», i, evidentment, no han estat pensades per aconseguir aquest coneixement del total, del que nosaltres en diem el «re-repaís», per part de joves que viuen en unes zones perifèriques que seran de veritat catalans, se sentiran catalans si tenen un accés fàcil a la resta de Catalunya, al «rerepaís».

En resum, proposem el retorn al Govern d'aquest Projecte de Pressupost perquè no s'adequa a allò que anuncia, perquè resulta un pressupost vell, sense alternatives de participació, per exemple, en l'autogestió de les instal·lacions en el marc d'una política que hauria de ser jove, però que no garanteix el requilibri, perquè no té en compte les dades bàsiques sobre la joventut de Catalunya que ens acaba de facilitar la Direcció General de la Joventut.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Riera. El Grup Socialista té l'esmena 271. El senyor Soto té la paraula per a la seva defensa.

El Sr. SOTO : Si em permet, defensaré conjuntament l'esmena 271, a la totalitat de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, i l'esmena 289, a la totalitat de l'Institut Català de Noves Professions. Si em permet, començo.

Els dos pressupostos, tant el de l'Institut Català de Serveis a la Joventut com el de l'Institut Català de Noves Professions, tenen força coincidències. Una primera, la falta de consens amb els agents socials d'aquest país, la falta de diàleg amb ells. Són pressupostos que es fan des de l'«ordenó y mando», sense consultar, sense parlar. En el cas de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, el 90% del pressupost ve via Direcció General de Joventut; en el cas de l'Institut Català de Noves Professions, el 95% del pressupost ve via Departament d'Ensenyament. En aquest darrer cas, no han estat capaços d'aconseguir ni un sol ingrés d'un grup, d'un sector empresarial, d'una empresa del país, d'una caixa d'estalvis, d'un sector econòmic i financer, que, sens dubte, són sectors que estarien interessats a mancomunar llurs esforços amb l'administració en un tema tan important, tan cabdal, sens dubte, com són les noves professions i els nous perfils professionals.

Tots dos pressupostos tenen una indefinició absoluta de programes i d'objectius, tots dos pressupostos tenen una absència total d'idees noves, de nous programes, de noves propostes, i

tots dos pressupostos coincideixen a dedicar un percentatge del pressupost molt elevat al capítol 1, a la despesa de personal : l'Institut Català de Noves Professions dedica a personal el 45% i l'Institut Català de Serveis a la Joventut quasi un 60% del seu pressupost. Són xifres absolutament escandaloses.

Centrant-nos ja en l'Institut Català de Noves Professions, nosaltres creiem que aquest pressupost no serveix per a res, no serveix per complir els objectius de la Llei de creació de l'Institut, que va aprovar el Parlament de Catalunya, i no es plasmaran en cap activitat, en cap programa concret i objectiu. Què ha fet aquest Institut des de la seva creació? Bàsicament, ha traduït un llibre de l'italià al català, ha fet tres conferències i ha publicat les conferències. Aquesta ha estat l'extraordinària tasca de l'Institut Català de Noves Professions; vostès el guarniran com vulguin, ens parlaran de molts programes i programets, però la realitat objectiva és aquesta. Jo ahir parlava, quan parlàvem de formació professional, de la situació absolutament escandalosa que SEAT o Nissan-Motor Ibérica hagin d'anar a contractar tècnics a l'estranger, perquè no troben tècnics preparats en aquest país, que en aquesta situació es pugui trobar dintre de poc temps el COOB, etcètera. Davant d'això, quina és l'actitud de l'Institut Català de Noves Professions? Una actitud d'absoluta inhibició, d'absoluta passivitat.

Un pressupost, a més a més, absolutament indefinit. Resten moltes partides obertes, sense concreció. Partida per donar compliment als convenis de l'article 24, apartat 1, de la Llei : 1.000 pessetes; acció conjunta amb el Fons Social Comunitari : 1.000 pessetes; per a convenis amb corporacions locals : 1.000 pessetes; a famílies i institucions sense finalitat de lucre : 1.000 pessetes; ajuts a institucions i entitats educatives : 1.000 pessetes; per donar compliment a l'apartat e) de la Llei 7/1987 : 1.000 pessetes; actuacions conjuntes amb el Fons Social Comunitari : 1.000 pessetes, i així tot un reguitzell de partides que estan obertes sense concretar, sense definir, i al final de l'any continuaran obertes sense concretar i sense definir.

En la Llei de creació dèiem que aquest Institut havia de fer coses tan importants com estudiar i analitzar les mutacions que es produeixen en el món professional i assenyalar l'aparició i el desenvolupament de noves professions; coordinar les actuacions del Consell Executiu en aquesta matèria —l'Institut Català de Noves Professions no coordina res—; elaborar, visar o aprovar programes i plans de formació i d'estudis per a noves professions i programes de reconversió professional i educativa —no es fa res!—; establir un fons documental i bibliogràfic sobre les noves professions —es gasten en subscripcions 800.000 pessetes : serà difícil que amb això fem cap fons documental i bibliogràfic—; atorgar beques i ajuts per a l'elaboració de programes pilots d'innovació professional —no s'han concedit beques; certament, aquest any hi ha per primera vegada una previsió pressupostària—; divulgar les futures necessitats professionals educatives i orientar sobre aquestes necessitats; establir convenis amb organismes i entitats públiques o privades que poden ser útils per a les finalitats de l'Institut —no hi ha cap conveni—, i així podríem llegir tot l'article.

En definitiva, demanem que es retorni el Pressupost al Govern i que el tornin a fer, i que tornin a pensar en aquest Institut, perquè per a nosaltres, amb aquest pressupost a la mà, les úniques professions que crea aquest Institut són les que

preveu el capítol 1 del seu mateix Pressupost, cap professió més.

Institut Català de Serveis a la Joventut : 60% del seu pressupost a personal —és una primera xifra constatable, objectiva. Nosaltres, des de fa temps, hem assenyalat que hi ha una via per solucionar aquesta situació i per fomentar l'associacionisme juvenil en aquest país, que és que les instal·lacions que gestiona l'Institut Català de Serveis a la Joventut siguin gestionades per les entitats juvenils, com es fa en la majoria d'ajuntaments de Catalunya. Aquestes esmenes, que ja fa dos o tres anys que les presentem, han estat condemnades al fracàs; sempre se'ns diu, però, que ho estan estudiant i que «probablement l'any que ve ho farem». A veure si és veritat i ho acaben de fer.

El senyor Riera ha insistit en molts aspectes. Jo insistiré en uns altres, mirant de no repetir-me per estalviar temps. Un aspecte que no em desmentirà el senyor Diputat de la majoria : en les instal·lacions de l'Institut Català de Serveis a la Joventut es menja pitjor que a les presons de Catalunya. Els diners que es dediquen per a cadascun dels dinars que han de fer els nens que van a aquestes instal·lacions són inferiors —ho va reconèixer vostè en el debat, està escrit en el *Diari de Sessions*— que a les presons de Catalunya. Això està passant en aquest país i vosaltres no hi poseu remei amb aquest pressupost.

Efectivament, aquest pressupost no serveix per lluitar contra les desigualtats. Vostès dediquen el 80% del pressupost de joventut a subvencionar que els nens vagin de colònies i de vacances; els subvencionen, evidentment, amb els ingressos totals de la Generalitat, que paguen entre tots els ciutadans d'aquest país, treballadors i gent més benestant, però la realitat és que si després analitzem quina és la gent que va de colònies són normalment aquells sectors que tenen major accés a la informació i major poder adquisitiu, amb la qual cosa estem creant una situació absolutament reaccionària des del punt de vista fiscal : els treballadors estan pagant les vacances dels fills de la gent de classe mitjana i dels professionals. Aquesta és la realitat objectiva i vostès no hi volen posar remei. Vostè em tornarà a dir, com va fer en el debat de l'any passat : «No em digui això : tenim una línia oberta de beques i aquest any hem gastat 400.000 pessetes amb aquesta línia de beques». Probablement, hi haurà vint nens d'aquest país que no tenien possibilitats d'anar de colònies i vostès els deuen haver subvencionat les vacances, però, com comprendrà, per a nosaltres, aquesta no és, ni de bon tros la solució.

Jo els demano una rectificació en aquest sentit. Cal fer-la. Hi ha maneres —no els les hem d'explicar nosaltres—, hi ha maneres per estipular el tipus de subvenció en funció dels recursos econòmics de la família. Per què no ho fan d'una vegada? Si és just! Si tots hi estem d'acord! Si fins i tot una força conservadora està d'acord amb això! No pot continuar ni per un minut més en aquest país la situació que vostès subvencionin igual les vacances del fill del President de la Generalitat o del fill del president d'una entitat financera i les vacances del fill d'un aturat. No pot continuar aquesta situació. Han de posar-hi remei. És la vuitena vegada, el vuitè debat pressupostari en què nosaltres els tornem a dir això, i, probablement, l'any que ve hi tornarem.

Després, hi ha una realitat objectiva, també, i és que aquest Institut té un dèficit de funcionament molt elevat, un dèficit

de funcionament que és cobert via subvenció de la Direcció General de Joventut, que arriba ja als 1.000 milions de pessetes. Nosaltres no estem en contra que hi hagi, evidentment, una subvenció important a un institut de joventut, i que normalment sigui deficitari, però hi estariem d'acord si aquests diners s'invertissin amb utilitat social, però aquests diners no tenen utilitat social. Per exemple —crec que ho ha comentat abans el Diputat del Grup Mixt, el senyor Latorre—, hi ha una inversió molt significativa, que és la inversió de 30 milions que dediquen vostès a construir la telecabina d'enllaç a la vall de Núria. Com comprendran, nosaltres amb aquesta inversió no estem d'acord, i dubtem que sigui una inversió que s'hagi de fer des de l'Institut Català de Serveis a la Joventut.

En definitiva, aquesta és la situació, repetida any rere any : aquests pressupostos, els pressupostos de la Joventut no serveixen; les entitats juvenils de Catalunya ho han dit ben recentment, i nosaltres els demanem una rectificació, una rectificació pressupostària i una rectificació política : han de deixar de fer una política de joventut que està al servei dels joves privilegiats d'aquest país, per fer una política al servei de tots els joves de Catalunya.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Soto. Per a un torn en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Pere Casals.

El Sr. CASALS : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, substanciaré el torn en contra de les esmenes 270 i 271 de l'ordenament del debat, i, més tard, l'esmena 289, de l'Institut Català de Noves Professions, la faria el meu company de Grup parlamentari, senyor Joan Descals, quan pertoqui dins del debat.

Pel que fa referència a l'Institut Català de Serveis a la Joventut, sempre hi ha hagut una discrepància en el concepte de política de joventut entre el Grup de Convergència i Unió i els altres grups parlamentaris. Convergència i Unió sempre ha cregut que els joves no són un fet aïllat de la societat, que no són un gra, que no són un *ghetto* tancat, ni una part separada, sinó que formen part de la mateixa societat. És a partir d'aquesta definició que el concepte «política de joventut» només es pot aplicar a una acció global de tot el Govern de la Generalitat.

Tanta política de joventut es fa des del Departament de Sanitat, amb tota la problemàtica de la drogadependència, per exemple, com des del Departament d'Indústria i Energia, amb tot l'assessorament i promoció en la creació de noves empreses per part de joves de la nostra nació.

És per això que voler presentar la política de joventut de la Generalitat d'acord amb l'Institut Català de Serveis a la Joventut, que té marcades per llei les seves funcions com explicaré més endavant, no és el plantejament correcte al nostre entendre.

Quan es parla de joventut, no es pot caure en un pragmatisme immediatista, de manera que podria semblar que només cal discutir al voltant d'un seguit de mesures que es poden prendre o que s'haurien de prendre. No es pot caure tampoc en subjectivismes o en termes genèrics més o menys idealitzats. La política de joventut ha de néixer a partir de la percepció, interpretació i valoració d'algunes tendències majors que es detecten en el teixit social i en el món juvenil. És a partir d'aquí

que es marquen les prioritats dins uns eixos que projecten i situen la política de joventut fora de marcs ja caducs.

Cal donar sortida i resposta als problemes i situacions juvenils, potenciant els dinamismes que van apareixent —més o menys minoritaris, més o menys majoritaris— i que ens donen propostes que sovint configuren plantejaments nous i innovadors.

Podria entrar, a continuació, en un desglossament d'aquesta concepció nostra d'entendre la política de joventut, analitzant, aspecte per aspecte, totes les innovacions i canvis que s'estan produint i que requereixen la interpretació i la valoració per marcar les prioritats en l'acció dels joves des dels diferents departaments de la Generalitat. No ho faré, ja que, malgrat que s'ha parlat en les anteriors intervencions de conceptes que cauen dins d'aquest camp, l'esmena en concret pertany a l'Institut Català de Serveis a la Joventut.

A fi i efecte, i per deixar molt clar el marc en què ens movem, volia esmentar que, com deia abans, l'Institut Català de Serveis a la Joventut es va crear mitjançant la Llei 10/81, del 2 de desembre, d'aquest Parlament. L'Institut té, com a àmbit material de competència, l'exercici de les funcions següents —tema important per emmarcar-ho— : la planificació, execució de la gestió, explotació, creació i manteniment dels recursos, instal·lacions, residències, cases juvenils, camps i centres en general de la Generalitat al servei dels joves, i també l'establiment de convenis per a la creació, promoció i coordinació de serveis destinats a la joventut, i la realització d'activitats al servei dels joves.

L'Institut és regit pel consell rector i el gerent. El consell rector està constituït pel President de la Generalitat, el Director General de la Joventut, un representant del Departament d'Ensenyament, un altre representant del Departament de Cultura, un altre de la Direcció General de l'Esport, tres persones provinents del món juvenil i tres membres del Secretariat del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, a proposta del mateix Secretariat del Consell. És aquest consell rector qui aprova les línies generals d'actuació, el pla anual d'actuació, la memòria, els avantprojectes de pressupostos i les accions concretes que, pertocant a la joventut, puguin ser sol·licitades a l'Institut, d'acord amb les seves funcions. El gerent de l'Institut és nomenat prèvia consulta al consell rector esmentat.

Per tant, resumint el marc legal, ens trobem davant un institut de serveis —i vull remarcar clarament aquesta paraula, de serveis— a la joventut. En el seu consell rector es troben representats els departaments o direccions generals que més tenen a veure amb serveis a la joventut, i, alhora, també són presents, en nombre superior a la mateixa representació dels departaments de la Generalitat, el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya i persones d'experiència i prestigi reconeguts en el món juvenil. Podem dir, doncs, que l'Institut actua d'acord amb l'experiència de persones provinents del món juvenil i dels anhels dels representants del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, òrgan que, com tothom sap, representa gairebé la totalitat dels joves associats de la nostra nació.

Una vegada aclarit el marc, i abans d'entrar en el desglossament de les activitats, permetin-me que els anunciï ja des d'ara el nostre vot contrari a aquestes dues esmenes, ja que, com anirem veient, els plantejaments de serveis coincideixen plenament amb el nostre pensament en aquesta matèria en

concret. La política de l'Institut Català de Serveis a la Joventut —no la política de joventut de la Generalitat, sinó la de l'Institut— és, a part de la realització d'activitats —que hi entrarem més endavant—, la creació d'una xarxa d'instal·lacions juvenils per tot el país, xarxa que comprèn cases de colònies, terrenys d'acampada, albergs, ludoteques..., amb un total, actualment, de setanta-cinc instal·lacions, la qual és encara, al nostre entendre, insuficient, encara que és la més completa de l'Estat, i es pot equiparar a qualsevol instal·lació de qualsevol país de la resta d'Europa.

En el capítol d'inversions del pressupost per al proper any, trobem més de 250 milions per continuar l'esforç amb la creació d'infraestructura, iniciada en els darrers anys —infraestructura d'instal·lacions juvenils, per descomptat. En aquest sentit, creiem que el plantejament que es fa de construcció, per exemple —i esmentaré uns quants exemples—, d'un alberg a la Seu d'Urgell, ampliació dels equipaments de l'alberg d'aquí, de Barcelona, acabament del de Deltebre, o el d'Olot, o el de Girona, la continuació del de Coma-ruga, la ludoteca de Lleida, reparacions de terrenys d'acampada, remodelatge de l'alberg de la Molina, projecte del de Manresa, etcètera, són un plantejament molt correcte i continuador de la política de creació d'instal·lacions abans esmentada.

Sens dubte que s'ha de plantejar —i s'està plantejant— la construcció de tres tipus d'instal·lacions, com poden ser albergs urbans, per exemple, o la potenciació dels albergs-residències per a estudiants. Una vegada completada, diguem-ne, aquesta xarxa bàsica d'instal·lacions juvenils, serà quan es podrà plantejar la gestió, si escau, d'aquestes instal·lacions per part d'entitats juvenils.

El nostre Grup no defuig aquest plantejament, no l'ha defugit mai. Ara bé, sempre que aquest fet comporti un ús racional, obert a tots els joves, associats i no associats, i, alhora una vegada completada aquesta xarxa d'instal·lacions juvenils que esmentava. Una vegada tinguem aquesta xarxa bàsica completada, es podrà plantejar, s'haurà de plantejar la gestió d'aquesta xarxa per part de les entitats juvenils.

Amb referència al capítol primer, cal indicar que l'augment és donat principalment per l'aplicació a l'Institut del conveni propi en compliment de l'acord-marc del personal laboral de la Generalitat, signat a mitjan any en curs, i també per l'augment en el nombre d'instal·lacions i en l'alt grau d'ocupació que aquestes instal·lacions tenen. Com a mostra, cal dir que en el període de gener a novembre del present any ja s'han produït més de 330.000 estades en els albergs i cases de colònies, 330.000 estades que pertanyen, majoritàriament, en un 95-96%, a joves, a joves associats, a joves no associats, a joves rics, a joves pobres, a joves provinents d'un lloc, a joves provinents d'un altre, no provenen ni de persones no considerades joves —per edat física, per descomptat—, ni d'estrats molt determinats de la societat. Aquesta xifra d'utilització de què parlava —330.000 estades—, fa evident que cal un personal per als serveis de cada instal·lació, i d'aquí el 50% de personal en la xifra total del pressupost de l'Institut, i de les que es van posant en funcionament per anar completant la xarxa bàsica que esmentava.

A part de la política d'instal·lacions, l'Institut també realitza tota una sèrie d'activitats de gran interès, a l'entendre del nostre Grup. No esmentaré la llarga llista d'activitats, de previ-

sions per a l'any 88, basada en la d'aquest any o en la d'anys passats, ara bé, sí que vull remarcar l'èxit en la participació dels joves en aquestes activitats de tot caire, i també la gran participació en els festivals, salons, certàmens, arreu de Catalunya, que l'Institut organitza i també de la campanya d'activitats de vacances, amb tota la gran oferta d'activitats de vacances, camps de treball, d'aprenentatge, intercanvi i col·laboracions amb altres entitats i institucions. El nostre Grup creu que la línia que s'està seguint en aquest camp és totalment encertada i cal continuar-la.

Un dels serveis que l'Institut té previst oferir a partir del proper any i que no se n'ha parlat en la intervenció dels meus contradictors, per primera vegada, quan cada any se n'havia parlat, però que jo en vull fer especial menció perquè per això veurem per què no se n'ha parlat, és el del Carnet Jove. L'inici per part de l'Institut en l'oferiment d'aquest servei és donat pel canvi en el plantejament d'aquest, d'acord amb els principis europeus...

El Sr. PRESIDENT : Senyor Casals, aixequi una mica la veu, així ofegarà els senyors diputats (*rialles*).

El Sr. CASALS : Gràcies, senyor President, no sé si podré ofegar totes les veus dels diputats, però, si més no, ho intentarem.

D'acord amb els països europeus i comunitats autònomes que també, actualment, l'ofereixen, aquest carnet, d'ús en altres indrets, com deia, té com a objectiu contribuir a la millora de la qualitat de vida dels joves, facilitant-los l'accés als béns culturals i materials, i als serveis que ofereix la societat. No vull entrar a comentar les paraules de la Ministressa Matilde Fernández, que el qualificà com el «salario social de los jóvenes», en el moment que el Govern central va promoure una declaració, signada el proppassat 19 d'octubre per representants de vuit Estats europeus, que sol·licitava que aquest carnet s'estenguí al major nombre de ciutadans joves i demanava que els responsables de política de joventut participessin activament en el projecte. El Carnet Jove és i ha estat un èxit, i el fet que les comunitats autònomes i el mateix Govern de l'Estat s'hagin afegit a la iniciativa de la Generalitat del seu dia demostra amb fets que des del primer dia aquest plantejament era vàlid i continua essent-ho, malgrat les crítiques —molt interessades, per cert— que es varen produir al seu dia.

Actualment, el carnet jove 86-88 el tenen 550.000 joves que l'han sol·licitat personalment —la qual cosa vol dir que funciona— de totes les comarques de Catalunya, i els col·laboradors són 8.064, que consten a la guia oportuna.

Un altre dels serveis a destacar de l'Institut és l'Oficina de Turisme Juvenil Català. Aquesta oficina, descentralitzada en els diferents serveis comarcals, com tots els serveis que presta l'Institut Català de Serveis a la Joventut, està plantejada sobre la base del seu autofinançament i destinada a oferir als joves viatges i *forfaits*, i també l'organització de viatges de grups i de fi de curs a preus molt més assequibles que els del mercat. La xifra més indicativa del funcionament d'aquest servei és que la mitjana d'aquests viatges venuts supera els 300 per mes.

Referent a l'apartat d'alimentació, es pot observar en el pressupost un augment de l'11% respecte a aquest any, i resulta un mòdul de mitjana de 410 pessetes/dia. Certament, suposo, malgrat que els mòduls del Departament de Justícia corresponents a les presons no és un sol mòdul, sinó que són sis mòduls

diferents, depèn de l'edat i depèn dels centres, que potser sí que en algun cas el mòdul de l'Institut Català de Serveis a la Joventut és més baix que el de les presons. Ara bé, mitjançant una enquesta feta a tots els usuaris dels albergs i instal·lacions de joventut sobre la qualitat —no sobre el preu del mòdul— del menjar, que és el que interessa al cap i a la fi, puc dir que sobre una valoració de 10, tots els usuaris van en la mitjana esmentada, que la qualitat podria arribar a un 6, anant cap al 7. És per això que nosaltres creiem que la comparació entre un alberg i una presó, evidentment, no s'escau dins del concepte de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, i tornem a ratificar una vegada més, i convindo, i em sembla que es pot fer el dia que vulgui qualsevol dels senyors diputats, que tots plegats, sense avisar ningú, ens presentem en un alberg de joventut, anem a dinar, i comprovarem la qualitat. (*Remor de veus.*)

Per tot això, per creure i constatar que l'Institut Català de Serveis a la Joventut està portant a terme la seva tasca de manera immillorable, és per què torno a anunciar el nostre vot...

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. CÀSALS : Gràcies, senyor President... el nostre vot en contra a l'esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya i del Grup Socialista, al mateix temps que demano als altres grups parlamentaris que, tant en el seu posicionament com en el seu vot, segueixin aquest Grup en tractar-se d'un institut de serveis a la joventut i no d'un institut de política de joventut.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Casals. El Grup Popular vol posicionar-se?

El Sr. ESCUDÉ : Perdó, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Sí?

El Sr. ESCUDÉ : Per una qüestió d'ordre o d'ordenació del debat : si vostè no hi tingués inconvenient, senyor President, com que el senyor Soto ha fet una defensa de dues esmenes a la totalitat, i la segona és a l'Institut Català de Noves Professions, encara que, evidentment, s'hauria de debatre més tard, com que és l'única esmena a la totalitat que hi ha, jo em permetria suggerir que en nom, sobretot, de la vivesa del debat, ja que en aquests moments tenim fresca l'argumentació del senyor Soto, que es pogués autoritzar que ara el nostre company, el senyor Descals, li fes la rèplica, i així el posicionament podria ser en funció de totes dues coses.

El Sr. PRESIDENT : No, em sembla bé perquè així està més proper i el debat pot ser més viu, eh? (*Rialles.*) Però, la votació, la farem per ordre de departaments, eh? De manera que el senyor Descals té la paraula i el senyor s'esperarà un moment, eh?

El Sr. DESCALS : Gràcies, senyor President. Senyores diputades i senyors diputats, les extraordinàries impetuositats del senyor Soto, cada vegada que intervé, em fan pensar sempre, a mi, en aquella pel·lícula, el *West Side Story*, quan en un moment determinat li diuen : «*Be easy, boy*» (*rialles*). Bé, voldria dir que ell ha fet —si més no, he entès jo— quatre atacs al pressupost, acusant-lo d'indefinició, acusant-lo de no pensar en la participació, en una actuació pràcticament inexistent, i que hi ha una quantitat de partides obertes, sense significat que, per tant, s'hauria de retornar el pressupost perquè el fessin de nou. Lògicament, si el fessin de nou, continuarien

havent-hi necessàriament partides obertes.

Bé, pel que fa a la indefinició, jo voldria dir-li que no és així, que l'Institut té uns objectius, que són els que li dona la llei, que detecta, informa i adopta mesures escaients, que té una actuació de prospectiva, divulgació i cursos, i que té una extraordinària quantitat d'activitats —i, si no, aquí jo tinc una memòria del 87, tinc un informe del 88 i, fins i tot, la prospectiva amb vista al 89. La del 87, no la hi llegiré, lògicament —ja la té—, la del 88 voldria passar-hi una mica per damunt, atesa l'hora, però voldria dir-li que està a punt d'aparèixer el llibre blanc de les noves professions, que té un pes molt important, que ha quedat obert, que vol dir que permetrà que sistemàticament es vagi revisant; hi ha la col·lecció d'informes, entre els quals hi ha la inserció laboral dels titulats d'FP-2 a Catalunya, monografies sobre aquicultura marina, la sociologia, gerontologia, informàtica a Catalunya; participa, a través de comissions, com la de la creació de l'Escola d'Estudis Aeronàutics, la Junta Directiva de la Societat d'Ensenyaments, que promou l'ensenyament a nivell 3 europeu; ha signat diversos convenis de col·laboració amb entitats —per tant, participa i hi participa a fons—, amb l'Associació Catalana d'Empreses de Motlles i Matrius, Centre Mutual de Rehabilitació, Institut de la Moda, Aula de Música, Escola de Restauració, NIXDORF, SA, Associació Catalana de Serigrafia, Foment del Treball i PYME; dona beques i ajudes i publica memòries, la revista trimestral INCANOV i també, en aquest moment, a fons, a través del CDFOC, per donar compte de tot aquest camp; fa taules rodones, assisteix a congressos, intervé en els mitjans de comunicació... —per tant, participació, participació i molta participació—; fa cursos propis de vídeo, de control numèric, d'aquicultura marina, de comerç exterior, de grafologia, d'arqueologia submarina, i col·labora amb el Fons Social Europeu en una sèrie de programes, juntament amb el Departament de Treball, fins a dinou cursos, que vol continuar. Bé, això és del 88. I per al 89 continua en aquest àmbit, amb cursos, divulgació, convenis, etcètera.

I, per altra banda, voldria anunciar-li que està a punt de sortir un decret, el qual contempla el desenvolupament de l'apartat de totes aquestes noves professions, dona compte de quins han de ser els professors, amb una espècie d'equilibri entre la seva pràctica i la seva teoria, i permetrà reorganitzar tota una sèrie d'aspectes i reordenar tot aquest sector. He de dir-li també que és el segon any del seu funcionament, i que realment és una cosa tan nova, aquest Institut, que fins..., és tan nou que en la legislatura passada, quan van venir a visitar-nos un seguit de diputats de la Renània del Nord-Westfàlia, i van venir-nos a explicar el tema de l'ensenyament a casa seva, es van trobar lògicament amb aquesta institució que no tenien, s'hi van interessar moltíssim, van fer moltes preguntes i, lògicament, nosaltres vam haver-los de dir que era una cosa que s'iniciava però que, com a idea, tenia un gran futur.

Bé, doncs, per aquest futur, que nosaltres el creiem gran, pot comprendre, senyor Soto, lògicament, que nosaltres votarem en contra de la seva esmena.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Descals. Ara el senyor Curto pot posicionar-se en nom del Grup Popular.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. Per no posicionar-me en cada una de les vuitanta-set esmenes que hi ha a la totalitat... calculo que amb un sol posicionament d'uns

trenta minuts ho podria fer, però em sembla que serà millor que molt breument, no tant com per a fixar el posicionament del Grup Popular en relació amb les esmenes a la totalitat al Departament de Presidència, no tant, sinó que per deixar constància que després de substanciar la nostra esmena a la totalitat dels Pressupostos per al 1989, hem entès innecessari, almenys en est debat de pressupostos, repetir nosaltres, de manera fraccionada, los mateixos arguments que vam exhibir en una sola esmena a la totalitat lo dia 23 de novembre passat. Quasi tots los grups parlamentaris —evidentment, el Grup de Convergència i Unió no—, la resta de grups van reconèixer i van assumir que el contingut de la nostra esmena a la totalitat havia significat un examen en detall dels pressupostos, se va arribar, com nosaltres dèiem, a l'entranya dels problemes, tenint en compte la dificultat derivada de la composició i presentació del pressupost, que no facilita la tasca de seguiment i molt menys les comparacions interanuals, i vam fer una anàlisi per partides i per departaments que, independentment del resultat final de les votacions, va posar, est examen, en evidència que el Govern de la Generalitat no tenia, no practicava una política de prioritats, que no afronta les qüestions de caràcter formal relatives a les tècniques d'elaboració de pressupostos, que no té determinat com ha de ser lo volum més adequat de la despesa pública per a Catalunya o, el que és igual, com volem que sigui el volum de l'Administració de la Generalitat, i, per últim, lo tractament tècnic i polític que utilitzen en lo deute i en l'endeutament, mesclant, com vam dir ahir, quantitats no homogènies del 88 i del 89, amb l'objecte de maquillar i disfressar les xifres origen del deute. Denota, dèiem, la inseguretat del Govern a l'hora d'afrontar un debat en estes condicions.

Això, senyores i senyors diputats, és lo que, en termes generals aplicat a les esmenes a la totalitat per departaments, diríem com a fonament i origen del nostre discurs, però que en definitiva tornaria a ser un discurs reiteratiu per la nostra part, amb la qual cosa personalment i com a grup parlamentari estem en desacord. Però no obstant això, nosaltres entenem, acceptem i compremem que altres grups de l'oposició apliquen sistemes d'oposició, en est cas diferents als nostres, i que, per legals i reglamentaris, lluny de criticar-los, amb molt de gust los acceptem i els escoltarem, sempre pensant que potser som nosaltres los que, en futurs pressupostos, inundéssim d'esmenes a la totalitat el Consell Executiu, que —dit sigui de passada i des d'aquí— li reclamem una renovada orientació pressupostària amb la finalitat d'evitar situacions d'incomoditat com la que es va produir en Comissió, quan tots los grups de l'oposició vam abandonar la sala.

Amb estes consideracions, i espero que amb est únic posicionament, anuncio l'abstenció del Grup Popular a les esmenes del Departament de Presidència i a totes les esmenes a la totalitat que queden pendents per a substanciar.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Curto.

Podem passar a votar, seguidament, conjuntament totes les esmenes a la totalitat, si ningú demana votació per separat... Esmenes 268, 269, 270 i 271.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 44 vots a favor,

60 en contra i 4 abstencions.

Fins a les quatre i quinze se suspèn la sessió. Començarem per les preguntes.

(És un quart de tres de la tarda i dotze minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i cinc minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major, l'Oidor de Comptes i els lletrats Srs. de Alfonso i Vintró.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat de tots els H. Srs. Consellers.

Preguntes

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, es passa a les preguntes amb resposta oral. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Miquel Pueyo.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
els residus abocats illegalment
als municipis de Llobera i Pinell,
a la comarca del Solsonès*

El Sr. PUEYO : Gràcies, senyor President. Ens preocupa molt la proliferació d'abocaments salvatges de residus industrials, i sobretot la dificultat d'aconseguir la recuperació d'aquelles zones on s'han produït aquests abocaments, fins i tot quan han cessat, bé sia per manca de rigor de l'Administració o per reticència de les indústries responsables.

En aquest cas concret, el que ens preocupa és la situació d'una zona del Solsonès, i és per això que formulem la pregunta següent : quines mesures pensa prendre el Consell Executiu a fi de garantir que l'única empresa catalana de tractament d'olis pesants retirarà o processarà els residus que, pel seu compte, foren dipositats en dos abocadors ilegals i clandestins situats en els llocs coneguts com a Vila de Llanera, al municipi de Llobera, i Cal Ventureta, al municipi de Pinell, tots dos a la comarca del Solsonès.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Diputat. L'Honorable senyor Molins, per respondre, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins) : Gràcies, senyor President. De fet, el Consell Executiu ha pres ja mesures. Aquests abocaments es van produir a primers de l'any 86 i van ser denunciats pels ajuntaments corresponents el maig del 1986; de les actuacions endegades es va comprovar que es tractava de l'abocament d'un únic producte, resultat de les activitats de recuperació i reciclatge d'olis i minerals usats per part de l'empresa Lubricantes del Este de Espanya, LUDESA, situada a Martorell; les poques quantitats abocades i la manera controlada com es va fer va limitar de manera important el risc d'una afecció negativa per a l'entorn, tant pel que fa a la vegetació com per a les aigües, però, en qualsevol cas, les actuacions descrites d'abocament constituïen un incompliment flagrant de la Llei 6/83, sobre Residus Industrials.

En funció d'això, la Junta de Residus va obrir sengles expedients sancionadors com a conseqüència dels quals s'imposa-

ren sancions tant a l'empresa generadora del residu com al transportista que físicament va realitzar els abocaments. Igualment, s'imposà a l'empresa generadora l'obligació de restaurar els espais afectats, essent-ne, a més, responsables subsidiaris els propietaris dels terrenys, que havien donat el seu permís per a produir l'abocament. L'empresa sancionada no va respectar els terminis imposats, que eren d'un mes, per a la presentació del corresponent pla de treballs de restauració; com a conseqüència d'això, es va incoar un nou expedient sancionador.

Finalment, el juliol del 1987, es va produir efectivament la presentació de l'esmentat pla de treballs. L'aplicació pràctica dels treballs de restauració està encara pendent de realització —en aquests dos abocaments concrets, no pas en d'altres—, atès que l'empresa LUDESA es va declarar en suspensió de pagaments a primer del 1988.

En l'actualitat es troba en marxa, en fase molt avançada, un pla de viabilitat d'aquesta empresa, en el qual es preveuen no tan sols el sanejament dels punts afectats per les descàrregues incontrolades, sinó també la garantia d'un correcte tractament per al residu que es generi en el futur.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. Per rèplica, senyor Pueyo?

El Sr. PUEYO : Gràcies, senyor President. Hi ha dues coses sobre les quals voldria repreguntar. Una : el senyor Conseller diu que els abocaments es van fer en poca quantitat i de manera controlada; en això lamento discrepar perquè, en un dels dos casos, sí que és cert que es va aturar l'abocament quan no s'havia emplenat tot l'espai, però en l'altre es va acabar d'abocar senzillament quan es va acabar el forat que s'havia fet a terra per a llençar-hi els productes. Els productes són bidons que normalment o bé s'abocaven directament als bidons o bé es rebentaven els bidons a la vora d'aquestes basses i es deixava lliscar el producte, per la qual cosa em sembla que no es pot parlar pas d'un abocament controlat, ni de bon tros.

Per una altra banda, tots sabem l'efectivitat de les sancions. M'alegro que realment, doncs, hi hagi un pla de treballs en marxa, però voldria destacar que aquesta empresa, LUDESA, de la qual ens ha parlat, va rebre o està rebent una subvenció important de la Generalitat, arran d'una Ordre del 6 de setembre del 1988 —que el senyor Conseller coneix—, per la qual rebrà deu pessetes per quilogram d'oli tractat, fins a deu mil tones —això pot significar cent milions de pessetes—, i, per tant, doncs, jo voldria que el senyor Conseller em fes una valoració de què pensa d'una empresa que està rebent una subvenció de l'Administració pública i que, al mateix temps, encara no ha resolt problemes greus que té pendents amb aquesta Administració.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Pueyo. L'Honorable Conseller, per contestar.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Gràcies, senyor President. És obvi que aquesta subvenció, que encara no ha rebut l'empresa, que és per a poder tornar a posar en marxa l'única empresa que existeix a Catalunya d'eliminació d'un residu que es produeix per l'activitat industrial normal del país —vint mil tones l'any d'aquest tipus d'olis usats—, precisament l'hem donada, la Generalitat l'ha donada perquè creu que s'ha d'ajudar a l'eliminació d'un residu que es produeix per l'activitat, i és obvi que es con-

diciona al compliment de les obligacions que aquesta empresa té contretes no només amb la Junta de Residus sinó, en general, en la seva activitat normal.

S'ha fet quelcom més, i és trobar un mètode d'inertització del subproducte de l'activitat d'aquesta empresa, per tal que faci fins i tot innecessari l'abocament —que, en tot cas, hauria de ser en llocs controlats i especialment preparats— d'aquest tipus de residus, perquè ja no sigui existent aquest tipus de residus.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre senyor Ignasi Riera, per formular la segona pregunta... Ah!, el senyor... Ah!, sí, que la formulen els dos diputats. Víctor Gimeno.

*Pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament
sobre el complex educatiu de Tarragona*

El Sr. GIMENO : Gràcies, senyor President. Bé, la pregunta aquesta va dirigida a l'Honorable Conseller d'Ensenyament perquè a Tarragona existeix un complex educatiu —que antigament es deia Centre d'Ensenyaments Integrats, i més antigament, concretament des de l'any 56, Universitat Laboral de Tarragona—, complex educatiu que té en total 2.567 alumnes, i entre professors i personal hi ha 305 persones que treballen en aquest centre. Aquest centre no sols és educatiu sinó que també té una funció social, ja que existeix allí un nombre elevat d'interns, de tot Catalunya —concretament, en aquests moments n'hi ha 859, que és la pràctica totalitat de la capacitat del centre—, i és un centre que és únic a Catalunya en aquestes característiques i que jo m'atreviria a dir que està en unes condicions prou adequades per a impartir els ensenyaments i la funció per a la qual va ser creat, si no fos perquè té un problema, i el problema és la ubicació, perquè està envoltant, nord, sud i oest, per la Petroquímica de Tarragona, i que a l'est té una mar contaminada i, a la banda de dalt, el port de Tarragona, avui en un procés d'expansió.

Llavors, des de fa anys es parla del possible trasllat d'aquest centre, i hi ha una certa preocupació perquè el mateix Conseller, el 25 d'octubre d'aquest any, va manifestar la possibilitat del trasllat en relació, ell ho feia en relació amb l'ampliació del port de Tarragona, i sense assegurar, en aquelles declaracions, el manteniment del complex.

Per això, el que voldríem saber és : què és el que passarà en aquest centre, què passarà amb el personal, tant docent com interns, com amb el personal d'internat, com amb el de serveis generals, què passaria amb l'Escola Universitària i qui ocuparà els terrenys del centre actual, en quines condicions i amb quina finalitat.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Gimeno. L'Honorable Conseller senyor Laporte...

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Josep Laporte) : Gràcies, senyor President. Jo voldria, abans de res, tranquil·litzar l'Illustre Diputat senyor Gimeno i totes les persones que formen part d'aquest important complex educatiu. Ell molt bé n'ha explicat la història, i en els moments actuals estem fent la reordenació del centre d'acord amb la seva integració progressiva en el sistema educatiu. Hi ha un centre que és transformat immediatament en un institut de batxillerat, un altre que és un institut de formació professional i, com ell molt bé ha dit, hi ha una escola tècnica industrial, d'especialitat en

màquines elèctriques i electrònica industrial, a part dels altres equipaments que ell ha manifestat.

Realment, la situació d'aquest centre ha estat motiu de discussió. Hi ha hagut qui ha demanat el seu trasllat a un altre lloc, mentre que hi ha qui demana que persisteixi en el lloc on és actualment. Les instal·lacions, altrament, com molt bé sap el senyor Gimeno, són magnífiques; construir unes instal·lacions iguals costaria, com a mínim —segons en diuen els tècnics—, cinc mil milions de pessetes, i en els moments actuals nosaltres no tenim cap intenció de fer un trasllat immediat, sinó al contrari, de potenciar l'activitat educativa i docent del centre. Entenem altrament que el perill segurament ha estat exagerat, que s'han pres tota mena de mesures per tal d'evitar que es produeixi cap transtorn en el funcionament del centre, i que, finalment —i amb això acabo—, hi ha hagut unes converses que no han estat més que iniciades —i això va ser el motiu de les declaracions— amb el port de Tarragona, que sembla que estaria disposat a adquirir aquells terrenys per a l'ampliació del port. Però, en fi, naturalment, depèn de l'oferta econòmica que fessin, la possibilitat que el dia de demà —però, evidentment, mai d'una manera immediata— es procedís al trasllat d'aquest centre.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. El senyor Gimeno vol replicar?

El Sr. GIMENO : Bé, més que replicar, seria puntualitzar una mica que tinc entès que fa uns tres anys, una empresa química, la Dow-Chemical, va proposar fer el trasllat del centre a càrrec de la mateixa empresa; és a dir, ells s'encarregaven de fer un complex semblant a l'actual i que els terrenys actuals quedarien de propietat de l'empresa, i que això va ser rebutjat. En tot cas, aquest projecte d'ampliació del port hauríem de saber, o ens agradaria saber si contempen no solament l'adquisició del terreny, sinó aquesta possible construcció, ja que, com molt bé ha dit, jo no ho tinc valorat, però és possible que vagi sobre els 5.000 milions de pessetes. Però si una empresa privada estava disposada a fer aquesta inversió, crec que el port de Tarragona, o qui fos, no hauria de ser menys.

I també el que voldria dir és que mentre això no es produeixi, com ha dit el Conseller, el que sí que hauríem de fer seria garantir, de totes totes, la seguretat dels alumnes i personal que treballen allí, atès que estan a menys de quatre-cents metres de certes indústries químiques.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller?

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Sí, molt breument, senyor President, jo no tinc cap notícia d'aquest oferiment, no nego que hagi existit, però no tinc cap notícia d'aquest oferiment concret d'una indústria química. Altrament, com li he dit al senyor Gimeno, jo espero un oferiment per escrit i amb forma del port de Tarragona. Quan aquest oferiment —si realment es produeix— tingui lloc, ja veurem què fem. Altrament, no hi ha dubte, ho repeteixo, que nosaltres el que hem de fer és prendre, no cal dir-ho, totes les mesures de seguretat —que ja s'han pres—, però, al mateix temps, potenciar l'activitat d'aquests centres. I, en aquest sentit, m'és grat d'anunciar al senyor Gimeno que el consell tècnic —i, per tant, el Consell Executiu ho veurà molt properament— ja té sobre la taula el projecte de decret pel qual es crea el Patronat de l'Escola Universitària d'Enginyeria Tècnica Industrial del

complex educatiu de Tarragona, que estarà format..., presidit pel Director General d'Universitats, i format per representants de la Universitat Politècnica, del Departament d'Ensenyament, del Departament d'Indústria i Energia, i d'altres organismes oficials i privats de la zona.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller.

*Pregunta a l'H. Sr. Conseller
d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre
la reglamentació aplicable als funcionaris
del Servei d'Extensió Agrària*

La tercera pregunta també la formula l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Gimeno. Té la paraula.

El Sr. GIMENO : M'agradaria fer una precisió lingüística, perquè el meu nom és «Gimeno», si ho pronunciem correctament en català, i és una pràctica prou estesa en diversos diputats.

Dit això, la pregunta al Conseller d'Agricultura era que el 10 de maig d'enguany, del 88, es va incoar expedient disciplinari a un funcionari de l'Escola d'Agents d'Extensió Agrària, per un presumpte incompliment de les ordres del Director General de Promoció i Desenvolupament. Un presumpte incompliment sobre unes ordres que ell donava referents a l'elaboració d'un informe escrit sobre la incidència de robatoris i altres delictes a la propietat en el món rural.

L'instructor de l'expedient deia que considerava que aquesta matèria està dins l'àmbit de les funcions assignades al Servei d'Extensió Agrària, i, per tant, la negativa del funcionari aquest en el compliment de les ordres, es va qualificar de negligència, i constituï una falta lleu.

A una pregunta que nosaltres vam fer per escrit, se'ns responia que la infracció era a l'article 86.b) de la Llei 17/85, del 25 de juliol, de la Funció Pública, quant a complir estrictament, imparcialment i eficaçment les obligacions pròpies del seu lloc de treball, i les ordres rebudes que és refereixin al servei.

Nosaltres voldríem saber quines són exactament aquestes obligacions que requereixen el servei de funcionaris d'Extensió Agrària.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor «Gimeno». Saludo la catalanització del seu cognom. Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Miró.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Josep Miró) : Gràcies, senyor President. (*Remor de veus.*) El coneixement de l'estudi de les característiques socioeconòmiques d'una determinada comarca està determinat per la circular 34/87, que desenvolupa, entre altres, el Decret 334/86, i que especifica quines són les activitats dels agents que pertanyen al Servei d'Extensió Agrària.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. Senyor Gimeno, pot...

El Sr. GIMENO : Sí, jo voldria tornar a repetir al senyor President que el meu nom, que jo conegui, tots els meus antecessors són catalans. Per tant, no és que hem catalanitzat el meu nom, sinó que tota la vida ho hem estat. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : La fonètica, la fonètica!

El Sr. GIMENO : Llavors, concretament —suposo que això no serà descomptable del meu temps—, jo voldria contestar al

Conseller que en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* del 17 del 12 del 86, fa escassament dos anys, hi ha un Decret sobre adequació de les funcions i l'estructura orgànica del Servei d'Extensió Agrària, i a l'article 2, parla de les funcions dels funcionaris d'Extensió Agrària, i allí parla de la informació i promoció a la pagesia; de recopilar, elaborar i adaptar les informacions disponibles; de la divulgació de metodologia adient de les tècniques; de l'assessorament integral; del reciclatge i actualització permanent dels coneixements; d'etcètera. Qüestions que fan especialment esment a la funció d'assessorament agrari, i que en el mateix expedient, en la resolució de l'expedient, del qual en tinc còpia, el que diu és que se li va incoar l'expedient per l'informe que, ho repeteixo, parlava de la incidència de robatoris i altres delictes sobre la propietat. Voldria dir, on consta específicament que el robatori i delicte de la propietat són qüestions que avui ja no són de la Guàrdia Civil, sinó que sembla que siguin dels funcionaris del Servei d'Extensió Agrària?

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Gimeno. L'Honorable Conseller...

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Sí, gràcies, senyor President, la circular a què he fet referència abans, que desenvolupa aspectes de l'esmentat Decret, estableix en el seu punt primer que és funció del Servei d'Extensió Agrària la realització d'estudis socials i econòmics i el tractament d'aquestes dades. Els robatoris, des del punt de vista d'agricultura, constitueixen una —en moltes contrades— incidència important sobre l'activitat productiva, fins a l'extrem que, a la llum d'aquest treball que es va negar a fer aquest funcionari— podem conèixer que en algunes comarques, com és el Baix Llobregat i per determinats productes, com pot ser la carxofa, representa un 15% de les pèrdues. Aquest i altres motius —per exemple, en les comarques del Vallès, la pèrdua de béns d'equip, de maquinària, producte també de robatoris— constitueixen un problema que no és prou conegut, que ens ha estat sol·licitat en diverses ocasions per alcaldes, entre altres un alcalde del seu mateix Grup polític, la intervenció del Departament, no perquè no sabessin que no són funció nostra, els robatoris, sinó perquè és evident que tenen una dimensió econòmica, una dimensió social que afecten l'empresa familiar agrària, i que és el Departament d'Agricultura qui, en funció que els seus funcionaris, precisament els agents d'extensió agrària, tenen un coneixement més directe en la realitat, pot aprofundir. Conèixer quin és el valor econòmic, com afecta les diverses comarques de Catalunya, quina és la seva periodicitat, poden ser elements útils, perquè altres instàncies en prenguin consciència i puguin adoptar mesures i que, per altra banda, la mateixa organització sindical dels pagesos tingui a les seves mans un instrument útil a l'hora de reivindicar el que em sembla que és un dret elemental per a tots els ciutadans i també per als pagesos, que és una major seguretat al camp.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la Biblioteca Comarcal Vinyes i Cluet*

*Pregunta al Consell Executiu
sobre l'Arxiu Històric Comarcal de Berga*

La següent pregunta la formula l'Illustre Diputat senyor Joan Roma, que té la paraula.

El Sr. ROMA : Sí, gràcies, senyor President. Si li sembla bé, podria acumular la quatre i la cinc, que són perfectament, diguem-ne, complementàries.

El Sr. PRESIDENT : Em sembla molt bé.

El Sr. ROMA : Bé, gràcies, senyor President. Bé, a la ciutat de Berga en aquests moments ja des de fa anys, únicament existeix una biblioteca de dimensions reduïdes, que pertany a una entitat d'estalvi, i no n'hi ha cap altra, diguem-ne, de caràcter públic.

Per tant, és lògic que la inquietud i la necessitat i la voluntat de poder disposar d'una biblioteca, ja no solament per servir a Berga capital, sinó també a tota la comarca, ja fa anys que s'està reclamant per totes les forces polítiques.

El mateix passa amb el tema dels arxius. No existeix cap arxiu ben organitzat a la comarca —l'Arxiu de Berga, que podria ser important, està en unes dependències municipals.

Bé, tot això, va fer, va portar que el 31 de gener de 1983 —per tant, estem parlant quasi d'un tema de fa sis anys—, l'aleshores Conseller de Cultura, l'Honorable senyor Max Cahner, amb l'alcalde de Berga, aleshores el senyor Jaume Farguella, van firmar un conveni que va ser publicat en el *Diari Oficial de la Generalitat* del 2 de març de 1983, l'Ordre del 4 de febrer de 1983.

Bé, quasi sis anys després ni la biblioteca ni l'arxiu comarcal, que havien de portar el nom d'un gran escriptor berguedà, el senyor Ramon Vinyes i Cluet, no s'han fet efectius.

Per tant, la meua pregunta va dirigida a l'Honorable Conseller de Cultura per saber quins són els motius que han dut a no donar compliment al conveni signat entre les dues institucions, tenint en compte un tema : que la biblioteca era un projecte gran; es pensa que en aquest conveni hi figurava la redacció del projecte, però també la construcció i equipament de tota aquesta biblioteca; la dotació de 6.000 volums inicials i el cobriment de dues places de bibliotecari. Quant a l'arxiu, es contemplava l'equipament i el mobiliari, també, doncs, fer tota mena de publicacions que sortissin de l'estudi d'aquest arxiu comarcal, i també, evidentment, cobrir les places de personal tècnic necessari.

Per tant, creiem que eren i són dues grans necessitats per incrementar i per abonar totes les iniciatives culturals d'aquesta comarca, i que quasi sis anys després encara no s'ha fet efectiu, això.

Per tant, la pregunta és : per quins motius no s'ha donat curs al compliment de la signatura d'aquest conveni?

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Roma. L'Honorable Conseller senyor Guitart té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart) : Senyor President, doncs, exactament, jo coincideixo amb l'explicació que ha fet l'Illustre Diputat senyor Roma quant a la data en què es va acordar, en la publicació al DOGC del dia 2 de març..., és a dir, en la necessitat de la biblioteca, en la necessitat també de l'arxiu, i el que passa és que —i em sembla que molts dels senyors i les senyores diputats ho coneixen— l'any 83 i l'any 84 hi va haver, diguem-ne, una restricció pressupostària no previsible l'any 82. Els pressupostos van experimentar, sobretot en el quadre d'inversions, una reducció, i per aquest motiu, és a dir, perquè no hi va haver disponibilitats pressupos-

tàries, no es va emprendre la biblioteca i no es van emprendre les obres de l'arxiu. Em sap greu, però aquesta és la veritable raó per la qual això no es va dur a terme.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. El senyor Roma pot replicar.

El Sr. ROMA : Bé, gràcies, senyor President. Sí, en tot cas —el temps i el que ha passat, ha passat—, en tot cas, ara hauríem d'anar cara al futur.

Aquests dos edificis, diguem-ne, aquestes dues institucions culturals continuen essent encara més indispensables que no eren l'any 83, per tant, creiem que s'hauria de donar curs al compliment d'aquest conveni. Sé, per part de l'ajuntament, que tenen tota la voluntat d'endegar-lo, el nou equip de govern de l'Ajuntament de Berga. Sé que també, atesa l'extrema necessitat de disposar d'una biblioteca en un curt termini, els ha portat a fer unes gestions també prop de la Diputació de Barcelona, per veure les possibilitats que aquesta institució pogués dur a terme la construcció i l'equipament del que és la biblioteca. Sí que, en tot cas, queda fora de tota mena de possibilitats de col·laboració per part de la Diputació, pel que fa a l'arxiu comarcal.

Per tant, el que diríem és si —en un càlcul aproximat que he fet— el projecte de biblioteca podria suposar uns, potser, 100-110 milions de despesa, perquè l'edifici i el volum, el fet de ser una biblioteca comarcal ho requeriria, sí que demanaríem, en tot cas, a l'Honorable Conseller, de fer el compliment del conveni de l'arxiu i, en tot cas, si la biblioteca fos sufragada per la Diputació, que el Departament de Cultura emprés els diners previstos per a la biblioteca per al teatre municipal, que també té abast comarcal i, per tant, podríem fer un canvi de destinació d'equipament cultural, que jo crec que a la ciutat de Berga i a la comarca, doncs, també se'ls fa totalment indispensable.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Roma. L'Honorable Conseller senyor Guitart?

El Sr. CONSELLER DE CULTURA : Sí. Pel que fa referència a l'arxiu a què es refereix l'Il·lustre Diputat, en això sí que crec que s'han dut a terme ja durant aquests dies, durant aquests mesos passats, unes converses entre el Director General del Patrimoni i el President del Consell Comarcal del Berguedà, converses que jo crec que han estat reeixides, en les quals hi ha una voluntat de col·laboració i de trobar una solució per a ambdues parts, i en les quals s'ha considerat i s'ha estudiat la possibilitat de trobar un local adequat i, al mateix temps, que en aquest local s'endeguessin les obres de reforma necessàries i imprescindibles.

Per tant, jo crec que hi ha hagut aquestes converses en relació amb l'arxiu, que preocupaven, veig, d'una manera especial el senyor Diputat. Nosaltres continuem amb la mateixa preocupació, tant pel que fa referència a l'arxiu com pel que fa referència també a la biblioteca, i pel que veig, la qüestió del teatre, doncs, aquesta és una qüestió que estem disposats a considerar, però el que passa és que nosaltres, com sap molt bé el senyor Diputat, una cosa és el que creiem que es pot fer d'acord amb la disponibilitat pressupostària, i altres vegades és diferent del que realment es pot fer, és a dir, la voluntat i la possibilitat de vegades difereixen, però és bo que coincidim en la necessitat d'aquests equipaments culturals.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre les mesures per a garantir el
compliment del Reglament general de
policia, d'espectacles públics i
activitats recreatives*

El senyor Xavier Soto acumula les seves preguntes?
(Pausa.) Moltes gràcies.

El Sr. SOTO : La vuit i la nou.

Potser a alguns de vostès els pot haver passat que qualsevol dia o qualsevol nit, en sortir i intentar entrar en una discoteca o en un bar o en una sala de festes —si no a vostès a algun dels seus fills, per exemple— no els hagin deixat entrar, i els hagin dit : «Aquí hi ha un cartell que diu “reservat el dret d'admissió” i vostè, perquè porta «bambes» o perquè porta texans, o, senzillament, perquè no ho vull, no podrà entrar». Això, desgraciadament, és una situació molt habitual en el nostre país i és una situació que contradiu absolutament la normativa actual.

El Reglament General de Policia i Espectacles, que regula l'admissió a aquest tipus d'establiments, assenyala amb tota claredat que els empresaris tenen el dret a condicionar l'admissió en els seus locals, amb uns requisits clarament taxats i objectius, que hauran de fer constar en la seva publicitat i en el lloc d'accés al recinte. La realitat demostra que el 99,9% d'aquest tipus de locals no fan constar aquests requisits d'admissió i que moltes vegades, en l'exercici del dret d'accés per part dels empresaris, s'ha convertit en mera, simple i senzilla arbitrarietat.

Podríem parlar avui de casos, de casos ben frapants, de persones amb minusvàlues físiques o psíquiques que, per exemple, a discoteques de la Costa Brava se'ls nega l'accés, senzillament per anar en cadira de rodes, senzillament per això. Podríem posar el cas de ciutadans de color a determinats pobles de la província de Lleida, que pel color de la seva pell no els deixen entrar en determinats tipus d'establiments. Podríem posar molts altres exemples.

Atès això, i atès que el Govern de la Generalitat és competent, pel Reial Decret 1771/85, per regular el dret d'accés i d'admissió i que vostès no van acceptar una proposició no de llei en la qual els demanàvem que reguessin el tema, els volem preguntar : primer, quantes sancions han imposat vostès a aquest tipus d'establiments per no complir la normativa?, i, en segon lloc, com pensen fer complir l'esmentada normativa?

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Soto. L'Honorable Conseller, senyor Gomis, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Josep Gomis) : Gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyor Diputat, com vostè sap, el dret d'accés no té altra limitació que el dret d'admissió, i aquest es mou dins el que regulen els textos constitucionals dels drets i de les llibertats dels ciutadans.

És cert que el Reglament d'Espectacles fixa els criteris de no-admissió, i que probablement en algun cas s'hagi pogut produir alguna arbitrarietat. Però vostè també sap, senyor Diputat, que el problema està en el fet que l'incompliment d'aquests requisits de publicitat i dels cartells no té una traducció quant a la tipificació concreta de sanció, per això molts ajuntaments, i nosaltres mateixos, ens hem trobat en dificultats per poder san-

cionar la manca d'informació, la publicitat corresponent.

Des que ens va ser transferit aquest servei, s'han instruït 45 expedients, 35 per manca de llibre de reclamacions, i 10 per denúncia d'usuaris o de consumidors, que s'han substanciat amb la imposició de 38 sancions, 38, exactament.

Les mesures que pensa adoptar el Consell Executiu es troben recollides en un projecte de llei, de llei d'espectacles, que serà tramès als portaveus dels grups parlamentaris el proper mes de gener, perquè ja està ultimat, el Departament ja n'ha fet una lectura, en el qual es preveu que, per decret, el Consell Executiu podrà regular les normes d'admissió dels locals públics i jo m'atreveixo a assegurar-li que en aquesta reglamentació, en aquest decret, es tindran en compte les preocupacions que vostè manifesta i que regularà el dret d'admissió, de manera que no es puguin produir arbitrarietats o actituds lesives als drets dels ciutadans.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. Vol replicar, senyor Soto?

El Sr. SOTO : Sí, molt breument.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula.

El Sr. SOTO : Molt breument per quedar-me, bàsicament, amb la part final de la seva intervenció, i esperar que efectivament en el projecte de llei que arribi a aquesta Cambra, i també en la futura reglamentació que en funció del projecte de llei faci el Consell Executiu realment es reguli i s'acabi aquesta situació.

De tota manera, deixi'm que li assenyali, senyor Conseller, dues coses. Una primera : no crec que puguem parlar d'alguns abusos. Crec que hem de parlar d'una situació d'incompliment generalitzat de la normativa. És a dir, la normativa diu amb tota claredat que els requisits als quals està condicionat el dret d'admissió s'han de fer constar de manera ben visible en els llocs d'accés al recinte i s'han de fer constar en la publicitat dels establiments. I jo li diria —ho torno a repetir— que el 99,9% d'aquest tipus d'establiments no compleixen la normativa. I és important per a nosaltres assenyalar que no hi pot haver zones de l'ordenament jurídic que no es compleixen, que no hi poden haver sectors socials sencers que no compleixen l'ordenament jurídic. Les lleis estan fetes per complir-les, i les hem de complir tots, les han de complir els ciutadans que hi volen accedir i els empresaris que han de regular el dret d'accés.

En segon lloc, jo no li puc dir més que crec que, efectivament, el Govern de la Generalitat s'ha inhibit fins al moment, en aquest tema, perquè, com vostè sap, el Decret que els atorga competències és un Decret del 85, estem al 88. Si jo no ho he entès malament, de les sancions que vostès han imposat fins i tot dels expedients que han obert, cap té una estricta relació amb el tema que jo li estic plantejant, que és el tema de l'accés, de l'exercici del dret d'accés o del dret d'admissió, i creiem que aquesta és una mala política. Perquè el tema que jo estic plantejant aquí, a alguns diputats d'aquesta Cambra potser els semblarà un tema menor, un tema poc important; però a nosaltres, no. Per a nosaltres, l'exigència d'igualtat de la Constitució no és una exigència merament formal, sinó que, tal com assenyala el mateix article 9.2 de la Constitució, els poders públics tenen l'obligació de fer efectiva la igualtat en tots els àmbits de la vida política, social, etcètera, i la veritat és que hi ha molts ciutadans en aquest país que en aquests moments

tenen la sensació objectiva que, almenys en aquest tema, el dret a la igualtat no es respecta. I cregui'm —ho torno a repetir— que la situació en què es troba un nen o una nena, o un jove que va en una cadira de rodes, i que pel fet d'anar en una cadira de rodes no el deixin entrar en un tipus d'establiments, és una sensació que no és gens agradable, que no crec que pugui fer somriure cap diputat d'aquesta Cambra. Podria parlar també de les persones de color, podria posar altres exemples.

En tot cas, jo vull confiar amb la darrera part de la seva intervenció i desitjar que realment a aquesta situació s'hi posi remei. En aquesta línia, comptarà vostè amb la nostra col·laboració.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Soto. L'Honorable Conseller vol contestar? (Pausa.) Gràcies.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre la commemoració del Mil·lenari
de Catalunya*

Les preguntes 10 i 11 han estat posposades. La pregunta número 12 la formula l'Illustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Gràcies, senyor President. A proposta del Diputat senyor Marçal Casanovas, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'1 d'octubre de 1987 la Comissió de Política Cultural... —no, és que mirava si hi era el President, però veig que no hi és—, la Comissió de Política Cultural va aprovar per unanimitat una Proposició no de Llei en els termes següents : «El Parlament de Catalunya insta el Govern a organitzar, amb la dignitat i amb la solemnitat adequades, durant l'any 1988, actes commemoratius del Mil·lenari de l'Obtenció de Fet de la Independència dels Països Catalans.»

La nostra pregunta és ben concreta : per quines raons, alienes al mandat d'aquest Parlament, la commemoració del Mil·lenari de Catalunya ha estat programada també per a l'any 1989?

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Riera. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA : Senyor President, senyores i senyors diputats, efectivament, com diu molt bé el senyor Diputat, això va ser un acord unànim del Parlament de Catalunya, de commemorar el Mil·lenari de Catalunya. Això es va formular, precisament, com ell deia, el mes d'octubre de l'any 1987, i segons em consta ja en aquell moment es va acordar que les celebracions del Mil·lenari es perllongarien més enllà de l'any 88 i que arribarien, si més no, fins al dia de Sant Jordi del mateix any 1989.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. El senyor Riera vol replicar?

El Sr. RIERA I GASSIOT : Moltes gràcies, senyor President. Bé, ni jo ni els altres diputats, ni el diputat en aquest cas que va plantejar el tema teníem consciència d'aquest intent de perllongar més enllà del mandat parlamentari aquesta commemoració durant l'any 1989. Em sembla, en tot cas, que continuar dient que això es fa en nom del Parlament és usar el nom del Parlament en va, és un abús fraudulent del Parlament.

De tota manera, el senyor Conseller em treu un cert pes del

damunt, perquè nosaltres, el nostre Grup, es temia que no volguessin continuar commemorant el Mil·lenari durant els nou-cents noranta-nou anys propers, amb les dificultats que això comportaria, des del punt de vista de debat pressupostari, per al senyor Raimon Escudé. *(Rialles.)*

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Riera, moltes gràcies. L'Honorable Conseller?

El Sr. CONSELLER DE CULTURA : Miri, senyor Riera, jo desitjaria que el poguéssim continuar commemorant durant el proper mil·lenni cada dia i sempre i amb el mateix esforç econòmic que està comportant ara, i el que sí que podem celebrar tots plegats —i crec que això ens ha de satisfer— és que hi ha una gran col·laboració per part de la societat, per part de les empreses, per part de moltes persones, de tal manera que en la celebració del Mil·lenari podem dir amb orgull que hi ha hagut una contribució —i està essent— generalitzada.

Però, per a la seva tranquil·litat, jo crec que ja li puc assegurar —o li puc afirmar— que precisament fa pocs dies, en el Consell Executiu, en el Comitè Executiu del Mil·lenari, la celebració anirà més enllà, perquè, com sap molt bé el senyor Riera, aquesta decisió es va prendre el mes d'octubre del 87 i hi va haver poc temps per a la preparació del Mil·lenari, però, a més, hi va haver una interrupció considerable, que va ser, jo crec..., no crec que hi hagués oposició per part de ningú, durant el període electoral hi va haver una interrupció. Després va coincidir amb l'estiu i, per tant, moltes de les coses i dels actes que s'havien de celebrar no s'han pogut fer, i, per tant, jo crec que es perllongarà més enllà de la data inicialment establerta, cosa amb la qual jo crec que hi ha coincidència amb les persones que han estat organitzant i que continuen organitzant la celebració del Mil·lenari. Jo desitjaria que nosaltres ho poguéssim celebrar tot, entenent que amb això interpretem l'esperit dels parlamentaris que en aquell moment hi eren i que ara no hi són, perquè, en tot cas, era una anterior legislatura..., alguns sí que hi són, però els altres no hi són, corresponien a l'anterior. Jo crec que cal que ho puguem celebrar amb la mateixa eficàcia i amb la mateixa satisfacció amb què es va iniciar i que es va acordar en aquell moment.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller.

*Pregunta a l'Il·l. Sr. Conseller
de Justícia sobre la fugida de dos reclusos
de la presó de la Trinitat, de Barcelona*

La pregunta següent la formula l'Il·lustre Diputat senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Gràcies, senyor President, senyor Conseller de Justícia, el 15 de novembre passat, dos reclusos del centre penitenciari de la Trinitat van ser protagonistes d'un escapoliment durant una de les sortides denominades «sortida terapèutica».

Quines foren les circumstàncies, senyor Conseller, que van acompanyar aquest esdeveniment?

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Vidal-Quadras. L'Honorable Conseller senyor Bassols té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí Bassols) : Moltes gràcies, senyor President. Aquesta evasió d'aquests dos interns de la Trinitat es va produir, efectivament, el dia 15

de novembre, en ocasió d'una sortida... —en diem «sortides programades», no «terapèutiques», però, en fi, el nom no fa la cosa—, amb motiu d'una visita que sis interns de la presó de la Trinitat realitzaven a l'Espluga del Francolí, acompanyats de dos funcionaris, un educador i un funcionari de vigilància amb sis interns d'aquesta presó. I quan l'excursió, la visita a l'Espluga, amb un caràcter cultural, informatiu estava tocant fi, aquests dos presos van evadir-se. Això és el que podem dir en aquest moment. Com és lògic, la Conselleria —i d'una manera més concreta la Direcció General de Serveis Penitenciaris— està instruint l'expedient corresponent per aclarir si hi ha alguna responsabilitat de negligència, d'imprudència, per part dels funcionaris que acompanyaven aquests interns que van aprofitar aquesta oportunitat per evadir-se. Però jo he de dir, si el temps m'ho permet encara, que aquest risc d'evasió, que realment existeix en aquest tipus de visites, de sortides dels presos està resultant enormement beneficiós de cara al que és l'objectiu primordial de les penes privatives de llibertat, és a dir de la presó, de cara a la reinserció dels interns, i que des de fa un any i mig que s'estan fent aquestes experiències, que naturalment els reclusos als quals es facilita aquest tipus de sortida són els de segon grau que han complert ja una quarta part de la condemna i que, per tant, tenen dret al permís ordinari de sortida —per tant, vol dir que la nostra Direcció no s'extralimita a fer això, perquè en tot cas tindrien dret pels permisos ordinaris—, o els reclusos classificats de tercer grau que naturalment, encara amb molta major facilitat, tenen dret a sortides. Que això es fa prèvia aquesta selecció, que s'han beneficiat d'aquestes sortides durant aquest any i mig tres-cents setanta-quatre reclusos, i que hi ha hagut només tres evasions —la d'aquests dos que són objecte de la pregunta i una altra d'anterior—, però que, el resultat, nosaltres, el considerem enormement positiu.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. El senyor Vidal-Quadras vol replicar?

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyor Conseller, per les seves explicacions.

Entre les circumstàncies que vostè ha detallat sobre aquest esdeveniment, nosaltres tenim informació d'algunes altres que ens agradaria contrastar amb la seva informació per veure si la nostra és correcta. Aquestes sortides «terapèutiques» —segons ens consta a nosaltres— no estan contemplades en la vigent legislació. En el cas particular d'aquesta fugida, aquests reclusos estaven considerats molt perillosos per la policia de Girona; l'esdeveniment es va produir a les tres de la tarda del dia 16 de novembre, i no es va comunicar a l'autoritat pertinent fins al dia següent, a les onze del matí, i es dona també la circumstància preocupant que el jutge de vigilància penitenciària número 2 havia denegat permís a aquests dos reclusos, tres vegades, amb anterioritat.

Tot això, i donat que el problema aquest de les fugides és un problema que és d'actualitat, a nosaltres ens preocupa saber, senyor Conseller, quina és la frontera entre la benevolència i la permissivitat, quina és la línia que separa la generositat de la prudència i quina és, en definitiva, la separació entre la magnanimitat i la pusillanimitat. La societat ha de ser defensada de determinats perills, de la mateixa manera que aquests reclusos tenen dret a la rehabilitació...

El Sr. PRESIDENT : Perdó, senyor Vidal-Quadras, no faci noves preguntes. Continui. (*Remor de veus.*)

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Jo, senyor President, amb tot respecte, no tenia consciència d'haver fet noves preguntes. Era, diguéssim, el que jo diria un recurs —i ho dic rebaixant el to—, un recurs retòric. (*Rialles.*) En qualsevol cas, em disculpo si he fet alguna pregunta que no devia.

Per tant, senyor Conseller, això és motiu de preocupació, no solament per al nostre Grup sinó per a tota la societat, i nosaltres, manifestant aquesta preocupació, sí que voldríem també acabar expressant el desig que en el futur la política de permisos, de sortides terapèutiques o programades —se'ls digui com se'ls digui—, es faci amb els criteris de rigor, de seriositat, de prudència que garanteixin la protecció dels mateixos reclusos i de la societat.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies. Té trenta segons, Honorable Conseller.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA : Senyor President, em sap greu disposar només de trenta segons, perquè el tema se'n mereix molts més. De totes maneres, puc dir al diputat preguntant —per a tranquil·litat de tota la Cambra— que aquest criteri de rigor jo el comparteixo, en les sortides, el comparteixo plenament, però que el jutge de vigilància no té res a veure amb aquests permisos de dos dies, que no necessiten la seva autorització. Que he dit ja, en contestar la pregunta, que aquests dos reclusos tenien dret als permisos ordinaris; per tant, si tenien dret a uns permisos ordinaris sense anar acompanyats de funcionaris de la presó, amb més motiu se'ls podien concedir quan anaven acompanyats per un educador i un funcionari. Que, a més a més, de perillositat, no eren presos perillosos, perquè es dóna la circumstància, precisament, que un d'ells hauria acabat de complir la condemna l'abril del 89, és a dir, d'aquí a quatre mesos, no ja el quart període de la condemna i, per tant, la llibertat vigilada, sinó la plena llibertat, i l'altre s'hauria trobat en aquestes circumstàncies l'octubre del 89. Per tant, són dos reclusos que un, dintre de quatre mesos i l'altre dintre de nou, haurien disposat de la llibertat. És lògic, doncs, que es tracti d'educar-los en aquesta llibertat i se'ls acompanyi perquè tinguin les primeres sortides. No són, per tant, perillosos —jo he de contradir, en aquest sentit, l'afirmació que ha fet l'Il·lustre Diputat autor de la pregunta—, però sí que —hi insisteixo i el tranquil·litzo en aquest punt— el criteri personal meu i, per tant, de la Conselleria, és que hi hagi molt rigor en la concessió d'aquests permisos i dels altres, els ordinaris, també.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable senyor Bassols.

La pregunta 14 ha estat retirada. La pregunta número 15, la formula la Il·lustre Diputada senyora Dolors Montserrat.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la instal·lació de telèfons a
les comunitats rurals*

La Sra. MONTSERRAT : Gràcies, senyor President. Senyor Conseller d'Agricultura, un problema de caràcter social està plantejat en l'actualitat en el món rural, atesa la dispersió de la seva població. Millorar els camins, portar-hi llum,

facilitar-hi la instal·lació de telèfons és un objectiu prioritari per evitar el despoblament de les zones rurals. La política d'instal·lació dels telèfons TPS, basada en el conveni entre Generalitat i diputacions i amb la Companyia Telefònica —segons consta en el Reial Decret 2248/84—, firmat el 28 d'abril del 87 per les parts, pretén atendre, amb el pla quadriennal, les poblacions rurals de més de cinquanta habitants; però l'objectiu d'aquest pla margina centenars de nuclis de menys de cinquanta habitants, deixant de banda els pagesos que pràcticament són considerats extraradis, com es veu ben clar en les poblacions, per exemple —per dir-ne alguna— de Sant Jaume Sesoliveres o bé Sant Fructuós del Bages, pagesos que fa un any han sol·licitat telèfons, i que són pagesos de tota la vida en aquestes zones, i no han rebut resposta.

Té en compte el Consell Executiu —la seva Conselleria— la problemàtica que acabo d'exposar per pal·liar aquesta marginació?

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Montserrat. L'Honorable Conseller senyor Miró té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Evidentment, el Consell Executiu ho té en compte i ha posat les mesures immediates per pal·liar la situació.

El Sr. PRESIDENT : La senyora Montserrat vol replicar?

La Sra. MONTSERRAT : Molt bé, senyor Conseller. Poc podrà fer vostè, senyor Conseller, quan en els pressupostos de 1988 es van destinar per al foment de la instal·lació de telèfons rurals —i amb conveni amb les diputacions— 112 milions de pessetes, i en el pressupost de 1989, que s'està debatent, només s'hi destinen 45.600.000 pessetes. Les demandes d'extraradis a Catalunya, el desembre de 1987, són les següents : per a Barcelona, 1.757; per a la província de Tarragona, 508; per a Lleida, 639, i per a Girona, 638; un total de 3.542 demandes que, moltes d'elles, pertanyen a la pagesia.

Senyor Conseller, penso que és una xifra a tenir en compte.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Montserrat. L'Honorable Conseller pot contestar.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Sí, la primera observació seria que aquesta xifra només en un percentatge molt petit correspon realment a pagesos, en una part molt important són telèfons sol·licitats d'extraradis però que corresponen a segones residències o altres activitats.

De totes maneres, conscients d'aquest problema —per això en la primera part de la meua intervenció li deia que hi havíem posat remei—, la solució que hem adoptat, concretament per al territori de Barcelona, és —de comú acord amb la Telefònica— anar a convertir tot el que és la província de Barcelona en una zona urbana, ocupant així la primera i la segona fases, i d'aquesta manera aconseguiríem dues doses : la primera, deixar resolt el problema pràcticament en la seva totalitat; com vostè sap bé, zona urbana vol dir, entre altres coses, que no existeix diferència de cost entre un telèfon rural i no rural, perquè tot té la mateixa qualificació. I, en segon terme, pel fet d'existir la zona urbana, els nuclis aïllats que poguessin quedar tindrien un cost més petit perquè s'hauria estès, senzillament, aquest perímetre, i, en conseqüència, la diferència de longitud de prolongar la línia telefònica és molt més petit.

D'altra banda, li vull recordar que continua vigent, al marge del conveni amb Telefònica, una altra línia d'ajut del Departament

ment, que és de l'any 82, que és la subvenció directa per als nuclis més petits de cinquanta habitants o cases aïllades, que dóna subvenció fins a un 40% i un màxim de mig milió de pessetes, que permet atendre un altre grup important de població. Tant és així que, per aquesta via —amb independència del conveni amb Telefònica—, s'han atès prop de dues mil sol·licituds, exactament 1.943.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. El senyor Vidal-Quadras formula la pregunta número 16. Té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
un possible programa de beques de formació
de personal investigador per a la
recerca en les universitats*

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Sí, gràcies, senyor President. Senyor Conseller d'Ensenyament, com vostè sap molt bé, una de les mancances greus del nostre sistema universitari és l'escàs nombre de beques de formació de personal investigador a les universitats. Això fa que a les universitats catalanes es doni el cas que les beques subministrades pel Govern central facin que només hi hagi un becari per a cada vint professors numeraris, quantitat absolutament insuficient. Aquest problema ha fet que moltes comunitats autònomes hagin posat a punt un pla complementari de beques de formació de personal investigador. Una de les bones notícies que hem tingut en aquesta legislatura és que la seva Conselleria té en marxa un pla similar, tantes vegades demanat per les universitats catalanes i de què tant ens alegrem que per fi s'hagi endegat.

Voldríem saber, en aquest context, senyor Conseller, detalls sobre aquest pla, quin és el nombre de beques previst, com es preveu que creixi aquest nombre en els propers anys, quina serà la quantia d'aquestes beques, com seran els seus criteris de distribució, si es farà per àrees de coneixement, per universitats o quin serà el criteri... Per tant, aquest és el sentit de la nostra pregunta i li agrairíem informació en aquest sentit.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Vidal-Quadras. L'Honorable Conseller senyor Laporte té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Josep Laporte) : Gràcies, senyor President. Agraeixo al senyor Vidal-Quadras que formuli aquesta pregunta, perquè, com ell sap molt bé, precisament en el pressupost que estem ara discutint hi ha unes partides específiques destinades a aquesta finalitat. Hi ha, molt concretament, la partida 06.06.450.05 : beques per a formació de personal investigador, dedicat a això en les universitats, per un total de 20 milions de pessetes, i una altra partida la 06.06.481.16 : beques de formació per al personal investigador, dedicat a persones, en aquest cas, per un total de 80 milions de pessetes.

El senyor Vidal-Quadras té tota la raó, des del meu punt de vista, en la seva preocupació per la manca de formació d'investigadors en el nostre país, a Catalunya. No hi ha dubte que, si tal com tant diem volem competir amb Europa, hem d'estar a l'altura dels altres països europeus en tots els camps, i molt especialment en aquest, que anem tan endarrerits, de nombre d'investigadors per habitant. Per això, nosaltres, una de les primeres mesures que hem pres ha estat dotar el pressupost d'aquestes quantitats. Això preveu la dotació de vuitanta beques anuals, renovables fins a un total de quatre anys, amb una dota-

ció de 80.000 pessetes mensuals, per dotze mensualitats l'any, més les taxes acadèmiques i una assegurança mèdica, i, al mateix temps, la concessió i l'adjudicació automàtica de 120.000 pessetes al departament o centre públic on el becari estigui desplegant la seva feina, la seva recerca.

De moment, enguany, l'àmbit d'aplicació, en principi comprendrà tots els cercles científics, tecnològics i humanístics, sense distinció, bé que tenim entès..., vaja, tenim previst que en el futur es destini un percentatge important de les noves beques que es vagin concedint; voldríem que cada any en sortís una quantitat anàloga de noves, o sigui, que al final del pla n'hi hauria quatre vegades més de les que ara iniciem, a través d'unes àrees prioritàries, d'acord amb els plans sectorials que la reorganització de tot el programa de la recerca a Catalunya durà a terme durant aquest any.

Jo entenc, doncs, que per a la convocatòria de l'any 89, aprovat ja aquest pressupost, podran sol·licitar beques tots aquells candidats que s'hagin llicenciat a partir del juny de 1985 i que estiguin admesos en un programa de recerca del tercer cicle universitari i que desenvolupin la seva tasca en departaments universitaris o en altres centres públics de reconeguda vàlua en el camp de la recerca.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Conseller. Vol replicar el senyor Vidal-Quadras?

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Simplement agrair-li la seva resposta, senyor Conseller, i felicitar-nos tots perquè aquest programa, que tan necessari era i que —hi insisteixo— tan havia estat demanat per les universitats catalanes, s'hagi posat en marxa, per fi.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies. Suposo que no hi ha...

*Pregunta al Consell Executiu sobre
les obres d'ampliació de l'Hospital
Verge de la Cinta, de Tortosa*

La darrera pregunta la formula l'Il·lustre Diputat senyor Curto. Té la paraula.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. La veritat és que estava convençut que aquesta pregunta avui no entraria. Suposo que deu ser la que fa referència...

El Sr. PRESIDENT : Si vol, queda posposada.

El Sr. CURTO : No, no, senyor President, estic preparat per a substanciar-la.

A l'Hospital Verge de la Cinta, de Tortosa, el mes de maig van celebrar una reunió els òrgans de govern amb el Conseller de Sanitat i amb el Director General, i el Conseller de Sanitat i el Director General se van comprometre, per escrit, que es consignarien les dotacions pressupostàries necessàries per al 1989 per tal de portar a terme l'ampliació d'est hospital.

Nosaltres hem vist amb sorpresa que en estes consignacions pressupostàries no figura cap partida per portar a cap esta obra. Estem convençuts —perquè així ens ho ha demostrat en algunes converses que hem tingut— de l'interès i fins i tot de la cobdícia de complir amb est compromís, però la veritat és que aquí s'ha produït allò que vaig pronunciar una vegada des d'esta tribuna : que canten papers i callen barbes. La realitat és que en els pressupostos no figura cap partida, i voldríem saber

quina és la intenció del Conseller de Sanitat en relació amb est tema que acabem d'exposar.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Curto. El Conseller, Honorable senyor Trias, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias) : Molt Honorable President, senyors diputats, si a vostè li sorprèn la pregunta, a mi encara més, perquè és evident que no esperava pas que hi anés avui (*ri-alles*), però també la hi puc contestar, el que passa és que ho podré fer amb menys dades, no?

És cert que hi havia la voluntat de portar a terme aquesta ampliació. És una ampliació necessària, per una part, necessita l'ampliació de trenta llits per molts motius : primer, per l'activitat assistencial d'aquest centre, que és una activitat molt important, i, per altra part, perquè l'augment d'aquests llits farà que l'hospital tingui una productivitat superior i donarà un abaratiment de costos, és a dir que és una ampliació contemplada i que es portarà a terme. El que passa és que no podem assegurar que això es porti a terme en el 89, el pressupost de sanitat és petit, i... —malgrat que sembli molt gran— per tant, jo el que no puc assegurar és que això es porti a terme dintre del 89, probablement al final del 89 o al començament del 90.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. El senyor Curto vol... (*Pausa.*) Gràcies.

**Projecte de Llei de Pressupost de
la Generalitat de Catalunya, de les seves
Entitats Autònomes i de les Entitats
Gestores de la Seguretat Social per a
l'Exercici del 1989**

Acabades les preguntes, continuem amb el debat de Pressupostos.

Esmenes a l'Estat de Despeses del Departament de Governació. Del Grup Mixt, hi ha l'esmena 272. Té la paraula el senyor Latorre.

El Sr. LATORRE : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, defensarem l'esmena a la totalitat de l'estat de despeses del Departament de Governació.

El seu pressupost per a aquest any és d'11.247 milions de pessetes, mentre que l'any passat era de 10.542 milions; l'increment, doncs, és del 6,68%, un dels més baixos entre els departaments de la Generalitat. Quines han estat les raons per les quals hem presentat aquesta esmena a la totalitat? Citarem les que entenem més importants, quatre, en total.

La primera : insuficiència del Fons de Cooperació Local de Catalunya. És un tema de què ja vàrem parlar ahir en el decurs del debat sobre el text articulat. Vostès han previst una partida de transferència corrent per part de la Direcció General d'Administració Local de 1.250 milions de pessetes, per als consells comarcals, per a despeses d'establiment, de posada en marxa d'aquests consells comarcals que sortiran —ja ho vàrem dir ahir— a una mitjana de 30 milions l'any per a cada un, i, com també vàrem dir ahir, poca cosa es podrà fer amb aquesta subvenció, amb aquesta transferència, que no sigui pagar els lloguers i la llum i, en algun cas, contractar el gerent.

Vostès, senyors del Govern, menyspreen l'Administració local. Menyspreen allò que en dèiem ahir la secció local de

l'Administració, la secció municipal de l'Administració local. Els ajuntaments, per a obres d'infraestructura, no rebran més que 820 milions de pessetes —és a dir, menys d'un milió de pessetes per a cada un dels 940 municipis de Catalunya—, a través del Pla Únic d'Obres i Serveis de Catalunya.

És imprescindible que canviïn la seva política i s'assabentin de l'important, del decisiu paper que juguen i que han de jugar els ajuntaments de Catalunya en el desenvolupament i creixement de Catalunya com a poble. Ho vàrem dir també ahir, ho repetim avui : només fent petits estalvis en matèria de despesa sumptuària en el Departament de Presidència es podrien haver destinat 1.500 milions de pessetes més a la dotació del Fons de Cooperació Local de Catalunya, amb destinació als ajuntaments, a la qual anomenem secció municipal de l'Administració local.

Segona raó : la seva política de funció pública. Al llarg del 1988, vostès han encetat la posada en marxa del nou sistema retributiu dels funcionaris públics de la Generalitat, i ho han fet mitjançant la catalogació dels llocs de treball, catalogació que, com vostès saben, millor que ningú, ha tingut un important rebuig per part del funcionariat, com ho demostren les més de 5.000 alegacions que, pel que coneixem nosaltres, han estat presentades al Decret del 10 de juny del 1988. Catalogació, d'altra banda, que prima —entenem— exageradament els alts funcionaris, i oblida i menysprea els funcionaris de nivells inferiors. Vostès saben que tenen la responsabilitat de dotar Catalunya de l'Administració que Catalunya mereix, i, això, ho hauran de fer —ho vulguin o no—, comptant, entre d'altres, amb tots els funcionaris, no només amb alguns.

El propassat dia 14 d'aquest mes quelcom d'important va passar en aquest país, pel que sembla. La nostra jove democràcia va encarar la seva primera vaga general, convocada pels sindicats contra la política econòmica del Govern socialista, aquesta política econòmica que vostès, senyors del Govern, tan entusiàsticament defensen, defensaven —i suposo que defensen, encara. La vaga suposà —ningú ho dubta— un fort càstig envers aquesta política econòmica, envers la política econòmica del Govern socialista, envers també —i lògicament ho hem d'entendre— la política econòmica del seu soci econòmic, del Govern de Convergència i Unió.

El propassat dia 21, el President González va comparèixer davant el Congrés dels Diputats per tal de valorar la jornada de vaga i donar resposta a les peticions dels sindicats convocants. Pel que fa als funcionaris, el President González es va comprometre en la repercussió, la recuperació selectiva dels —s'entenia— dos punts de diferència d'inflació que han perdut bona part dels funcionaris dels nivells més baixos. Vostès, que, com hem dit, són els socis del senyor González en aquesta política econòmica, haurien de reconèixer aquesta pèrdua real i prendre les mesures per corregir el greuge comparatiu que poden patir —que pateixen— aquests funcionaris.

També el senyor González va acceptar el dret dels funcionaris a discutir amb el Govern les seves condicions econòmiques, tot i deixant clar —també nosaltres ho deixem—, finalment, que ha de ser el Parlament, aquest Parlament, qui tingui l'última paraula en aquesta qüestió. Vostès, si volen continuar d'aliats amb el senyor González en aquesta política econòmica, haurien també d'acceptar aquest dret funcional.

Tercera qüestió : la seva política de prevenció i d'extincions

d'incendis. Ens trobem que el pressupost de la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis d'enguany puja 5.317 milions de pessetes davant els 3.893 milions de pessetes pressupostats l'any passat, la qual cosa representa un increment del 36,58%, i vostès no en donen cap explicació. Totes les referències es troben recollides en unes fotocòpies —les quals l'Il·lustre Diputat senyor Curto ja ha fet famoses en aquesta Cambra— de les memòries del pressupost, que serveixen les mateixes un any rere l'altre.

Ens trobem, dins d'aquest pressupost, que les despeses de personal representen 3.762 milions, davant dels 2.551 milions de l'any passat; increment pressupostat : 47,47%. Explicació : la mateixa fotocòpia que, com hem dit, no diu res.

Ens trobem que les despeses de béns corrents i de serveis s'ajugen el 30,58% i vostès ens envien la mateixa fotocòpia per tota explicació.

Ens trobem, anecdòticament, dintre aquesta partida, amb una despesa de lloguer d'helicòpters, de 215 milions de pessetes, tres vegades més que l'any passat, i, mirant la fotocòpia, no veiem res.

Quarta raó : la seva política de seguretat ciutadana. Els pressupostos —ho vàrem dir al si d'una Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana— són les expressions numèriques de les voluntats polítiques. Doncs, bé, entre les seves prioritats de govern no hi figura la seguretat ciutadana, entesa com a responsabilitat de Govern. Per què dic això? Doncs, ho dic perquè el pressupost de la Direcció General de Seguretat Ciutadana per a aquest any és de 2.730 milions de pessetes, davant els 2.298 milions de pessetes de l'any passat, amb un increment, per tant, del 18%, quasi quatre punts per sota de l'increment mitjà del pressupost dels diferents departaments de la Generalitat.

Aquest Parlament va aprovar, amb el suport de tots els grups que eren presents a la Cambra llavors, un nou model policíac per a Catalunya. I des de llavors, què han fet vostès? Doncs, únicament, únicament propiciar la sortida d'una promoció de Mossos d'Esquadra cada vegada que es convoquen unes eleccions autonòmiques. Què han propiciat vostès? La creació d'un col·lectiu de Mossos d'Esquadra, de 600 enganyats, aquests 600 enganyats d'aquesta enganxina ampliada que ells mateixos han hagut d'editar. Aquests 600 enganyats que han hagut de manifestar-se davant d'aquest Parlament i davant de la seva Conselleria de Governació, senyor Conseller.

Jo crec que ha arribat l'hora de parlar clar d'aquest assumpte. Què pretenem per a Catalunya : una policia moderna i eficaç o un model semblant a la Guàrdia Vaticana? La comparació, aquesta nominació de «Guàrdia Vaticana» no és pas meua, això és una còpia, l'anomenament és dels mateixos Mossos d'Esquadra. Si volem el primer, cal canviar decididament de política, cal negociar decididament amb Madrid, aquest tema, com ho ha fet el Govern basc, aquest Govern basc la policia del qual, l'Ertzaintza, disposa aquest any d'un pressupost de 24.600 milions de pessetes, nou vegades el pressupost de la policia de Catalunya. Però això ho han de fer no només vostès, senyors del Govern : ho han de fer també aquests senyors que avui no hi són gaire per aquí, els senyors del partit Socialista, a Madrid. Vostès i vostès s'han de prendre aquesta negociació seriosament, s'han de prendre la Junta de Seguretat com un instrument seriós per a la instrumentalització d'un nou model

policíac a Catalunya, i no com a escenari d'una picabaralla més a què tan afeccionats són els uns i els altres. Si per contra optessin vostès, com han optat fins ara, per aquesta mena de «Guàrdia Vaticana» —amb tots els respectes per a tothom—, els hem de dir que 2.730 milions de pessetes ens semblen massa pessetes per al seu manteniment.

El 2 de novembre d'enguany, l'Honorable Conseller de Governació va comparèixer, a petició pròpia, davant la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana d'aquesta Cambra. Al llarg de la seva intervenció, el Conseller ens va informar —entre altres qüestions— de la possibilitat de crear un cos auxiliar dels Mossos d'Esquadra que s'encarregaria, entre altres qüestions, de la vigilància i custòdia dels edificis públics de la Generalitat. El 21 de novembre d'enguany el mateix Conseller ens amenaça amb la idea d'estudiar la creació d'una empresa pública de seguretat amb les mateixes funcions esmentades; ha dit : «amb la idea d'estudiar». Deu ser, senyor Conseller, que la premsa informa malament de tot el que vostè vol estudiar. Això entenem que no és seriós, i entenem també que, si en totes les coses s'ha de ser seriós, en matèria de seguretat, segurament s'ha de ser una mica més seriós encara.

Per tot això, per les seves mancances en la política de col·laboració amb les corporacions locals, secció ajuntaments, per la seva política de funció pública, per la seva política de prevenció i extinció d'incendis i, finalment, per la seva política de seguretat ciutadana, cal retornar, entenem, al Consell Executiu el pressupost de despeses del Departament de Governació.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Latorre. Suposo que el Portaveu del Grup de la majoria... D'acord. Pel Grup Socialista, per defensar l'esmena 273, té la paraula el Diputat senyor Lluís Garcia.

El Sr. GARCIA I SÁEZ : Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, he estat reflexionant sobre com havia de fer aquesta intervenció. Vostès saben que estem en una intervenció d'una esmena a la totalitat, de devolució del pressupost de Governació al Consell Executiu. Després d'escoltar i assistir activament, en el transcurs del debat, a la resposta de l'amic Raimon Escudé en relació amb els diferents grups parlamentaris, amb els diferents diputats, en la discussió del text articulat tenia la intenció de fer una esmena llarga, un debat aprofundit sobre el contingut de la política del Departament de Governació.

Jo crec que, efectivament, un debat de pressupost, una esmena a la totalitat es pot abordar des de dos punts de vista bàsics : o bé una discussió aprofundida del que són les polítiques que orienta el Departament corresponent —en aquest cas de Governació—, per tant, entrar en matèria, direcció general per direcció general, partida per partida, i discrepar o plantejar les alternatives; altra orientació —és la que jo en aquest moment faré— és la de dir al senyor Conseller de Governació, als membres de la majoria, que nosaltres estem radicalment en contra de l'orientació política que el Conseller de Governació i el Consell Executiu han posat en marxa, posada en marxa en relació amb les seves competències : ordenació del territori, funció pública, joc, extinció i prevenció d'incendis, etcètera, seguretat ciutadana..., són els elements fonamentals que configuren la seva política.

I nosaltres discrepem i per tant la nostra esmena a la totalitat

té com a fonament bàsic i fonamental, en primer lloc, la desorganització que s'ha creat en relació amb la política d'ordenació del territori, una política imposada a aquesta Cambra en l'anterior legislatura, que es manté, pel que es veu —pel que es veu de no rectificar— en relació amb les iniciatives polítiques que el Govern ha entrat en aquest Parlament; la desorganització que crea la instauració, la imposició d'una estructura comarcal no pactada, d'una Llei de Règim Local que hem de modificar, amb aquest pressupost, perquè ja no serveix el que vam fer fa poc temps; la desaparició d'estructures com la Corporació Metropolitana de Barcelona; la política en relació amb l'organització, les funcions i el paper que han de desenvolupar les organitzacions provincials a Catalunya, etcètera, justifiquen, sobrerament, ja seria suficient motiu per presentar aquesta esmena a la totalitat.

I ho diem des d'una perspectiva de responsabilitat: nosaltres creiem que el tema de la vertebració, de l'ordenació del territori és suficientment important per a Catalunya com perquè trobéssim un punt de trobada, d'encontre, un consens, un acord bàsic i fonamental que fes que aquestes institucions tan importants, com són els consells comarcals, les comarques, les corporacions locals, el paper que han de jugar organismes supramunicipals, en definitiva fossin estables, fossin duradors, fossin realment els organismes que, independentment de la força política que estigués al Govern, fossin útils al servei del poble de Catalunya. I això, malauradament, no succeeix amb la imposició d'unes lleis d'ordenació del territori que han creat més problemes que donat solucions.

La inexistència —formal no, però real sí— ja plantejada pel meu company de grup parlamentari en relació amb el tema del Fons de Cooperació Local de Catalunya —no tinc per què insistir-hi més, ja s'ha debatut suficientment en la Cambra—, també és un argument, un element suficientment important com per sostenir una esmena a la totalitat de devolució del seu pressupost.

Si hi introduïm un altre element de referència de la seva política, com és el tema del joc, que ha estat a bastament plantejat en aquesta Cambra, suficientment demostrat el caòtic de la seva política, el que significa de privatització d'un servei tan important com és la recaptació dels ingressos previstos per les loteries de la Generalitat, que van a parar efectivament a mans privades, desconegudes, des del punt de vista dels seus socis reals, tota aquesta orientació —que no són manies, que són realitats, que són realitats punyents malgrat que algun diputat o alguns diputats d'aquesta Cambra no els pugui agradar, però que són realitats— també dona suficient suport per presentar una esmena a la totalitat.

Per què no parlar també de la funció pública o de l'Escola d'Administració Pública? —que també estic defensant, senyor President, l'esmena 278. L'Escola d'Administració Pública, la política de funció pública, la política de burocratització i no de desburocratització que s'ha portat, la desorganització que s'ha creat a l'Administració de la Generalitat, malgrat la classificació de llocs de treball, malgrat la catalogació de llocs de treball, malgrat l'intent de racionalitzar que s'ha produït —i és cert i el reconeixem—, continuem tenint una Administració, des del punt de vista de la funció pública, desorganitzada, amb horaris diversos, amb salaris diversos, realment molt complexa; difícilment així es pot tenir una administració moderna al servei

dels ciutadans de Catalunya.

Aquestes tres raons ja són suficients, hi insisteixo, com per sostenir una esmena a la totalitat. No vull entrar, per tant, en el detall concret del perquè aquesta esmena o aquesta política de subvenció del Departament de Governació. Els grans elements de discrepància són l'orientació política del Govern i un pressupost, senyores i senyors diputats, un pressupost expressa en xifres la política que vostès fan, són la realitat comptable, res més. Per tant, és molt lícit parlar de política, no necessàriament hem de parlar de si són molts diners o pocs diners: la política que vostès fan amb aquests diners —molts o pocs— és una política dolenta, és una política contrària als interessos de Catalunya, i per això, senyor President, nosaltres hem manifestat, hem fet i defensem aquesta esmena a la totalitat al Departament de Governació.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Garcia. El Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya manté l'esmena 274. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Gràcies, senyor President. Senyor Conseller, agraint la seva presència en el moment del debat d'aquesta esmena, perquè amb la innocuïtat, per no dir inutilitat, amb què estem fent aquest debat —i posi entre cometes això de «debat»— parlamentari, o sigui amb la vivor, que deia algú aquest matí, amb què estem fent un conjunt de monòlegs d'aquesta banda de la Cambra per un conjunt de monòlegs de diversos angles de la Cambra —perquè de debat, no n'hi ha—, ni una sola vegada, com ja és habitual en aquest Parlament excepte en les interpellacions i preguntes, hi ha hagut contradicció real, viva, de rèplica als arguments, i que fins i tot ha permès, una vegada més, que se'ns llegissin respostes que estaven preparades, independentment de l'argumentació que s'hagués fet abans, per tant, amb aquesta relativització, prengui's la nostra esmena a la Conselleria de Governació.

Nosaltres no som addictes a esmenar a la totalitat de la Conselleria de Governació, tenim una addicció molt menor, que és l'Escola de la Funció Pública —ja en parlarem després—, però, a la Conselleria de Governació, aquesta vegada ens ha semblat necessari fer-hi un toc d'atenció, amb arguments algunes vegades coincidents amb els que s'han utilitzat. D'una banda, el tema de l'ordenació territorial; nosaltres, ho sap perfectament, som partidaris d'un model d'ordenació territorial, des de fa molts anys, que acabés amb dos nivells d'administració, l'autonòmic i el local, a Catalunya. I punt. Som un grup petit, tenim, per tant, una força molt més reduïda que la que vostè pugui representar, però la força de la raó, en aquest camp, crec que es va obrint pas.

Estem fins i tot, jo diria, dolguts de com Convergència i Unió, el seu Govern, fins que no ens demostrí el contrari ha jugat —i subratllo «jugar»— amb la temàtica de la província única. S'ha col·locat una cortina de fum —en això són els mestres de la política a Catalunya—, fent veure aparentment que vostès n'eren partidaris, començant la casa per la teulada, i després anunciant —no oficialment, però extraoficialment—, amb autoritats prou de pes de la Generalitat —que, d'això, ja en parlarem, és allò que se'n diu *at calendas graecas*—... Nosaltres no hauríem començat la casa per la teulada, ho proposàrem a la Ponència d'Ordenació Territorial quan vostè no era Conseller de Governació; proposàrem un procés que podríem dir d'autodeterminació dels municipis per crear les comarques

—i no és una desproporció de termes—, de real agrupació de municipis per fer unes comarques macromunicipis racionals; proposarem la descentralització de la Generalitat, tècnicament la seva desconcentració —és una vergonya, senyor Gomis, i no és imputable a vostè, però vostè ara té el càrrec, que l'any 1988, a les portes del 89, després de vuit anys de veure asseguts en aquests escons, majoritaris, representants d'una opció que es diu nacionalista, n'hi ha que la titllen de «regionalista», mantenen una administració que, de cada cent serveis que té, noranta-dos són a la ciutat de Barcelona—, i hauríem estat partidaris d'anar de debò a una política de negociació, amb fermeza, amb les instàncies que calgués, començant pel Govern central, per la progressiva desaparició d'ens tan anacrònics com els que existeixen avui encara a Catalunya, com són les delegacions provincials de indústria. Bé, no, això és una filosofia i una concepció, al nostre modest entendre, radicalment diferent de la de vostès, mentre no demostrin el contrari. No fem servir la província única —que és la terminal— perquè s'aproximen eleccions, o, vagi vostè a saber si l'any 90 o el 89 —quan siguin—, segons es puguin negociar majories, servirà o no servirà.

Jo li vull recordar, per exemple, senyor Gomis, com un tema tan estimat per aquest grup com és la Llei Electoral General —perquè és la que tradueix el vot en escons—, el grup que li dona suport, a la seva versió de Madrid, va arribar a fer caure totes les seves esmenes a aquesta Llei quan se li van concedir deu minuts més a la televisió, passant —va coincidir cronològicament en el temps, senyor Camps, jo no faig una relació de causa-efecte, sinó de temps— que en el Congrés de Diputats varen desaparèixer les esmenes quan hi va haver una major extensió... A mi, m'agradaria que en aquest Parlament —ja que el senyor Camps m'està dient que m'ho invento— hi hagués debat suficient perquè el senyor President li donés la paraula, al senyor Camps, després, i poguéssim anar a un debat parlamentari *comme il faut*, no amb aquests silencis parlamentaris. Els senyors de Convergència i Unió, versió Minoria Catalana, en manta ocasions han cedit en interessos fonamentals de Catalunya, com és, en aquest cas, una llei electoral que no ens permetrà fer del tot la nostra —com a quant «del tot», cadascú ho sabrà— per aquestes negociacions.

Doncs bé, nosaltres hauríem estat partidaris d'anar directament a la temàtica, no en funció d'essències de la pàtria o de la nació, sinó d'una necessitat cada vegada més urgent i punyent. Els ajuntaments de Catalunya són la ventafocs de tot l'edifici de l'Administració pública i vostès no els presten l'atenció requerida en les seves polítiques.

Hi ha un segon bloc de temàtiques que nosaltres considerem que també serveix per fer aquest toc d'atenció —i torno a dir que ratifiquem l'esmena, com totes les esmenes que hi ha en aquest debat, eh?, però en la nostra, si més no, voldríem deixar-ho ben clar—, i és el de la seguretat. Vostè ha tingut plantejaments prou agosarats en la temàtica de seguretat, tant des del punt de vista d'assessorament com de càrrecs en la direcció de l'Escola de la Policia. Això no ens pot amagar que fa ja més de tres anys, per exemple —el senyor Alavedra aquí present, aleshores el seu antecessor—, va comprometre's solemnement des d'aquesta tribuna —i això està en el *Diari de Sessions*— que anàvem a realitzar un model de seguretat, que se'n podria dir tècnicament «federal», on els diversos cossos

de seguretat i les diverses administracions implicades crearien un lloc de trobada —fixi's si era un pas endavant, ni de bon tros decisiu, però prou qualitatiu— per fer una sola política de seguretat a Catalunya. D'això fa tres anys i mig, aproximadament, una mica més, perquè era, si no ho recordo malament, maig del 85, després que hi haguessin uns aldarulls a les Rambles de Barcelona el dia de Sant Jordi, i nosaltres no veiem avenços en aquest camp. No els veiem, malgrat que vostès —i això ja els ho vam dir en el debat de política general— han tornat, al nostre entendre, a cometre l'error en fer l'operació propagandística d'anunciar a toc de trompeta que s'havia desbloquejat la Junta de Seguretat, i fins avui —si no, ja ens ho replicaran, perquè el senyor Aligué deu tenir prou coneixements per dir-nos-ho—, no veiem cap avenç substancial, no cap al model d'Iniciativa per Catalunya, sinó cap al model que va defensar el Conseller de Governació des d'aquesta tribuna, i si això no és l'exigència elemental de l'autogovern, no sé pas què hem de fer nosaltres, i jo contestaria d'una altra manera a qualsevol intervenció de rèplica de la majoria: digui'ns què hem de fer, si no hem de fer això? Si no hem de dir: «Objectius: els nostres?, els de vostès? Els de vostès, molt bé. Tres anys: no complerts. Què passa?» Si no hem de fer això, quina és la nostra tasca? Expliquin-nos, si els plau, què hem de fer aquí hores i hores fins a la una de la matinada —o fins a les dues o les tres, si cal, en un exercici que ja és proper a la irracionalitat—, què hem de fer com a oposició?

I la tercera temàtica, òbviament, és la de la funció pública. Aquí jo subscriuria les paraules del senyor Garcia quan diu que s'ha racionalitzat en diversos aspectes aquest tema pel que fa a l'organització interna de la Generalitat; així i tot, queden qüestions prou importants, com el Consell Català de la Funció Pública, com la real uniformització de les escales, tant de salaris com de llocs de treball, com acabar de perdre la por a aquest fantasma que sempre té el Govern de Convergència, fora i dins de la Generalitat, que se'n diu «sindicats», i un llarg etcètera. Voldríem veure una política normalitzada de funció pública, ni patrimonial, ni caciquil, ni de tracte als funcionaris en virtut d'una sèrie de paràmetres que no són gens homologables amb un comportament tan sovint reclamat com és el que se'n diu «comportament europeu».

Per aquests tres motius —torno al principi, senyor Gomis—, nosaltres mantenim l'esmena a la totalitat. Sabem que per sobre d'ella passarà tranquil·lament el corró del 69, que sentirem la resposta, jo estic convençut que prou preparada, perquè conec la professionalitat del senyor Aligué com a diputat, però ens temem que això no tindrà cap efecte real en l'acció de govern on vostè participa, i on vostè ja en comença a ser corresponsable, ja ens anirem trobant al llarg del camí.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ribó. Per al torn en contra a les tres esmenes a la totalitat, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Aligué.

El Sr. ALIGUÉ: Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats, el pressupost del Departament de Governació per a l'any 1989 és de 14.484 milions de pessetes, la qual cosa representa un augment de 3.942 milions sobre els 10.542 de l'exercici del 1988, és a dir, un increment... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Aligué, esperi, que se sent una veu molt potent. (*Remor de veus.*) Continui, senyor Aligué.

El Sr. ALIGUÉ : Moltes gràcies, senyor President. O sigui que l'increment és d'un 37,4. Jo voldria recordar al senyor Latorre que les dades que ha esmentat dels 11.000 i escaig milions i aquest creixement del 6% no s'ajusta a la realitat : el creixement és d'un 37,4 i l'increment són 3.942 milions.

Així, els capítols corresponents a operacions corrents, sumen 11.246 milions, cosa que equival a un augment del 43,3% sobre l'exercici del 1988.

Per altra banda, el total d'inversions reals que efectuarà el Departament, afegit a les transferències de capital, fan un total de 3.234,6 milions, que suposa un increment sobre el pressupost anterior d'un 20,2.

Aquests augments, que d'entrada poden semblar força importants, arriben just per cobrir les necessitats i els objectius del Departament per al 1989, ja que cal tenir en compte, entre altres coses, la nova promoció de Mossos d'Esquadra i l'augment salarial d'aquest col·lectiu, la dotació al Fons de Cooperació Local de Catalunya per al desenvolupament dels consells comarcals, xifrat en 1.250 milions de pessetes, i les dotacions per a prevenció i extinció d'incendis.

Atès tot l'anterior, podem concloure que el pressupost del Departament de Governació és francament auster, i es procedeix a una prioritització de les despeses, d'acord amb les necessitats reals del Departament. Concretant una mica més, es poden analitzar els pressupostos del Departament capítol per capítol, i referent al capítol primer veiem que les remuneracions del personal del Departament s'han calculat sobre els imports de l'any 1988, incrementades en un 4%. Cal tenir en compte també que en el darrer exercici es va procedir al canvi del sistema retributiu, derivat de la valoració dels llocs de treball, segons acord del Consell Executiu del 5 de maig de 1988, no del 10 de juny que deia el senyor Latorre, i amb això li voldria recordar al senyor Ribó que l'any passat també..., que no es faria aquesta valoració de llocs de treball; es va fer —tres anys, tres anys es va trigar, eh?

Així mateix, es contempla un increment de l'1,6% del total de les retribucions del Departament per millorar les remuneracions del personal, que s'aplicarà a reduir el desequilibri existent entre diferents col·lectius. D'altra banda, s'ha de tenir en compte la nova promoció de Mossos d'Esquadra, la qual cosa suposa la contractació de 300 futurs nous agents.

També cal assenyalar la contractació d'un nombre determinat de bombers per complir l'acord amb les centrals sindicals.

Quant al capítol segon, les despeses corrents i de serveis s'incrementen una mitjana d'un 23,6%, inferior a la mitjana del Departament, que és del 37,4%.

El capítol quart, que és de les transferències corrents a les diferents unitats directives, en destaquen les partides següents : 238 milions per donar compliment a la Llei 9/88, del 12 d'abril, per la qual s'atorguen subvencions als partits polítics amb representació parlamentària per tal de sufragar les eleccions de l'any 1988, 50 milions per atendre compromisos establerts amb els municipis de Montcada i Reixac i Cassà de la Selva, per a plans de contaminació atmosfèrica; 1.250 milions per dotar el Fons de Cooperació Local de Catalunya, destinat a finançar les despeses corrents dels consells comarcals; 140 milions al pla d'informatització dels ajuntaments de menys de 5.000 habitants; 305 milions per dotar l'Escola d'Administració Pública de recursos suficients per afrontar les seves despeses

corrents, i 112 milions de pessetes per ajudar l'Escola de Policia a sufragar les seves despeses als capítols 1 i 2.

Com es pot veure, totes aquestes transferències obeeixen a imperatius legals o bé a la necessitat de fer funcionar altres organismes que no tenen prou ingressos propis. L'increment d'aquest capítol respecte a l'any 1988 —és de remarcar, doncs— és d'un 159%.

Quant al capítol sisè, les inversions reals del Departament s'ajusten al pla d'inversions públiques establert per a l'any 1989-1992. Per altra banda, cal tenir en compte que la majoria d'inversions obeeixen al criteri següent : despeses plurianuals, adquisició d'immobilitzat material per cobrir les necessitats del Departament, delegacions, parcs de bombers, equips d'extinció d'incendis, seguretat, material de transport, etcètera. En definitiva, les inversions que representen el capítol sisè responen a criteris d'eficàcia i de prioritització de la despesa i, en conseqüència, no es pot reduir la seva dotació.

Entrant en el capítol setè, veiem que en les transferències de capital hi ha, a destacar-ne, 820 milions d'aportació al Pla Únic d'Obres i Serveis, amb igualtat a l'aportació estatal al pla. Senyor Latorre, la Generalitat hi posa 820 milions de pessetes, l'Estat n'hi posa 820 més, les diputacions, d'altres, i els ajuntaments, d'altres, per tant, la bossa és molt més ben dotada del que vostè ha anunciat.

390 milions per al pla específic de tractament de residus sòlids urbans, ja que la majoria de municipis no disposen de capacitat econòmica suficient per prestar el servei. 150 milions per al programa específic d'instal·lacions als consells comarcals. 350 milions per a obligacions financeres dels ajuntaments, derivades dels préstecs de les riudes dels anys 1982 i 1983, segons la Resolució 70/I del Parlament de Catalunya, de data 22 de novembre de 1982. 100 milions en previsió d'ajuts extraordinaris als municipis, per possible sinistralitat. 75 milions per cobrir dèficits de xarxa d'aigua als municipis, i 133 milions per a inversions a realitzar a l'Escola de Policia per a les seves instal·lacions.

En resum, podem concloure que aquestes transferències no es poden reduir, ja que són imprescindibles per afrontar els plans establerts i per dotar de més mitjans l'Escola de Policia.

A grans trets, doncs, aquest és el pressupost per al Departament de Governació per a l'any 1989, i que, amb tot detall, ja és publicat. L'aprovació d'aquest Projecte ha de permetre, dins la línia de continuïtat del Departament, la realització de totes aquelles tasques que són obligatòries de donar-hi suport i que el poble de Catalunya espera rebre del Departament de Governació, i també ha de permetre dotar de recursos nous serveis, millorament dels existents, impulsar una política de traspassos cap als ens locals, com són els consells comarcals, en benefici d'una gestió de suport i eficàcia vers els municipis de Catalunya. (*Remor de veus.*)

Quant a les manifestacions —escoltades amb gran atenció— que han formulat els il·lustres diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, hi veig un cert mimetisme amb les crítiques formulades en altres debats de Pressupostos —l'organització territorial, la funció pública, la Direcció General del Joc, el Fons d'Administració Local, etcètera. En això hi ha un cert mimetisme amb les crítiques que, per exemple, van fer els diferents grups l'any passat. Aquest any també s'hi ha afegit el Grup Mixt.

Crec que totes aquestes queixes, totes elles —he d'entendre que ben intencionades—, s'esvaeixen a la vista del pressupost del Departament de Governació per a l'any 1989, ja que, en cas d'aprovar-se aquest, ha de permetre de donar sortida a moltes de les crítiques que han fet els grups de l'oposició. De vegades, l'oposició voldria que l'Executiu corrés com un gos llebrer i que avui per demà les coses estiguessin resoltes. És sempre en aquesta direcció que l'Executiu treballa, però estaran amb mi que prou és més fàcil exercir la crítica que no pas executar l'obra. (*Remor de veus.*)

També cal tenir en compte sempre que darrere de tota acció política cal un suport econòmic, que moltes vegades —massa— se'ns escamoteja o se'ns nega per part de qui podria donar-lo, i que també de vegades algunes crítiques es deuen més a un oportunisme que no a la creença real que no s'hi donarà satisfacció. Per il·lustrar algun d'aquests casos, voldria fer esment de les crítiques que, per exemple, l'any passat se'ns feien sobre la retribució econòmica dels funcionaris i llur valoració de llocs de treball —tal com he dit abans—, o bé també sobre la tasca i avaluació que els mereix la Direcció General de la Funció Pública, que, per cert, jo recomanaria la lectura que va aparèixer en un diari nacional el passat dia 10 d'un article signat per la Directora General, la senyora Florensa, ben il·lustratiu, i que establia certes comparacions amb el país que més avançat va en el tema, com és Suècia, i establia unes comparacions amb nosaltres, amb Catalunya. És bo, si tenen ocasió, de llegir-lo i veuran com es van fent passos positius, però que ens cal recórrer més i més camí a tots plegats, i també, com no, poder comptar amb unes majors disponibilitats pressupostàries.

Quant als consells comarcals, crec que el dret fonamental no és en aquest principi, crec que no és això el principal, si són tants o tants recursos, que ja és prou important el tema, sinó que el fet cabdal rau si la Llei que aquest Parlament va elaborar i va aprovar al seu dia la fem nostra.

Si partim d'aquesta premissa, de ben segur que el futur que espera als consells comarcals és prometedor, i que, en general, contribuirem a no defraudar les expectatives que aquests han despertat en el conjunt municipal de Catalunya.

Jo aquí voldria fer una constatació al que ahir deia l'Il·lustre Diputat, el senyor Nadal, Joaquim Nadal —que avui no es troba a la sala—, quan deia que els consells comarcals només han contractat un gerent, o han llogat un pis, etcètera. Jo els puc dir que això no és veritat, (*rialles i remor de veus*) no és veritat, i, a més a més, a més a més que del fons aquest que està dotat per als consells comarcals, els municipis se'n beneficiaran ben aviat. Hi ha consells comarcals que posen en marxa, per exemple, un servei de recollida d'escombraries d'àmbit comarcal; hi ha consells comarcals que obren oficines tècniques per donar suport als petits i mitjans municipis, i mirin vostès la importància que tenen els consells comarcals perquè, fins i tot, de la Delegació d'Hisenda, a través del Centre de Gestió Cadastral i Cooperació Tributària, s'han rebut unes cartes dels consells comarcals per tal que aquests collaborin amb l'Administració d'Hisenda. (*Rialles.*) No, carta, carta.

És per tot això, senyores i senyors diputats, senyor President, que el nostre Grup votarà en contra de les esmenes a la totalitat dels Grups Mixt, d'Iniciativa per Catalunya i PSC.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Aligué. Esmena número 275, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a la seva defensa té la paraula...

El Sr. SABANZA : Senyor President...

El Sr. PRESIDENT : Sí?

El Sr. SABANZA : Si és possible d'alterar l'ordre o d'esperar un moment, perquè, ho lamento, però en aquests moments no he trobat el diputat que ha de fer la defensa, que és aquí a la casa. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT : Bé, evidentment no ens esperarem, eh? Esmena 276, del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya... (*Remor de veus.*) El senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ : Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. RIBÓ : Senyor Aligué, li agraeixo la bibliografia que ens ha recomanat per al tema, li prometo que l'estudiarem, per ésser més il·lustrats.

Aquesta esmena, la mantenim, perquè si no causàrem una gran decepció en els rengles de la majoria, perquè aquesta sí que és típica en el nostre Grup, i sobre aquesta sí que ens podrà dir, senyor Aligué, que fem mimetisme —sobre l'altra, no—, perquè jo ja he advertit que nosaltres no n'èrem, d'addictes a fer esmenes a la totalitat a la Conselleria de Governació. Però aquí sí que ja pot començar dient-nos que, com cada any, el Grup parlamentari aleshores del PSUC i ara d'Iniciativa per Catalunya, i el senyor Ribó, fan l'esmena a l'Escola d'Administració Pública de Catalunya. I la fem no amb voluntat que corrin, senyor Aligué, no, no els apremem, perquè..., miri, vostè ha parlat de la valoració dels llocs de treball de la funció pública, i vostè mateix m'ha reconegut que han trigat tres anys, tres anys sobre un termini que vostès es fixaren, o sigui, van passar tres anys d'un termini que es varen fixar vostès, i vora set anys de l'inici del problema. Si això és córrer, doncs bé, anem més lents, encara, potser sí que haurem de donar un sentit més —com es deia en una pregunta, en el torn anterior— millenari en aquesta acció de govern.

No volem que corrin. Porten tres anys d'objectiu marcat per vostès en seguretat ciutadana i, en aquest cas, d'incompliment. O sigui, siguem una mica seriosos : no és acceptable, en aquest debat, dir a ningú de l'oposició que el que està fent és collar el Govern perquè corri; ans al contrari : l'oposició fem un gran esforç de paciència de ser aquí als escons quan veiem que, malgrat aquesta tossuderia, any rere any, les coses en molts camps estan prou immobilitzades.

Mirin, l'Escola d'Administració Pública de Catalunya —fa uns quants anys de l'Escola, senyor Aligué, vostè pot buscar la data originària i com la van rebre vostès— continua essent bàsicament una mena de seminari per a algunes coses puntuals d'alta direcció, algun curs de normalització lingüística i, això sí —ja li ho hem reconegut abans—, una gran operació immobiliària. Ho és. Varen comprar vostès, si la memòria no em falla, per menys de 40 milions de pessetes dues torres a l'Avinguda Pearson, abans de la puja especulativa que hi ha hagut a Barcelona, especialment des de la tardor del 86, i, com ja hem dit any rere any, amb mimetisme, felicitacions perquè han administrat molt bé els diners de Catalunya comprant aquelles dues torres de l'Avinguda Pearson. D'aquesta banda, una gran realització : avui té un valor multiplicat per una xifra molt elevada del que ens va costar a tots, al contribuent català; però és clar, a

part d'això, potser que en féssim una escola d'administració pública de Catalunya. Vostès no són una gestoria immobiliària, vostès tenen l'encàrrec de governar i, en aquesta parcel·la concreta, de fer una escola de l'administració pública de Catalunya.

Vostè, senyor Aligué, em tornarà a llegir —com feia abans el senyor Escudé— el seminari fet a Banyoles, el curset de no sé què, la vinguda de l'expert alemany...!, però escolti'm, la funció pública a Catalunya, senyor Gomis, continua mancada d'un instrument de formació elemental, i aquest instrument —mentre no es demostrï el contrari o vostès no ho declarin al contrari, que no ho han fet— és l'Escola, o millor dit, hauria de ser l'Escola d'Administració Pública de Catalunya. No corrin, senyor Aligué, però ja fa vuit anys, d'això : vuit anys.

Nosaltres hem llegit amb gran alegria —i voldria que se'ns corroborés per part del senyor Aligué o més endavant ho demanarem al senyor Conseller— que hi ha converses per fer d'aquesta Escola una facultat o extensió universitària; es parla d'un *master* en funció pública, en administració pública o en ciències de l'administració —el nom no fa la cosa. Vostè no hi era, en aquesta Cambra, senyor Aligué —i vostè tampoc, senyor Gomis—, quan el nostre Grup parlamentari, en la ponència que elaborava la Llei va plantejar que fos una escola universitària, a nivell de facultat, de *master* o del que fos, i se'ns va titllar d'«irresponsables», que no sabíem el que ens dèiem, i es va utilitzar aquell argument —com utilitza el senyor Escudé— : «cap govern del món...», etcètera. Bé, no volem ara que se'ns digui : «tenien raó», no, no. Nosaltres volem que se'ns digui que endavant, que és veritat, que en el proper debat pressupostari, per primera vegada el Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya no presentarà l'esmena a la totalitat, perquè l'Escola d'Administració Pública de Catalunya —sense pressa, senyor Aligué, eh?— ja serà de debò una escola que, a cada un dels seus nivells, agafarà un personal, el formarà i el retornarà a Catalunya com uns bons servidors del públic, que en definitiva són la funció pública. És en aquest sentit, com que de moment, al final de l'esmena, només hi trobem unes paraules que celebrem, que aplaudim, que esperem que no sigui una nova decepció i que s'avanci per aquest camí, és per això que nosaltres hem mantingut i mantenim l'esmena a l'Escola.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Ribó. El Grup d'Esquerra Republicana està en condicions de defensar l'esmena 277? Farà al mateix temps la defensa de l'esmena 275?

El Sr. CAROD-ROVIRA : Si el senyor President m'ho permet...

El Sr. PRESIDENT : Sí.

El Sr. CAROD-ROVIRA : Bé, senyor President, senyores i senyors diputats, el nostre Grup es troba efectivament en condicions de defensar les dues esmenes previstes, tant a l'Escola de Policia de Catalunya com a l'Escola d'Administració Pública de Catalunya.

La tradició política catalana d'aquest segle és una tradició política que, al nostre entendre, s'ha basat fonamentalment en bases culturals i lingüístiques : la història, la tradició, la manera de ser, oblidant sovint que la identitat nacional i la defensa de la identitat nacional, dels signes visibles que ens caracteritzen com a poble, només és possible de mantenir-los amb garanties de futur quan es disposa de poder polític. Aquest país massa sovint ha dedicat les seves energies a definir les seves es-

sències com a poble, a demostrar amb tota mena de detalls i característiques que érem una nació, més que no pas a ésser-ho pròpiament, revestint-se dels màxims elements de sobirania política, com, per exemple, alguns dels quals : la necessitat de l'existència d'una policia pròpia, d'un pla nacional de seguretat ciutadana. Aquesta mancança és una de les característiques negatives de la política catalana : ens referim a la manca de sentit d'estat, de la idea d'estat, a la manca de voluntat d'estat. El nostre poble, allunyat al llarg de segles de l'Administració —més encara de l'Administració uniformada—, sembla sovint que hagi renunciat a l'exercici d'uns certs drets i d'unes certes obligacions, obligacions i drets bàsics en el marc i en el context d'un estat democràtic.

En el cas concret de l'Escola de Policia de Catalunya, el nostre Grup polític presenta una esmena a la totalitat en la mesura que creiem que aquesta Escola de Policia de Catalunya no respon o —com direm més endavant— no responia fins ara, fins a les recents i immediates manifestacions de qui n'ha estat nomenat el seu darrer director, a la necessitat real de crear una policia civil i democràtica al servei dels ciutadans, de les institucions, de la democràcia i de la reconstrucció nacional.

L'Escola de Policia de Catalunya, al nostre entendre, és una escola que hauria de prendre en consideració que cap institució policíaca, fins i tot cap empresa privada policíaca amb existència, amb ús i en exercici al territori de Catalunya, no hauria de quedar al marge de la seva gestió, no hauria de quedar al marge de la seva formació. És, per a nosaltres, un error gravíssim pensar —o que algú pugui haver arribat a pensar— que no és competència de l'Escola de Policia de Catalunya l'existència, la formació de set mil policies locals, i la presència a Catalunya de dotze mil homes i dones dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, que amb una plantilla completa —segons està previst— poden arribar als catorze mil agents, policies dits «nacionals» i guàrdies civils.

Crec que hi ha, en el fons d'aquest allunyament d'aquesta realitat policíaca de Catalunya, una manca evident d'aquest exercici de sobirania política, massa sovint estem acostumats a sentir com algunes de les crítiques a la situació política catalana reverteixen sempre tota la culpa a Madrid, a l'existència del Govern de Madrid, quan, ben sovint, s'oblida que, des d'aquí, es fa també una lectura fortament restrictiva de les nostres possibilitats d'autogovern —que és evident que són minses—, i quan, des d'aquí també, es renuncia conscientment o inconscientment —que encara és pitjor— a l'exercici de certs nivells de sobirania.

Tenim un Departament de Governació que preveu per a l'any vinent un pressupost, en el conjunt del Departament, que supera els 11.000 milions de pessetes. Doncs bé, en una altra comunitat autònoma de l'Estat espanyol, únicament la destinació pressupostària prevista per a l'any 89, únicament per a la policia —i estem parlant de la comunitat autònoma basca, estem parlant d'Euskadi—, el Govern Basc, un govern, recordem-ho, amb coalició de dos partits nacionalistes, si bé no nacionalistes de la mateixa nació (*rialles*) preveuen un pressupost de 24.000 milions de pessetes únicament i exclusivament destinats a la policia basca. És clar que 24.000 milions de pessetes són molts milions, i que és evident que els bascos no es poden comparar amb nosaltres, entre altres coses perquè els bascos, pobres, només són tres milions, no tenen, doncs, el

goig de ser, com nosaltres, sis milions de ciutadans autònoms, del territori autònom de Catalunya. Només amb una voluntat política de construir una policia real al servei dels ciutadans, això significaria una destinació de 48.000 milions de pessetes exclusivament per a la policia autonòmica catalana.

Nosaltres creiem que aquesta Escola de Policia de Catalunya hauria de tenir present no només el que és la formació dels futurs policies, sinó, sobretot, el concepte de la formació permanent de tot l'estament policíac a Catalunya, i també el reciclatge dels policies locals i les dues promocions sortides ja de l'Escola de Policia de Catalunya. I no només això, sinó que aquesta Escola de Policia de Catalunya no pot restar al marge del que són en aquests moments un total de cinquanta-sis empreses privades de seguretat, cinquanta-sis empreses privades de seguretat, algunes de les quals viuen del pressupost de 108 milions de pessetes que els destina la Generalitat per a la vigilància dels edificis d'alguns dels seus organismes autònoms, és inconcebible, doncs, que aquestes empreses privades de seguretat no passin per aquesta Escola de Policia de Catalunya, on se'ls hauria de donar un certificat d'aptitud controlat per les nostres institucions democràtiques.

L'accés, doncs, a policia local de qualsevol ajuntament de Catalunya hauria de comportar el pas previ per aquesta Escola de Policia, cosa que significa que cal que el departament corresponent vagi pensant a crear allò que fins ara no ha estat creat, que és un pla de la carrera policíaca a Catalunya. Una escola de policia amb autèntiques pretensions de donar formació universitària, una autèntica carrera policíaca, que no ens colloqui en una situació constant de subordinació al que són els comandaments dels cossos i les forces de seguretat de l'Estat, gràcies, entre altres coses, com se sap, a Madrid, és a dir, a la Llei de Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat, votada també per dos partits nacionalistes, un dels quals és, en coalició, majoria en aquesta Cambra.

La voluntat de tenir una autèntica escola de policia de Catalunya no ha d'estar, de cap de les maneres, enfrontada amb la necessitat de pensar en una obertura d'aquesta escola de policia. És important que es pensi en l'Escola de Policia d'Àvila, que té l'Estat espanyol en aquesta població, una escola de policia amb una estructura impressionant, que preveu, per a la modernització dels cossos i les forces de seguretat de l'Estat per a l'any vinent una destinació pressupostària de 468.000 milions de pessetes. És important pensar en l'Escola de Policia d'Arkaute, que té el Govern basc a Euskadi, però, fixin-se ses senyories que estem parlant de països i de governs que tenen voluntat política de sobirania nacional i de tenir una policia al servei —figura— dels ciutadans.

Pensem, doncs, que hem perdut alguns anys, que el nostre Parlament i el nostre Govern ha perdut alguns anys, i, en aquest sentit, cal avançar cap a una escola que sigui modèlica, moderna, europea; pensem, però, que no s'hi val a fer els gegants, que això és un procés i que quan plantejem aquesta necessitat d'una escola de policia diferent no ho fem, de cap manera, des d'un punt de vista de pensar en una mena d'exigència o de reciclatge de caràcter estrictament nacionalista. Estem parlant d'una altra cosa, estem parlant de l'estricta professionalitat que han de tenir els policies —locals i autonòmics— en el nostre país. Una professionalitat que vol dir una adaptació imprescindible a l'entorn en el qual s'han de

mourer aquests policies. Una adaptació imprescindible que no és possible desconeixent el medi, no és possible quan més de 12.000 membres dels cossos i les forces de la seguretat de l'Estat estan en aquest país, sovint desconeixent-ne les característiques del marc legal, del marc democràtic, la cultura, la història, la llengua, i això vol dir que hem de perdre el complex d'inferioritat. Hi ha, en aquest país persones preparades per a l'exercici de la docència en aquesta Escola; hem de creure que som capaçs de procedir a aquesta docència, però hem de pensar també a incorporar especialistes de fora, sense manies ni complexos. Hem parlat de dues escoles importants, l'Escola d'Àvila, l'Escola d'Arkaute, podríem parlar també —sabem que han existit— d'ofertaments de l'Escola de policia basca, de l'Escola de policia de Brusselles, de l'Escola de policia del Quebec..., procediments i ofertaments d'intercanvi de formació que fins ara no s'han materialitzat encara en el nostre país.

Al País Basc sí que s'ha fet això. La brigada d'intervenció de la policia basca s'ha format a Anglaterra i veiem com també la brigada criminal de la policia basca s'ha format a Brusselles, mentre els nostres mossos d'esquadra sembla que fins ara no han acabat de sortir del nostre país.

És important, doncs —i amb això acabem—, que aquest pla de formació corregeixi alguns elements bàsics com ara la incomprendibilitat que una assignatura tan bàsica com és la d'ètica policíaca, hagi estat suprimida aquests darrers temps del pla docent en aquesta escola de policia. Suposem també que, en el futur, la marxa docent habitual de l'Escola de Policia comportarà que els futurs mossos podran disposar dels apunts de les matèries que aprenen escrits, apunts escrits en la llengua pròpia de Catalunya, que no és ben bé la llengua amb la qual reben bona part dels apunts, en aquests moments.

És per això que nosaltres, doncs, creiem que l'Escola ha d'iniciar un tombant absolutament i radicalment diferent, un tombant que ens porti a una policia lligada a la societat, una policia no aïllada del context social, que aprengui les tècniques policiaques més modernes, on hi hagi una important formació humanística, on s'elevi el nivell, i on, sobretot, es pensi en una policia bàsicament preventiva, més preocupada de prevenir el delictes i de reinserir els possibles delinqüents que no pas de perseguir i de punir els que alguns ja preveuen com a delinqüents segurs.

Creiem que fins ara ha estat una escola de policia més aviat pobre d'esperit, que ha de fer un canvi radical. Un canvi radical que, per a nosaltres, passa —i posem punt final a aquesta intervenció primera— per elevar el nivell universitari d'aquesta Escola i és per això que, tot i mantenir aquesta esmena a la totalitat, el nostre Grup rep, com una petita porta oberta a l'esperança, les paraules del senyor Rodés, recentment nomenat director d'aquesta Escola de Policia. Ara bé, una escola de policia que nosaltres creiem que ha de formar exclusivament policies al servei de la democràcia, dels ciutadans, de les institucions i de la reconstrucció nacional; que no ha de ser tancada a tenir present en aquesta Escola la presència de membres dels cossos i les forces de seguretat de l'Estat mentre i tant es renunciï des d'aquí a l'exercici un dia, primer, de la corresponsabilització de l'ordre públic, per passar més endavant a totes les potestats i tuteles en matèria d'ordre públic i, finalment, a un model policíac de substitució. Parlem, per tant, d'un model de policia civil, rigorosa i democràtica, però parlem també, si ens és

permès de dir-ho, d'un model de policia absolutament laica, és a dir, un model de policia no dependent d'autoritats religioses, siguin aquestes autoritats canonges, bisbes o cardenals. (*Remor de veus.*)

La segona de les esmenes del nostre Grup, que, amb l'amabilitat del senyor President i dels membres d'aquesta Cambra ara estem en condicions de defensar, és la que fa referència a l'Escola de l'Administració Pública de Catalunya.

Nosaltres entenem, el nostre Grup entén que l'Administració pública a Catalunya ha tingut, en aquesta Escola, també, una de les grans oportunitats perdudes del que hauria estat possible de convertir la funció pública en el nostre país, una funció pública que ha tingut com a característica no només heretar el que és el pitjor de la tradició administrativa espanyola, sinó, al mateix temps, afegir al pitjor d'aquesta tradició administrativa espanyola alguns defectes propis, autòctons, rigorosament nacionals. Defectes propis que no han permès, de cap de les maneres, de poder disposar d'una Escola d'Administració Pública que acomplís bàsicament les seves funcions bàsiques. Unes funcions que, al nostre entendre, han quedat reduïdes pràcticament a un únic element positiu, i encara en alguns aspectes discutibles, com és l'element, que sí que val la pena que en parlem amb un mínim de caràcter afirmatiu, com ha estat la fixació i l'elaboració d'un model de llenguatge administratiu català, que més que no pas pròpiament resultat de la tasca duta a terme per l'Escola d'Administració Pública, ha estat el resultat del treball gairebé personal, com una mena de menhir solitari, d'un dels seus més destacats funcionaris, sovint, però, amb uns criteris filològics canviants.

L'Escola d'Administració Pública de Catalunya necessita iniciar també un procés radical en profunditat, si vol servir a allò que diu i ordena el seu nom, si vol sentir-se també hereva de les millors experiències de la Mancomunitat de Catalunya i de la Generalitat republicana. Ens trobem, en aquests moments, que, per exemple, després de dutes a terme algunes oposicions, s'estan en aquests moments celebrant cursets complementaris de formació, que contenen elements de formació que ja s'haurien d'haver sabut en el moment de passar les oposicions, i que, segons manifesten alguns dels alumnes funcionaris assistents a aquests cursos, s'estableix un sistema de complicitat entre professors i alumnes, on els primers expliquen als segons que ja saben que allò que se'ls diu els és absolutament sobrer.

Bona part d'aquest professorat —i sap greu haver-ho de dir— té —i les crítiques provenen dels seus mateixos alumnes funcionaris— un nivell baix de categoria docent i de categoria acadèmica, particularment en l'àrea del que ha estat conegut com a tècniques de comunicació dins de l'Administració pública.

S'han fet fins ara cursets, cursos per a subalterns, per a auxiliars, per a administratius. Falta tirar endavant els cursos per a tècnics de gestió i per a tècnics superiors, el que passa és que alguns d'aquests alumnes funcionaris, susceptibles de convertir-se en futurs alumnes, es pregunten i es demanen, s'interroguen sobre si, vista l'experiència francament negativa dels cursos duts a terme fins ara, val la pena que el Govern de la Generalitat destini part del seu Pressupost a procedir a la impartició de més cursos d'aquestes característiques per a tècnics superiors, si realment tenen aquest nivell tan baix com han

tingut fins ara.

Creiem que la mateixa situació de l'Escola d'Administració Pública, on manca clarament una infraestructura per donar serveis en cas d'oposicions «massives», és també un element negatiu. Un element negatiu al qual cal afegir-hi la concepció de l'Escola d'Administració Pública pràcticament només com a una Escola on s'imparteixen cursos de llengua catalana, cursos de llenguatge administratiu —ja ho hem dit sovint— mal impartits i mal fets, però on no es té en compte la formació permanent del conjunt de funcionaris, no només del conjunt de funcionaris de la Generalitat, sinó del conjunt de funcionaris del que és l'Administració pública a Catalunya —i no parlo en aquests moments de l'Administració de l'Estat, de l'Administració local, també.

Bona part d'aquests coneixements són coneixements que no són gens adequats al lloc de treball que ocupen els funcionaris, són coneixements de tipus molt genèric, sovint sense la més mínima relació amb la persona concreta afectada o amb la tasca que ha de dur a terme. Es tracta, com dèiem abans, d'un calc mimètic, d'un calc sistemàtic de la funció pública espanyola, concebuda en funció de cossos generals, i no en la materialització d'un lloc de treball concret.

Tot plegat arriba a una situació d'hiperrealisme docent, on, al cap d'aquests cursets d'una setmana o de quinze dies, els alumnes són sotmesos a una prova, de la qual, amb una mena d'en joli, segurament com a suport a la gran tradició recent de novella negra en llengua catalana, els alumnes fan una prova, sense arribar a saber mai en què consisteix el resultat de la prova per la qual han passat.

Tampoc no es té en compte, en aquesta Escola d'Administració Pública, la possibilitat de promoció interna del funcionari. Les activitats d'aquesta Escola no tenen present, no tenen res a veure, sovint, amb la il·lusió d'un ascens professional, perquè no hi ha previst aquest mateix pla de carrera funcional.

Per altra banda, un altre dels elements que a nosaltres ens impulsen a presentar aquesta esmena a la totalitat és la manca evident de descentralització, més enllà de l'anècdota geogràfica que es produeix, de tant en tant, de les activitats de l'Escola d'Administració Pública. Una descentralització que s'hauria de procedir a concretar en els diversos llocs de treball on sigui possible que els funcionaris assisteixin a aquesta formació permanent i a aquest reciclatge constant.

Sembla que fins i tot hi ha, en aquests moments, dificultats per saber on cal que s'adrecin els futurs funcionaris de la Generalitat per obtenir els temaris de l'oposició, quan bona part dels llibres que es necessiten han estat ja esgotats i ara, doncs, no es dóna aquest servei.

És, doncs, per tot aquest conjunt de motius, que el nostre Grup ha presentat aquestes dues esmenes a la totalitat : a l'Escola de Policia de Catalunya i a l'Escola d'Administració Pública de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Per al torn en contra a aquestes esmenes, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Aligué.

El Sr. ALIGUÉ : Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats. Primer, faré un torn en contra a l'esmena 275, del

Grup d'Esquerra Republicana, a l'Escola de Policia de Catalunya, i, després, el faria, tot seguit, a la de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya.

Senyor Rovira-Carod... (*remor de veus*) Carod-Rovira, perdó... (*Ll. Sr. Carod-Rovira s'aixeca per parlar.*)

El Sr. CAROD-ROVIRA : Senyor President, per sentir-me contradit i sortint al pas del que vam denunciar en un altre moment, de la tàctica habitual dels grups de la majoria de reduir l'adversari polític alterant-li l'ordre dels cognoms o bé la seva grafia interna. No és Rovira-Carod, sinó Carod-Rovira.

Moltes gràcies. (*Remor de veus.*)

El Sr. ALIGUÉ : Moltes gràcies. Prenc nota d'aquest aclariment de l'Illustre Diputat.

De tots els objectius que vostè ha exposat al llarg de la seva intervenció sobre l'esmena a la totalitat de l'Escola de Policia de Catalunya, personalment, amb bona part dels seus arguments, jo hi puc estar d'acord, amb matisos com, per exemple, en el tema que vostè ha dit aquí d'Euskadi, de la policia d'Euskadi. Vostè i jo sabem molt bé la situació que hi ha en aquella comunitat i, per tant, em penso que no és equiparable a la situació d'aquí, de moment —i que desitjo que en un futur pugui ser equiparable, però de moment no és aquesta la realitat. A més a més, jo aquí pujo a fer el torn en contra d'una esmena a la totalitat d'un pressupost de l'Escola de Policia, que va amb un modest pressupost de 260 milions de pessetes. És clar, vostè ens ha donat una xifra que, si establíssim la comparació amb aquella comunitat, ens correspondrien 48.000 milions de pessetes. No és què hi diria el Conseller de Finances, en aquests moments.

Quant a tots els altres objectius del que ha de ser la policia, em sembla que tindrem ocasió de debatre'ls tots plegats aquí, al Parlament, quan entri la Llei Reguladora de les Polícies Locals de Catalunya, i aleshores tots els grups podran posicionar-se i podran esmenar, i haurem de fer la nostra tasca que ens correspon.

Ara, entrant ja a fer el torn en contra al que és el pressupost de l'Escola de Policia, haig de recordar-li que aquesta escola va ser creada per la Llei 27/1985 —que precisament jo en vaig ser ponent— com a organisme autònom administratiu i té com a finalitat la formació adequada de la policia autonòmica i de les polícies locals —cal que no ho desvirtuem— «la formació adequada de la policia autonòmica i polícies locals.» Pressupostàriament, la història de l'Escola de Policia de Catalunya, com a entitat autònoma, es redueix a l'any 1988, ja que les dues anualitats anteriors, del 86 i el 87, van ser uns anys de transició, perquè depenia econòmicament de la Direcció General de Seguretat Ciutadana. La seu de l'Escola de Policia, que vostè també ens ha tret aquí —ha fet mercè de la seu de l'Escola de Policia Basca—, la nostra és més humil, és a Mollet del Vallès, és heretada, aquesta seu, i vostè sap que abans havia tingut una altra utilitat, que era un centre de rehabilitació de menors. Per tant, bona part d'aquest pressupost, sobre el qual jo pujo a fer el torn en contra en aquesta tribuna, s'ha d'esmerçar a rehabilitar aquesta escola. L'antiguitat i el deteriorament d'aquesta fan que la totalitat, gairebé la totalitat del pressupost que s'hi ha destinat l'any 1988 i bona part del del 1989 vagin en aquest sentit.

D'altra banda, s'ha de tenir en compte que el procés de transformació de les edificacions fins a obtenir la seva funcionalitat

com a escola de policia i la creació de noves estances, com són : una sala d'actes —com vostè deia— o de conferències, de residència, ampliació del gimnàs, etcètera, és un dels objectius a dur a terme per l'Escola. També vull constatar que, als òrgans de direcció de l'Escola de Policia de Catalunya, els ajuntaments hi tenen una participació fonamental : com a titulars i responsables de llurs polícies.

Dit això, jo voldria esmerçar el pressupost del capítol 1. El pressupost per a l'any 1989 contempla una ampliació de la plantilla, que passa de quinze a vint-i-tres persones, d'acord amb l'organigrama aprovat al seu dia pel consell de direcció. Aquest augment és necessari per a la coordinació i programació dels cursos, atès que es passarà de tenir catorze cursos l'any 1988 a trenta-tres cursos l'any 1989; és bo fer esment que diversos d'aquests cursos són descentralitzats, és a dir, que es realitzen a altres localitats.

En el capítol 2, queden englobades totes les despeses de béns corrents com les de serveis. Pel que fa a l'augment de despeses de béns corrents, respecte a la de 1988, està justificada fonamentalment per les despeses incloses al pressupost del Departament de Justícia, per la raó que era l'anterior titular de les instal·lacions. Finalment, la major part de l'augment d'aquest capítol 2 es deu a la contractació de professors, atès que, de 2.281 hores lectives que s'han donat el 1988, es passarà a un total de 9.728 hores previstes per a l'any 1989. Les inversions previstes a atendre per aquesta anualitat són les següents : la construcció d'una residència per a l'allotjament dels mossos d'esquadra i les polícies locals que, en residir en localitats llunyanes, no poden pernoctar diàriament a casa seva, especialment en els cursos bàsics de llarga durada; la renovació de la xarxa elèctrica per adequar-la a la reglamentació vigent; la construcció d'una sala d'actes i conferències, per tal de poder reunir entre cent cinquanta i dues-centes persones; l'adquisició d'un equip informàtic; l'adquisició de mobiliari per a la residència i la sala d'actes i conferències; la instal·lació de boques contra incendis del recinte, atès que no n'hi ha, i millorar les mesures de seguretat del recinte. En resum, tenim, doncs, que les despeses que se'ns proposa a l'avantprojecte del pressupost per a les atencions a l'Escola de Policia de Catalunya són totalment necessàries i queden plenament justificades.

És bo fer esment aquí també de la nova direcció de l'Escola, de la qual s'ha fet càrrec aquests últims dies, i cal prestar atenció a les declaracions fetes pel nou director, el professor Jesús Maria Rodés, les quals fan augurar un nou futur ben prometedor de la tasca de formació que han de rebre avui els cossos de la policia autonòmica i les polícies locals.

Per acabar, vull fer-los esment d'algunes de les manifestacions fetes per l'actual director, que crec que mereixen l'atenció de tota la Cambra per a l'aclariment i nova orientació que es pensa impulsar en l'Escola de Policia de Catalunya. El professor Jesús Maria Rodés deia, per exemple, que : «Del que es tracta, en realitat, és d'aproximar l'Escola de Policia de Catalunya i l'activitat policial a la universitat. Els projectes més immediats són, a curt termini, realitzar els cursos previstos de formació de la Guàrdia Urbana de Barcelona i de la nova promoció de Mossos d'Esquadra, i, a mitjà termini, desenvolupar un pla d'estudis per vincular definitivament l'Escola al món universitari, amb el fi que en la mateixa es pugui formar polícies de tots els cossos i a tots els nivells, i crear una carrera policíaca, de

rang universitari, igualment com existeixen a França, a la Gran Bretanya, a Alemanya, al Canadà o als Estats Units. Aquesta serà la primera vegada que es farà a l'Estat espanyol com a Escola de Policia de Catalunya, i es convertirà en un centre equiparable amb l'escola universitària.» Més endavant, el professor Jesús Maria Rodés també recorda que fa falta voluntat política —aquesta voluntat política hi és, per part del Conseller de Governació—, i, per tant, el que també farà falta són més recursos.

És per tot això, senyor President, senyores i senyors diputats, que el nostre Grup votarà en contra de l'esmena a la totalitat a l'Escola de Policia.

Moltes gràcies.

Entrant, fent el torn en contra a l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, que ha fet el Grup d'Iniciativa de Catalunya i el mateix Grup d'Esquerra Republicana, i que anteriorment havia fet el Grup Socialista, jo haig de dir que avui suposo que farà content el senyor Ribó, perquè el senyor Ribó l'any passat ens deia : «nosaltres creiem que tot això de nou apunta un model d'escola que varem defensar sense fortuna quan es va debatre la Llei, que és una escola cap a la formació universitària on es respectessin els dos nivells de la formació bàsica i la formació universitària, on s'anés una mica en la línia de l'AES a França, en un sentit d'alta qualificació». Bé, jo suposo que el senyor Ribó no desconeix unes declaracions que dissabte van sortir a la premsa, fetes pel senyor Conseller, i que aleshores hi ha tot un projecte d'equiparar aquesta escola, l'Escola d'Administració Pública de Catalunya de reestructurar el funcionament i elevar el nivell del centre en la línia empresa recentment amb l'Escola de Policia, i que els estudis que s'hi cursin se'ls doni també rang universitari. Jo no sé si es necessitaran dos anys, tres anys, però aquesta és la intenció, i la finalitat és aconseguir-ho. Per tant, tots ens en podem felicitar, senyor Ribó.

Entrant ja fent el torn en contra, jo haig de dir que tampoc no li faré el reguitzell de cursets donats ni a Vic, ni a Manresa, ni a Berga... —no, no, jo no els tinc, doncs, eh?—, sinó que passaré a esmentar els objectius de cara a l'any 1989. I els objectius de l'Escola vénen donats pel que diu la Llei reguladora de la mateixa escola, a l'article 2, que diu que són : «de selecció, formació, perfeccionament, normalització lingüística i estudis i publicacions». Per tal de donar compliment a aquests objectius, l'Escola desenvoluparà, en cas de ser aprovat el Projecte de pressupost : en el camp de la selecció donarà el suport necessari als tribunals corresponents a una previsió de norantaset convocatòries, distribuïdes de la manera següent : cinc convocatòries de cossos generals, amb un total de 1.312 assistents, i dels cossos especials, trenta-cinc convocatòries amb un total de 923 assistents; això farà que sigui un total de quaranta convocatòries, amb un total de persones que són 2.235. En el camp de la formació comprèn principalment la realització dels cursos complementaris però obligatoris de formació previstos per la normativa de la funció pública de la Generalitat; en aquest supòsit, hi ha la previsió de la celebració de seixanta-un cursos relatius als diversos nivells administratius. En l'àmbit del perfeccionament, abasta la previsió de la realització d'activitats diverses que tinguin per objecte la millora, la formació permanent, la posada al dia del personal amb vista o no a una ulterior promoció; en aquest àmbit, es preveu la realització

d'uns seixanta cursos de diverses matèries per a diversos departaments de la Generalitat, els quals es responsabilitzaran d'una part de la despesa, que en alguns casos fins i tot podrà ser del total. Quant a la normalització lingüística i d'idiomes, l'actuació en aquest àmbit respon a exigències específiques de la Llei de l'Escola; per tant, el conjunt d'activitats en aquest camp és necessàriament important, encara que d'any en any òbviament va reduint-se; l'ensenyament de la llengua catalana, per tal de donar compliment a la Llei de Normalització Lingüística, i d'especialització en llenguatge administratiu, es farà un total de dos-cents setze cursos; en l'ensenyament d'idiomes de l'àrea de les comunitats europees, un total de cinquanta cursos. En l'àmbit de la recerca, en aquesta àrea l'Escola continuarà promocionant treballs i publicacions en les seves col·leccions, estudis, materials, manuals i formularis, i les publicacions periòdiques : *Autonomies* i *Revista de Llengua i Dret*.

Per a la realització d'aquests objectius, i molt especialment tenint en compte les activitats que comporten una major despesa : selecció, formació complementària i formació lingüística, s'ha elaborat, sota un principi de contenció, l'avantprojecte de pressupost per a l'exercici de 1989. A grans trets, tenim que aquest avantprojecte del pressupost per al 1989 és de 330 milions i escaig de pessetes, que en comparació amb el de l'any anterior, que era de 250 milions i escaig, representa un increment global d'un 30%. Malgrat que aquesta xifra ha tingut un increment considerable i ha significat, per tant, la inflació respecte als dos darrers anys, es continuarà amb la voluntat clara de donar-hi majors dotacions pressupostàries dins dels propers anys.

Quant al títol primer, la xifra de remuneracions del personal se situa en 115 milions de pessetes, resultat d'aplicar bàsicament els criteris oficials d'increment als imports de 1988, un cop feta la valoració dels llocs de treball. La *ratio* de participació del personal en el total de les despeses pressupostàries és del 34,8%, que, en comparació al 42,8% de l'any 1988, significa una baixa del 18,7%. Jo crec que és meritori de fer notar aquesta baixa. Aquest és un punt important, doncs; això vol dir que al pressupost del 1989 hi ha un clar desplaçament de nous recursos cap a la resta dels capítols.

El capítol segon, despeses corrents de béns i serveis, importa, aquest capítol, 193 milions de pessetes, el qual representa un increment de més d'un 32%. Les partides que han tingut una puja més significativa són les corresponents a l'organització de conferències i cursets i de selecció, formació i promoció, on s'inclouen, entre d'altres, les noves activitats derivades dels contactes i convenis exteriors de l'escola.

Com a resum puc dir que el Pressupost del 1989 racionalitza la despesa en el sentit que, d'una banda, els nous recursos es destinen fonamentalment a la partida més característica de l'Escola : organització de conferències, cursets i selecció, i formació i promoció de personal, ja que és el seu producte més significatiu, i, d'altra, que es pensa en noves inversions per tal de millorar les instal·lacions i dependències dels centres de les quatre ciutats —Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona— per tal de preparar l'Escola en els reptes de futur a mitjà i a llarg termini.

És per tot això, senyores i senyors diputats, senyor President, que el nostre Grup votarà en contra de les esmenes a la totalitat d'Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya i del

Grup del PSC.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Aligué. Esmena número 279, del Grup Mixt. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre. (*Remor de veus.*)

El Sr. LATORRE : Senyor President... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Silenci, per favor.

El Sr. LATORRE : Senyores diputades, senyors diputats, defensarem la nostra esmena a la totalitat del Projecte de l'estat de despeses de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, i demanarem el seu retorn al Consell Executiu.

El pressupost d'una entitat d'aquest caire respon, lògicament, al paper que el Govern creu que ha de complir aquesta entitat en relació amb la comercialització d'algunes modalitats de joc —de les moltes, de les massa, diria jo— que tenim a l'abast els ciutadans de Catalunya.

Nosaltres discrepem del paper que vostès, diputats de la majoria que dona suport al Govern, atribueixen a aquesta entitat. En la nostra opinió —que no és l'única—, l'EAJA ha de gestionar les loteries que depenen de la Generalitat. I quan diem «gestionar» volem dir que l'EAJA ha de generar l'estructura necessària per arribar a tots els àmbits d'aquesta gestió. Dit d'una altra manera : han de trencar vostès el contracte amb Luditec i assumir la gestió mitjançant l'entitat que la Generalitat de Catalunya ha creat per tractar un tema tan delicat com és el joc.

El joc, genèricament, és una activitat legítima i lícita, però té alguns aspectes nocius que a ningú se'n escapen. Aquests aspectes de perill que comporta aquesta activitat fan que des del nostre punt de vista no sigui del tot moral donar els guanys o part dels guanys d'un excellent negoci a l'activitat privada.

El joc ha d'ésser, tal com és, una activitat regulada, controlada i gestionada per l'Estat, i la Generalitat és Estat. I els beneficis que se'n deriven s'han de dirigir a cobrir necessitats de tipus social i no a engreixar, de cap de les maneres, les butxaques particulars. Si hi afegim que la xarxa de societats instrumentals que ens hem trobat és escandalosa, o sembla escandalosa, resulta que no sabem encara —encara que cap sospita no es pot descartar— a qui estem fent ric amb uns jocs que es comercialitzen amb la marca de la Generalitat de Catalunya... (*Remor de veus.*) El torn en contra vindrà després.

Encara dissabte passat, encara dissabte passat, la premsa donava compte d'un pas més en l'escàndol de les relacions internacionals de l'empresa adjudicatària del joc a casa nostra. El fil d'aquestes relacions ha arribat ara fins al senyor Ivan Boesky, conegut en els ambients financers de Nova York com a «Iván el Terrible», i que va cometre tal quantitat d'irregularitats i de tal magnitud, que té prohibit, per sempre més, intervenir en el mercat de valors d'aquesta ciutat americana. I quan, senyors i senyores de Convergència i Unió, s'arriba a la situació que la Generalitat de Catalunya, el poble de Catalunya, no només té relacions econòmiques amb aquests ambients, ni que sigui indirectament, sinó que els dona a guanyar grans quantitats de diners procedents d'una activitat com el joc, creiem que tots plegats ens ho hem de repensar i hem de rectificar.

Aquest és un criteri que no és gens exclusiu; aquest és un criteri que ni tan sols és d'ara. Ja el proppassat dia 5 de novembre de 1987 —fa tretze mesos— un, pel que sembla, il·lustre estu-

diós del Mediterrani, com és el senyor Baltasar Porcel, escrivia en un diari de gran tirada : «La política catalana ha arribat a extrems tan deplorables com aquest, en el qual evidents errors menors i possibles irregularitats en la posada en marxa d'una loteria provoca un furibund atac com el d'en Sala —senyor Josep Maria— » (*remor de veus*), «les coses estan francament malament. És necessària», deia l'il·lustre estudiós del Mediterrani, «una intervenció quirúrgica, no n'hi ha prou amb analgèsics. És inadmissible que la rivalitat política acabi amb la cacera de l'home.» I aquí acaba la cita.

No volem veure, els diputats del Centre Democràtic i Social, no volem veure mala fe en la instauració d'aquestes relacions. Creiem de veritat que no hi ha mala fe, però sí que comença a haver-hi una forta responsabilitat política, per absència de reacció, davant de notícies com aquesta, i de moltes més, que a instàncies d'il·lustres diputats d'aquesta Cambra han sortit a la llum.

Vostès, senyors de la majoria, tenen el deure moral, el deure polític de rectificar. El poble de Catalunya no vol sentir-se cofinancer d'ambients mafiosos o paramafiosos; dic que el poble de Catalunya no vol sentir-se cofinancer d'ambients mafiosos o paramafiosos, i, això, ens porta al que per a nosaltres, diputats del Centre Democràtic i Social, és la clau de l'actual situació de les loteries de la Generalitat. De res ens serveix prendre mesures —creiem que encertades— de dignificació del diner del joc, dedicant-lo a tasques de benestar social. Mentre hi hagi una part important d'aquest diner que arribi a butxaques com les de l'esmentat «Iván el Terrible» (*remor de veus*), o dels seus amics, no podrem evitar la sospita que el nostre diner està donant corda a persones que tenen, pel que es veu, molt a amagar, i sobre les quals hi ha alguna cosa més que sospites. Trencar amb aquest estat de coses, senyores i senyors de Convergència i Unió, té un nom, té una iniciativa, iniciativa que no és altra que trencar el contracte amb Luditec. Aquesta adjudicació no ha estat una decisió feliç per part de vostès, no ho han encertat, però no es preocupin, no passa res, rectifiquin i facin-ho elaborant un nou pressupost de l'EAJA, que tingui en compte el criteri de la gestió, que hi posi els recursos necessaris perquè aquesta ja llarga llista de gent poc clara que se'n beneficia a l'estranger s'hagin de buscar altres negocis, i fóra bo que se'ls busquessin nets. Preparin una autèntica gestió des de la Generalitat per a un assumpte tan delicat com el joc. Si fan això, ja haurem avançat molt. És el parer dels centristes que, resolta aquesta qüestió, podrem parlar amb calma i sentit comú d'altres aspectes molt importants en relació amb el joc, com la xarxa de distribució o la publicitat. Per dir-ho d'alguna manera : dimensió Imperial Trading del problema no fa més que crispar el tema amb el joc de les sospites, i això és fàcil d'arreglar. Amb voluntat de fer-ho, s'arregla.

És clar, senyores diputades, senyors diputats, que aquesta voluntat d'arreglar les coses l'haurien d'estendre vostès, senyors de la majoria, a l'hora de designar el dirigent de l'EAJA. No podem continuar amb l'estat actual de coses; no podem consentir, com a ciutadans del poble de Catalunya, de tenir, primer, un director de l'EAJA processat; un altre que plega i se'n va a treballar a una empresa filial de Luditec, i vostès el premien fent-lo membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i un tercer, que nomenen en substitució de l'anterior, i és presumptament

triincompatible. Senyores i senyors de la majoria, hem de confessar que tenim una gran curiositat per saber quins són els motius —segur que molts, raonables— que els porten a mantenir aquest estat de coses. Fins ara, hem sentit les seves intervencions en aquest tema, posant de relleu, justament, que ho fa igual el Govern socialista de l'Estat a Madrid. I ja hem sentit que les barbaritats —que són moltes— que el Partit Socialista fa a Madrid no legitimen les barbaritats —que també en són moltes— que fan vostès a Catalunya. Sospitem que aquesta tàctica té a veure amb el fet que el Grup que ha endegat les iniciatives més espectaculars en aquesta Cambra en relació amb el joc ha estat el Grup del PSC. Avui, tenen vostès l'oportunitat de fer-nos saber la resta de motius, que estem segurs que tenen més solidesa que la simple legitimació de les errades pròpies amb les més grosses dels adversaris.

Cada vegada que en aquesta Cambra es parla del joc, i sobre tot cada vegada que en aquesta Cambra el senyor Sala parla del joc, al senyor Subirà, Il·lustre Portaveu del Grup de la majoria, li produeix cansament, molèsties, nàusees, sacietat, avorriment i basqueig. Això és greu; nosaltres ho considerem greu perquè, és clar que els diputats del Centre Democràtic i Social no desitgem al senyor Subirà cap tipus de malaltia, cap tipus d'aquestes sensacions dolentes, però seria molt més greu que aquestes sensacions de cansament, de molèsties, de nàusees, de sacietat, d'avorriment i de basqueig afectessin tot el poble de Catalunya, i aquest creiem que és un risc que tots estem corrent.

Per tot això, senyor President, senyores diputades, senyors diputats, el Centre Democràtic i Social demana el retorn del pressupost de l'EAJA al Consell Executiu, i la seva reelaboració.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Latorre. Pel Grup Socialista, per defensar l'esmena 280, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Sala. (*Remor de veus.*)

El Sr. SALA : Moltes gràcies, senyor President. Jo no sé, aquesta esmena, la número 280, si és una monomania, és una de clàssica, o és una obsessió.

El que sí que estic segur és que fa referència a una entitat autònoma que amb tota rotunditat s'ha de qualificar com un autèntic desastre. O potser, per utilitzar el títol d'un llibre que ha estat llegint molt atentament durant aquests dies un dels consellers de la Generalitat : és un autèntic caos.

Estem davant d'una entitat autònoma que ha canviat tres vegades d'adscripció. Ha canviat tantes vegades d'adscripció que ni tan sols el Consell Executiu o els serveis de la Cambra saben de quina Conselleria depèn, perquè l'estem discutint adscrita a la Conselleria de Governació, i suposo que tots hauríem de saber que ja fa uns quants mesos que depèn de la Conselleria de Benestar Social, per tant, s'ha canviat tantes vegades d'adscripció, que ni tan sols en aquests moments arribem a saber de quina Conselleria depèn. Tres vegades portem ja i en portarem algunes més, perquè és evident que és una entitat que ningú acaba de voler. El senyor Comas és relativament nou en el negoci i potser per això la hi han pogut entaforar. (*Remor de veus.*)

Estem davant d'una entitat autònoma que fins ara, fins fa molt poques setmanes, ha estat dirigida per un gran incompetent : el senyor Vilarrubí, sortosament cessat, i, com ens ha re-

cordat molt bé el Diputat que m'ha precedit, a més premiat per la seva incompetència —cosa que de vegades passa en aquest país—, i, en aquests moments, està dirigida per un director general —fa molt pocs dies—, que no sabem encara si és un gran incompetent, però el que sí sabem és que és un gran incompatible (*rialles*) : el senyor Calmet, i que esperem que ben aviat aquesta situació es resolgui, i si el senyor Vilarrubí ha estat sortosament cessat, probablement el senyor Calmet —també sortosament— molt aviat serà cessat també.

Estem davant d'una entitat autònoma que ha practicat una gestió absolutament desastrosa, i els resultats són a la vista : una entitat autònoma que ha estat responsable directa d'una caiguda, d'una caiguda espectacular, dels ingressos previstos per la Generalitat com a conseqüència del joc, que, per tant, ha creat un perjudici greu a les finances de la Generalitat. En aquests moments estem ingressant menys de la meitat, menys de la meitat del que es preveia ingressar en el Tresor de la Generalitat. No del que hauria hagut d'ingressar el Tresor de la Generalitat, que hauria hagut de ser molt més, si els sectors privats que s'estan beneficiant del joc no se'n beneficiessin com se'n beneficien. No, no, descomptant ja el que va a mans privades, estem ingressant menys de la meitat, menys de la meitat del que hauríem hagut d'ingressar, com a conseqüència de la mala gestió. Estem parlant d'una entitat autònoma que ha creat, davant el joc de la Generalitat, una profunda sensació de desconfiança per part del poble de Catalunya, que s'està traduint de la manera que la desconfiança es tradueix, en la manca de compra : hi ha menys vendes, menys ingressos de la Generalitat perquè els ciutadans de Catalunya han deixat de comprar, en bona mesura, les loteries en les quals, en aquests moments, no hi confien.

Estem davant d'una entitat autònoma responsable d'haver signat i de mantenir un contracte que hem qualificat i continuarem qualificant del contracte més lesiu que s'hagi pogut signar en els últims anys entre una entitat pública i una entitat privada. És responsable d'haver cedit, com a conseqüència d'aquest contracte, la gestió de les loteries de la Generalitat en la pràctica a una entitat privada com és Luditec. És una entitat responsable que una part molt important dels beneficis del joc de Catalunya, que, en tot cas, només haurien hagut de beneficiar el Tresor de la Generalitat, en aquests moments estiguin beneficiant una empresa privada com Luditec. És responsable que una part molt important d'aquests beneficis vagin a parar a mans d'interessos —l'Il·lustre Diputat Latorre ho ha recordat ara— que es van ampliant cada cop més, interessos ja no només nacionals, interessos internacionals, interessos suïssos, interessos irlandesos —en aquests moments, comencen a aparèixer també interessos americans—, ha aparegut, d'una manera o una altra barrejat amb el tema de les loteries de la Generalitat, «Iván el Terrible». Jo crec que —en aquesta Cambra— l'entitat autònoma és responsable que, encara que sigui de manera directa o indirecta, es vinculi una entitat autònoma de la Generalitat amb «Iván el Terrible». És una entitat de la qual la seva gestió no hauríem de caracteritzar-la amb un bon nom.

Estem, per tant, davant —ho he dit en començar— d'una gestió que no hauria ni de discutir-se, perquè jo crec que parlant del Pressupost de la Generalitat només podem parlar d'esmenes de retorn del Pressupost, però, claríssimament, aquesta

entitat autònoma, l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, els seus dirigents, els seus dirigents visibles i invisibles, la gent que ha tirat endavant aquesta fracassada i desastrosa política del joc de la Generalitat, no es mereixerien el retorn del pressupost de l'entitat autònoma al Consell Executiu : es mereixerien el retorn de tota l'entitat autònoma al Consell Executiu, dels seus dirigents, de la seva política sencera, que se li retornés sencera i que ens la tornessin més presentable, i, de veritat, una entitat autònoma que tiri endavant un joc de la Generalitat com el que el poble de Catalunya es mereix.

I, per tant, els demanem el vot a favor d'aquesta esmena, essent conscients que ens estem quedant curts del que mereixerien i que hauríem de demanar, que és el vot de retorn del conjunt de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Sala. Esmena 281, d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Colom.

El Sr. COLOM : Molt Honorable senyor President, il·lustres diputades i diputats, no sé si el que ara diré sobre el tema del joc tindrà una resposta, com en principi hem d'esperar d'un debat parlamentari, perquè estem veient, doncs, que els il·lustres diputats de la majoria que avui ens responen ja ho porten escrit, i diguem el que diguem els qui sortim de l'oposició, ens engeguen el que tenien fet l'any 87, el 88 i el que preveuen fer per al 89. Malgrat tot, en tot cas demano disculpes si el que jo diré no s'ajusta a l'escrit (*rialles*) que tenien previst.

L'Illustre Diputat senyor Escudé, que ha estat durant tot aquest debat de Pressupostos —i això li hem de reconèixer— el veritable martell castigador de tota l'oposició, ens ha anat recordant cada dos per tres que tal o tal esmena era històrica, o clàssica, i jo ja li comunico a l'Illustre Diputat que avui em respongui que nosaltres, el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, reconeixem que l'esmena a la totalitat que presentem a l'EAJA forma part d'aquest capítol d'esmenes «clàssiques» —almenys des que es va crear aquesta entitat autònoma—, ja que des d'aleshores el nostre Grup parlamentari ha mantingut i manté i mantindrà una oposició frontal.

Haig de dir, emperò, que ahir vaig estar a punt, ahir al matí, arribant a l'hemicicle, en llegir un diari, a punt de retirar aquesta esmena a la totalitat. Quan vaig llegir una suposada entrevista, primer em va fer joia, pensava que era veritat, després vaig pensar : «no hi caiguis, avui és el dia 28», era una innocentada pròpia del dia, d'altra banda, i ben enginyosa : una entrevista amb el Molt Honorable President de la Generalitat de Catalunya, publicada, com he dit, en un diari de Barcelona. Els sempre ben intencionats periodistes li preguntaven sobre el joc, i no em resisteixo a parlar, o a treure algunes de les frases que «suposadament» el Molt Honorable President de la Generalitat feia seves. I deia —corresponent a aquestes preguntes—; li preguntava, en primer lloc, el periodista, si s'arreglaria el tema del joc, i contestava el Molt Honorable President, textualment —«suposadament»— : «Primer, aquest no és un tema, com diu vostè, incòmode. Jo no veig que hi hagi cap irregularitat. Hi ha, això sí, una imatge que s'ha creat que no és la que m'agradaria. Vostès coneixen la meua posició : miri, l'altre dia, a Campdevàrol, una senyora —una bona militant, d'altra banda, de Convergència— em deia : “President, no veig clar això de la Loto. Nosaltres no tenim tradició de joc.

Els catalans sempre hem estat partidaris del treball i de l'estalvi, i no pas de l'atzar de la fortuna.” Doncs, sí, això és un fet, fins i tot podria ser un distintiu, una especificitat per sentir-nos-en orgullosos. I he meditat molt», deia, suposadament, el President, «Jo no dic que no ens haguem equivocat. Li dic que aquesta reflexió no l'hagi fet arribar als responsables del joc, ni descarto que aviat les coses canviïn.» La segona pregunta que li dirigia el suposat periodista, el periodista : «La Generalitat, podria renunciar al joc?», i contestava, suposadament, el President : «Renunciar és dir molt», un text llarg, però acabava dient : «Per tant, no dic renunciar, però sí que els diners que ara van a mans estrangeres s'han de quedar a Catalunya.» I, finalment, també, li comentava : «¿Crearan, doncs, una empresa pública —s'entén catalana— per gestionar el joc?», i responia el Molt Honorable President : «La fórmula ja es veurà, però podem dir que ja estem estudiant una alternativa.»

Realment, llegint aquestes paraules, doncs, és allò, que peques de benigne i vaig, primerament, estar temptat de creure-m'ho; llàstima, però, que l'entrevista era publicada just el Dia dels Innocents. Avui és 29, hem de deixar les bromes a part, la d'ahir, i amb aquesta esmena a la totalitat, que vindica la no-existència de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes de la Generalitat. Els republicans voldríem estalviar al Tresor de la Generalitat de Catalunya —que ho som tots, de Tresor de la Generalitat de Catalunya, entenem-nos— almenys 1.000 milions, senyor Escudé, almenys 1.000 milions, aquells milions que li faltaven ahir, se'n recorda?, per tantes esmenes addicionals com van estar sortint aquí a l'hemicicle, almenys 1.000 milions de despesa corrent, que considerem invertits en l'EAJA, mal invertits, i m'explicaré.

Primerament, els republicans proposem estalviar la totalitat del sou dels alts càrrecs, o bé hauríem de dir de l'alt càrrec, en singular, atès que en l'organigrama de l'EAJA només n'hi ha un, d'alt càrrec : el director general, l'actual director, Josep Maria Calmet, que cobraria un sou prou respectable, equiparable o superior a alguns sous del Govern del país, segons se'ns diu.

Segonament, els republicans proposem estalviar 600 milions del que jo anomeno el capítol específic d'incitació al joc, de clara vulneració, en aquest cas, de l'article 4 de la Llei del Joc. Capítol que correspon, globalment, a les partides 229.06 a la 229.09, de l'article 22, i que sumen 785 milions de pessetes, de promoció del «vici», si se'm permet dir-ho, perquè és això, exactament : publicitat, propaganda, marketing, promoció.

En tercer lloc, els republicans proposem estalviar 391 milions del capítol d'inversions en maquinària, instal·lacions i utilitatge.

En l'exercici del 1988, la Generalitat va destinar a inversió en maquinària i instal·lacions una partida global de 1.904 milions de despesa corrent, i han posat en marxa, ja, tres loteries, amb la corresponent xarxa de maquinària d'instal·lacions i d'utilitatge. Enguany vostès, vostès, la majoria, el Govern proposa destinar-hi 624 milions més; ens sembla clarament excessiu.

Tal com deia al començament, el Tresor de la Generalitat podria estalviar-se, d'aquesta manera, aquests 1.000 milions de despesa corrent, o bé destinar-los a alguns dels programes de tipus social que anit es varen bandejar en moltes esmenes proposades pels diversos grups de l'oposició. Les loteries fins i tot podrien continuar existint sense una supraestructura, que

entenem absolutament innecessària.

El que he dit fins ara entenc que ja explica a bastament el sentit de la nostra esmena a la totalitat. Em queden, no obstant això, unes darreres consideracions.

En aquesta Cambra, sortir a la tribuna pel tema del joc és entrar cada vegada en un veritable *casus belli*, és pràcticament anar a assegurar a cremar-te en aquesta tribuna, perquè —és un fet inqüestionable—, provoca sempre crispacions que jo entenc que a hores d'ara ja haurien de ser absolutament innecessàries. Aquest fet és, en si mateix, al nostre entendre, preocupant. Darrerament ens hem preguntat i em pregunto: ¿entendrà algun dia el Grup de Convergència i Unió —quan tots els grups de l'oposició som tan insistents i unànimes en contra de l'actual política del joc—, entendrà algun dia el Grup de Convergència i Unió que aquest fet és un clar símptoma, almenys, que quelcom no funciona en la política del joc tal com s'està portant? O bé, ¿acceptarà el Govern i la majoria parlamentària que li dóna suport que, per tant, cal canviar radicalment la política del joc a Catalunya?

Podran comprovar, les il·lustres senyores i els senyors diputats que el Diputat que els parla, cada vegada que ha intervingut en aquesta Cambra de manera breu en els torns de posicionament sobre el tema del joc des que és diputat ha fet l'esforç de voler entreveure en aquesta legislatura un canvi de filosofia. I ho he dit cada vegada: un canvi de filosofia en l'actitud del Govern. En passar el joc —enteníem que això significava alguna cosa—, en passar el joc a la Conselleria de Benestar Social. Un hipotètic canvi, d'altra banda, que, malgrat tot, a mi personalment m'avergonyia, però ni això. He vist i hem vist l'actual Projecte de Pressupost de l'EAJA per al 1989 i se m'han acabat els dubtes sobre la seva actitud. Senyors i senyores diputats de la majoria, no juguen net, i em sembla que juguen, a més a més, poc dignament, i, a sobre, es pretén emblanquinar tot això a compte del Benestar Social, i això em sembla també més greu.

Per totes aquestes raons, el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya els demana, senyores i senyors diputats, que acceptin aquesta esmena a la totalitat a l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes de la Generalitat, i la votació hauria de representar almenys —almenys així ho entenem nosaltres— el grau de desautorització política que té en el si de la societat catalana tota la seva política del joc.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Colom, suposo que en manifestar que determinats diputats de la Cambra no juguen net no ho ha dit amb ànim d'ofendre. (*Remor de veus.*)

El Sr. COLOM: En absolut, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Per fer els tres torns en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Renau.

El Sr. RENAU: Gràcies, senyor President. Des de l'escó mateix, si m'ho permeten. En aquesta esmena a l'EAJA, tal com deia el senyor Sala, en primer lloc, està equivocat el Departament. En aquests moments forma part ja del Departament de Benestar Social; això, en primer lloc. En segon lloc, jo diria, per contestar tant el Grup Mixt com el senyor Sala, els quals han fet moltes afirmacions que jo crec que el primer que haurien de fer és demostrar-les. Aquí, en aquest Parlament, hi ha hagut des de fa més d'un any una sèrie de debats, una comissió

d'investigació, una sèrie de coses que jo crec que han donat suficient resposta a tot el que en aquests moments tant el Grup Mixt com el Grup dels Socialistes estan dient. Jo diria, per exemple, que he sentit una sèrie de coses que crec que, fins i tot en aquests moments, ja es podrien refutar, com és, per exemple, la incompatibilitat del nou director de l'EAJA. Fins i tot per declaracions que avui he vist en el diari, en primer lloc ell diu —i, per tant, té tots els mateixos avantatges que vostès de dir-ho— que no té absolutament cap incompatibilitat. I el President de la Diputació també ha afirmat —i això també ha sortit als diaris— que no hi ha cap incompatibilitat. Vertaderament, jo crec que en aquests moments, doncs, tota aquesta sèrie d'afirmacions que s'han fet en aquests moments, jo crec que s'haurien de demostrar.

A continuació, per tant, jo ja passaré directament a l'esmena d'Esquerra Republicana, perquè, en el fons, és el que ha parlat una mica més dels pressupostos. El que hem de tenir en compte és, una de dues, o l'EAJA funciona i, per tant, el joc, la loteria de la Generalitat té èxit, o vertaderament arribarà un moment que serà un fracàs. I jo crec que això no serà solament pel mal funcionament de l'EAJA en si, si hi és, sinó que també és perquè, des de fa temps, s'està intentant que aquesta EAJA no funcioni.

Aleshores, jo els diria que, perquè els diners —al cap i a la fi, això és un repartiment de mercat, en aquests moments, dels diners que, per desgràcia, es juguen a Catalunya. I, el repartiment d'aquests diners que per desgràcia es juguen a Catalunya, nosaltres creiem que, una part, seria interessant que passés a la Generalitat. Aleshores, amb tot el que ens ha demanat el senyor Colom, vertaderament, perquè la gent pugui jugar a les loteries de la Generalitat, alguna propaganda s'ha de fer; sinó, vertaderament, seria impossible.

I quant al que ja es va dir ahir i avui s'ha tornat a dir, que passar l'EAJA a Benestar Social era un maquillatge, que era una cosa que a vostès els semblava que no era bona, nosaltres creiem tot el contrari: nosaltres creiem que, en aquests moments, precisament, està molt bé que els diners que recapti l'EAJA vagin per a unes accions lloables com puguin ser totes les del benestar social. Aleshores, aquestes accions lloables del benestar social, no és solament maquillatge, sinó que és que vertaderament es necessiten cada vegada més diners perquè el benestar social funcioni. Per tant..., a més, jo també els vull dir una cosa. Crec també que no tot, vertaderament, ha estat excellent; no tot ha estat perfecte, però amb l'adscripció a la nova Conselleria, jo crec que tots vostès notaran un nou estil, notaran una nova manera de fer, i això ho notaran, de moment, ja, en dos mecanismes que hi ha hagut; primer de tot, formant part de l'EAJA persones del Departament de Benestar Social —una persona en el consell d'administració—, i també unes persones que tinguin, en el terreny dels serveis socials, un prestigi important. Això fa que aquesta sensibilitat nova ja estigui ficada dintre del Consell de l'EAJA. En resum, jo diria que, com vostès poden veure, si vertaderament hi ha d'haver aquest nou estil que nosaltres creiem que hi haurà, per tots aquests motius, nosaltres ens oposem exactament a les tres esmenes que s'han presentat a l'EAJA.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Renau. A continuació procedirem a votar les deu esmenes a la totalitat que

s'han debatut respecte al Departament de Governació, sobre l'estat de despeses. Si no m'indiquen el contrari, les votarem conjuntament. *(Pausa. L'I. Sr. Saura demana per parlar.)* Sí, senyor Saura?

El Sr. SAURA : Votació separada de l'esmena 275.

El Sr. PRESIDENT : D'acord, doncs, així és farà.

Votem en primer lloc l'esmena 275.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 8 vots a favor, 60 en contra i 35 abstencions.

Votem a continuació les altres esmenes, que són les 272, 273, 274, 276, 277, 278, 279, 280 i 281.

Vots a favor?

(L'I. Sr. Carod-Rovira s'aixeca per parlar.)

El Sr. CAROD-ROVIRA : Nosaltres demanàrem votació separada *(remor de veus)*, si pot ser —i demanem disculpes per demanar-ho amb retard—, de les relatives a l'Escola d'Administració Pública i a les del joc, separadament.

El Sr. PRESIDENT : És el segon retard que...

El Sr. CAROD-ROVIRA : Li'n demanem disculpes per segona vegada.

El Sr. PRESIDENT : Bé, quines són les que vol votar separadament?

El Sr. CAROD-ROVIRA : Les que fan referència a l'Escola d'Administració Pública, que serien la 276 i la 277 —que per nosaltres poden anar conjuntament—, les del joc, també, i, les altres, a part. Per tant, serien tres blocs, senyor President. 276 i 277, 278 i la resta.

El Sr. CAROD-ROVIRA : No, el joc per una banda; l'Escola d'Administració Pública, separadament. *(Pausa.)*

El Sr. PRESIDENT : Votem les 276, 277 i 278.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 42 vots a favor, 60 en contra i 1 abstenció.

Votem a continuació les esmenes 279, 280 i 281.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 42 vots a favor, 62 en contra i 1 abstenció.

A continuació votem les esmenes 272, 273 i 274.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 36 vots a favor, 62 en contra i 7 abstencions.

Passem a continuació al Departament d'Economia i Finances.

Esmena 284, del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. *(Pausa.)* Retirada? No? Qui la defensa? *(Pausa.)*

(L'I. Sr. Saura s'aixeca per parlar.)

El Sr. SAURA : La 284 la defensa el senyor Víctor Gimeno.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Gimeno, té la paraula.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. GIMENO : Moltes gràcies, senyor President. Bé, jo crec que, després de l'extraordinària demostració de bon funcionament de l'empresa Mauri-Parera, Associats, crec que els diputats d'aquesta Cambra estaran d'acord que hem de presentar una esmena a la totalitat a l'Institut Català de Crèdit Agrari perquè, lamentablement, dintre de la proposta del Pressupost no figura cap partida destinada a aquesta empresa. Bé. Al marge d'això, que crec que podria ser l'argument fonamental de canviar el parer del Grup de Convergència i Unió, també cal dir alguna cosa, tot i que sóc del parer que continua essent un diàleg de sords o un monòleg entre sords o gent poc predisposada a escoltar-se els uns als altres. Però hem de manifestar —encara que sigui per reflexió— que l'Institut Català de Crèdit Agrari no funciona, que és un organisme poc operatiu i que, per tant, no podem estar d'acord que, no sols no funciona, sinó que, a més, s'intenta, en aquest Pressupost, incrementar les partides de personal i de manteniment i, en canvi, no les inversions al camp.

Del mateix funcionament de l'Institut, segons es desprèn de la memòria de l'any 87, es pot deduir que hi ha tan sols setanta-nou crèdits per a situacions normals de finançament al camp, amb un valor total de 454 milions de pessetes, dels quals, vint-i-un —d'aquests setanta-nou crèdits— són per a les flors i plantes ornamentals del sector del Maresme. Això vol dir que ens queda un total de cinquanta-vuit crèdits demanats per les empreses —familiars o no familiars— agràries de tot Catalunya, i cinquanta-nou crèdits demanats durant l'any 87, vol dir que, o no hi ha necessitat de finançament al camp, perquè el camp funciona perfectament, el sector agrari català té una excel·lent salut i, per tant, no requereix diners, no necessita préstecs ni necessita fer grans inversions, o que l'Institut és un instrument que no és vàlid, perquè no s'ha sabut donar-hi la suficient empenya perquè els pagesos en coneguin l'existència i, per tant, en busquin la utilització.

I, si a més a més analitzem la distribució territorial d'aquests escadussers cinquanta-vuit préstecs, trobem que hi ha comarques amb molta força agrària on hi ha un percentatge agrícola important, que no tenen ni un sol préstec, com podrien ser l'Alt Empordà, la Garrotxa, el Baix Camp, la Conca de Barberà, el Priorat, la Terra Alta, el Montsià, o un únic crèdit al Baix Ebre. Tot això demostra que els crèdits de l'Institut Català de Crèdit Agrari no funcionen, i que, tot i que en la política agrària del Departament d'Agricultura es parla de potenciar les empreses familiars agràries, tan sols hi ha —com ja ens repetia ahir el Diputat Ramon Aleu, del Grup Socialista— dos crèdits, d'aquests cinquanta-vuit, que estan destinats a empreses familiars agràries. És evident que l'Institut no funciona, i no funciona perquè —també a la proposta d'enguany— resulta que és una de les poques entitats que no sols no s'incrementa ni del 21, ni del 23, ni del 25, sinó que es redueix d'un 20% el pressupost d'aquesta entitat. I això vol dir que es mantenen els 2.000 milions de pessetes destinats a possibles crèdits, igual com l'any 88, i això ens fa suposar que enguany no s'hauran exhaurit aquests 2.000 milions, perquè la política de coneixement als pagesos no s'haurà fet, i, a més a més, a part aquesta reducció, hi ha un increment a tota llum injustificat de la partida d'operacions corrents, que puja a un 70,6% respecte a l'any anterior.

És a dir que hi ha un increment al capítol I del 67%, que està distribuït entre el 78% de personal laboral, un 40% d'increment

per als funcionaris, un 73% per a la partida d'assegurances i prestacions socials i, curiosament, un 5,6% de les retribucions dels alts càrrecs, quan entenem que, en tot cas, hauria de ser aquell famós 4% obligatori per llei.

Si a això afegim un augment —injustificat, totalment— dels lloguers d'un 65% —és a dir, hi ha unes oficines que ens costen 11.200.000 pessetes—, i que, a més a més, hi ha un 49% d'increment en les indemnitzacions a la Junta de Govern pels drets d'assistència, veurem que hi ha una forma d'incrementar una infraestructura que no funciona i, en canvi, no hi ha la voluntat d'incrementar els diners disponibles, els diners que han de servir, han de ser útils als pagesos, al sector agrari català, de cara a modernitzar les seves empreses.

Com que nosaltres no estem d'acord amb aquesta política, amb la d'incrementar les operacions corrents i no incrementar els diners disponibles, nosaltres hem decidit presentar aquesta esmena a la totalitat, i pensem que seria bo que, quan en aquests moments és recent ja la desestimació per part del Tribunal Constitucional del recurs presentat pel Govern central al funcionament de l'Institut Català de Crèdit, pensem que el que s'hauria de fer és potenciar clarament aquesta partida de possibles préstecs, i deixar que el camp pogués expansionar-se a través d'una política d'informació acurada dels avantatges que representa per als pagesos poder accedir a aquests crèdits.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Moliner.

El Sr. MOLINER : Bé, senyor Gimeno, per descomptat que si hi hagués hagut la presentació de l'esmena per incloure en l'Institut Català del Crèdit Agrari una subvenció per a la Mauri, els companys que ens han ofert aquest daixò, també la votariem a favor.

Entrant en el tema de l'Institut Català de Crèdit Agrari, en el sentit que vostè diu que no funciona, a part de l'estudi que li faré, el desglossament que li faré dels increments o de les possibles aplicacions dels recursos i de les inversions d'aquest any, jo crec que, sincerament, hem de dir que l'Institut de Crèdit Agrari, fent un estudi aprofundit i un estudi sincer, és una entitat financera que funciona francament bé. Hem d'entendre que una entitat com aquesta, una entitat financera amb una dotació de capital inicial de 800 milions, com vostè sap, més uns 147 milions de transferències dels capítols 1, 2 i sisè, parlar ara en aquest moment ja d'uns recursos propis de 1.200 milions, la qual cosa dona unes facultats de possibles crèdits de fins a uns 6.000 milions, aproximadament, no es pot dir que financera-ment no hagi tingut una activitat efectiva i bona.

Ho demostren també els nombrosos crèdits que s'han donat aquests anys. Hem de tenir en compte una cosa —bàsica, em sembla— per analitzar també el funcionament d'aquest Institut : aquest Institut, com tots sabem, es va crear l'any 84, però tots sabem també que fins a l'any 85 no va poder iniciar les seves activitats. No va poder iniciar aquestes activitats, senzillament perquè es va impugnar, com vostè sap, la seva llei fundacional pel Govern central, la qual cosa el va privar —que això sí que va en el camí que vostè deia, que el sector agrari potser no ha estat degudament atès, com hauria d'haver estat—, li deia que aquesta impugnació va privar l'Institut Català de poder obrir les seves activitats a les cooperatives agràries, a les caixes rurals també, i no concedint-los crèdits i, afortunadament, la

sentència d'aquest Tribunal Constitucional, favorable a la Generalitat, ha sortit el 28 del passat novembre, que indiscutiblement obre uns camps d'acció nous, perquè la sentència aquesta favorable, com dic, al sol fet que pugui obrir les activitats, afavorir les cooperatives agràries i caixes rurals, ha d'impulsar, evidentment, molt més el que és l'ajut en el camp agrari.

Quant a l'increment del capítol 1 que diu vostè, evidentment que és important. Ara, és important per una senzilla raó : l'Institut Català de Crèdit Agrari té un creixement importantíssim, i la seva operativa cada dia és més complexa. Miri, en aquest moment podem parlar que en els crèdits donats en aquests darrers anys, del 85 al 88, que són 3.000 i escaig de crèdits, per un total de 2.400 milions, si no ho recordo malament, aproximadament..., no, perdó, 4.200 milions, això comporta ja en si uns 16.000 rebuts de cobrament dels venciments d'aquests crèdits. L'operativitat, doncs, de l'Institut és ja cada dia més complexa; hi ha d'haver un seguiment dels pagaments, hi ha d'haver un seguiment dels impagats, unes tramitacions bancàries; hi ha d'haver tota una burocratització que comporta una quantitat de rebuts com aquest, parlant de 4.500 acreditats, que ha d'entendre que això és un motiu important que faci créixer aquest capítol 1. Per altra part, hi ha una revisió de sous; hi ha un seguiment de la Llei 5/83, de Cooperatives; hi ha també el seguiment de les accions de la delegació del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca que hi ha a Lleida. En fi, el creixement, com diu, és important, però el creixement de l'Institut també és important i l'operativa seva cada dia és més complexa.

En resum, jo diria que un Institut que va néixer amb unes dificultats importantíssimes, amb una impugnació de la seva llei fundacional, que li va travar les accions, que, més ben dit, en els primers passos aquest Institut es va haver de limitar amb la sort d'aixecament de prohibició d'algun dels articles de la seva llei, que això li va permetre d'anar caminant. Parlar d'un Institut que ha invertit 4.200 milions durant del 85 al 88, i que en aquest any ja té previstos uns nous préstecs per valor de 2.000 milions; que la mitjana d'aquests anys és de 3,4 préstecs per dia laboral, i en el 89 representa, pràcticament, 3 préstecs també per dia laboral, sembla que, doncs, i demostra clarament, que l'activitat de l'Institut és bona; que els seus inicis, com dic, difícils, l'han portat a una situació francament òptima, òptima en el sentit que poder parlar d'una aplicació possible de 6.000 milions per a préstecs és important, i per això, senyor Gimeno, ens veiem obligats a votar en contra d'aquesta esmena a la totalitat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. L'esmena 285, del Grup Mixt. Per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre. (*Remor de veus.*) Silenci, si us plau.

El Sr. LATORRE : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, jo confesso que pujo a aquesta tribuna aquesta vegada —de les moltes que hi hauré de pujar— amb un cert sentit de preocupació. Preocupació que deriva d'una determinada incontinença verbal que observo quan sento parlar un il·lustre diputat del Grup d'Iniciativa per Catalunya, que està disposat a abonar una esmena que pretén una transferència corrent a una empresa manifestament convergent, i, a sobre, amb finalitat de lucre (*remor de veus*), i, a més a més,

preocupació que augmenta quan una esmena d'aquest tipus seria fins i tot acceptada pel Grup de la majoria d'aquesta Cambra. (*Remor de veus.*)

Deixant de banda aquesta petita frivolitat, nosaltres defensarem l'esmena a la totalitat del pressupost de despeses de l'Institut Català de Finances, pressupost que recull un volum total d'operacions corrents de capital i financeres...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci, si us plau.

(*El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.*)

El Sr. LATORRE : ...de 4.388 milions de pessetes, que representa un increment del 65,3% respecte al pressupost del passat exercici, que ascendí a 2.655 milions de pessetes, xifra d'augment, percentatge d'augment que triplica l'augment mitjà del pressupost de la Generalitat, i que torna a evidenciar que es prefereix augmentar la despesa per donar major suport a les entitats autònomes de la Generalitat en comptes de potenciar la mateixa administració directa.

Les raons bàsiques per demanar aquesta devolució del pressupost són dues, i cadascuna d'elles d'entitat suficient per justificar aquest retorn.

Estan, d'una banda, els criteris d'activitat operativa i d'assignació de partides, i de l'altra, la mateixa naturalesa de la funció que realitza aquesta entitat autònoma.

Respecte al primer punt —o sigui, els criteris d'activitat operativa—, és difícil d'entendre que les despeses de personal augmentin d'un any a l'altre en més d'un 60%, tenint en compte que el volum de noves operacions financeres és només de 3.500 milions de pessetes. Si els recursos es cedeixen, com suposem, a un cost de mercat, després de l'exercici del 1989 el volum de crèdits concedits —tenint en compte un interès del 15% i com que preveuen vostès cobrar 793 milions de pessetes d'interessos—, doncs, el volum total seria de 5.300 milions de pessetes. Això implicaria que el percentatge que suposa només la despesa de personal representa un encariment del cost de transformació del diner del 2,1%, quan molts crèdits s'estan obtenint, de diferencial sobre l'interbancari, per menys d'un 0,5%.

Aquests costos de transformació són molt alts, i, lògicament, impliquen ineficàcia administrativa. Qualsevol departament d'una empresa o qualsevol oficina o sucursal bancària estrangera té un cost de transformació molt inferior, i presta molts més serveis complementaris. Aquesta comparació és pertinent, ja que la banca nacional ha de realitzar operacions de descompte d'efectes comercials que són laborioses i molt intensives en recursos humans, i, a més, ha de realitzar esforços per a l'obtenció de recursos. Cal afegir que en les seves operacions de risc s'han de realitzar estudis previs —em refereixo a les seves operacions de risc de la banca normal— abans d'aprovar les operacions. Contràriament, dins de bona part de les operacions que duu a terme l'Institut Català de Finances, aquestes operacions que es destinen a l'Institut Català d'Assaigs i Investigació, al CIDEM, i a altres entitats de les quals suposo que no és necessari fer-ne estudis de risc, doncs, aquest diferencial hauria de ser molt més petit.

D'altra banda, es tracta d'operacions unitàries elevades, la qual cosa suposa —o hauria de suposar— un mínim treball administratiu. Diguem de passada que dins el resum per capítols i articles —planes 177 i 178 del Pressupost— s'hi omet el capítol 5, que correspon als ingressos patrimonials, la qual cosa no és

que evidenciï una gran cura.

Un altre aspecte curiós de l'abundància de mitjans de què gaudeix aquest Institut és la seva dotació d'equipaments. Només en material de transport, es preveuen invertir 18 milions de pessetes, aquest any. No sé si serà que algú necessita un camió per transportar els documents de les operacions, o pot ser que algú vulgui comprar un cotxe blindat. En mobiliari empraran 21 milions de pessetes, quan el darrer any ja es varen consignar 22,5 milions de pessetes per a aquest mateix concepte. En equips informàtics, 31 milions de pessetes, quan l'any passat se'n gastaven 5 milions, i quan el volum i natura de les operacions permet treballar perfectament amb els equips dels 5 milions de l'any passat.

En immobilitzat immaterial s'acrediten 45 milions de pessetes : es tracta potser de *software*? Sí, ho sé, sí; són volums sense correspondència amb el volum de dades a processar, i, si no, de què es tracta, per posar-ho com a actiu immaterial? Continuem, perquè aquesta qüestió és simptomàtica d'una abundància excessiva de recursos, amb no se sap ben bé quina funcionalitat econòmica.

Preveuen gastar 3 milions i mig en subscripcions; 5 milions en publicacions; altres 5 milions en biblioteca. Un total de 13,5 milions de pessetes. Seran capaços vostès de llegir-se tot aquest material? (*Remor de veus.*)

Aquestes dotacions, segons sembla insuficients per qualificar el personal, ja que es gasten, a més a més, 3,5 milions de pessetes en organització de cursets i conferències, iniciativa que ens agradaria veure projectada en altres estaments de l'Administració pública catalana, i, a més a més, 4 milions de pessetes més en formació i promoció. El que resulta més curiós després d'aquest dispendi és que paguen informes a col·laboradors externs, sota la denominació d'«estudis i treballs tècnics», per un import de 20,8 milions de pessetes.

Conclourem dient que no pot dir-se que aquest personal es trobi desatès. El que no es pot saber és si tota aquesta despesa és necessària, i tot sembla indicar que és excessiva.

L'aspecte dramàtic es posa de manifest quan veiem que tota aquesta transformació dels diners serveix per canalitzar, en bona part, préstecs que es concedeixen a entitats de la mateixa Generalitat. És que aquestes entitats no els poden obtenir directament? És tanta l'eficàcia en la captació de recursos per part de l'Institut Català de Finances que justifica els seus elevats costos de transformació i, malgrat això, abarateix el finançament que reben els seus creditors?

La impressió que es rep des de fora, des de la informació de què disposem, des de la informació que vostès ens trameten és que s'està adoptant una actitud molt poc seriosa. Els beneficiaris de bona part dels crèdits de l'Institut Català de Finances podrien obtenir-los a l'exterior, ja que pel cost que succintament hem esmentat no es justifica l'activitat de despesa numerada. Es dona, a vegades, voltes i voltes als mateixos recursos; es multipliquen les despeses d'administració i, pel que sembla, sense cap tipus de control i no hi ha beneficis evidents, exceptuant la promoció del mateix Institut o de qui el gestiona.

Per tot això, senyor President, senyores diputades, senyors diputats, demanem la devolució al govern del pressupost de despeses de l'Institut Català de Finances.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Latorre. Per a

un torn en contra, l'Il·lustre Diputat senyor Mur té la paraula.

El Sr. MUR : Gràcies, senyor President. Per a un torn en contra de l'esmena que ha presentat el Grup Mixt a l'Institut Català de Finances. Sabem tots que l'Institut Català de Finances és un organisme autònom financer de la Generalitat de Catalunya, creat per Llei 2/85, del 14 de gener, amb la finalitat d'actuar com a instrument principal de la política de crèdits públics de la Generalitat. L'Institut Català de Finances té per missió potenciar el finançament, a través de la concessió de crèdits i avals, d'aquelles inversions que, des de la perspectiva de l'interès públic, mereixin una atenció especial.

L'Il·lustre Diputat senyor Latorre ens ha esmentat unes raons de per què retornar el pressupost de l'Institut Català de Finances al Consell Executiu. Les raons han estat : activitat operativa, funció que realitza, operacions unitàries elevades... Jo li explicaré en què es basa tot això; ell mateix ens donarà la raó. Quins recursos propis de l'Institut Català de Finances són constituïts per una dotació inicial de 2.000 milions de pessetes? La forma principal d'obtenció d'aquests recursos aliens és l'endeutament, mitjançant emissió de deute o recurs al crèdit. La Llei 1/87, del 5 de gener, de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 87 autoritza l'Institut Català de Finances, en l'article 16.7, a concertar durant l'any 87 operacions d'endeutament per 2.000 milions de pessetes, i en els Pressupostos de l'any 89, que ara estem intentant aprovar, en l'article 28.5 autoritza l'Institut Català de Finances per concertar durant l'any 89 operacions d'endeutament de qualsevol modalitat, destinades a finançar les operacions pròpies de l'Institut, sense ultrapassar el límit màxim d'endeutament viu de 5.000 milions de pessetes.

Quina activitat té aquest Institut? L'activitat principal de l'Institut Català de Finances consisteix en la concessió de préstecs a empreses privades i públiques, i també garantir préstecs que altres entitats de crèdit i estalvi concedeixen a empreses privades mitjançant aval.

Els préstecs i els avals que concedeix l'Institut Català de Finances han de tenir sempre per objecte la realització d'inversions fixes, i aquests préstecs han de tenir també un caire d'inversió a mitjà termini. L'aval també pot ser de primer o de segon grau, o també pre-aval. La Llei de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 89, en l'article 27, autoritza l'Institut Català de Finances perquè pugui prestar garanties, tant en forma de primer aval com de segon aval, fins a un import màxim de 2.000 milions de pessetes. Això s'ha modificat per a l'any 89, i d'aquell 2% que hi havia de límit es passa al 5%. També s'autoritza l'Institut Català de Finances per garantir operacions de crèdit que concerti amb les entitats acollides al Pla de Reordenació Hospitalària de Catalunya, i dins l'àmbit fins a un import de 3.000 milions de pessetes.

En data 25 de novembre del 88 havien estat aprovats per la junta de govern de l'Institut Català de Finances un total de 109 préstecs, per un import de 4.673 milions de pessetes. Podríem fer un repàs de totes les línies, tots els préstecs per a activitats que s'havien anat concedint, però no ho farem per economia i estalvi de temps. Hi ha unes línies específiques de finançament, també, com poden ser el finançament de la pesca, l'aqüicultura, avui això ja ha passat a l'Institut Català de Crèdit Agrari. Hi ha avals a entitats hospitalàries i centres socials; en el Pla de Reordenació Hospitalària de Catalunya, fins a un

import màxim de 1.000 milions, hi ha uns avals d'aquest caire. També hi ha concessió d'avals a corporacions locals i institucions sense finalitat de lucre fins a un import màxim de 150 milions.

També està constituït el fons de garantia d'avals per a societats cooperatives i societats anònimes laborals fins a un import màxim de 450 milions. I, a l'últim, hi ha els préstecs a empreses de la Generalitat : l'Institut Català de Finances ha dirigit una part important de la seva activitat de finançament a operacions amb empreses de la Generalitat. Les operacions formalitzades han estat cinc, i han tingut —com ha dit molt bé el senyor Diputat Latorre— com a destinataris el Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarial, l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries i el Laboratori General d'Assaigs i Investigacions. Jo voldria fer esment, com ell ha dit abans, també, que un institut del caire tan tècnic i específic com és l'Institut Català de Finances, que té un import de préstecs o avals per 4.780 milions de pessetes, ja he dit que pagàvem 20 milions de pessetes per a estudis i treballs tècnics... Què menys que això, senyor Latorre, què menys que això, que pagar 20 milions de pessetes per a treballs aliens.

Jo entenc que, per necessitat, per activitat, per funció, per coherència amb l'actuació que ha dut a terme l'Institut Català de Finances durant els anys passats i la que poden dur a terme durant l'any 89, votarem en contra de l'esmena presentada pel Grup Mixt.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Mur.

Passarem a votar les esmenes del Departament d'Economia i Finances, esmenes 284 i 285. Hi ha alguna petició de votació per separat? *(Pausa.)* Es votaran conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 27 vots a favor, 57 en contra i 5 abstencions.

A continuació passem al Departament d'Ensenyament. Esmena 286, del Grup Mixt. Per a la seva defensa, té la paraula el senyor Toribio.

El Sr. MARTÍN : Honorable senyor President, senyores diputades, senyors diputats, el Grup Mixt, representat pels diputats del CDS, considerem que l'ensenyament ha de ser, en tots els seus aspectes, una eina de llibertat i de progrés democràtic en tots els aspectes de la vida. Mantenim l'esmena a la totalitat dels pressupostos del Departament d'Ensenyament, perquè considerem que l'ensenyament és un dret fonamental inherent a la persona, i essencial per al futur de qualsevol poble. La nostra societat serà el que nosaltres desitgem que sigui; per això és necessari tenir una política clara, que desenvolupi la qualitat de l'ensenyament. Els actuals Pressupostos no propicien ni preveuen els recursos econòmics necessaris que abonin la desitjada futura reforma del sistema educatiu, avui en fase de projecte; no contempen una política racional de millora de les infraestructures dels centres actualment existents, ni són garantia del nivell necessari de creació de nous centres —particularment em refereixo a l'ensenyament secundari—; no garanteixen que els centres disposin dels adequats recursos humans; no atenen adequadament l'educació especial que una societat de progrés ens exigeix. Recentment, aquesta qüestió,

en aquesta Cambra, ha estat recordada per l'Honorable Síndic de Greuges. Són uns Pressupostos que beneficien els aspectes burocràtics sobre els essencialment educatius; no tan sols no propicien la reducció de l'actual dèficit de l'ensenyament universitari, sinó que s'aventuren a anunciar o a propiciar una futura quarta universitat, amb les deficiències que pateixen les actuals.

Els canvis en la natalitat i l'ampliació de l'oferta educativa en els últims anys posen en primer pla la necessitat d'accions en profunditat que elevin la qualitat de l'ensenyament, si bé és certa una atenció contínua i que continua essent necessària. Els Pressupostos són el mecanisme més útil que ens ha de portar a la millora de la qualitat de l'ensenyament. La qualitat de l'ensenyament ens obliga a una més gran adequació de programes que els contemplats en els Pressupostos, a una millor preparació acadèmica i pedagògica del professorat, a més gran dotació de mitjans en els centres d'ensenyament, a una obertura més gran del sistema educatiu per facilitar una més intensa relació entre l'educació i la societat. Tot això ens porta a reclamar més recursos econòmics que els previstos en els Pressupostos i, si més no, a ajudar amb els mitjans econòmics les necessitats reals.

El Govern de la Generalitat s'ha preocupat més de les realitzacions quantitatives, que permeten l'elaboració d'estadístiques triomfals, que de la qualitat de mitjans amb què compten els centres d'ensenyament. Així, l'autonomia universitària li ha servit de coartada fàcil per desentendre's de l'ensenyament superior, com ho han denunciat els tres Rectors de les Universitats catalanes, quan no ha estat capaç de resoldre el dèficit de les universitats existents, es proposa la construcció d'una quarta, que es preveu amb els mateixos defectes que les anteriors.

Quant a la investigació, l'esforç pressupostari és reclamat pel CDS per la gran insuficiència de recursos econòmics que es detecta en els Pressupostos, perquè els pocs recursos impedeixen la investigació que cal exigir a les facultats, escoles tècniques i centres experimentals. No tenir en compte això abans esmentat em sembla greu. Senyories, facin-se la pregunta: què és el que passa en els països que no investiguen? Simplement, senyories, que continuen pertanyent al Tercer Món, al món subdesenvolupat, i això no és el que el CDS vol per a Catalunya.

Senyors del Govern, donin a aquest país més diners per a la investigació, administrin-ho bé i informin periòdicament el Parlament de tot això. Els recursos financers que es dediquen a la millora de la infraestructura materials dels centres educatius és, sense dubte, insuficient. Ens trobem encara, el dia d'avui, amb construccions escolars provisionals deficients; prova d'allò és la partida corresponent a l'article 21, número 223.02, de transports i reparacions d'edificis prefabricats, que resultaria innecessària si hi hagués una adequada política de construcció de centres.

De què ens han servit diversos anys d'estudis i propostes per a la reforma educativa, si les seves conclusions no són reflectides en els Pressupostos? No hi ha reforma educativa sense l'adequada formació i adequació dels directius i el professorat de cadascun dels nivells educatius. No oblidem, senyories, que els qui han de portar a terme les reformes són els professors, i aquest Diputat que els parla no aprecia que s'arbitrin les disponibilitats econòmiques que ho permetin.

La implantació de la prevista reforma educativa ha de comportar un considerable augment dels Pressupostos, que aquest Departament no té en compte. L'obligació de tutelar l'exercici del dret a l'educació en igualtat d'oportunitats comporta pressupostar els recursos econòmics necessaris per fer realitat la futura i necessària reforma. Que no se'ns digui que això no és necessari, ja que la seva implantació no és imminent. L'exercici de governar implica preveure i fer les graduals previsions pressupostàries que el facin possible i realitzable en el moment oportú. Fa falta assegurar que es vagin incorporant les partides necessàries que han de nodrir i garantir els resultats i les recomanacions que surten de les distintes experiències de la reforma del sistema educatiu, que han d'induir el dret de tothom a l'educació en el marc autèntic d'igualtat d'oportunitats.

L'ensenyament secundari, i molt especialment la formació professional, continuen patint greus manques de material, i l'assignació que a aquests efectes proposen els Pressupostos en debat els condemna a continuar vivint en la precarietat. Què hem de dir dels recursos destinats a l'educació especial? Ens obliga a dir, senyories, que els afectats no podran pas rebre l'especial tractament necessari, coordinant la feina de metges amb educadors i familiars.

Poden pensar, senyories, en aquest moment, en cap ciutadà necessitat d'aquest ensenyament especial? Si és possible, la qual cosa no dubto, podrien pensar en cap centre públic on es pugui rebre l'educació necessària? Si ja ho han pensat, senyories, creuen vostès que aquests pressupostos arbitren els mecanismes adequats per fer desaparèixer els defectes que patim en aquest singular aprenentatge. Per contra, observem que la Conselleria i la Secretaria General tenen, respecte a l'exercici passat, un increment pròxim al 34%, la qual cosa ens fa pensar i dir que vostès, senyors de la majoria, prefereixen gastar més en burocràcia que en ensenyament pròpiament dit.

En considerar insuficients les diverses dotacions previstes en gran part dels capítols d'aquest Departament, i considerant que no s'ajusten els mitjans econòmics a les necessitats reals per assumir les responsabilitats que concerneixen la millora educativa, és per això que el CDS, el Grup Mixt, mantenim i ratifiquem l'esmena a la totalitat.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, Honorable senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Martín Toribio. Esmena 287, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Cadevall. *(Pausa.)*

El Sr. CADEVALL: Senyores i senyors diputats, m'excusaran si peço de candidesa, però voldria confessar que vaig tenir dubtes sobre plantejar o no una esmena a la totalitat. Vaig tenir dubtes perquè hi havia indicis de millora: per exemple, un nou Conseller obert al diàleg que en començar el seu mandat va convocar totes les entitats relacionades per informar-se dels problemes; perquè hi ha una millor estructuració, per exemple, la integració de les escoles-llar i de la CIRIT en el Departament d'Ensenyament, i l'increment de la quantitat destinada a formació del professorat i a inserció professional. Ara bé, cal relativitzar aquestes millores: per exemple, jo penso que la segregació de l'ensenyament d'adults del Departament d'Ensenyament és un gol que han colat a la Conselleria; no s'ha notat la integració de les llars d'infants a l'ensenyament —perquè ja

hem parlat aquest matí que s'havien congelat les subvencions a les llars d'infants—; no hi ha novetats suficients en el pressupost de la CIRIT i, respecte a formació i inserció professional, hem reconegut que hi havia unes novetats però considerem que no són suficients.

Per tant, penso que a l'hora de decidir si es presenta una esmena no podem jutjar les intencions —que suposem que són molt bones, no caldria sinó—, sinó el pressupost, i aquest penso que és insatisfactori. El primer factor que podríem considerar és el pes específic, el pes que té el pressupost d'Ensenyament dins del total del Pressupost de la Generalitat, perquè quan nosaltres assenyallem les necessitats ens diuen: «sí, les necessitats existeixen, però a Espanya es dedica a l'educació un percentatge inferior als països europeus». Doncs quina és la solució, senyors diputats de la majoria? La solució és claríssima: que el Departament d'Ensenyament creixi per sobre de la mitjana del total del Pressupost de la Generalitat. I hi ha hagut un estancament o petit retrocés, perquè el Pressupost de la Generalitat ha crescut un 22,1% i el pressupost del Departament d'Ensenyament ha tingut un increment important però lleugerament inferior, del 21,7%. I encara diria que aquest no és el percentatge real, perquè a part de les complicacions de transferències de competències, com ara podríem dir la CIRIT, les llars d'infants, etcètera, per exemple, en centres concertats figurava, l'any anterior, una quantitat prevista de 30.620 milions, però la quantitat real que es va ingressar és de 36.760 milions de pessetes. En conclusió, hi ha un estancament o una petita pèrdua de pes dins del pressupost, que passa a ser del 24,1% al 24%.

Per què nosaltres diem això i per què demanem més assignacions? En primer lloc, perquè volem més ajuts als municipis. Respecte a l'ajut als municipis s'haurien de distingir els convenis, que són similars als concerts amb l'escola privada, i això pensem que no és una ajuda específica al municipi, ja que ve una quantitat finalista de Madrid que no distingeix entre concerts amb escoles privades i municipals —i encara aquí haig de dir que els municipis augmenten un 9%, mentre que l'escola privada augmenta un 22%.

Hi ha una segona partida, que són els convenis per a llars d'infants, que ja hem dit que quedaven congelades, i finalment, prescindint d'investigació en partides específiques d'ensenyament, hi ha una partida als ajuntaments per diferents activitats on hi ha una disminució del 50%. Queden 20 milions... —escolten bé, senyores i senyors diputats, perquè és important—, 20 milions per a totes aquestes coses: programes d'escoles rurals, educació compensatòria, promoció de la música i l'esport a l'escola. Jo demano al senyor Descals, que crec que és actualment —i el felicito per això— Director General d'Innovació i Ordenació Educativa —i li desitjo molta sort i molts d'èxits—, que m'expliqui quant destinarà a cada una d'aquestes coses, perquè em temo molt que, si no fa el miracle de la multiplicació dels pans i dels peixos, ben poca cosa es podrà fer.

Un altre tema per al qual reclamem més diners és la formació professional —seré breu, perquè aquest matí n'ha parlat el senyor Soto. Només diré que nosaltres demanem un programa d'equipament específic per a centres de formació professional, un programa de renovació d'especialitats, i reconeixem que hi ha un programa nou d'inserció professional, però aquest matí

haviem demanat un increment de 2.000 milions per a aquest programa i ha estat derrotada l'esmena.

Una altra cosa per a la qual nosaltres voldríem més diners en ensenyament és per a l'extensió de la gratuïtat de l'ensenyament, i una vegada més els haig de recordar que això no sols figurava en el nostre programa, sinó també en el programa de Convergència, i el programa de Convergència diu que s'ha de fer gradualment, no l'últim any de la legislatura, perquè, a més a més, costa molts diners, i, si costa molts diners, l'única manera, senyor Subirà, és fer-ho gradualment: començar una miqueta aquest any i una mica més l'any que ve. I veiem que no s'ha fet res aquest any en extensió de la gratuïtat de l'ensenyament; estan congelades, he dit, les subvencions a les escoles bressol i no hi ha cap previsió d'extensió o de creació d'aules per a infants de tres anys.

Sobre l'educació especial varem presentar unes esmenes d'increment als ajuts a entitats per a deficientes i increment dels concerts per a educació especial, i aquestes esmenes, com altres moltes o com quasi la totalitat, van ser derrotades també per la majoria.

Un altre tema que és important és l'esport escolar. De veritat, per a nosaltres és important aquest tema, però tinc dubtes de si ho és per a vostès, perquè la Llei que vam votar de l'Esport obliga a atendre l'esport escolar, però no hi ha instal·lacions, no hi ha professorat, i resulta paradoxal que, mentre a nivell de l'Estat s'ha fet un programa d'esport escolar, a Catalunya, on el cap i casal de Catalunya acollirà, d'aquí a uns anys, els Jocs Olímpics i seria una magnífica ocasió per estendre la pràctica de l'esport, doncs, no s'ha fet aquest programa.

Un altre tema important és el de les inversions. Respecte a centres no universitaris puja un 15%, que podria semblar, doncs, un increment acceptable. Ara bé, què passa? Que si repassen l'annex d'inversions, doncs... —repassin l'annex d'inversions, de veritat, que en trauran alguna conseqüència. I la conclusió és que hi ha molts pocs projectes nous, la majoria són continuació de projectes anteriors. Per què? Perquè repetidament hem denunciat que hi havia un retard en el compliment del Pla Quadriennal d'Inversions. Per exemple: l'any 1987, pel que ja està la liquidació, hi ha un romanent anul·lat de 615 milions d'inversions per a centres d'ensenyament primari i secundari; per tant, haurien pogut fer una pràctica més diligent en un terreny on hi ha tantes necessitats encara per a satisfer.

I no parlem ja de les inversions universitàries, perquè aquí el que han fet és suprimir la partida i substituir-la per una partida de crèdit. El senyor Escudé deia ahir que tant és, si la Generalitat es compromet a pagar els interessos i a pagar les amortitzacions, que les universitats s'endeutin o no. Bé, en primer lloc, és, repeteixo, un endeutament encobert de la Generalitat que pot arribar a pujar 15.000 milions de pessetes, que és la meitat del creixement de l'endeutament d'aquest any. Per tant, és una falta de transparència relativament notable per la seva quantitat. En segon lloc, perquè vaig dir que hi havia uns certs serrells; jo confio realment que amb la partida de 1.000 milions puguin atendre totes les despeses financeres, però vaig fer constar que hi havia ja, dels primers crèdits autoritzats, 300 milions que ja les universitats han de pagar l'any 1988; d'aquests crèdits inicials, si continuen en curs, hi haurà 300 milions per a l'any 1989; dels 1.000 milions que figuren en l'annex de despeses

ses, en tenim 600 milions de gastats. Vostès creuen que amb el 400 que queden es podran afrontar tots els 5.000 milions que s'havien autoritzat per avançar les inversions el 1988 i les que es puguin contraure de l'annualitat del 1989? Jo crec que l'article 19 i l'estat de despeses no encaixen, si no és que vulguin interpretar-ho restrictivament i dir: «no, no, d'aquestes inversions inicials, no ens en fem càrrec». Bé, però és un tema que ja se n'havia parlat, passem a un altre.

No, de totes maneres és important, perquè encara m'he descurat una cosa, senyor Escudé, que és que vostè deia: «bé, vostès volen que posem els diners sobre la taula...», més o menys el sentit era aquest. Oh!, un dia o altre els hi hauran de posar. Llavors, com més ho vagin retardant, més gran serà la quantitat que hauran d'aportar. Si, aquesta operació, la volen cancel·lar l'any 1992, resulta que l'any que ve hi hauran de posar ja 10.000 milions, més o menys, per a inversions universitàries, i si tarden un any més seran ja 15.000 milions. Llavors, què passara? Passarà que el senyor Conseller dirà: «no tenim diners per a fer noves places, per a fer la quarta universitat...» Per això nosaltres vam dir que no estàvem contra la quarta universitat, però que tal com ho plantejaven era una fugida endavant —i jo voldria que els fets no em donessin la raó i voldria equivocar-me.

Finalment, quant a formació, aquí sí que el senyor Descals, que és Director General d'Ordenació i Innovació Educativa... —espero, doncs, que algun dia em passi aquell llibret que té, que explica molt bé els plans de formació, perquè de veritat em plauria molt il·lustrar-me—, però, de moment, encara que espero que em pugui convèncer, haig de dir que la quantitat, encara que té un increment notable —això ho reconec—, és encara insuficient, comparativament amb altres llocs. I, en segon lloc, que si jo m'haig d'atenir al programa, realment l'únic que diu el programa —que potser no va redactar vostè—, diu purament que el programa de formació permanent es realitzarà dins de l'ICE. Això no és dir res i, per tant, de moment, doncs, jo no tinc cap constància d'aquest programa de formació permanent, per això li dic que espero que al més aviat possible em passi aquell llibret —em farà un gran favor.

Finalment, podríem parlar també de les despeses corrents de les universitats. L'increment aquí sembla notable, un 17% del que ja està concedit i un 21% si es té en compte el que encara queda per a atencions extraordinàries. Pot semblar molt, però hem de tenir en compte també el mateix: que si comparem pressupost inicial de l'any passat amb el d'aquest any, és fals, perquè durant l'any passat hi va haver un increment, per exemple, un increment addicional del 7% per a homologació de professors, per a increment de plantilles, també, i, per tant, si comparem el pressupost real final de l'any passat o d'aquest any en curs amb l'inicial, veiem que aquest increment no és tan gran.

Com que em temo que les tres universitats es queixaran que els falten recursos en la subvenció ordinària, jo voldria fer un suggeriment, que no sé si els semblarà desafortat: és que, a la llarga, al que s'hauria d'anar és al mateix que es va fer amb les plantilles de professorat a nivell estatal, que no diré que sigui perfecte —perquè hi havia crítiques de moltes universitats—, però tractava d'establir uns criteris objectius per fixar les plantilles. I, en aquest cas, per exemple, també seria interessant que, en lloc d'usar el que es diu un pressupost, podríem dir, un

sistema incrementatiu, s'agafa el pressupost de l'any anterior, s'incrementa d'un percentatge, es calculen els nous estudis, etcètera, que es fessin realment uns criteris, per exemple, què necessiten les universitats per a capítol 2, què necessiten per a PAS, i que llavors la Generalitat, segons aquestes necessitats, amb uns criteris objectius, fixés les subvencions.

En resum, hi ha indicis de millora —jo, el que voldria desitjar és que s'intensifiquin durant l'any i no hàgim de presentar una esmena a la totalitat l'any que ve—, però, de moment, em sembla que hi ha coses que justifiquen l'esmena de devolució, que és: és desconsiderat amb els municipis, no atén la formació professional, no atén la gratuïtat de l'ensenyament ni l'educació especial, no hi ha un programa d'esport escolar, i penso que hi ha també altres problemes, com l'endeutament de les universitats.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Cadevall. Esmena 288, del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President, i una mica acomplexat d'haver de parlar després d'aquest debat interterrassenc.

Bé, a Ensenyament hi ha un pressupost de 195.674 milions, és a dir, 35 milions més que el 1988; benvingut l'increment, benvingut també l'Honorable Josep Laporte com a Conseller, a més, amb la garantia que en el Consell Executiu continua l'anterior Conseller d'Ensenyament, per tant vol dir que l'Executiu està cada vegada més sensibilitzat en el tema.

Sabem que Ensenyament és un pou capaç de xuclar tota mena de pressupost. Si presentem l'esmena a la totalitat és perquè examinant capítol per capítol, partida per partida —és a dir, hem hagut de fer l'anàlisi del malalt peça per peça, i ho lamento—, al final hem arribat a la conclusió que hi ha prou elements com per pensar que és un pressupost que mereix de ser retornat. És a dir, és una esmena a la totalitat de lenta construcció, potser provocada per molts enigmes de partides que després la Memòria no desvetlla o que no hem sabut desvetllar a través de la lectura de la Memòria —acceptem molt sovint incapacitats de lectura, evidentment.

Primer, per exemple, pel que fa a la Conselleria i Secretaria General, hi ha una dotació de 300 milions de pessetes a l'Institut d'Estudis Catalans, entitat més que respectable, importantíssima per a tots nosaltres pel que significa d'història, de memòria històrica, i també per una raó addicional: perquè té competències d'intervenció en el conjunt de les àrees de parla catalana, en el conjunt dels Països Catalans. Ara, havent manifestat aquest respecte, ens preguntem: els necessita, l'Institut, aquests 300 milions, tenint en compte que ja en altres partides de Cultura n'hi ha? Fins ara, l'Institut d'Estudis Catalans, amb els seus mecanismes actuals, no ha sabut com gastar els diners, per tant —ho repeteixo—, la memòria no ens aclareix per què aquesta dotació tan important.

120 milions a l'Institut Català de Noves Professions; 100 milions l'any passat i 120 més ara. Com es destinen? Aquest matí, el senyor Descals ens ha dit algunes de les coses que fan. A mi, en privat, em va dir un dia que, a més, la intenció és, a la llarga, atorgar títols propis de la Generalitat. És que els altres títols no són propis, senyor Descals? (Ll. Sr. Descals li respon des de l'escó.) Ah, fantàstic.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Descals, ja tindrà el seu torn.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Tenim una gran distinció. En endavant, els altres títols d'una competència transferida a la Generalitat ens diu que els altres títols no són propis. És un tema important per continuar discutint sobre la titularitat d'allò que imparteixen els ensenyaments, els diferents ensenyaments a Catalunya. Per exemple, en el que ara..., aquesta 06.01 un increment del 66% d'inversions reals. Ens preguntem : Amb quin pla? 60 milions per a adquisició de mobiliari i equip d'oficines; ens sembla molt bé.

Adquisició d'equipament informàtic : 30 milions; afegits als 60 de l'any anterior, i a uns quants que ens vindran més tard d'un nou pla informàtic. Això serà Tokyo; ens sembla molt bé, Tokyo a la catalana. Però, ho repeteixo, no acaba de quedar clar exactament on ha d'anar a parar tot això.

06.02 : Direcció General d'Ordenació i Innovació Educatives. Increment d'un 71% en el capítol segon, que passa de 297 milions a 509 milions enguany. La xifra m'ha fet pensar molt : no resultarà que són els diners de la vaga dels mestres d'enguany? Si és així, per què no ho diuen? La lliçó serà que convé que els mestres, cada any, facin uns quants dies de vaga per poder garantir millores en l'ensenyament. Seria, en tot cas, un mal camí per millorar l'ensenyament.

Decrement —ho deia ara el senyor Magí Cadevall— d'un 100% als ajuntaments per diferents activitats, com programes de zones escolars rurals, educació compensatòria, promoció de la música i de l'esport a l'escola, que contrasta amb l'augment d'un 115,7% a l'article 48, a famílies i a institucions sense finalitat de lucre. Famílies —ja ho he dit abans en una altra esmena— que són les més ben peixades de Catalunya i que tinc la impressió que connecten amb una campanya a favor de la família d'una formació política d'aquest país. En tot cas, jo em declaro, en endavant, família sense finalitat de lucre (*Rialles.*)

Direcció General de Gestió del Professorat i Centres Docents. L'article 46, a corporacions locals, un increment de només un 3,3%, mentre que l'increment a famílies i a institucions sense finalitat de lucre és d'un 22,8%. Els centres educatius privats de Formació Professional, aquest any, 3.662... etcètera, milions, un 39% d'increment en relació amb l'any anterior, si no vaig errat. Formació Professional de Segon Grau a centres privats, 2.580 mil milions, un 33,7% d'increment.

Direcció General d'Arquitectura Escolar i Inversions. Article 41, conservació i reparació. Nosaltres vam proposar una esmena per dedicar 100 milions més als 100 ja pressupostats per a un pla regular de manteniment dels centres de secundària. Algú pot pensar que és una esmena privada; la gran de casa des de fa anys va a un d'aquests centres. Com que, a més, és una repetidora crònica, fa moltíssims anys que hi va —jo crec que és una professional del batxillerat en centres públics— i puc assegurar-los que l'estat de conservació d'aquests centres és més que denigrant.

Per exemple, integració de centres privats a la xarxa dels centres públics, un tema que ens havia interessat molt i que ens interessa molt : 323 milions l'any passat, 668 milions aquest any. Amb quin pla? Evidentment, no estem en contra de la partida, estem en contra de l'escassa explicació que hem sabut llegir a la memòria, ho repeteixo, de la partida. I també un nou pla informàtic educatiu de 687 milions, quantitat no

petita. Direcció General d'Universitats. Les quantitats globals són grans en el tema d'universitats, però ens preocupa que l'increment, malgrat tot, és baix : d'un 17, d'un 16,7 i d'un 16,9%, a les universitats de Barcelona, Autònoma i Politècnica. Malgrat els 2.000 milions de subvencions extraordinàries a l'ensenyament universitari, em temo que la quantitat continua essent molt petita.

Bé, aleshores, alguna consideració, anava a dir interdepartamental. La sensació, primer, que en el tema dels ensenyaments secundaris estem : primer, esperant la reforma educativa. Jo tinc la impressió que aquesta reforma educativa arribarà —si continuen les tendències demogràfiques actuals— quan ja no hi hagi criatures a les escoles; potser serà de més fàcil aplicació, perquè es farà només en mestres (*Remor de veus.*) De moment, però, no s'acaba de veure com funciona ni cap a on va. De moment, però, la impressió és que hi ha aquesta connotació general : «passem el xàfec demogràfic com puguem, és cosa d'uns quants anys; com que després sobran centres d'EGB, ja ens espavilarem.» Malament, perquè no és igual el tractament d'un noi de secundària —a més, els temes han canviat, els temps han canviat i les necessitats i sensibilitats també— que abans.

Apunto un tema perquè sé que sortirà una vegada més en la resposta del senyor Descals, que és el tema de la LODE. Nosaltres, sí, al seu dia, vam votar en contra de la LODE, però, disciplinats com som, formats a les escoles més espartanes i més siberianes que pugui haver experimentat ningú d'aquesta Cambra, l'assumim i la respectem. No creuen, però, que capgiren el sentit de la LODE quan tot l'ensenyament l'inclinen cap a la privatització i no cap a allò que a Europa és primer, que és que l'ensenyament públic és sempre l'ensenyament de referència i de qualitat? S'acaba un pla quadriennal; són importantíssims els plans específics per comarques perquè, curiosament, malgrat la tendència general —ens explicava abans el senyor Víctor Gimeno—, hi ha diferències segons àrees, i, per exemple, al Montsià, hi ha sis alumnes més de bàsica per professor que a la mitjana de Catalunya —això, a partir d'una resposta feta per la mateixa Conselleria. Que la millora de l'ensenyament —ja ho he dit abans— no hagi de dependre de les vagues dels ensenyants. Que la qualitat dels ensenyaments continua als tres anys, i, això, sobretot a zones més marginales, els asseguro que és així. No solament per consideracions generals i assistencials, també per qüestions específiques de normalització lingüística : és absolutament diferent l'evolució lingüística d'un nen que ha començat en una escola als tres anys que un nen que ha començat més tard. Per tant, aquella proposició, com la del col·lectiu d'escola pública que hi havia, de dir : «Sempre s'intentarà fer, s'ha fet, es va cap a aquest camí...», jo crec que d'una manera massa insuficient. L'estancament de les llars d'infants i l'estancament també d'aquella proposta, ja pactada, que, a partir de les zones on es cregués més important es podria anar cap a aquesta escolarització de tres anys, és preocupant.

Un darrer punt : Formació Professional. El dia 26 d'octubre —justament amb el senyor Descals i amb el senyor Xavier Guitart— érem a Berlín a assistir al II Congrés Europeu de Formació Permanent. Aquell mateix dia, en aquesta Cambra es deia que no a una comissió per investigar la problemàtica de la Formació Professional i de la inserció en el mercat del treball.

En aquell Congrés Europeu de Berlin, el II Congrés Europeu de Formació Permanent s'insistia, primer, en la importància de la Formació Professional en tots els processos de reconversió industrial i laboral. (*Remor de veus.*) Segon, en el tema de la presència... n'hi ha un que no m'escolta, senyor President. (*Ri-alles i remor de veus.*) En el tema de la presència dels sindicats en tots els llocs on es decideixen els principis de la Formació Professional.

Bé, mirin, en aquests moments, a mi em preocupa pensar que el dia 1 de gener del 93 els alumnes de Formació Professional de Catalunya s'hauran de comparar amb els alumnes que han fet Formació Professional a Brusselles, a Amsterdam, a Estrasburg o a Torino.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Riera. Per a un torn en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Descals.

El Sr. DESCALS : Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats, he escoltat molt atentament les tres intervencions, tant la del senyor Toribio, com la del senyor Cadevall, com la del senyor Riera, i he de constatar que la del senyor Toribio i la del senyor Cadevall començaven amb un cert to positiu, elogiós, i, en canvi, la del senyor Riera començava parlant —que li ho agraeixo— de l'anàlisi del malalt peça per peça.

Bé, hi ha una sèrie de temes recurrents en aquests tres aspectes, que voldria assenyalar immediatament.

Per exemple... Jo no he pogut participar en l'empresa mixta Parera-Mauri. Un dels primers temes és el tema de la reforma, i com vostès saben, el tema de la reforma és un tema que es porta conjuntament amb l'Estat central, encara que aquí hi hagi hagut la possibilitat de tirar endavant un tema certament específic. Hi ha el tema també de les competències —contestant el senyor Riera— i li voldria recordar que, si no m'equivoco, els títols, les beques i les subvencions són competència exclusiva del Govern central.

Hi ha també el tema de la llar d'infants i el tema de la qualitat, a més a més del tema de la formació del professorat, que els faria sortir al llarg del meu plantejament, del nostre..., del Pressupost del Govern.

En primer lloc voldria parlar que el Pressupost d'aquest any 1989 és bo, i encara que hi hagi hagut aquests atacs de l'oposició que, per altra banda, es poden considerar punts de vista o propostes, i que són lògics, perquè també ells tenen una concepció de l'escola, de la qual, en part, participem i, en part, no, nosaltres, després d'haver meditat a fons les idees exposades pel Conseller senyor Laporte en la sessió informativa en la Comissió de Cultura el mes passat, creiem que aquest Pressupost és bo. Ara bé, aquí han sortit un seguit de temes, sobretot per part de l'Illustre Diputat senyor Riera, que fan referència a una sèrie d'aspectes que ja vam discutir en Comissió, i que vam donar totes les xifres que eren necessàries, i fins i tot vam oferir —tant el senyor Jané com jo— un seguit de documents perquè aquesta nebulosa i aquesta espècie de fum emmascador poguessin desaparèixer. Bé, no se'ns van demanar. Ara bé, escoltant tot això, escoltant tots aquests aspectes negatius, tots aquests «no» del senyor Toribio, totes aquestes insatisfaccions del senyor Cadevall i totes aquestes anàlisis de malalt del senyor Riera, a mi em feia pensar en aquell cor de dones de Canterbury quan l'Eliot els feia dir —ara que fa cent anys que va néixer—, en el drama —sembla que, de tota manera, això

del drama, cada pressupost n'és, perquè fins i tot l'Honorable Conseller senyor Trias Fargas que els departaments li demanaven 110.000 milions més i només els en va poder concedir 50.000 milions i escaig; per tant, això és tot un drama. I que, lògicament, l'oposició, per la seva posició, ho converteix també sempre en un drama. És a dir, l'Eliot feia dir al cor : «Temo el desordre dels temps tranquils. Vindrà l'hivern, portant la mort del mar; un març desfet trucarà les portes; arrels i brots se'ns menjaran ulls i orelles. L'estiu funest cremarà el llit dels rius». Per tant, estiu, tardor, primavera i hivern, i acaba dient : «El poble esperarà *for another decaying october*». És a dir, «un altre octubre caduc». (*Remor de veus.*)

Bé, l'any passat nosaltres dèiem que s'havien fet moltes coses : s'havia fet el Pla Quadriennal, s'havia fet una bona empena a la normalització lingüística, al reciclatge dels mestres, innovació i investigació... Però ara hi ha noves propostes : per exemple, hi ha el Pla Quadriennal d'Equipaments, que ja en vam parlar durant la sessió en Comissió, i el Pla Quadriennal d'Universitats, que em penso que ja n'hem parlat prou, aquí, des de tots els punts de vista i, per tant, no m'hi estendré.

Ara bé, sí que voldria dir, en un seguit de temes, que nosaltres, per al tema concret de les llars d'infants —a les quals tenim assignada una quantitat respectable de 254 milions, sumades totes les que estan en diversos llocs—, voldria dir que, en aquest moment, vostès saben perfectament que el Govern central està mantenint unes fortes discussions amb una sèrie de components de l'educació, sobre el tema de llars d'infants, i que no s'han posat d'acord. És un dels temes en els quals no estan d'acord, i no estan d'acord si han de ser gratuïtes, si han de ser subvencionades, si han de ser educatives o si han de ser assistencials. Per tant, és un tema amb un gran interrogant, i nosaltres, el Govern hi dedica 254 milions.

Per al programa d'inserció professional, que en parlava el senyor Magí Cadevall es dediquen 641 milions, i 150 milions per al personal investigador. Bé, tot això, a més de tenir bon dring és una futura realitat propera, continuació i reforçament del que es feia. Ho torno a dir : en Comissió es van discutir a fons tot un seguit de temes d'aquests, però ara jo també podria començar amb una enumeració de quantitats i de xifres que, encara que són estretament vinculades a les ciències exactes, i en particular als Pressupostos, són una mena de ploma al vent : voluble i adaptable i que cadascú sap sumar-les, d'acord amb les seves necessitats, i se'n surt bé : li quadren, vaja. Però no ho faré. Però penso que és interessant retornar als tants per cent. Si el pressupost del seguiment augmenta del 21,7%, en destaquen les inversions, perquè hem de tenir em compte que el Pla Quadriennal que va començar fa quatre anys, s'acabarà l'any que ve, lògicament, i, això no obstant, augmenten d'un 20,3. La compra de béns i serveis —per tant, vol dir capítol 2— augmenta d'un 28,9. Les transferències de capital augmenten d'un 65,5 i les transferències corrents en un 24,2.

Bé, quina lectura política es pot fer d'aquestes variacions? Doncs, bé, tres aspectes : l'aspecte de la qualitat, l'aspecte de la participació i l'aspecte de la desconcentració. Les inversions, per exemple, signifiquen un canvi de ritme : l'extensió de l'escolaritat, la solució del problema de les barreres arquitectòniques i l'adaptació dels centres a la demografia. Per tant, en aquest aspecte penso que contesto determinats punts del senyor Toribio i del senyor Cadevall.

Pel que fa al capítol 2, voldria subratllar allò que l'Honorable Conseller d'Economia i Finances ens deia sobre l'ensenyament, en presentar els Pressupostos, perquè hi estem profundament d'acord. I ell deia que : «les despeses corrents són, de fet, en ensenyament, la capitalització de l'home», i encara feia un subratllat : deia que «significava la igualtat d'oportunitats, la justícia social i els deures de la persona en societat». És a dir, parlava de drets i deures, i s'introduïa un nou concepte en aquest aspecte, i deia, o diem —hi estem d'acord— : «L'educació és un dret, però l'educació permanent és un deure de l'home modern», i en aquest punt el Pressupost inverteix 8.157 milions.

Pel que fa a les transferències de capital, és quan hi entra la idea de la participació i de la desconcentració. Bé, jo, ara podria fer aquí una llegida llarga d'una llarga llista (*remor de veus*) que significa que s'hi dedica un augment del 65.6%. Voldria dir també, de passada, al senyor Riera, que un decrement d'un 100% és igual a zero. Per tant... Els ajuntaments no queden a zero. Bé, també voldria dir que, en aquest aspecte, se m'ocorre en aquest moment pensar que el Conseller Laporte, que també és un home que coneix l'anglès molt bé i que coneix Shakespeare, devia pensar en aquella frase que deia : «Ja veig que aquí hi tinc un deure compartit». Pel que fa a transferències corrents, de 54.000 milions passem a 67, i, és clar, aquí també voldria fer jo un incís : quan parlem de l'educació especial, sistemàticament diem que no hi ha prou diners. I és veritat, és veritat, no hi ha prou diners, però jo voldria fer-los una observació. Tenim dos sistemes en l'educació especial : els uns són els nens integrats i els altres són els nens que no estan integrats, i d'aquests n'hi ha 5.130, que estan en escoles a part. I a aquests 5.130 nens hi dediquem 2.403 milions de pessetes; és a dir, una quantitat igual, més o menys, a mig milió de pessetes per a nen/any. Jo voldria demanar a les senyores i als senyors diputats que fessin una comparació d'aquestes xifres amb les que s'utilitzen en d'altres comunitats autònomes.

No ens preocupa el capítol 4. I no ens preocupa encara que sigui un camp recurrent d'esmenes del partit dels Socialistes i d'Iniciativa per Catalunya —més d'Iniciativa per Catalunya que del PSC—, i no em referiré a la LODE; simplement és un concepte que el nostre Grup, Convergència i Unió, té de l'escola. L'escola, més que pensar-la en pública i privada, la considerem en escola de qualitat, catalana, oberta, etcètera, i ajudem amb els nostres vots la política educativa que dugui a terme aquests principis, amb subvencions, amb concerts i control —si pertany a l'empresa privada—, i amb tota la responsabilitat que comporten les competències educatives sobre l'empresa pública. Jo podria ara estendre'm llargament en el capítol d'universitats, però no ho faré, perquè l'Honorable Conseller ho va fer en la Comissió de Cultura al seu dia. Però sí que voldria dir que, per exemple, quan érem 3 milions d'habitants teníem 3.000 estudiants a la universitat, i, ara que som 6 milions, en tenim 150.000. Per tant, hem passat d'un estudiant per cada cent persones a vint-i-cinc. Bé, per començar de resoldre això, per començar a caminar, tal com deia el Conseller, posem aquests 25.000 milions, però per començar posem això i tenim en compte encara un altre aspecte : primer, que aquí tenim el 37,5 de l'alumnat de la universitat, i només rebem inversions al 31% dels estudiants. És a dir, que quan ens tocarien 36.000 milions de pessetes transferides, ens en transfereixen

30.000. I encara hi ha d'altres aspectes que... Bé, es coneixen prou bé per no haver-ho de repetir.

Incrementem la recerca, es creen... El Govern incrementa la recerca, es creen nous centres empresarials, a Vic, diplomatura a Lleida, diplomatura a Girona, empresarials a Reus, enologia a Tarragona, i es crea un sistema d'informàtica, d'informació per a pares i alumnes. De fet, se segueix la línia encetada per l'Honorable Conseller Joan Guitart en el Pla Quadriennal i en tots aquests aspectes. Podria parlar de la CIRIT i de tota una sèrie de beques a la investigació —que ja el Conseller n'ha parlat en respondre la pregunta— i, per acabar, voldria proposar una reflexió final : sempre que parlem de pressupostos acabem parlant de prioritats, però per a nosaltres, el Grup parlamentari de Convergència i Unió, l'oposició sovint té preferències que suposen —ho suposem— que deuen ser les seves prioritats. Ho dic perquè les seves esmenes semblen seguir els desitjos dels seus cors —tal com deia el senyor Escudé—, i demanen canvis que, a nosaltres, sobretot pel que fa a les altes, el cor se'ns hi en va, i lògicament acabem raonant les baixes (*remor de veus*), perquè, tal com diu Joan Colomines —l'Il·lustre Diputat i poeta—, «el somni i l'ideal deixen pas a l'aixada». (*Remor de veus.*) Les prioritats solen ser signes de mancances. Quan un ha de triar és que no pot obtenir-ho tot, es veu obligat a pensar, a raonar, i els arguments, que són els que compten, arraconen els sentiments. Governar no és poder-ho fer tot, sinó triar —amb la raó i amb els diners que es tinguin— d'entre allò que el cor proposa. El que un voldria fer ara mateix s'ha d'anar penjant al fil del temps, ordenadament i mesuradament, i de vegades, també amb algun retard. L'oposició sovint demana allò que el Govern no pot fer, o creu que no ha de fer en aquell moment, però quantes propostes de l'oposició també esdevenen realitats? Moltes. Vull dir amb això que tots volem la millor educació, la millor escola, la millor universitat per a Catalunya —cadascú a la seva manera—, intensament, i això és bo per continuar treballant, prioritzant o preferint. I, tal com diu en Joan Vinyoli —i aquesta és l'última cita— : «És bo no tenir sempre el que volem i bastir una cabana d'esperances». Perquè és segur que, entre els uns i els altres, anem configurant el país; encara que haurem de votar en contra de les esmenes presentades a la totalitat, moltes gràcies per les vostres crítiques.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Descals, *thank you very much.* (*Rialles.*)

L'esmena 589 ja ha estat debatuda, però la votarem conjuntament amb les del Departament d'Ensenyament i, si no hi ha cap petició de travessa, les votarem conjuntament. (*Pausa.*) Es voten conjuntament.

Els republicans han acabat de consultar-se mútuament? (*Pausa.*) Gràcies, eh? Es voten conjuntament, doncs, les 286, 287, 288 i 289.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 28 vots a favor, 62 en contra i 7 abstencions.

Passem a continuació al Departament de Cultura, esmena 290, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Per a la seva defensa

té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Gràcies, senyor President. Bé, abans de començar l'explicació de l'esmena, voldria fer un reconeixement personal al bon to i al bon tracte que sempre hem rebut dels consellers de cultura de la Generalitat de Catalunya, dels anteriors i de l'actual. El caràcter efímer del càrrec me'l fa especialment proper; la convicció que al cap de pocs mesos els consellers de cultura passen a ser companys de treball en aquesta Cambra em fa que senti per ells una amistat reconeguda, i puc dir que he tingut l'honor de col·laborar fins ara amb tots ells. (*Remor de veus.*)

En primer lloc, un «sí» a l'increment de pressupost, de 8.000 milions a gairebé 11.800 milions; 7.000 milions més que quan el Conseller Max Cahner va haver d'estructurar la Conselleria. No oblidem la progressió pressupostària : l'any 1981, 994 milions; el 1982, 3.437; el 1983, 4.461, la baixa significativa de què ens parlava aquesta tarda la resposta a una pregunta —si no ho recordo malament, al Conseller de Cultura—, i un salt endavant el 1987, fins a 7.571 milions, i el salt espectacular d'enguany. Per tant, un «sí» a l'increment de pressupost, que encara creiem insuficient per una raó bàsica : Catalunya, nació sense Estat, i, per tant, sense exèrcit, sense moneda pròpia, sense cos diplomàtic, és gràcies a la seva cultura. La lectura de l'Addicional Cinquena de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya hauria de presidir tothora els nostres comentaris sobre la política cultural que propugnem : «Atesa la vocació cultural de Catalunya, l'Estat i la Generalitat hi consideraran el servei a la cultura com a deure i atribució essencials, d'acord amb allò que preveu l'apartat 2 de l'article 149 de la Constitució, i per això col·laboraran en llurs accions per al foment i el desenvolupament del patrimoni cultural comú en les seves diferents expressions lingüístiques i modalitats. En el marc d'aquesta col·laboració es facilitarà la comunicació cultural amb altres comunitats autònomes i províncies, prestant especial atenció a totes aquelles amb les quals Catalunya hagi tingut particulars vincles històrics, culturals o comercials.» Això ens diu i ens mana l'Estatut. Sí, per tant, a un increment de pressupost. Tot amb tot, la pregunta : és suficient aquest Pressupost per fer possible allò que l'Estatut preveu? Vull posar un exemple concret : normalització lingüística. Diré, d'entrada, que estem bàsicament d'acord amb el repartiment de la partida, una partida important, de 1.138.359.011 pessetes. D'aquestes, 236 milions i mig van en previsió del Consorci de Normalització Lingüística —el Pressupost diu que ha de ser signat, crec que ja ha estat signat a hores d'ara—; en tot cas, una mesura important, i que aprofito aquesta esmena per felicitar que hagi pogut ser possible de signar-lo; 333.500 mil milions a corporacions locals, amb una partida de 220 milions de cursos de català per a adults. Hi ha hagut una baixa substancial a la campanya de normalització lingüística, de 160 milions, l'any passat, de 107.200.000 en aquest capítol, si bé a l'article 22 hi ha una altra partida de 111 milions destinats a aquests tipus de campanyes. Ara bé, la pregunta meua és aquesta, i per això he posat l'exemple de la normalització lingüística —som aquí com a representants del poble de Catalunya. La pregunta és : ens en sortirem, amb aquest pressupost? Amb tots els cursos de normalització lingüística, aconseguirem de deturar un procés antròpic, cada vegada més preocupant, perquè no hi ha bosses de gent que no entengui el català, pràcticament, però, en canvi, l'ús actiu del

català és encara massa petit. Jo els proposo una prova, tan senzilla com aquesta : qualsevol dia surtin fora al parc de la Ciutadella i escoltin. Crec que és un tema de preocupació, i un tema de preocupació no crítica envers el Govern : autocrítica; és al conjunt de la societat catalana. Són totes les institucions les que han de continuar treballant per aconseguir que hi hagi en aquesta nova fase un procés de normalització lingüística segurament diferent de l'anterior. Tot el que s'ha fet gràcies als mitjans de comunicació institucional, gràcies als cursos de català, gràcies a l'esforç de l'ensenyament, en aquests moments ha de començar a quallar en un altre sentit. Ho repeteixo, si no volem creure'ns que la cosa va bé, dir-nos que la cosa va bé perquè entre nosaltres ens entenem en català, però comprovar cada dia que la llengua d'ús fora d'aquí no és el català.

Fixin-se, per tant, que no estic fent una crítica a la distribució de partides; no estic fent una crítica, tampoc, a l'esforç pressupostari; estic fent una crítica a allò que ens deia el Síndic de Greuges : sempre, en qüestions pressupostàries —ens ho deia fa molt pocs moments el senyor Descals—, sempre, el problema de base és el de les prioritats, i potser en aquests moments, per al relançament nacional de Catalunya, la qüestió lingüística torna a ser una prioritat. Ho repeteixo, no en el sentit d'urgència gairebé dramàtica que tenia quan aquesta Cambra va començar a plantejar la Llei de Normalització Lingüística, si no, recordin que ben aviat farà sis anys que tenim una llei de normalització lingüística i diguin de veritat si els punts d'aquella Llei s'han anat aconseguint; si els funcionaris parlen habitualment en català i si el català és la llengua parlada i coneguda bé al final de l'EGB arreu de Catalunya, per dir dos exemples.

Crec que seria ganes d'enganyar-nos si diguéssim que sí. No és així. Hi ha una altra qüestió : en aquests Pressupostos a nosaltres ens falta una doble línia de treball, encara, que hem anat assenyalat en diverses ocasions, però que voldriem tornar a assenyalar en aquesta esmena a la totalitat.

Primer, estem encara molt per sota de mínims en el tema d'infraestructura cultural en la perspectiva europea, i, segon, ens falta un suport efectiu a les indústries culturals catalanes. Aquest és un pressupost llampant. Pregunta : és eficaç, reequilibrador? Parteix del reconeixement de la misèria de la infraestructura cultural de Catalunya, o no? Jo crec, honestament, que no. Per exemple : han estudiat els mínims de biblioteques per habitant que, en aquests moments, són habituals als diferents països de la Comunitat Econòmica Europea? Volen comprovar que, en el tema de lectura de llibres per habitant, Catalunya està en una relació d'1 a 4 amb els nivells de lectura dels diferents països de la Comunitat Econòmica Europea, de la mitjana? Que, en tema de biblioteques, en molts països estem en una relació d'1 a 9? Tot això, si ho volen, poden pensar que són bestieses, o que són ganes de fer-los perdre el temps, després d'una setmana de tenir la sensació d'haver-lo perdut. Jo crec que no; crec que és indicar. Que després hauran de dir : «No podem votar aquesta esmena perquè no tenim prou recursos» Absolutament d'acord. Però, si més no, permetin-me que digui que els principis crec que no són mentida, que es basen, en tot cas, en dades reals, i que si hem de fer una integració a Europa en tot menys en l'aspecte cultural, farem un flac servei a Catalunya.

Tema dels arxius. Visitin, si us plau, l'Arxiu Nacional de Catalunya. Encara, en molts aspectes, ens recorda que allò és la

Solidaridad Nacional, el diari, i encara, en aquests moments —i us ho dic perquè és una experiència personal que he tingut—, davant un fons arxivístic important sobre la història del moviment obrer a la comarca del Baix Llobregat, els mateixos directors de l'Arxiu Nacional de Catalunya ens diuen: «Aquí, en aquests moments, i mentre no s'acabin les obres de l'Arxiu Nacional de Catalunya, no ens ho portis». Què n'hem de fer? L'acabarem deixant a l'Arxiu del Parlament que, en tot cas, sembla, en això, més evolucionat.

Per exemple, un país on l'afició per la música és creixent, té prou auditoris? Jo, en aquests moments, tinc xifres a les mans, facilitades tant per l'Associació de Municipis com per la Federació de Municipis, sobre els alumnes que estan sortint de les escoles de música a Catalunya. És un tema molt important, a Catalunya hi ha molta gent amb aficions musicals; després no hi ha llocs on poder fer música. Recordin com la presència d'una instal·lació adequada per fer política cultural, per fer cultura, estimula polítiques culturals, i és una nova al·lusió terrassenca. El fet que una caixa d'estalvis hagi instal·lat un lloc on sigui possible fer teatre ha estimulat o no diferents grups de teatre? Doncs, bé, en aquests moments no es tracta només de fer festivals: es tracta d'aconseguir que hi hagi llocs on es pugui fer música, i això és infraestructura cultural, això són inversions.

I, en un altre aspecte, suport efectiu a les indústries culturals catalanes. Oportunament, jo vaig tenir la sort de col·laborar amb el Conseller Max Cahner per establir una cosa que era el suport genèric al llibre en català. Dèiem: el punt de partida és un punt de partida diferent; el llibre en català no pot competir amb el llibre en castellà. Dèiem també aleshores: el fet que a Catalunya hi hagi, concretament a Barcelona, una indústria editorial poderosa —en aquells moments la primera de l'Estat; durant un any va ser la segona de l'Estat; aquest any, per pocs títols, però hem tornat a ser la primera de l'Estat. En comparació amb Madrid, el 77,6% dels llibres que es fan a tot l'Estat espanyol es fan entre Barcelona i Madrid. Doncs, bé, en el cas concret del llibre en català era necessari fer un esforç, i aquí va venir la decisió del suport genèric, després d'una llarga discussió, i, a més, després d'enfrontar criteris amb els quals no estàvem inicialment d'acord tots. En aquells moments vam preguntar ja: què passa amb el suport genèric als editors del llibre en català? Hi ha una partida de 200 milions de pessetes, dels quals, quants n'hi ha per al 1989, senyor Conseller? D'aquests 200 milions de pessetes, quants n'hi ha que serviran per pagar deutes dels anys anteriors? Per tant, quant estem pressuposant per a l'any que ve, per què no distingim allò que és pagament de deutes anteriors del que és estímul d'una política posterior i en endavant.

Per exemple, l'estímul a la indústria cinematogràfica. Catalunya ha perdut la capitalitat de la indústria cinematogràfica: en aquests moments, la gent que ha de fer pel·lícules amb actors i actrius catalans se n'han d'anar a Madrid perquè allà el lloguer dels focus els resulta més barat que a Barcelona, per coses tan elementals com aquestes. O tenim en compte que fer cultura vol dir rel·lançar indústries culturals, o malament.

Nosaltres no ens hem oposat mai als 350 milions que aquest any destinarem al Liceu. Fixin-se que és una de les xifres més temptadores, quan vols treure diners d'un lloc per col·locar-los en un altre! No, perquè a l'entorn del Liceu s'han anat creant

escoles, i el Liceu ha estat una petita indústria cultural. Tampoc ens hem oposat a les partides destinades al Palau de la Música Catalana, tot i que ens comença a preocupar cada vegada més la gestió d'aquests diners que hi van a parar. Però, ho repeteixo, ens sembla que és un estímul a una subindústria, en aquest cas a un element paral·lel a una indústria. Per exemple, estimular la indústria de la historieta gràfica, de l'anomenat *còmic*. Tampoc ens hi hem oposat mai ni a les subvencions perquè Josep Maria Flotats, un actor internacional, actuï al Poliorama, però hem dit paral·lelament: amb això no n'hi ha prou. Qui està fent nova producció teatral a Catalunya és, entre altres, el Teatre Lliure; per tant, estimulem el Teatre Lliure, estimulem la creació de nova estructura cultural. Bé, ja acabo. I com que abans, quan parlava el senyor Descals li volia dir un verset i no he pensat a dir-l'hi, en tot cas diré ara el vers de Carner, un vers de Carner que és per dir que, si us plau, l'escoltin i tractin de canviar el sentit previst del seu vot. Ens diu Carner: «Arreu canvia les lliçons sabudes, l'hora lleugera de l'amor que ve». Senyors diputats, que els vingui aquesta «hora lleugera de l'amor».

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Riera, moltes gràcies. No per això de l'amor, eh!

Esmena 291, del Grup Mixt. Per a la seva defensa, té la paraula el senyor Martín Toribio.

El Sr. MARTÍN: Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, el nostre Grup es creu obligat a defensar aquesta esmena de devolució del Pressupost del Departament de Cultura. Fóra bo saber, com a qüestió prèvia, si la Conselleria de Cultura en el moment de trametre el seu Projecte de Pressupost, per tal que es procedeixi a la seva aprovació, tenia cap interès que aquesta Cambra conegués quina seria la plasmaria real del Projecte del nou equip, després de la reorganització del Departament i quines seran les seves actuacions en matèria cultural al llarg del proper any. I dic que fóra bo saber-ho perquè aquest Diputat que els parla, intentant esbrinar el Pressupost que se'ns ha lliurat, s'ha vist completament limitat en el moment d'intentar fer-se una idea clara sobre les actuacions concretes que preveuen la major part de les partides pressupostàries. Si fem un intent coratjós per tal d'aconseguir esbrinar quines són les bases mínimes per a l'establiment d'una actuació seriosa de política cultural i la seva vehiculació pressupostària per a l'exercici vinent, us he de dir que per molta voluntat que hi posi, la realitat és que la Memòria explicativa no explica; no explica absolutament res. Ens movem entre un Pressupost completament mancat de transparència i una Memòria plena, a vessar, de vaguetats, caracteritzada per una deplorable inconcreció. Aquesta indefinició assoleix un caràcter paradigmàtic quan en l'intent d'aclarir el Projecte de Pressupost mitjançant la Memòria ens trobem amb incongruències tals com el fet que dins dels pressupostos parcials de la Direcció General de Política Lingüística, el capítol corresponent a la partida 07.04.451.01 pressuposta 236 milions de pessetes —i ho dic entre cometes— en previsió de la creació del Consorci de Normalització Lingüística. Esmento aquesta irregularitat només com a exemple tot i que la manca de claredat, malauradament, afecta gran part del Pressupost, de la mateixa manera que, una vegada més, sembla no existir el concepte d'austeritat.

Permetin-me, senyores i senyors diputats, un cert sentit irònic i dir que és clar que potser hauríem de guaitar una voluntat de contenció pressupostària en el fet que dins el pressupost de la Direcció General de Promoció Cultural es determinen com a ajuts a la premsa escrita —i no faig ús de les innocentades que algun mitjà de comunicació feia el dia d'ahir— les astronòmiques quantitats de 2.000 pessetes previstes en concepte de transferències per a la difusió del paper premsa, partida 07.03.471.50, i per reconversió tecnològica de les empreses periodístiques, partida 07.03.771.50. Sens dubte, no podem negar que el Govern de la Generalitat reconeix el paper de la premsa com un dels productes més característics de les societats avançades; per això fa una inversió tan important en la seva modernització.

També ens hem de plantejar si és indicatiu d'austeritat en l'administració dels cabals públics d'aquest Pressupost quan després de dedicar una quantitat més que estimable al lloguer de places de pàrking —hem d'entendre que per als cotxes del personal del Departament—, la Direcció General del Patrimoni Cultural pressuposta en 1.000 pessetes la construcció d'un monument a Francesc Macià, sabent que això voldrà dir una partida oberta, però ens xoca una mica perquè al costat veiem que dediquen per al Departament prop de 40 milions per a dietes de locomoció i trasllats.

Nosaltres hem de manifestar-nos contraris a aquest Projecte de Pressupost perquè per molt que els senyors de la majoria defineixin programàticament el procés cultural com quelcom que s'ha de produir sense dogmatismes ni dirigismes, en la praxi es cau en el més pur clientelisme cultural en forma de subvenció, fins a tal punt que els darrers anys hem assistit —i per desgràcia sembla que la tònica del Govern és que té intenció de fomentar aquesta— a la proliferació d'una sèrie d'entitats que sota una particular picaresca assoleixen el paper de professionals de la subvenció. ¿Què em diuen, si no, de la simultaneïtat d'ajuts de diferents Departaments a moltes d'aquestes entitats? No és la meua intenció ara cansar-vos, però en podria fer una llarga llista fins arribar al cas extrem d'entitats com l'Institut d'Estudis Universitaris Josep Trueta, que va endur-se l'any passat subvencions dels Departaments de Cultura, Treball, Ensenyament i, fins i tot, del de Presidència; un cas ben curiós de convergència de subvencions, oi? Naturalment, d'aquesta tasca repartidora que es duu a terme des de la Conselleria de Cultura, d'aquest lliurament de diners a entitats, que és la tasca quantitativament més gran del Departament, no tothom en surt beneficiat, segons el criteri general d'actuació del Govern, però continua l'actitud de donar l'esquena als ajuntaments, de desconfiança envers tot allò que pugui suposar poder municipal. En aquesta línia perduren els interessos merament partidaris, oblidant que la millor manera possible de potenciació de la vida cultural d'aquest país hauria de passar per la coordinació amb els ajuntaments, fins a tal punt que es veuria la necessitat d'un increment suficient de dues partides pressupostàries que contemplin els recursos destinats a les corporacions locals.

Hi ha polítiques sectorials mal ateses; abans s'han esmentat algunes d'elles com les biblioteques, el teatre, la dansa i la projecció de la música, en la qual trobem a faltar una forta difusió que la posi a l'abast de tothom per tal que no tan sols sigui popular la música popular, sinó també la bona música. També trobem una gran mancança en la creació d'infraestructura cultu-

ral de tot tipus que es posa a disposició de persones, grups i entitats culturals sense cap altre condicionament que la qualitat dels projectes.

No podríem acabar sense fer una breu referència a la controvertida decisió d'aquest Govern en relació amb el teatre nacional de Catalunya, projecte políticament decidit i atorgat a favor d'una sola persona amb un plantejament dirigista i elitista, en què s'estan donant actituds personalistes i arrogants completament intolerables, pel sol fet de tractar-se d'un afer públic sufragat pels diners dels contribuents. Així i tot, senyors, el Centre Democràtic i Social, el Grup Mixt no caurà en el tòpic de dir que no hi ha política teatral; senyors diputats, la política teatral del Govern de la Generalitat té un nom: es diu Flotats.

Senyores i senyors diputats, el misteri, la manca d'informació i la discutible gestió d'aquest projecte nacional no és sinó l'exponent més significatiu d'una representació pròpia del Cyrano de Bergerac. (*Rialles.*) Per l'economia de temps poso fi a la meua intervenció, no sense abans donar les gràcies a tots vostès per la seva atenció.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Moltes gràcies, Honorable President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Martín Toribio. Esmena número 292, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula el Diputat senyor Sobrequès.

El Sr. SOBREQUÈS: Senyor President, senyories, allò que més m'agradaria de fer en aquesta intervenció, com a portaveu del meu Grup en qüestions relacionades amb la cultura, seria fer un seguit de reflexions polítiques més o menys teòriques sobre com entén aquest Diputat que ha de ser la política cultural del Govern de la Generalitat i també la política cultural de les diverses institucions públiques del país. Amb tota modèstia he de dir que és allò que faria de més bon grat i potser allò que podria fer amb un grau major d'interès, sempre molt limitat, pels il·lustres diputats i diputades del Parlament. Som però en un debat pressupostari; ens ho ha recordat amb encert, de manera reiterada, el senyor Escudé i disposem, d'altra banda, de poc temps.

Renunciaré, doncs, a aquest propòsit, que deixo per a una futura interpellació que tindrà com a objecte no solament criticar actuacions del Govern, decisions o actuacions que no considero encertades, sinó intentar obrir un debat sobre l'absoluta necessitat de col·laboració i d'entesa en el camp de la política cultural de les diverses institucions que tenen responsabilitat en aquest terreny. Parlaré poc, doncs, avui del Pacte Cultural, que caldrà, certament, revitalitzar en el futur; bé que penso que sota un altre nom perquè aquest, per causa de l'ús que tots plegats n'hem fet, no és ja útil als objectius que es proposava assolir; està cremat, està calcinat.

Home de lletres de tota la vida, parlaré avui, ai las!, gairebé només de xifres, amb el convenciment, però, que darrere dels números d'un pressupost s'hi amaguen concepcions polítiques i filosòfiques mereixedores, més enllà de la discrepància, d'un gran respecte i també interessos partidistes i propagandístics que sovint generen sentiments de refús.

Una primera constatació positiva es fa evident tot llegint els pressupostos del Departament de Cultura. Aquests —com ha dit l'amic Riera, l'Il·lustre Diputat senyor Riera— han passat de 8.066 milions el 1988 a 11.700 milions el 1989; aquest és un encert del Govern i del Conseller que no seria just de silenciar.

Disposar de majors recursos obliga també, és clar, a tenir la màxima cura en la seva distribució; és, precisament, la manera de distribuir per capítols aquests recursos i per programes aquests recursos allò que marca la direcció d'una política cultural.

Abans de fer, doncs, les consideracions d'abast més general voldria fer amb rapidesa, amb vostès, una ràpida lectura comentada del resultat final de l'esmentada distribució i fer, de passada, un seguit de preguntes per tal que el diputat a qui correspongui de respondre pugui aclarir, a aquest Parlament, les motivacions i justificacions que cregui convenientes.

Capítol 1, personal. Una primera sorpresa: hom passa de 1.839 milions, el 88 a 2.224, la qual cosa significa un augment superior al 20%; és un augment que, a criteri nostre, té poca justificació i que sembla palesar un creixement espectacular de la burocratització cultural en detriment de la dinamització i de la difusió i de la creació d'infraestructura. El personal apareix en aquest sentit com un instrument de dirigisme cultural mal entès perquè aquest Diputat no és d'aquells que se sumi fàcilment —dic dirigisme mal entès—, perquè aquest Diputat no és d'aquells que se sumi fàcilment a manifestacions absolutament liberals o llibertàries de la política cultural.

Capítol 2, despesa corrent. El judici ha de ser també forçosament negatiu; molt crític. La fredor de les xifres no permet cap altre comentari que no sigui d'aquest tipus. Altrament, ja em diran vostès com cal interpretar el fet que es passi de 1.196 milions a 2.100 aquest any. 1.000 milions de pessetes més en aquest capítol improductiu, des del punt de vista cultural, és tot un rècord de burocratització i d'esterilització de l'acció que ha d'impulsar un departament de cultura. No nego la necessitat de disposar de serveis materials convenientes, però no puc justificar que es produeixi un augment de la partida qualificada popularment de «gomes i llapis» de prop del 100%.

Anem al capítol 4, el de subvencions. Hi apareix tota una orientació política que no s'ha modificat, malgrat les crítiques que ha merescut d'amplis sectors de la vida institucional del país. L'augment que s'hi produeix, de 3.100 milions a 4.200, té com a objecte principal potenciar el suport a empreses privades i a famílies i a institucions sense finalitat de lucre, en detriment —no podia ésser altrament—, una vegada més, de les corporacions locals, les subvencions destinades a les quals passen de 530 milions al 88, 530, a 482 el 1989. Mirin si això és —i ho dic serenament— absolutament escandalós, que aquesta és l'única, l'única —ho repeteixo—, l'única gran partida pressupostària d'un pressupost en augment, que disminueix dins d'aquest Pressupost que té, en tots els altres conceptes, aspectes expansius. Això —com li agrada dir a l'amic Obiols— són xifres, són realitats, no són opinions que estan sotmeses sempre, és clar, a la relativitat i a la humana subjectivitat.

Vostès, senyors de la majoria, no hi ha manera que es reconciliïn amb la vida municipal, malgrat que nosaltres els ho hem demanat reiteradament des d'aquesta tribuna. És una realitat, amb xifres, que és palesa en els Pressupostos. Ho repeteixo: són fets, no són opinions.

Naturalment, succeeix tot el contrari quan es tracta de les quantitats destinades al capítol 6, inversions en obres d'interès propi, que passen de 1.300 milions a 2.100 milions, i això, què vol dir? Doncs, que per a vostès, tot allò que no porta, d'alguna manera, la signatura directa del Govern de la Generalitat, que

tots som, ens sentim, i volem ser de per vida Generalitat, mereix poca consideració, o, simplement, en ocasions no existeix.

Confirma, aquesta apreciació estadística, matemàtica o comptable —no sé ben bé com s'ha de dir— la lectura del capítol 7, subvencions per a inversions. Miri, es produeixen augments espectaculars en els capítols destinats a empreses públiques de la Generalitat —de 153 milions a 435—, a famílies i a institucions privades sense finalitat de lucre —de 271 a 427—, mentre que el creixement destinat a les corporacions locals és purament testimonial —de 168 a 219—, deixant de banda el fet que aquesta és la quantitat més petita del capítol: 219 milions a les corporacions locals enfront de 435 per a les empreses públiques de la Generalitat, o de 427 a les famílies i institucions privades sense finalitat de lucre. Si això no és introduir un clar factor d'arbitrarietat i de possibilitat —possibilitat— de fomentar el clientelisme en l'anomenada societat civil, no conec altra manera de qualificar-ho.

Una vegada més les corporacions locals resulten clarament perjudicades i discriminades a la baixa en aquest Pressupost. Ho diré amb xifres totals, objectives: aquest any, i en relació amb l'anterior, el Departament de Cultura disminuirà percentualment les seves transferències als municipis d'un 12,19% el 1988 a només un 7,43% el 1989. Ho repeteixo: són xifres, no són opinions.

Aquesta voluntat de disposar d'amplis recursos, en certa manera de lliure disposició, per a destinar a subvencionar lliurement associacions o persones, es posa en relleu també en el fet de les grans dotacions de què disposen tant el Conseller directament com les secretaries del Conseller —1.700 milions—, i la Secretaria General —2.340 milions. Àdhuc acceptant com a necessàries moltes de les destinacions d'aquests capítols, no deixa de ser sorprenent la generositat de què són dotats aquests capítols que apareixen sovint com un instrument que fa possible —que fa possible— el clientelisme polític.

En resum, l'esmena a la totalitat al Departament de Cultura del Grup Socialista es fonamenta en els principis següents: en el fet que el pressupost per programes que el Govern ha presentat sigui, literalment, una simple fotocòpia del de l'any anterior, la qual cosa constitueix una autèntica befa al Parlament. L'augment que es produeix en el suport a les empreses privades o a famílies sense afany de lucre, sense que s'especifiquin sovint les directrius i els objectius concrets que hom pretén assolir en aquest aspecte, la qual cosa introdueix un element preocupant que fa possible l'arbitrarietat. En la gran quantitat de diners que hom deixa a disposició del Conseller, sense que se n'especifiquin clarament els objectius, la qual cosa induïx a pensar, d'acord amb allò que ha succeït en exercicis anteriors, que allò que hom pretén és fomentar el suport a determinades institucions privades, en detriment d'altres. En la poca inversió que es produeix en l'àmbit de biblioteques, i, més concretament, en la poca o nul·la atenció que hom manifesta en relació amb la creació de la Biblioteca Central de Barcelona, competència de la Generalitat, i de les biblioteques de les ciutats més importants del país. En la disminució que es produeix, en contrast amb altres augments que s'experimenten, en el suport —com he dit— a l'activitat cultural dels municipis i les corporacions locals. En el fet que no existeix cap partida destinada a donar suport a l'impuls del Museu d'Art de Catalunya al

Palau Nacional de Montjuïc, que aplega la mostra més significativa de la creativitat cultural del nostre poble a través de la història. En l'insuficient —a criteri nostre— suport que hom dóna a la Biblioteca Nacional de Catalunya, amb vista a l'objectiu que deixi de ser una biblioteca impròpia d'un país plenament normalitzat, i en el poc suport que es destina a l'Arxiu Nacional de Catalunya. En la poca atenció, també, que hom destina al capítol setè, i d'acord amb els objectius fixats en el Llibre Blanc, a l'impuls dels equipaments de les corporacions locals: teatres, cases de cultura, etcètera. En la nul·la atenció que hom presta a l'acompliment dels objectius comuns establerts en el Pacte Cultural. En l'incompliment que s'ha produït en relació amb els objectius establerts en el Pressupost anterior, en aspectes com el suport a l'Orquestra Ciutat de Barcelona, i en la poca atenció dedicada al Festival de Cinema de Barcelona, o al Festival de Cinema Fantàstic de Sitges.

El Sr. PRESIDENT: Li queda un minut.

El Sr. SOBREQUÉS: En el fet que hom destina 479 milions de pessetes a despeses de publicitat i campanyes, i 30 milions a despeses de protocol. En el poc suport que hom destina a la premsa escrita en llengua catalana i en la poca atenció que el Pressupost té a la projecció científica de les ciències socials, etcètera. I, darrere d'aquest etcètera —i acabo, senyor President—, s'hi amaguen altres mancances que ara no tinc temps de concretar, però no cal, perquè crec que he donat prou motius per demanar al Parlament que el pressupost de Cultura sigui retornat al Govern.

El meu Grup, naturalment, i espero que altres grups de la Cambra donaran també suport a aquesta proposta de retorn del Pressupost.

Senyories, tot disculpant-me per no haver-los recitat cap verset, els dono les gràcies per la seva atenció.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sobrequés. Esmena 293, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor President, senyores i senyors, les darreres paraules del Diputat senyor Sobrequés fan difícil de començar aquesta intervenció amb una cita literària, com havien fet anteriors oradors en aquests moments. No obstant això, no ens resistim a la possibilitat de poder pronunciar aquí un vers de Joan Vinyoli, que creiem que és francament indicador de l'estat d'ànim que ens acull en el moment de fer aquesta intervenció.

Hi ha un vers de Vinyoli que diu: «Sempre hi ha algú de qui no és possible que prescindim; potser gràcies a això vivim encara.» Aquest «algú de qui no és possible que prescindim» podia ser, en el cas col·lectiu del nostre poble, justament el tema de la cultura que avui ens ocupa, però també el tema d'aquella xarxa civil de persones i d'entitats que han mantingut aquesta cultura al llarg del temps. S'ha dit aquí que érem un poble mancat d'altres elements de cohesió institucional o administrativa, i això ha comportat que la cultura hagi estat sempre un dels elements d'expressió més importants i fonamentals del nostre poble; que, a través de la cultura, s'ha expressat tradicionalment, en aquests darrers segles, no sols una cultura que ha estat possible d'ésser present en l'àmbit de la nostra societat no només sense una administració pròpia, sinó

malgrat l'acció d'una altra administració. Una cultura que s'ha expressat, s'ha mantingut, s'ha enriquit i es va transformant gràcies —com apuntaven fa uns instants— a una xarxa viva d'entitats, centres, persones i institucions diverses arreu del país.

Avui, aquesta xarxa troba autèntiques dificultats d'adaptació i de supervivència en el pas d'una cultura de resistència a una cultura que vol anar camí de la normalitat, però que encara no s'hi troba.

Per això, al nostre entendre, el problema bàsic de tota acció de política cultural avui a Catalunya continua essent, encara fonamentalment, un problema d'infraestructura; un problema d'aprofitament, impuls i modernització d'aquesta xarxa cultural civil ja existent, però també, al mateix temps, un problema de creació decidida d'aquells elements bàsics d'infraestructura, que exigeix avui una concepció de la cultura que ens permeti canals eficaços de creació, producció i difusió, amb un suport clar a la nova indústria cultural, d'acord amb la nova innovació tecnològica —cinema, vídeo, àudio, etcètera.

És amb preocupació que veiem com en aquest pressupost que se'ns presenta, aquella xarxa cultural civil es veu, al nostre entendre, insuficientment assistida, però és també insuficientment assistida alguna mostra institucional bàsica. Vegem, no ja només en xifres, sinó en realitats, com es troben alguns d'aquests elements institucionals, com és el mateix Arxiu Nacional de Catalunya; en quin estat es troben algunes dependències, alguns recursos mínims, o la situació deplorable en què es troba molt del material allà acumulat i, no cal dir-ho, del material acumulat emmagatzemat —i, en ocasions, arraconat— en arxius i museus locals, també aquí, en aquest cas concret, amb una dotació insuficient.

Al costat d'això, trobem centenars de milions destinats a accions en mitjans de comunicació i en publicitat, o a plataformes pretesament culturals, primordialment de caràcter mediterrani —des del punt de vista marítim—, que sovint tenim la sensació que obeeixen, més que no pas a necessitats reals, culturals, avui, en l'actual context del poble de Catalunya, a certes situacions de privilegiar determinats sectors intel·lectuals del nostre país. Algunes d'aquestes plataformes culturals catalanes de tall mediterrani que se'ns preveuen de cara l'any vinent —en aquest cas, no referides al Departament de Cultura, però sí que de caràcter cultural—, tenen una dotació prevista que dobla gairebé aquella que es destina a infraestructura per a entitats culturals d'aquest país.

I al costat d'això —com també ha estat dit i apuntat abans— hi ha una dotació escassa i insuficient per a la promoció de la premsa en català de qualsevol tipus i també per al llibre. Concretament, en el cas del llibre, creiem que cal procedir a un replantejament radical de tot el tema referent al suport genèric pensant, sobretot, en una millor destinació dels llibres que reben aquest ajut institucional; un ajut sense el qual seria difícil, també, no ja la vida sinó la supervivència d'altres llengües i cultures d'un àmbit demogràfic semblant al nostre. Dèiem que al costat d'això hi ha altres elements institucionals que ens fan pensar que correm el risc d'avançar cada vegada més cap a una cultura feta fonamentalment i exclusivament per funcionaris i des de l'Administració, més que no pas cap a una cultura viva amb una oferta cultural equilibrada arreu del territori i amb un suport clar i decidit a l'acció cultural de municipis i d'entitats.

Rebem amb satisfacció aquest augment important de prop de 4.000 milions de pessetes per al Departament de Cultura en el Pressupost de l'any vinent i lamentem, no obstant això, que només una cinquantena d'aquests milions de pessetes hagin anat a enfortir el que és la Direcció General de Política Lingüística; allò que en una frase de Prat de la Riba que ja havia tret d'autors alemanys i que després ha estat insistentment repetida per tothom «si el nervi de la nostra nació figura que és la llengua», correm el perill, en determinats moments, amb pressupostos migrats de patir una certa atrofia. Això es concreta en algun element clar i determinat com és, al nostre entendre, l'etapa que sembla que ha de començar, a partir d'aquests moments, que és una etapa de projecció exterior important de la llengua catalana : de projecció a la resta de l'Estat, de projecció en el conjunt d'Europa. Aquest mateix Parlament va aprovar la necessitat i la conveniència que el català fos llengua oficial a les institucions europees; se'ns fa difícil de veure com amb quatre milions per a la promoció exterior de la llengua catalana, una iniciativa d'aquestes característiques pot tenir alguna mena de suport a Europa. Com se'ns fa també difícil de veure quina promoció exterior de la llengua podem fer amb una Junta Permanent de Català dedicada a l'avaluació dels coneixements de la llengua que té una dotació invariable d'uns anys ençà que no en permet l'impuls real sense que, a hores d'ara, segons han manifestat en publicacions de venda al públic alts càrrecs de la Direcció General de Política Lingüística, no sigui possible per manca de pressupost de procedir a la creació de certificats de traducció o a l'obtenció d'un certificat internacional de llengua catalana. No hi ha tampoc previsions clares i concretes per a pensar en la possibilitat de col·laboracions amb la resta d'institucions dels Països Catalans, per tal de procedir a tractats o a convenis de col·laboració en la línia dels que la Comissió de Política Cultural d'aquest Parlament acaba d'aprovar per unanimitat fa només uns dies. Mesures d'aquestes característiques ens duen també a lamentar la suficient dotació per a una institució com és la Institució de les Lletres Catalanes, també amb un pressupost pràcticament invariable al del darrer any que dificulta, certament, una projecció exterior real i efectiva de la literatura catalana; una projecció que s'hauria de fer, sobretot, a través de traduccions a les principals llengües europees, col·loquis, exposicions i intercanvis, i que pot tenir, lamentablement, la conseqüència negativa de barrar el pas a qualsevol possible Nobel català, encara que aquest possible Nobel sigui monàrquic no només d'idees sinó de nom de rei màgic. (*Rialles.*)

El foment de l'aranès —al qual el nostre Grup sempre ha donat suport— té una dotació que pot semblar d'entrada vàlida, suficient però creiem que seria un error de pensar que les llengües reben una dotació superior o inferior només pel nombre de parlants que puguin tenir aquestes llengües. Les llengües són un codi de significació a partir del qual no és pas el pes demogràfic justament allò que indica, precisament, el valor de la quantia a necessitar per a la seva promoció. Cal no donar per tancada l'etapa del coneixement de la llengua i fer-la compatible amb l'etapa decidida cap aconseguir l'hegemonia en tots els àmbits d'ús : una llengua normal en un país normal . Si no —si no és així—, el català corre el perill d'esdevenir únicament i exclusivament un idioma de cultura però no pas un idioma de vida real a la nostra societat. Cal, doncs, accentuar i

accelerar el ritme de la normalització lingüística un cop superat aquell període inicial de lentitud normalitzadora; un període que..., en una frase que s'atribueix al president d'una comunitat autònoma de llengua catalana, en preguntar-li quin era el ritme que calia seguir en la normalització lingüística, aquell president —en una llengua que per als diputats d'aquesta Cambra no farà falta traducció— va dir literalment : «La llengua hay que meterla poco a poco.» Com els senyors diputats i les senyores diputades segurament no ignoren hi ha moments que es fa absolutament imprescindible una penetració lingüística amb més profunditat i rapidesa si realment es vol aconseguir una llengua normal en una cultura normal en un país normal.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Carod-Rovira. Per a un torn en contra d'aquestes esmenes, té la paraula l'Il·lustre Diputat Grau.

El Sr. GRAU : Senyor President, senyores i senyors diputats, aquest matí quan venia cap aquí m'he deixat dos papers que, a la vista de com ha anat el debat, sembla que eren necessaris; m'he deixat el vers i m'he deixat una nota sobre «les gomes i els llapissos», que la tenia redactada però que he pensat que no arribaria a sortir durant el debat perquè era una referència típica de la passada legislatura i, sorprenentment, també ha sortit en aquesta legislatura.

El senyor Riera, d'Iniciativa per Catalunya, ha parlat de les prioritats i, aquests dies, mentre estàvem aquí, ha sortit als diaris un article que es titulava «La batalla de les prioritats», referit a un tema de cultura que no depèn de la Conselleria, però que es referia a problemes sorgits en l'assignació de determinats recursos. I encara que no parlava dels pressupostos del Departament, ens ho podem aplicar perfectament perquè, de fet, darrere de l'elaboració dels Pressupostos, hi ha una batalla per les prioritats o —dit d'una altra manera— pels objectius.

Per això especificaré que els objectius del Departament de Cultura són : la conservació del patrimoni; la formació i el suport a la creació cultural; la realització d'activitats culturals pel mateix Departament; la promoció d'activitats culturals fetes per la xarxa cultural del país; estimular l'ús de la llengua catalana i la projecció exterior de la cultura catalana. Aquests objectius, si es comparen amb els dels Pressupostos de 1988, contenen elements de continuïtat i elements de canvi. Això es reflectirà en l'activitat normativa del Departament durant aquesta legislatura, que desenvoluparà lleis ja existents, com la d'Arxius i Biblioteques, i presentarà projectes de llei nous, com el de Museus i el de Patrimoni Artístic. Continuïtat i canvi es refleixen també, naturalment, en la transformació parcial experimentada pel pressupost; un pressupost que, a judici del CDS, és una mica misteriós, tan misteriós que ha fet misteriosa la intervenció del mateix Grup parlamentari del CDS, que sembla que no ha vist les concepcions polítiques i filosòfiques que —com ens ha recordat l'Il·lustre Diputat senyor Sobrequès— hi ha darrere de tot Pressupost. L'increment del Capítol 1 —que ha sorprès a aquest Diputat— no es deu a un increment del personal sinó a la seva reestructuració. I, quant al Capítol 2 i igual que altres referències que ha fet al Pressupost, al llarg de la meua intervenció sortiran referències que ho explicaran.

El Pressupost del Departament de Cultura s'incrementa

l'any 89 de més d'un 46%, la qual cosa ha fet que des de l'oposició s'hagi pogut dir que les xifres globals del Departament aquest any estan bé. Com és notori l'estructura del Departament s'ha modificat passant de sis a tres direccions generals, si bé algunes funcions han passat a dependre directament del Conseller a través de la Secretaria del Conseller, cosa que explicaria algun dels misteris pressupostaris. Això s'ha fet per concentrar les decisions, augmentar la coherència, millorar el control i dotar el Departament d'una major agilitat. En aquest Pressupost s'ha volgut donar prioritat a la resolució dels dèficits en infraestructura bàsica cultural, que ha estat una de les coses que més s'han reclamat en les intervencions dels grups que han presentat esmenes a la totalitat. S'ha tractat d'incidir, sobretot, en les operacions de capital, en aquest Pressupost, que augmenten d'un 68%. Així es continuarà desenvolupant el sistema nacional de museus i arxius que és un instrument de normalització nacional i la xarxa de biblioteques que facilita l'accés democràtic a la cultura. Es continuaran conservant i restaurant monuments amb una partida de 327 milions a més d'altres de menors i es tractarà de motivar les empreses perquè participin en la restauració de monuments, al mateix temps que s'incrementen els fons per a la conservació del patrimoni arqueològic.

Un gran objectiu d'aquesta legislatura és completar les grans obres d'infraestructura, com l'Arxiu Nacional; cal determinar-ne l'espai encara, però hi ha 45 milions per al projecte. El Museu de la Ciència i de la Tècnica, amb una anualitat de 155 milions; el Museu d'Art Contemporani per al qual ja hi ha un consorci i una fundació que fa les compres d'art; el Teatre Nacional, amb una anualitat de 350 milions; la Biblioteca Nacional de Catalunya, que funciona amb un consorci al qual es transferiran 350 milions, i altres actuacions que fan que les inversions del Departament superin els 2.000 milions i les transferències de capital els 1.100 milions.

La política de formació significa l'aplicació de beques amb una acció nova que s'iniciarà el 1989, com són les beques per a la formació a l'estranger amb 50 milions; es tindrà una atenció especial a l'Institut del Teatre, als conservatoris de música, a l'ensenyament de la dansa i de les arts plàstiques.

De la projecció exterior de la cultura catalana té cura la Secretaria de Relacions Culturals, l'activitat de la qual pot ser potenciada el 1989 amb la celebració del Mil·lenari i que, mentre a algun grup de l'oposició li ha semblat que hi havien pocs diners per a la projecció exterior de la cultura catalana, altres grups han pensat que a la Secretaria que acabo de mencionar hi havia massa pressupost. Per la seva banda, la Secretaria de Difusió Cultural s'ocupa de la cultura popular, és a dir, de la relació amb institucions sense finalitat de lucre i entitats territorials tant pel que fa a l'ajut a les seves activitats com a la millora dels seus equipaments culturals. Novament hi ha en aquest servei pressupostos que s'han criticat per un costat i s'han demanat per l'altre costat. En el debat de l'any passat la política lingüística no va jugar cap paper rellevant; tothom hi estava més o menys d'acord i ningú no la va qüestionar. Aquest any la política lingüística és el centre de la polèmica no perquè vagi malament; sinó perquè ha assolit alguns dels seus objectius durant la passada legislatura, i ara entra en una nova etapa plena de desafiaments. *(Pausa.)*

La Direcció General de Política Lingüística comptarà el 1989 amb 1.134 milions davant els 900 de 1988, dels quals 634

milions —un 55%— són transferències corrents. La política lingüística del Departament té com a objectiu prioritari en aquesta legislatura aconseguir l'ús social del català. Això significa per un costat l'afirmació i la promoció del català com a llengua de treball i com a llengua comercial, incidint en les empreses per tal que aquestes utilitzin el català en totes les seves activitats. Per l'altre costat, això comporta facilitar als diferents sectors socials un vocabulari clar i adient, fent treballs de normalització per àmbits amb grans campanyes de sensibilització en camps com la informàtica, els tallers d'automòbils, l'Administració de Justícia, l'esport i la restauració, entre d'altres; es faran el 1989 actuacions per estimular la presència del català.

En ensenyament, fins ara, el gran esforç s'ha fet a EGB i ara cal estendre'l a BUP i a formació professional i a la universitat. El 1989 es continuarà la formació per a adults mentre la posada en marxa del consorci de política lingüística obre la solució als mestres de català per a adults. Com que ha estat una qüestió que ha portat una certa polèmica, he de dir que el nombre d'alumnes dels cursos de català fluctua després d'un important creixement amb una tendència a mantenir-se; aquesta estabilització es preveu llarga fins que la demanda disminueixi per l'arribada de les generacions que han anat a l'escola en català. Per tant, encara que hem arribat a un nivell de comprensió del català oral, que ja ha estat qualificat d'esperançador, l'èmfasi actual d'estimular l'ús del català, no ens fa oblidar la necessitat d'incidir encara en el seu coneixement. Hem d'assenyalar també que els professors de català per a adults, a més de la formació, fan una tasca d'assessorament i d'estímul, de sensibilització i de dinamització.

Una proporció molt elevada del pressupost de la Direcció General de Política Lingüística va destinada a aquelles zones de Catalunya en les quals el català gairebé no és present al carrer. L'objectiu és que s'arribi a parlar el català de manera majoritària en aquestes zones, per això és en aquestes àrees on funciona la majoria dels centres de normalització lingüística, dels quals se'n crearà un a cada comarca i un nombre important als municipis del cinturó de Barcelona. A més a més, a través d'altres direccions generals, es dona suport a entitats i a associacions que fan un treball de sensibilització i dinamització en aquestes àrees.

Hi ha dues paraules que solen aparèixer juntes en els nostres textos i en els nostres debats : nació i cultura. No en va Catalunya és una nació de base cultural; això porta que, tradicionalment, alguns grups de l'oposició ens demanen si des del Govern es fa tot el que cal per la cultura, i, per tant, per la nació catalana. No hi pot haver una resposta contundent; necessàriament, s'ha de donar una resposta matisada. La cultura, arreu, desborda les institucions estatals i els governs, perquè és un fenomen que es dona a l'interior de la societat. El món complex i divers de la cultura deu molt a les diferents associacions i entitats, persones i grups, que hem convingut a denominar societat civil. A més de la formació i l'estímul a la creació —als quals ja m'he referit—, l'altre gran camí per a incidir en la cultura entesa en aquest sentit més ampli, és el suport que es dona a la societat civil. En termes pressupostaris, això es tradueix en més dels 1.100 milions de transferències de capital, dels quals ja hem fet menció, en els 4.266 milions de transferències corrents. Sovint es fa la crítica —com també s'ha fet avui— *(remor de veus)* que, d'aquests diners, en van pocs als ajunta-

ments, però...

El Sr. PRESIDENT : Suspenguí el seu discurs per un moment. (*Silenci a la sala.*) Pot continuar.

El Sr. GRAU : Gràcies, senyor President. Però 703 milions hi van directament com a transferències corrents i de capital, i 1.354 milions van a consorcis on també hi ha els ajuntaments. La creació del Consorci de Normalització Lingüística explica la disminució, en termes pressupostaris, de la participació dels ajuntaments en les transferències, però no en els fets.

La política cultural al nostre país encara desborda l'àmbit autonòmic. Hem d'aconseguir, per exemple, que el Ministeri de Cultura assumeixi compromisos pendents, com són els que fan referència a les biblioteques públiques de Barcelona, Girona i Lleida, els arxius provincials, i altres. Hi ha també conflictes pendents amb Madrid, com l'etiquetatge dels productes comercials o el desplegament de l'article tercer de la Constitució, amb el problema consegüent del coneixement del català per part de la policia i altres funcionaris de l'administració perifèrica de l'Estat, i la falta d'acord per finançar la normalització lingüística, entre altres.

Respecte a la coordinació de l'actuació entre les institucions que actuen dintre de Catalunya, continua vigent el que vam dir l'any passat : s'estan complint els acords concrets que impregnen i inspiren tot el pressupost del Departament, els acords concrets —em refereixo— del pla..., perdó, del Pacte Cultural.

Estem d'acord amb el que diu el Grup Socialista, que cal que hi hagi col·laboració i entesa de les diverses institucions, i a utilitzar un altre nom que el desgastat del Pacte Cultural. Cal recordar que hi ha 1.354 milions per a consorcis, on hi ha el Departament i altres organismes.

Actualment, és difícil reproduir una situació que es va donar en la cultura catalana durant la Generalitat republicana, als anys 30. Una situació que Josep Maria Castellet, en un llibre seu, qualifica d'«autosuficient» —entre cometes—; una situació en la qual hi havia una demanda i una oferta culturals que més o menys es compensaven, i on s'havia aconseguit plenament una desprovincialització de la cultura catalana respecte a Espanya. Actualment, això és difícil, molt més difícil d'aconseguir que en aquella època, perquè no hi pot haver autonomia cultural ni política sense autonomia comunicativa. Avui estem sotmesos a una doble influència cultural exògena a través dels mitjans de comunicació. D'una banda, tenim la influència transnacional i de l'altra la influència de la producció cultural d'àmbit estatal. Avui, la política cultural del Govern de la Generalitat necessàriament va més enllà del que és el Departament de Cultura, en sentit estricte. Cal afegir-hi, com a mínim, els mitjans de comunicació de masses, que estan vinculats, principalment, a Presidència, i també l'ensenyament i les universitats, que constitueixen un altre departament. Caldria afegir-hi també les activitats locals en el camp de la comunicació.

Per afrontar aquests reptes, es potencia una política del Departament de Cultura envers els mitjans de comunicació. En el Pressupost, això es tradueix en dues partides dels capítols 2 i 4, de les secretaries del Conseller, que sumen 900 milions, destinades a convenis i a accions de difusió cultural en els mitjans de comunicació; aquestes dues partides explicarien l'inflament d'aquest servei. Actualment, hi ha en estudi la possibilitat de fer convenis de cooperació amb aquests mitjans, i també

coproduccions. Quant al cinema, en els darrers anys, s'han incrementat els ajuts que es donen des de l'inici, des que els productors o els directors disposen d'un guió i el presenten a la Comissió que l'ha d'estudiar. El Departament espera també arribar a acords ben aviat amb alguns distribuïdors, per garantir que a la cartellera hi hagi bons films en català a Barcelona i a la resta del país. El vídeo, l'actuació sobre el vídeo, vindrà a continuació d'aquest esforç.

Finalment, permeteu-me...

El Sr. PRESIDENT : Li queda un minut.

El Sr. GRAU : ...sí, sí, gràcies, senyor President, que us digui, amb molt poques paraules, sobre la descentralització, en què el Departament de Cultura pot presentar un bon balanç, en primer lloc, perquè estén l'oferta cultural a tot el territori i dóna subvencions a totes les comarques, i, en segon lloc, perquè una Comissió ja estudia les possibles transferències als consells comarcals o als municipis de les biblioteques de la xarxa dels arxius històrics comarcals, dels museus, i altres, mantenint la vinculació amb el Departament mitjançant la normativa que és competència d'aquell.

En la meua intervenció, he intentat fer un recorregut, potser un tant sinuós, uns quants talls transversals, per entre els objectius, les activitats i els pressupostos del Departament de Cultura. Hem obtingut així, al nostre parer, prou arguments com per, amb tota cordialitat, no acceptar les esmenes a la totalitat tot just defensades.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Grau. Votarem les esmenes al Departament de Cultura 290, 291, 292 i 293.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 41 vots a favor, 58 en contra i 1 abstenció.

Passem a debatre les esmenes a la totalitat formulades al Departament de Sanitat i Seguretat Social; esmena 294, del Grup Mixt. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martín. (*Remor de veus.*) (*Pausa.*)

El Sr. MARTÍN : Honorable senyor President, senyores diputades, senyors diputats, en la defensa a l'esmena a la totalitat del pressupost del Departament de Sanitat per al 1989 em referiré, en primer lloc, a la quantitat total dels pressupostos.

L'increment del pressupost del Departament de Sanitat per a aquest any 1989 és d'un 16,72%, i el de l'ICS és d'un 17,38%. Si ho comparem amb l'increment mitjà de la resta del Departament, que és d'un 22,01%, és fàcil veure que ens trobem davant un pressupost crònicament insuficient, i, si no, mirem els resultats dels anys anteriors, i que creix també de manera insuficient. Per tant, el que podem dir és que la sanitat no entra aquest any dins dels primers llocs de les prioritats del Govern de la Generalitat.

Segons el Conseller de Sanitat, en declaracions efectuades als mitjans de comunicació en la presentació del Projecte de Llei de Pressupostos per al 1989, va palesar : «No es preveu cap dèficit per a l'any 1989.» No cal dir, Honorable senyor President, que, si ho aconsegueix, passarà a la història. El Grup parlamentari del CDS en té dubtes més que fonamentats, si examinem alguns punts.

Per exemple : a) el consum de medicaments augmenta d'any en any, ja que és una manera de suplir la manca de qualitat i temps en l'atenció als malalts, a la vegada que la desviació pressupostària del capítol de farmàcia de l'any 1987 va ésser d'un 30,33%, i la d'enguany possiblement és superior. De fet, és quasi segur que els pressupostos d'aquests capítols ens permetran, com a molt, els nou primers mesos del 1989.

b) La desviació pressupostària de l'any 1987 fou d'un 10,63%; la d'enguany possiblement sigui també superior. L'increment real del pressupost, que ja hem dit que és d'un 16,72%, no correspon a la realitat, ja que si li restem la desviació esmentada i l'incrementem del cost de la vida, ens trobem davant uns pressupostos amb uns increments reals que no ultrapassen l'1,5%.

c) L'increment en el capítol d'inversions és tan sols d'un 3,2%. Si pensem en la progressiva descapitalització dels nostres hospitals i l'envelliment del seu utilatge, és lògic creure que aquest pressupost no podrà assolir, ni de bon tros, el repte de la innovació tecnològica que necessita la nostra sanitat.

d) La incapacitat crònica de la Conselleria per solucionar, no ja una valoració justa dels traspassos sanitaris —com al País Basc, per exemple—, sinó ni tan sols de gestionar eficaçment davant el Govern central el pagament de les quantitats endarrerides dels pressupostos anteriors.

Entrem en el punt segon de la nostra defensa de l'esmena a la totalitat del Departament de Sanitat, que nosaltres podríem titular «augment excessiu en la infraestructura administrativa».

El Projecte de Llei de Pressupostos presentat augmenta les despeses de remuneració del personal de manera global d'un 14,7%, però si s'examinen, per exemple, el Gabinet del Conseller, aquest capítol augmenta d'un 81,6% i l'increment en els alts càrrecs té, afortunadament, la moderació de ser tan sols d'un 36%. El CDS i el Grup Mixt lamenta profundament que aquests increments de massa salarial no siguin equitatius en totes les categories, i també denuncia l'increment excessiu de la burocràcia administrativa, que, a més a més, no és a base de contractats i eventuais, i que no repercutirà en una millora dels serveis sanitaris ni de la qualitat assistencial.

Tanmateix es continua amb una política tímida d'incentius professionals, sense uns criteris clars de repartiment. Altres exemples d'aquests fets són l'increment d'un 22% de béns corrents i de serveis. El material d'oficina es multiplica per 2,5; el transport, per 2, i les atencions protocol·làries creixen un 50%. Davant d'aquestes dades, si el personal i la tecnologia sanitària s'incrementessin en igual proporció, disposaríem d'un dels millors pressupostos mundials.

Finalment, no deixa de sorprendre'ns que d'un pressupost global del Gabinet del Conseller de 946 milions destinats a personal, quasi la meitat, 411 milions, corresponen a quotes de la Seguretat Social. Són potser endarrerides? Ara, això sí, l'ajut familiar disminueix d'un 27% i arriba a l'esgarrifosa xifra de 125.000 pessetes.

Passem a l'anàlisi del capítol d'inversions. La manca d'una política d'inversions adequada durant els darrers anys, i també l'augment de les demandes assistencials i l'evolució constant de la tecnologia mèdica —diagnòstic i terapèutica— ens han conduït a una situació dramàtica de disposar de pocs mitjans, i, bona part d'aquests, obsolets. Això implica que s'ha de fer un

esforç inversor molt important i continuat perquè la medicina catalana pugui assolir dignament els reptes del futur. La resposta en l'avantprojecte presentat per la Conselleria és clara i definitiva : l'increment de les inversions arriba a les cotes d'un 3,23%, xifra força distant de la de l'any 88, que era d'un 47%. I cal remarcar que el total destinat a inversions és d'una escasseïtat tal que representa només el 4,02 per cent de la totalitat dels pressupostos, amb un creixement, com ja he dit, d'un 3,23, molt per sota de la mitjana, que és d'un 17,31%. Si dediquem una atenció més acurada a la distribució de les inversions, se'ns posa de manifest que els diners dedicats a l'assistència hospitalària disminueixen en un 3,78% : de 6.414 milions l'any 88 a 6.166 l'any 89. A l'inrevés que les inversions en l'Administració general, que es dupliquen : de 236,6 a 681 milions. És a dir, un creixement del 100,02%, en un capítol que per si sol creiem que ja té un pes excessiu : 6,3% del total d'inversions.

D'altra banda, les inversions insuficients i parcials per dotar totalment una instal·lació es multipliquen. Així, trobem que en l'assistència primària es construeix un total de 18 centres d'assistència primària, amb una despesa de 35 milions per a cadascun, xifra que, evidentment, no té res a veure amb la realitat. A més a més, agreuja la situació el fet que dels 1.875 milions d'inversió en assistència primària, que el Conseller destaca com a prioritària, 1.063 —és a dir, el 56,6%— es destinen a revisions dels preus addicionals. Així podríem continuar.

A l'assistència hospitalària, l'esforç inversor és molt més important. Així, per exemple, per construir tres nous hospitals : Tremp, Blanes i Vilafranca, es destina un total de 200 milions de pessetes. Aquesta xifra no és estranya perquè, segons l'anterior Conseller, s'havien de fer amb els Pressupostos de l'any 1988. Del total d'inversió hospitalària, un 27,3% es destina al pagament d'increment de costos i un altre 30,8% és per a reposicions. Per tant, la inversió real és només el 41,8% del total pressupostat : 2.580,7 milions. Això es repeteix a la resta de capítols, de manera que globalment la inversió real és tan sols del 40% de l'anunciada.

Vegem ara les despeses destinades a la formació i les subvencions. L'atenció que dedica la Conselleria a programes de la formació del personal sanitari és mínima. El seu increment és tan sols d'un 2%. Veiem, per exemple, que, a la formació continuada del personal mèdic, que avui dia és fonamental, s'hi destina un total de 2 milions de pessetes, que és un 20% més que el que s'hi va destinar l'any 1988. O bé que al Programa d'Atenció Oncològica —i no oblidem la gran prevalença del càncer, que és la segona causa de morts de la població, després de les malalties cardíaco-vasculars— es destinen 250.000 pessetes. Estem d'acord que es destinen 150 milions a la lluita contra la drogadependència, però aquesta marcada desproporció entre programes ens fa pensar en un pressupost clarament electoralista.

Altres programes tenen un oblit total, com pot ser el de la salut bucodental, tan important sobretot per als nostres infants. Les quanties destinades a subvencionar hospitals són clarament insuficients, i aquests, que continuen patint vicis estructurals i funcionals gravíssims, continuen produint dèficits més grossos d'any en any. Així, per exemple, l'hospital que no es troba integrat a l'ICS que rep una subvenció més alta, és el de la Santa Creu i Sant Pau, amb una xifra de 400 milions. De què

serviran aquests milions davant el dèficit arrossegat, que supera amb escreix els 10.000 milions de pessetes? I això tan sols és un exemple entre molts.

Finalment, faré una valoració final. Ens trobem davant uns Pressupostos que pateixen la manca d'una política i una planificació clara i coherent del futur sanitari; que són clarament insuficients per atendre les necessitats; que no permeten assolir el repte del futur i que continuen arrossegant uns traspassos infravalorats i uns pagaments que no s'aconsegueix fer liquidar a temps; uns Pressupostos en els quals no es fa res per resoldre la greu crisi financera que pateixen els hospitals catalans i que ha donat lloc a embargs per part de les tresoreries de la Seguretat Social. Si a això hi afegim el moderat esforç en la prevenció de la malaltia i la promoció de la salut i el nul esforç en la rehabilitació i l'assistència a crònics —problemes cada vegada més importants, atès l'envelliment de la població—, arribem a la conclusió que és un Pressupost regressiu, sense horitzons de futur i que no aconseguirà aturar la progressiva manca de qualitat i la cobertura sanitària a tota la població que demana el poble de Catalunya.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, Honorable senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Il·lustre Martín i Toribio. Esmena 295, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre senyor Font.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. FONT : Gràcies, senyor President. Si no hi té inconvenient, agrupariem l'esmena 295 amb la 299, que fa referència a l'esmena de retorn del Departament de Sanitat i Seguretat Social i de l'Institut Català de la Salut. Les defensarem conjuntament, perquè té el seu sentit, pel fet que, recentment, sobretot després de la remodelació del Departament de Sanitat, al qual s'ha agregat o desagregat del Departament els serveis socials en benefici del nou Departament de Benestar Social, podem dir que, pràcticament, tota l'activitat del Departament són serveis sanitaris i, per tant, es canalitza a través de l'Institut Català de la Salut. El percentatge existent l'any passat respecte a la proporció del que es feia en serveis sanitaris o no es feia era d'un 88%; en aquests moments, és un 96%. Vol dir que, bàsicament, es tracta de serveis sanitaris i, per tant, farem la defensa agregada.

És a dir, la filosofia bàsica —les motivacions de les dues esmenes de retorn— és una : que ens sembla que no està prou arrelada, que no està prou arrelada, i que ens sembla que convé d'insistir-hi, que és que el problema sanitari bàsic, a Catalunya, almenys en termes econòmics, no és el de gastar més —almenys el de gastar molt més—, sinó el de gastar millor allò que es té. Aquesta és una filosofia que és ajustable, certament, perquè tenir més ingressos en sanitat, com tenir més ingressos en qualsevol altre tema de l'àrea de govern de Catalunya, sempre és bo, però nosaltres diríem que això és així perquè ens sembla que, una mica, en el missatge que s'emet recentment sobre aquest tema, es tendeix a desviar responsabilitats pròpies cap a altres administracions, sobre la base de dir que es necessiten molt més fons, o més fons, quan nosaltres pensem que el problema prioritari, independentment que el finançament potser requereixi un ajustament —és probable que el requereixi—, el problema prioritari, o la base del problema del

finançament a Catalunya no és justament el finançament, sinó la manera com es gasten els diners.

Voldríem comentar o relacionar, sense ànim de cansar ningú —sobretot atesa l'hora—, però relacionar, com a mínim, els motius que ens porten a nosaltres a fer aquestes dues esmenes a la totalitat. Jo diria que un primer motiu és un de molt elemental : és la inexistència de dades assistencials oficials. És a dir : trobem una memòria del Pressupost on hi ha una multitud de dades econòmiques —hi ha el Pressupost en si—, però aquestes dades no estan relacionades amb l'assistència. De manera que tenim allò que es diu que es vol gastar, però no allò que es diu que es vol fer, de manera que podem fer els nostres càlculs sobre increments pressupostaris, però no podem fer aquests càlculs en relació amb l'assistència, ni relacionar aquests increments pressupostaris amb increments assistencials. De manera que es pot donar una situació, que és que es produeixi un increment pressupostari sense que es produeixi un increment assistencial o una millora de la qualitat. Aquesta inexistència de dades, que és exasperant, i comparativament incompresible, perquè hi ha departaments, al Govern de la Generalitat, que publiquen memòries i que publiquen, a més, memòries molt ben fetes, en paper *couché* i amb fotografies, i molt ben editades, aquestes memòries són inexistents en el Departament de Sanitat, almenys, que nosaltres coneguem. Ens ha costat molt d'aconseguir xifres; les hem aconseguides, però fixin-se vostès quina odíssea, per exemple, per aconseguir xifres de la Vall d'Hebron i, al final, per aconseguir-les malament. Es va produir a través d'un company nostre de l'oficina del partit, que treballa en temes sanitaris, un seguit de set trucades —de set trucades—, i va parlar amb set interlocutors, començant pel director de la Vall d'Hebron, i va acabar amb el cap del gabinet del Departament, total, per dir-li que la memòria de la Vall d'Hebron no era subministrable, i amb la nostra sospita, a més, que aquesta memòria es inexistente.

Per tant, tenim la situació que, en els hospitals grans de Barcelona hi ha una situació que s'emeten memòries —miri Sant Pau, l'Hospital Clínic—, i als hospitals grans de l'Institut Català de la Salut no s'emeten. I no volem imputar a una maledicència, a una mala intenció al fet de no emetre i difondre memòries o dades, però sí que volem constatar el fet que no n'hi ha, o que les que hi ha són insuficients, i que, per tant, el fet de no relacionar això en el Pressupost, almenys en termes d'assistència, és un motiu de retorn, és un motiu per a l'esmena de retorn, fet que no deixa de lligar bastant amb el tractament que donaria, sens dubte, el Conseller de Sanitat —a qui agraïm l'assistència— a qualsevol gerent o director dels hospitals de l'Institut Català de la Salut que li presentés un avantprojecte de pressupost, simplement, dient-li : «Miri, aquest any vull gastar tant, que és tant més que l'any passat», sense que li digués què més vol fer en aquell hospital. Per tant, aquest és el primer motiu.

Li diríem un altre motiu : ens sembla que, de l'anàlisi del Pressupost, com a conclusió després d'una lectura acurada, es deriva el següent, que és que se'n deriva una política expansiva de creixement de despesa, que consolida les tendències tradicionals de despesa del món sanitari; és a dir, és un Pressupost que té uns aspectes innovadors, però que és poc innovador, i tendeix, bàsicament, a consolidar les tendències de creixement tradicional de la despesa típiques del sector sanitari, que vol dir

bàsicament personal, subministraments, farmàcia —i no així—, inversió, que té una evolució diferent. Per tant, diríem que és un Pressupost resultant d'aquestes tendències, i tenim el nostre dubte de si realment hi ha una política de planificació del Pressupost i si des del Departament s'està controlant l'evolució de la despesa, o és més aviat l'evolució de la despesa que determina d'una manera —valgui la redundància— determinant, cada any, la composició del Pressupost i el seu increment.

Volem dir un tercer motiu —un tercer motiu— de l'esmena de retorn. El tercer motiu seria que el creixement dels serveis d'assistència primària sembla insuficient. Ja hem comentat algun altre dia, aquí, la importància que donàvem al fet que l'assistència primària no estigui resolta, i al fet que la percepció del ciutadà «És que això de la Seguretat Social no funciona...», és atribuïble —nosaltres creiem que d'una manera bàsica— a la sensació que es dona des dels dispensaris de la Seguretat Social que això no funciona. No tant, potser, des dels hospitals —que també, en alguns casos—, però sobretot des de la xarxa primària, i que en això consisteix la gran assignatura pendent de la sanitat catalana, que, sens dubte, s'ha escomès. És a dir, sabem que hi ha una bona intenció, i així ho ha manifestat diferents vegades el Conseller de Sanitat, que és que aquest és un tema important, i un tema que cal enfocar i endegar en el futur, però nosaltres creiem que s'enfoca i s'endega insuficientment, sobretot si recorrem a l'anàlisi comparativa, com ja vam comentar —i aquí ho repetiré— que la xifra que ens dona el Conseller, si no ho tinc mal entès, és la d'un 30% de cobertura de centres reglats al final de la legislatura, mentre que la resta del conjunt espanyol, que també té serveis sanitaris, com és obvi, està ja en aquests moments en una cobertura del 50%. Per tant, diríem que aquest és un tema que s'ha deixat de banda durant uns anys; sembla que ara es reprèn, però nosaltres voldríem que es reprengués amb més insistència. Per què amb més insistència? Doncs, perquè té un efecte bàsic sobre la resta de l'assistència i sobre el sistema sanitari en si. Té un impacte sobre la saturació dels hospitals —és evident que el té—, té un impacte sobre la consulta externa dels hospitals, té un impacte sobre els serveis d'urgència, que pateixen una situació en la qual, com que l'assistència primària no acaba de funcionar: el ciutadà diu: «Com que aquí no m'atenen prou bé, me n'aniré al servei d'urgència». I resulta que en els serveis d'urgència comença a haver-hi estadística de gripes, per exemple, o de senyors que tenen febre, i que van al servei d'urgència per aquesta simple raó, i es donen xifres i estadístiques en les quals es diu —i això també res discutible, però les donen, aquestes xifres— que el 70% de les urgències que van als hospitals generals, no ho són, i que podrien ser ateses en un nivell primari d'assistència i d'atencions primeres. Per tant, diríem: assistència primària, clau de volta del sistema sanitari, encara que vull dir també que hi ha qui diu —o que ha posat en qüestió— que això sigui un element prioritari. Valgui l'anotació. Diríem que aquest és un tercer element d'esmena a la totalitat.

Podríem donar un quart element. El quart element és el creixement en termes de despesa dels hospitals propis, i també el creixement en termes de despesa de l'acció concertada, dels hospitals concertats. I volem dir que ens preocupen, sobretot, els hospitals propis de l'Institut Català de la Salut —diguem Bellvitge, Vall d'Hebron, Can Ruti, etcètera, l'Àlvarez de

Castro de Girona, que ha sortit en aquest Parlament reiteradament—, ens preocupa, realment, perquè ens sembla que són uns hospitals grans, uns hospitals amb unes inèrcies molt fortes, heretades, certament, però no corregides, i que són uns hospitals que marquen definitivament —definitivament— la composició del Departament de Sanitat, del pressupost del Departament de Sanitat. I, per tant, pensem que aquestes tendències, que no han estat corregides, en la mesura que poguessin ser-ho i en la mesura que poguessin ser orientades cap a una major racionalitat, ens permetria que, almenys, els fons destinats als hospitals propis fossin més ben utilitzats i, en el seu cas, també la resituació o la reordenació de fons dins del pressupost del Departament de Sanitat; reordenació necessària si és que volem fer avançar la sanitat en uns termes d'optimització i rendibilitat i, alhora, d'atenció adequada a l'usuari.

Un altre motiu de l'esmena de retorn és que la comparació entre els hospitals propis de l'Institut Català de la Salut i els de l'Acció Concertada que comentàvem no se sustenta, no és comparable. És una situació incomparable. Jo els diré per què: perquè si sumem en termes d'unitat d'assistència bàsica —la unitat d'assistència bàsica és la reducció de tot allò que es fa a una unitat d'assistència—, si sumem tot el que es fa a Catalunya amb termes d'unitats d'assistència bàsica i dividim i diem: quants en fan els hospitals concertats per l'Institut Català de la Salut i quants en fan els serveis propis, veurem que el 66% d'assistència la fan els hospitals concertats i el 33%, aproximadament, la fan els hospitals propis de l'Institut Català de la Salut. Mentre que si anem als costos, veurem que si establim un cost bàsic d'unitat d'assistència bàsica de tot Catalunya, de tota l'assistència que es fa i dividim, veurem que el cost bàsic dels hospitals concertats és un terç del cost bàsic total; és a dir que els hospitals propis doblen, en termes mitjans, el cost bàsic dels hospitals concertats.

Això són xifres que puc donar després amb més claredat i que obeeixen a un càlcul fet i, a més, a un informe elaborat per gent experta que coneix aquests temes, i voldríem dir que aquest també és un motiu d'esmena perquè si veiéssim que any rere any això evoluciona bé, i aquesta relació incomparable en aquests moments tendís a ser més comparable, es mantinguessin les diferències però tendís a millorar, nosaltres diríem: aquí hi ha una bona intenció, això està ben encarrilat i, per tant, diríem això s'ha d'admetre perquè això està evolucionant positivament. Però no ens sembla que sigui així i més quan, realment, a través del pressupost de Sanitat és impossible fer aquest tipus de càlcul perquè no es relaciona la despesa amb l'assistència. Volem dir, doncs, que aquest punt és aquell que diu que l'assistència concertada és més eficient que l'assistència pública de l'Institut Català de la Salut sense que..., compte!, assistència concertada vulgui dir assistència privada. Cal tenir en compte que l'assistència concertada per l'Institut Català de la Salut és bàsicament d'ordre municipal i d'entitats benèfico-privades, però pensin, per exemple, que l'Hospital de Sant Pau és una entitat benèfico-privada. Per tant, no val a dir que el sector públic és més eficient o menys eficient que el sector privat, sinó, simplement, dir que els hospitals de l'Institut Català de la Salut són altament ineficients i que els hospitals concertats —en la seva majoria també públics— tenen un nivell d'eficiència més acceptable, encara que tampoc dins dels

estàndards comunament acceptats.

Voldríem dir, com un altre motiu d'esmena de retorn, voldríem dir : l'increment de l'acció concertada. Es preveu un increment d'acció concertada, és a dir, dels convenis que es fan amb aquests ajuntaments i hospitals i entitats benèficio-públiques i privades un increment del 20%. I a nosaltres el que ens sembla és que aquest 20%, si respon a una voluntat d'actualització de preus, és a dir, a una voluntat de dir : «escolti, és que com que en el passat no hem actualitzat prou bé els preus d'aquests concerts ara els actualitzem», ens sembla bé, i si aquest 20% respon a la liquidació dels dèficits acumulats —com volem comentar una mica més endavant—, també ens sembla bé, però si aquest 20% respon a la concertació de més llits, li direm : no ens sembla tan bé. I com que sabem o ens sembla, pel que sabem, que és possible que això vagi destinat a la concertació de més llits, hem fet aquest punt, o hem establert aquest punt com a motiu de l'esmena de retorn perquè ens sembla que l'assistència addicional, si és que hi ha una pressió addicional de la demanda sanitària, s'hauria de resoldre sobre la base de l'optimització i major racionalitat dels serveis propis.

Els diré una última motivació d'esmena de retorn, d'ordre general, perquè després vull fer alguns comentaris més, que és que estem insuficientment dotats de serveis residencials, rehabilitadors, geriàtrics, etcètera. Malgrat que hi ha uns programes en marxa, certament, «Vida als Anys»..., hi ha uns programes en marxa, però jo li diré : són uns programes en marxa insuficients, i el mateix Pressupost enviat al Parlament planteja alguna qüestió enigmàtica en la Memòria quan diu que «els concerts establerts en matèria de serveis residencials hauran de ser reformulats». Són concerts realment recents; són concerts fets fa els últims dos anys i pensem per què en dos anys, després de dos anys han de ser reformulats. Pensem que, probablement, hi ha alguna cosa, que vol dir que la política de concertació en aquest terreny no s'ha fet tan encertada com s'hauria d'haver fet i que requereix la mateixa reformulació des del Departament.

Per aquest motiu, i per la insuficiència que —ens sembla— dota el Pressupost aquesta faceta d'assistència, en detriment d'altres que ens sembla que són excessivament dotades també, creiem que s'ha de fer una esmena a la totalitat.

Deixin-me que els comentï alguns aspectes que em sembla que s'han de comentar en relació amb el Pressupost del 89. Miri, jo li diré que el Pressupost del 89 tenim la impressió que no conté mecanismes de contenció. En sanitat és molt habitual l'espiral de la despesa sense que hi hagi contrapartida de millora. Els hospitals generals si no estan ben gestionats són hospitals que es converteixen, fàcilment, en pou sense fons, és a dir, un pou en el qual es va tirant diners i aquests diners van al fons, però com que no té fons no tenen cap rendibilitat, és a dir, és un pou sense fons que no té una contrapartida de millora com dic i, per tant, és necessari establir en les diferents branques de despesa uns mecanismes de contenció, sense que això vulgui dir desmillorar l'assistència, sinó uns mecanismes de contenció. I ens sembla que aquest Pressupost —com deia— és un Pressupost resultant d'unes tendències més que un pressupost interventor, un pressupost que obeeixi a l'establiment d'aquests mecanismes de contenció per a una major rendibilitat dels serveis sanitaris de Catalunya.

Voldríem dir també —com a comentari— que ens sembla que és un Pressupost que respon a la comptabilitat pressupostària tradicional i no al que es pretén que respongui, que és un pressupost per programes. El pressupost per programes —com ja comentàvem a la Comissió— va ser implantat al món per l'Administració Carter i va obrir una oficina del pressupost i va implantar la tècnica del pressupost per programes; després es va generalitzar a tot el món, i és cert que aquí a Catalunya, doncs, des de fa alguns anys la major part d'administracions han implantat ja un pressupost per programes, que vol dir que el pressupost es fa en un període temporal, intervenen tots els nivells intermedis de l'Administració i, finalment, a base d'una selecció d'objectius, s'estableix quin serà el cost d'aquest pressupost. Doncs bé, aquest Pressupost no és —encara que grandiloqüentment es digui «per programes»— un pressupost per programes, és un pressupost basat en la comptabilitat pressupostària tradicional que diu que l'any passat vaig gastar una pesseta, però que aquest any l'IPC ha pujat el 6% —o el que sigui— li sumo mitja pesseta més, l'any que ve gastaré una pesseta i mitja, però sense relacionar això amb un conjunt d'objectius ni haver-los seleccionat en funció dels objectius futurs que en el temps es vulguin aconseguir. Aquest jo crec —ja sé que estem parlant de pressupostos i això és un debat pressupostari— és un tema que s'havia de comentar.

I, finalment, diré respecte a aquests temes més directament pressupostaris que el Pressupost de Sanitat ens sembla a nosaltres que és un Pressupost bastant flexible; és un Pressupost que els tres últims anys fa superàvit; és un Pressupost que, probablement, el 89 farà dèficit —com ara comentarem si ens deixa el President i hi ha temps disponible per comentar; és un Pressupost que té acumulat des de l'any 81 una quantitat de milers de milions de dèficit acumulat, però és un Pressupost que conté unes capacitats interventores i és un Pressupost que, almenys en els tres darrers anys, malgrat que sempre es gasta més que allò que es pressuposta, també ha aconseguit o s'ha donat la situació que s'ha ingressat més que allò que s'ha gastat de més. I, per tant, s'ha fet superàvit els tres últims anys; superàvit que a nosaltres ens sembla que dona prou flexibilitat com per pensar que amb una gestió intel·ligent no solament es podrien fer funcionar els serveis sanitaris adequadament i preveure el creixement adequat, sinó també es podria afrontar la liquidació dels deutes pendents i del deute acumulat.

Voldria fer algun comentari més respecte a les esmenes a la totalitat plantejades. Deixin-me que parli una mica de salut pública. Salut pública és una de les facetes fonamentals del sector sanitari. Saben vostès que el sector sanitari bàsicament vol dir assistència per un cantó, i vol dir salut pública per un altre i contempla aspectes que no són directament assistencials com són, per exemple, les campanyes de vacunacions, el control alimentari, doncs, de dir : miri, si la llet té uns productes o en té uns altres —que, per cert, és un tema que des del Departament no s'ha tocat, malgrat que els mitjans de comunicació l'han tractat a bastament—, el control epidemiològic, per exemple, doncs, de les malalties infeccioses, la higiene pública, etcètera; tot això són temes de salut pública, la informació sanitària. Doncs bé, és una faceta que a nosaltres ens sembla fortament descuidada. Fixi's vostè, si no, en la fluctuació dels increments anuals : any 1983, puja el Pressupost un 6,2; any 84, baixa un 1,7; any 85, puja un 11,7; any 86, baixa un 4,2; any 87, puja un

2; any 88, baixa un 2. I, certament, el 89 hi ha un increment, però hi ha una certa evolució que a nosaltres ens sembla irregular i que denota una poca constància en els programes desenvolupats. Seria bo que el Departament o la Direcció General de Salut Pública tingués una dotació constant i permetés fer uns programes temporals en el temps que permetessin una acció pública en matèria de salut pública constant i definida; aquest podria ser un altre motiu d'esmena.

Deixin-me que els comentï un altre motiu específic d'esmena: la política de personal. Jo crec que això és molt important. Mirin vostès: quan es planteja l'increment de personal a qualsevol administració catalana, immediatament surt un Departament, que normalment es diu de règim interior, i retalla, i diu que de personal no es pot incrementar ni una pesseta. Això és habitual perquè les administracions públiques pequen d'això, d'excés de personal a vegades, i de la poca rendibilització del personal. Doncs mirin vostès els increments de personal del Departament de Sanitat. Mirem per exemple, mirem l'any 88 puja un 14%, un 14,8. I ens dirà: home, és que és l'homologació d'aquest acord entre els metges i el Ministeri de Sanitat, nosaltres hem de pagar més diners, però és que anem més enrere: any 83, puja un 28%; any 84, un 12; any 85, un 7. Això semblaria més lògic, però l'any 86 puja un 17,8, i l'any 87 torna a un 5, però l'any 88 a un 14, i aquest any de nou un 14,7. És a dir que hi ha uns increments que ens semblen a nosaltres injustificats, i més quan, si s'atenen vostès com a dada significativa a l'Informe de la Sindicatura de Comptes sobre l'Hospital Álvarez de Castro de Girona, que deia, exactament, que tenia pràcticament, pràcticament el doble de personal necessari que el que necessita un hospital del nivell de l'Álvarez de Castro comprendran que els increments anuals d'aquest tipus són incomprensibles, i més perquè amb el personal disponible probablement es podrien atendre altres necessitats. Pensem, per exemple, en l'horitzó que dèiem abans de la reforma de l'assistència primària i la dotació d'estadis assistencials que són insuficients. Però és que en personal hi ha alguna cosa més a comentar. Per exemple, una partida que no pot ser qualificada de res més que d'enigmàtica. Fixi's vostè quina dotació de personal té l'Institut Català de la Salut, doncs bé, hi ha una partida de 2.000 millions de pessetes d'hores extraordinàries. Vostè dirà: escolti, és que això són les guàrdies mèdiques... Doncs, no, no són les guàrdies mèdiques; les guàrdies mèdiques estan convenientment pressupostades; són hores extraordinàries i jo em pregunto: escolti, a qui cal pagar-li hores extraordinàries? Al personal que hi ha a l'Institut Català de la Salut.

Per tant, això planteja que potser en matèria de personal hi ha una falta de voluntat d'aplicació de criteris de gestió que ens semblen importants. Per exemple, s'han aplicat les incompatibilitats mèdiques? ¿S'han aplicat o es pensa aplicar el règim d'incompatibilitats mèdiques per assegurar que tothom que està contractat en un lloc treballi realment en aquell lloc? S'estableix algun tipus de control horari en els hospitals públics? ¿Pot garantir el Conseller de Sanitat que el metge tal que està a tal dispensari, a l'hora de treballar està, realment, a tal dispensari? Es treballa en els centres hospitalaris públics amb un rendiment acceptable? Em deia una persona —aquesta és una dada que jo no puc confirmar, però me la deia— que sumant per exemple els cirurgians, els cirurgians de la Vall d'Hebron —tots els cirurgians— i considerant que en un quiròfan, per

exemple, hi ha d'haver tres cirurgians per operar, si considerem que hi ha d'haver tres cirurgians i dividim el nombre d'operacions lleus o greus que es fan a la Vall d'Hebron en una setmana, resulta que surt una mitjana d'una operació per cirurgia/setmana. I aquesta és la situació, de manera que jo diria que tenim uns hospitals que necessiten una intervenció important; intervenció que té un cos polític. Jo crec que des del Departament aquest cos polític no s'ha volgut assumir o no s'ha cregut convenient assumir-lo però, en tot cas, és un cos polític que s'ha d'assumir si volem avançar positivament a una major racionalitat de la sanitat catalana. Deixin-me que els doni unes xifres més: dèiem abans que l'acció concertada era més eficient que els serveis propis de l'Institut Català de la Salut. Els donaré les xifres exactes, perquè les vegin, perquè se les puguin apuntar o que constin en el *Diari de Sessions*. Si fem 100 el total de l'assistència catalana, en termes d'unitat bàsica d'assistència, reduint-ho a través dels índexs de correcció o els índexs d'equivalència que s'estableixen, resulta que els serveis propis de l'Institut Català de la Salut fan 34,4% de l'assistència, mentre que els hospitals concertats fan el 65,6%. Ara mirin els llits dels serveis propis: 4.951 enfront dels 11.831 dels serveis concertats; en total —xifres de l'any 1988, d'acord amb un estudi de IESE, fet en col·laboració amb el consorci hospitalari de Catalunya; ara anem als costos; anem als costos. Els hospitals propis, el cost mitjà de la UBA, de la unitat bàsica d'assistència el 1988 eren 26.957 pessetes, i el cost bàsic d'un hospital d'acció concertada eren 14.145, és a dir, exactament la meitat. Vol dir que del total del cost una tercera part correspon als hospitals concertats i dues terceres parts corresponen als hospitals de l'Institut Català de la Salut mentre que això es correlaciona a l'inrevés exactament, quan es parla d'allò que fan. Val a dir en això que no es tracta de desprestigi, ni molt menys, els hospitals de l'Institut Català de la Salut, però sí dir que valgui això com una dada per dir i per incitar els responsables sanitaris que és un tema que cal abordar i que cal abordar amb rapidesa. No val a dir que falten diners, no! Potser en faltin de diners però, certament, hi ha una gran gestió a fer en els mateixos serveis sanitaris sobre la base de la idea aquesta de major racionalitat.

Voldria comentar alguna cosa més. No volem fer una política cataclísmica o d'alarma, en vulguin dir com en vulguin dir, respecte als temes relatius al dèficit, però és un tema que n'hem de parlar, perquè el dèficit és ben real i, per tant, nosaltres n'hem de parlar, atès que és un tema que fa patir molta gent. I com que és un tema que fa patir molta gent voldríem comentar-lo aquí en el Parlament. Mirin vostès: nosaltres hem fet un càlcul per veure quin pot ser aproximadament el dèficit que, en aquests moments, pot tenir el Departament de Sanitat. No ens hem basat en xifres no documentades, perquè hi ha també un dèficit no documentat, diguem-ne, un dèficit que no hem pogut detectar, i que presumim que existeix, també, però només ens hem basat en xifres documentades. Podríem començar, potser, primer, per fer una valoració del dèficit que pensem que consolida el pressupost 1989 del Departament de Sanitat per a l'any 89. Mirin vostès, tenim un sistema de finançament que va pactar el Conseller Culler amb el Ministre Almunia l'any 86, és a dir, fa dos anys, que ens fa dependre els ingressos sanitaris —els ingressos econòmics de cara a la sanitat catalana— de l'evolució de l'INSALUD general, que és l'orga-

nització que lliga els serveis sanitaris del conjunt espanyol. Si l'INSALUD general fes una desviació zero, és a dir, que estigués tan ben gestionat que es desviés zero pessetes del pressupost previst per al 1989, el pressupost del Departament de Sanitat faria un dèficit de 20.000 milions. Si el pressupost de l'INSALUD es desviés —com és previsible, jo crec que es desviarà— un 8,1 —un 8,1—, nosaltres fariem un dèficit zero. Si el pressupost de l'INSALUD es desviés un 10,5, com és el que nosaltres pensem, perquè la xifra 10,5 surt de pensar en l'índex de preu al consum, tirin cap amunt, el 6%, un 2,7 d'universalització de l'assistència —hi ha un milió de persones que s'incorporen a l'assistència sanitària, surt un 2,7 més—, i un 2% d'increment de la demanda assistencial, que és una mitjana que surt a partir de veure l'evolució assistencial dels darrers anys, ens surt exactament un 10,5 previsible per al 89. Podria ser una altra previsió, podria ser una altra, però nosaltres hem escollit aquesta, i ens surt un 10,5. Vol dir que, en aquest cas, la Conselleria, si no es desviés ella, que gastés allò que pressuposta, faria un superàvit de 5.759 milions. Però el problema és que la Conselleria també es desvia, també es desvia, i resulta que tots els darrers anys s'ha desviat, i s'ha desviat una mitjana —malgrat que pressuposta alt, sempre gasta més del que pressuposta—..., i la mitjana de desviació dels darrers anys és 4,6. Hi ha una mitjana de desviació. Apliquin vostès la mitjana, i resulta que això són 10.000 milions menys. Això és un càlcul de futurologia, és a dir que realment això no és molt objectiu, però jo li diré, miri vostè, un càlcul mínimament racional sobre què consolida i no consolida aquest pressupost, ens porta a dir que, per a l'any 89, possiblement, és possible, és una hipòtesi, però és una hipòtesi bastant versemblant, que es produeixi un dèficit de 4.877 milions. Però anem més a la realitat, perquè això era futurologia. Anem més a la realitat, anem a allò passat, a allò que hem acumulat des de l'any 81, data en què ens van transferir els serveis sanitaris. Un altre estudi respecte al dèficit acumulat ens diu que el 31 de desembre del 1985 es devien, no és que es deguessin en funció d'una situació racional, de gestió del pressupost, sinó que hi havia un dèficit exacte de 30.797 milions que surt del compte general. Sumin, del compte general, les obligacions pendents, el superàvit, el que hi ha en caixa, l'existència total de caixa, es fa un càlcul, sobre això, sobre el compte general de la Generalitat, sobre els llibres de la Sindicatura de Comptes, i surt això : un dèficit de 30.000 milions. Després vénen tres anys bons, perquè resulta que, malgrat que la Conselleria ha gastat sempre per sobre del pressupost, i alguns anys bastant més, ha tingut la sort que ha ingressat més diners, i, per tant, ha fet un superàvit; són tres anys de superàvit. I ha fet un superàvit de 13.000 milions, des del 86 al 88; exactament, 13.927, segons el càlcul. I, per tant, si resten, resulta, doncs, que hi haurà un dèficit acumulat des de l'any 1981 d'aproximadament uns 16.000 milions, comptants i sonants, dels detectats i documentats, i comptablement detectats. Però anem més enllà. Nosaltres diem que, a part això, hi ha un dèficit induït del Departament als hospitals concertats, que és un dèficit que surt de problemes de gestió. El Conseller ens dirà : «Oh, és que jo no tenia prou diners, és que resulta que el Departament era un departament pobre...» Miri, jo, si tinc temps —si tinc temps— li podré demostrar que això no és veritat, però en tot cas li diré que hi ha un dèficit induït del Departament de Sanitat, a causa de l'assignació de ta-

rifes per sota del cost d'explotació, a causa de la no-actualització de preus sistemàtica, respecte a la qual cosa ja hi ha alguna resolució judicial, i a causa del major volum d'assistència produïda per sobre del contractat en concerts establerts, a causa d'aquestes tres coses durant uns anys s'ha produït en els hospitals concertats un dèficit de 43.000 milions. I, per tant, si ho sumem tot, documentadament, més una altra font de dèficit, que és un dèficit no comptable, que alguns subministradors estan denunciant, nosaltres n'hem pogut documentar 69.000. Jo li diria : «Miri, no hem de fer cataclismes, d'això, no n'hem de fer cataclismes, certament, però és una situació que cal resoldre», i que cal resoldre amb el pressupost, i, per tant, el pressupost del Departament és un pressupost que ha de determinar les despeses del Departament, el creixement del Departament, la millora de la gestió del Departament, i la liquidació del dèficit acumulat, cosa que no consta en el pressupost, i, per tant, nosaltres hem de denunciar-ho i ho hem de dir. Els hospitals concertats no han tingut més remei que finançar-se d'acord amb el no-pagament de les quotes a la Seguretat Social, la qual cosa porta tota una altra sèrie de problemes. Però, deixin-me —com que s'encén el llum groc— que li respongui dues o tres preguntes, perquè em sembla que el temps s'està acabant, i que em sembla que té interès que comentem, respecte al pressupost.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Il·lustre senyor Diputat, li prego que procedeixi a acabar, perquè ja ha tingut temps més que suficient i em penso que els altres diputats de la Cambra li ho agrairan. Moltes gràcies.

El Sr. FONT : D'acord, doncs, només enuncio les tres preguntes, i llavors, ja, acabo. Catalunya disposa de més o menys recursos que les altres autonomies en serveis sanitaris transferits? Resposta : en disposa de més, exceptuant el País Basc; és a dir, estem més ben considerats que els altres, exceptuant el País Basc. És cert, o no, que al País Basc, aplicant els coeficients del País Basc, ingressariem 33.000 milions més anuals, com va dir en aquesta Cambra el President Pujol? És fals. N'ingressariem 4.000 més. Li diré : Catalunya gasta molt o poc, en sanitat, en relació amb el món? Miri, li diré una xifra, perquè el President ja em talla de seguida. Jo li diré : despeses sanitàries en relació amb el PIB, públiques i privades, de l'any 82, de Catalunya : 5,2, públiques; 7,2, privades. Estem per sobre, si considerem la despesa sanitària pública en relació amb el PIB, que el Japó, que el Regne Unit, que Dinamarca i que Àustria, i si considerem les despeses totals en relació amb la nostra riquesa, estem per sobre del Regne Unit, de Noruega, del Japó, d'Itàlia, de Dinamarca, de Bèlgica i d'Àustria. Certament, aquests països gasten més que nosaltres per habitant, però, diríem, en relació amb la riquesa del mateix país, hi estem per sobre.

Per tant, jo diria que no és bàsicament un problema de disponibilitat, que també ho deu ser, perquè ja he avançat que el sistema de finançament requereix —ens sembla a nosaltres— algun tipus d'ajustament, sinó que és bàsicament un problema de gestió. I veurà que en el futur segurament necessitarem més recursos sanitaris a mesura que passin els anys i les dècades, per una sèrie de raons que es donen en el sistema sanitari i en l'evolució de les poblacions; cal dir que ens sembla que, avui, el 1989, malgrat aquestes previsions de creixement futures, que, d'altra banda, es donen a tota l'Europa occidental, caldria atendre un objectiu prioritari, que és gestionar millor

allò que tenim.

Per tant, per totes aquestes raons, senyor President —i li agraeixo la flexibilitat en l'administració del temps—, nosaltres hem presentat aquestes dues esmenes al Pressupost i demanàrem el seu vot favorable.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara la defensa de l'esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya. La senyora Rosa Fabián té la paraula per defensar l'esmena número 296.

La Sra. FABIÁN : Gràcies, senyor President. Jo voldria defensar conjuntament l'esmena 296 i la 297, que són la de la Conselleria i la de l'Institut Català de la Salut, conjuntament...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

La Sra. FABIÁN : ...per les mateixes raons que ho feia l'Il·lustre company socialista, que queden, a més, clarament vistes en termes absoluts, amb números, ja que el total de pressupost de la Conselleria és de 278.000 milions de pessetes, dels quals 258.000 corresponen a l'Institut Català de la Salut.

Els paràmetres de finançament d'aquests diners estan ben delimitats des dels acords amb el Govern central del 28 de gener del 86, i volem assenyalar que considerem, el nostre Grup, insuficient la partida de diners destinada des dels Pressupostos Generals de l'Estat a l'INSALUD, però també volem afegir que considerem nul·la la voluntat política del Govern de la Generalitat de col·laborar amb mitjans propis a elevar el nivell de la qualitat de la sanitat a Catalunya.

Vull fer un molt breu repàs d'alguns capítols pressupostaris que són els principals —vull fer-ho molt breument, per l'hora—, que són aquells pels quals el nostre Grup presenta una esmena de retorn d'aquests dos pressupostos. En primer lloc, vull fer referència al capítol 6, d'inversions, i assenyalar que la inversió pròpia de l'ICS és de 10.000 milions de pessetes, dels quals només 2.320 són per a noves inversions. Les inversions de la Conselleria són 573 milions, i l'increment del pressupost respecte al de l'any anterior és del 3,23%, en el capítol 6. L'increment del pressupost total és del 17,38%, i l'increment dels concerts és del 20,84%. Per tant, des del nostre punt de vista, això significa una política privatitzadora i disgregadora de la xarxa sanitària, que condueix —sempre des del nostre punt de vista— a un decreixement permanent de l'assistència sanitària amb mitjans propis, en benefici de la despesa en concerts. S'està produint una greu disgregació del sistema, com ho demostren les dades d'increment de l'activitat concertada dels darrers anys.

En canvi, valorem positivament, al capítol 7, transferències de capital, aquests 450 milions de pessetes que, per primera vegada, es pressuposten de cara a les inversions en hospitals consorciats. Ho valorem positivament, encara que considerem que és una quantitat insuficient.

Respecte al capítol primer, de personal, voldríem assenyalar que, en el servei 21, els metges de quota, els que tenen un nombre determinat de cartilles, considerem que aquest seria un concepte que, segons la reforma sanitària prevista, aquest hauria de ser un concepte que hauria d'anar decreixent; en canvi, veiem que hi ha un increment de l'11%. En canvi, en el servei 22, que aquí sí que estaríem d'acord amb increment d'aquesta partida, hi ha un increment considerable, un increment

del 23%, que és un increment superior a l'increment vegetatiu del pressupost, però que des del nostre punt de vista encara és insuficient per complir els terminis de deu anys que estan previstos. Respecte al servei 23, hi ha un increment del 12%, que també considerem insuficient, sobretot si pensem que, a partir d'aquest any, els especialistes s'integren en els hospitals. Per tant, des del nostre punt de vista, considerem que aquest increment continua essent insuficient.

Capítol 2 : els concerts. Aquí és on el nostre Grup faria una crítica més dura al pressupost que estem comentant. Increment del 20,84%, en termes absoluts 89.422 milions de pessetes; si l'increment de tarifes es fa amb increment de l'IPC, hem de suposar, hem d'afirmar que hi ha un increment dels llits concertats. Si es manté l'oferta sanitària dels hospitals propis, entenem que l'increment del 20,83 és, com deïem, un increment del nombre de llits concertats. I no solament entenem nosaltres que és —o veiem en els pressupostos— un increment dels concerts amb les institucions hospitalàries, sinó una altra cosa que a nosaltres ens agrada menys, que és la concertació, també, amb *xiringuitos*, amb els anomenats *xiringuitos*, en termes comuns de la professió, ja que veiem que en els apartats 254 i 255, conjuntament, sumen 7.000 milions de pessetes, i és assistència concertada amb especialistes i concerts amb especialitats. Aquí hi ha concerts amb laboratoris, *scanners*, radiografies, que no sempre, entenem nosaltres, estan situats en zones on realment hi ha manca d'aquests serveis, sinó que moltes vegades això s'està fent per clientelisme polític, i que hi ha una crítica —parlant amb els professionals del sector— molt forta a la subvenció d'aquests *xiringuitos*. També en hemodiàlisi hi ha una quantitat concertada, des del nostre punt de vista, molt alta, que ascendeix a 5.227 milions de pessetes. Entenem que, realment, hi ha zones on no hi ha aquests serveis, però hi ha concerts també a Barcelona, on creiem que aquesta hemodiàlisi hauria de fer-se en centres propis.

Tot això, des del nostre punt de vista, representa un col·lapse i una congelació de la reforma sanitària, una privatització de l'assistència sanitària, i molts cops una incapacitat tècnica per portar endavant elements de racionalització que no haurien de costar diners. Prova d'això és que, com tots vostès saben, en deu anys, a comptar des del 86, hi ha un compromís de realització de 322 àrees de salut en tres anys, a l'ICS; plantejaria que l'any 88 se n'haguessin acabat 61. Les dades que jo tinc del mes de novembre és que n'hi havia 45, i que aquest any s'hauria d'arribar fins a 61. Avui, 29 de desembre, suposo que no estan les 61 funcionant. D'aquestes, n'hi ha 8 que corresponen a compromisos encara de l'any 87, i a Barcelona ciutat en funcionen 8 de les 64 que estan previstes per a deu anys. L'examen de les inversions que hem fet anteriorment ens fa pensar que aquests compromisos en deu anys no es compliran. L'examen de les inversions que hem fet anteriorment ens fa pensar que aquests compromisos, en deu anys, no es compliran.

Un altre punt que també és element per fer aquesta esmena de rebuig és l'altíssima —des del nostre punt de vista— despesa en farmàcia : 48.000 i escaig milions de pessetes. Un increment del 13,5% respecte a l'any anterior. Pensem que s'han instal·lat en el conformisme, amb aquesta despesa tan alta, perquè no s'ha aconseguit reduir el nombre de receptes dispensades i perquè no coneixem cap proposta en aquest sentit.

Des del nostre punt de vista, pensem que el pressupost, que

aquest pressupost hauria de preveure la creació i la posada en marxa del Servei Català de la Salut (*remor de veus*), perquè entenem..., perquè entenem que aquest Servei hauria d'aplegar les competències que en aquests moments té la Conselleria i l'ICS, acabant amb l'actual separació entre les funcions de planificació i ordenació, per un costat, i de la gestió, per l'altre.

Nosaltres estem per una medicina pública i, per tant, ens agradaria que l'increment d'inversió en mitjans propis fos més alt, i que, en canvi, fos decreixent la despesa en concertació amb institucions privades. Per tant, voldríem que hi hagués una inversió amb la tendència del que nosaltres diem «disgregació del sistema sanitari», per tant, amb un decrement de la despesa, en concerts, perquè nosaltres estariem per una assistència sanitària en la qual participessin els treballadors del sector i els usuaris.

Per totes aquestes raons, nosaltres fem aquesta esmena de retorn dels dos pressupostos, la qual demanem que es voti favorablement.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyora Fabián. Per al torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Colomines.

El Sr. COLOMINES : No, senyor President, faré les cinc esmenes alhora... Segons els meus càlculs, dispo de una hora i un quart, no?

El Sr. PRESIDENT : No, dispo, exactament de..., són quatre esmenes..., cinc? Doncs, són cinc per quinze. (*Rialles.*) Cinc per cinc, vint-i-cinc, cinc per una és cinc, i en porto dos... (*Fortes rialles.*)

El Sr. COLOMINES : Bé, de tota manera, jo ho faré..., i permetin aquesta mica de distensió, perquè si no hi ha aquesta distensió jo esclato i no puc començar. (*Rialles.*) Faré com l'empresari del cinema Triomf, que jo, quan era nano hi anava, un cinema mut, que tocaven el piano, i quan passava la pel·lícula i mataben el dolent —sempre mataben el dolent—, doncs, tots ens posàvem a cridar i a donar cops a les cadires, i llavors sortia l'empresari, i deia : «Si cal·leu, el tornarem a matar.» (*Rialles.*) Jo us dic : si escolteu, si escolteu i esteu quiets, rebaixaré la quota. (*Rialles i remor de veus.*)

Bé, és evident que la sanitat és un servei molt complex, molt difícil, un servei en evolució i progressió constants, i amb una rèmora permanent de dèficits estructurals, professionals i socials, sorgits de la seva pròpia dinàmica. Jo voldria, abans de començar, fer dues precisions per deixar molt clars alguns conceptes d'acreditació que s'han expressat aquí, però en sentit negatiu, que em sembla que no han estat justament exposats.

És evident que des de la visita a cop d'ull que es feia, des de la complaença de la recepta, que era obligada anys enrere en la Seguretat Social, i també de la visita afable del metge de capçalera i del copet a l'esquena, s'ha anat passant a la implantació progressiva de l'exploració en equip, amb una millor aplicació dels elements diagnòstics. S'ha passat a una millora dels serveis hospitalaris, encara que tot això hagi produït una certa despersonalització —aquí i a tot arreu— i que l'esforç coordinador dels múltiples serveis sanitaris que intervenen en tot aquest mecanisme de diagnòstic, l'increment de la promoció de la salut, la formació permanent dels professionals i el necessari bon ús —i això és molt important—, el necessari bon ús dels serveis per part dels usuaris siguin uns avenços molt lents i

molt difícils.

Però les visites ràpides i les receptes de complaença a la Seguretat Social no són la norma, ara no són la norma. En tot cas, constitueixen, jo no diré que no, una excepció, però una rara excepció.

També és evident que la sanitat pública és un servei sempre deficitari, sempre deficitari; en recursos econòmics i, a més a més, en recursos científics. És un servei sempre car, però és un servei que és altament necessari, altament necessari. I no són només —com s'ha dit aquí— alguns arguments economicistes els que han de valer, n'hi ha molts més, d'arguments, que giren entorn de tot això, i malgrat tota aquesta gran complexitat que jo acabo de dir, tota la complexitat, doncs, que han dit els diputats i les diputades que m'han precedit i que han defensat les seves esmenes a la totalitat, la veritat és que aquest any, aquest any, ha estat l'any que hi ha hagut menys esmenes parcials. Menys esmenes parcials, n'hi ha hagut 42. En canvi, aquestes esmenes parcials, que són les esmenes concretes, les esmenes a coses molt concretes i que s'han de tipificar i que s'han de mesurar, en canvi ha estat l'any que hi ha hagut més esmenes a la totalitat : cinc, n'hi havia sis, n'han retirat una, ara són cinc esmenes a la totalitat, que són unes esmenes del tot, del tot programàtiques, i ara ho veuran.

En les cinc esmenes a la totalitat les argumentacions orals que s'han fet aquí han estat molt variades. Uns grups han argumentat que els pressupostos són insuficients, senyor Martín. Bé, té raó, crec que té raó.

Altres, els creuen suficients, el senyor Font, i diu que el que cal no són més recursos, sinó millor gestió. Sobre la gestió, també crec que té raó el senyor Font.

Uns grups creuen que l'esforç inversor s'hi observa molt mínim, que hi ha molt poca inversió. D'altres, diuen que l'esforç inversor crea una onada expansiva d'aquesta inversió, que pot consolidar despeses de manteniment —les despeses de personal i les despeses de manteniment. Bé, jo també penso que tots els grups, en aquest sentit, tenen la seva raó segons des de l'angle que això es miri.

Uns grups posen l'accent en la necessitat de la reforma primària, i no cal dir que els dono absolutament tota la raó, però no en tenen, no en tenen quan diuen que la reforma primària el que farà és reduir despeses. No, no, la reforma primària no reduirà despeses : donarà una millor assistència i incrementarà les despeses i no les incrementarà perquè hi hagi una mala gestió i quan l'any que ve tornem aquí, diguin : «Veu? Ara, ja hi ha la reforma, en la part que s'hagi correspost hi ha més despeses». No, no, hi ha més despeses perquè hi ha una qüestió que, a més assistència, i, sobretot, a millor assistència, però sobretot a més assistència, major cost. I més assistència hi és, perquè l'usuari, en la mesura que es va millorant la Seguretat Social, la utilitza més que no pas la utilitzava abans. I moltes vegades pagava dues quotes o tres : una, a la Seguretat Social —que li treien sense que ell volgués—, l'altra, a una mútua, perquè hi era de tota la vida, i l'altra, al final, se n'anava a un metge particular perquè ja no sabia com resoldre les seves coses. Tot això s'ha anat reduint, i la Seguretat Social té molta més feina, per tant, molt més cost. Hi ha, finalment, el cas concret de les despeses de farmàcia, que em permetran que, d'això, en parli al final.

Els Pressupostos del 1989 en el capítol de la sanitat tenen

aquest any una diferència amb els dels altres anys fonamental, i és que els grups parlamentaris —no tots, hi ha un grup que és excepció, la senyora Fabián és una excepció— ja no critiquen l'acció concertada. Ja no critiquen l'acció concertada; estàvem acostumats a l'anatema de la privatització, etcètera, i això era una cosa que..., ara, això ja ha passat molt més suaument, la senyora Fabián ho ha dit molt dolçament i, per tant, això ho ha dit..., vaja, jo ho he entès, doncs, que és una manera, doncs, que ella creu que no s'hauria de fer, però no hi ha posat un èmfasi molt gran. Estàvem acostumats a això. Els enyorats diputats senyor Ramon Espasa i el senyor Lluís Garcia n'eren els protagonistes, i en aquesta privatització s'hi ensacava tota mena de concerts, fossin d'hospitals comarcals, fossin d'institucions més o menys privades. Ara, en aquest moment, el senyor Font ja n'ha fet una distinció, i el Grup Socialista fins i tot ens ha dit i ens ha manifestat que l'acció concertada hospitalària ens resulta molt més econòmica que la pròpia; ha dit això. Aleshores, d'això, de seguida en parlarem. Abans, de tota manera, voldria fer unes precisions sobre els pressupostos de Sanitat del 1989.

El Govern català ha incrementat els Pressupostos del 1989 pel que fa referència al Departament en un 23%. Aquí ha sortit una xifra diferent..., jo crec que l'ha incrementat en un 23%, que, malgrat que l'increment global dels Pressupostos sigui del 22, del 22, el fet que en aquest moment hi hagi hagut seccions que hagin passat a Benestar Social i altres a Treball, aquest 23% és bastant més alt del que pugui representar. Per tant, els pressupostos del Departament són bastant més alts del que a primera vista pugui semblar.

L'esforç de creixement hi és ben evident en els crèdits necessaris per a la nova reestructuració dels serveis que han de resoldre qüestions anòmales, endèmiques de la Seguretat Social, i totes aquestes qüestions de la reestructuració de l'assistència primària i de l'assistència hospitalària. És una inversió, és una acció que es fa perquè és una inversió que serà reversible i que serà una inversió que ens convé molt.

Les subvencions de capital per millorar l'àrea de l'assistència primària han augmentat amb l'increment de les subvencions a altres institucions, com és el cas de les subvencions als dispensaris municipals, que passen dels 100 als 200 milions de pessetes, és a dir, el 100%, i a les subvencions de la xarxa hospitalària, que de 1.500 milions passen a 2.500 milions, cosa que se n'anirà..., són 1.000 milions de més aquest any. I això durant un temps d'uns tres o quatre anys anirà apareixent i progressant. I també és evident que la promoció de la salut —lluïtes i campanyes— s'ha vist pressupostàriament incrementada en més de 200 milions en relació amb el 1988.

Pel que fa a l'ICS, el creixement global ha estat del 17,4%, i això representa un punt més alt que el de l'INSALUD, i no ho faig per fer ara comparacions, qui és més bo i qui és més dolent, sinó que jo necessito un punt de referència, i el punt de referència el 1989 és aquest : un punt més alt que el de l'INSALUD, i això és un esforç molt gran.

I, vist per capítols, en el primer, que és el de personal, el creixement, efectivament, ha estat del 14,4%, però és dos punts per sota de l'INSALUD. I a qui li sembli que dos punts és una cosa que no és res, si tot això ho tradueixen en pessetes, a mi m'han sortit uns 5.600 milions de pessetes, i això és una cosa —jo crec— molt important, i és un esforç molt difícil de

fer, i, si no, que ho preguntin a la gent de l'INSALUD.

I en el capítol segon, que és el de béns i serveis, l'increment de l'ICS és del 32,5%, 15,5% punts més per sobre de l'INSALUD. I per què aquest esforç? Per què aquest esforç? Bé, per allò que jo he dit abans, que aquesta inversió es feia per a aquest remodelatge d'organització del servei. I, en canvi, en les inversions ens quedem en una xifra de manteniment, que és més o menys la de l'any passat, del 7%, i que és un punt per sota, encara, de l'INSALUD. I per què ens passa això? Doncs, ens passa això perquè l'any 88 nosaltres vam invertir molt; l'INSALUD va invertir molt poc, això ara s'ha repartit i, també, per un criteri, per un criteri de vigilància de les despeses addicionals que totes les inversions generen i que cal saber comptabilitzar i fer-les en el moment que calen. Els pressupostos de l'Institut Català de la Salut reflecteixen un equilibri entre els recursos disponibles —els recursos disponibles hi ha uns recursos, no n'hi ha més que aquells— i el nivell assistencial que nosaltres volem donar i han estat elaborats sota uns criteris que tenen a veure amb l'actual estructura de l'atenció sanitària, amb la demanda de serveis i la seva possible valoració econòmica —aquí s'ha dit que tot això no es mirava, això no és veritat—, amb la política de canvis; per exemple, amb la qüestió de la primària dels hospitals, amb el conjunt de programes d'actuació i prevenció, amb les actuacions de l'organització i gestió dels diferents serveis per aconseguir una elevada eficàcia i una bona qualitat i amb la realització del Pla d'inversions que tenim per cobrir dèficits territorials i per reposició d'equipaments que són del tot necessaris. I fetes aquestes consideracions globals que volia fer, que és com, és la manera em sembla a mi de rebatre una esmena a la totalitat que no ha aportat cap text alternatiu, jo penso que un mínim de cortesia parlamentària, per part meua, m'obliga a parlar d'algunes —molt poques— observacions concretes que els diferents grups parlamentaris han expressat. I, en primer lloc, una que aquí s'ha dit veladament, és va dir més en Comissió però que aquí s'ha dit una mica també, que és la de la tècnica pressupostària utilitzada en aquests Pressupostos de 1989. Aquest Pressupost —efectivament, senyor Font— no és un Pressupost de programes, però jo li dic que no és un Pressupost de programes nous; no és un Pressupost —cada any no fem uns programes nous i, aleshores, tot ho fem diferent—, aquest Pressupost és un Pressupost per a inversions i per a recursos; és un Pressupost —vostès n'han dit de fotocòpies—, jo en diria que dir això és no adonar-se que, en realitat, del que es tracta és d'una continuïtat de molts dels programes que es van realitzant i de molts criteris d'inversió que es van fent gradualment, anualment, i que cada vegada van creixent més.

En segon lloc, voldria parlar de l'assistència hospitalària i de les accions concertades, i de les diferències econòmiques que s'han dit sobre aquest sector. Miri, jo els diré que no es pot parlar de costos sense matisar; no és el mateix Sant Pau —vull dir l'Hospital de Sant Pau (*rialles*)— que un hospital comarcal, que el Clínic, o bé l'Hospital de la Vall d'Hebron. Per parlar de costos, cal parlar de nivells, si aquests Pressupostos vostès els analitzen per nivells, els costos no són discrepants; hi ha hospitals d'alta tecnologia que resulten cars, caríssims, caríssims i, normalment, són els hospitals propis en els quals hi fem trasplantaments, en els quals hi fem moltes coses d'innovació i que no són comparables absolutament a res; i tenen la seva raó

de ser com vostès poden comprendre. I és evident que els hospitals propis de l'Institut Català de la Salut tenen problemes de gestió, i tant, si els tenen, problemes de gestió!, per això hem fet el programa de reforma hospitalària, per això fem el programa de reforma hospitalària per saber on anem, i per això fem el Pla director que és l'eina de la gestió per ajustar els recursos, l'assistència i la gestió en un període de vigència de quatre anys; això en els hospitals propis, no només en els concertats sinó en els propis.

I referent al tema de la concertació i del seu augment vull manifestar el criteri que tot el sistema hospitalari públic o d'ús públic ha d'acabar essent concertat; tot, absolutament tot, fins i tot, els nostres hospitals propis han de ser concertats amb nosaltres mateixos i tothom ha de complir el pla director aquest que hem marcat i, a més a més, a tots —concertats i propis— s'ha d'aplicar la mateixa norma : a més treball, més recursos; a menys treball, menys recursos. I aquesta és la qüestió, i aquest és el criteri nostre que avança; i aquest criteri avança, i aquest criteri ve amb una actitud que l'honora —l'INSALUD—, doncs, l'adopta i el va adoptant i l'adoptarà, perquè és l'únic que és vàlid per a una bona gestió.

Voldria ara esmentar unes reflexions que tenen més a veure d'estructura econòmica que sanitària. El Diputat Il·lustre senyor Font —una font inestroncable (*remor de veus*)— ha observat...

El Sr. PRESIDENT : Senyor Colomines, li recordo que, si bé és veritat que té dret als setanta-cinc minuts, aquest és un dret renunciable. (*Rialles.*)

El Sr. COLOMINES : Però, ara em dirà quants minuts porto?

El Sr. PRESIDENT : N'ha consumit disset.

El Sr. COLOMINES : Disset? Home! (*Remor de veus.*) Home! M'havia espantat, President. Bé, no, no, acabaré, miri, acabaré segurament d'aquí set minuts o vuit. Avisi'm d'aquí set o vuit minuts. (*Rialles.*)

Unes reflexions sobre estructura econòmica, més sobre estructura econòmica que sanitària. El senyor Font ha observat en un moment que ha tingut de calma, de silenci, de repòs, no?, i ha dit que els pressupostos de sanitat de 1989 eren uns pressupostos innovadors. Home, jo m'he quedat molt content; ho ha dit, ho ha dit, senyor Font : innovadors. Però de seguida ha dit —i ens ha advertit, entre altres coses— que la liquidació de la despesa nostra supera la liquidació dels ingressos i que supera els crèdits que ens liquidaran d'acord amb els criteris de finançament, i també ens ha advertit que si la desviació de l'INSALUD no era del 8,1 ha dit —ho ha precisat així, eh?—, del 8,1 ens podríem picar els dits. Bé, jo li vull dir al senyor Diputat Font que no es preocupi, no ens picarem els dits; no ens picarem els dits tant cert com el sol passa cada dotze hores, no (*remor de veus*), vint-i-quatre, cada vint-i-quatre hores, l'INSALUD malauradament, malauradament tindrà una desviació notable, però notable, eh?, la tindrà perquè avui entre 1988 i 1989 que som, el Pressupost de l'INSALUD és fals, fals, absolutament fals; no respon a la realitat i es desvia i no per mala gestió —ho dic jo, eh?—, no per mala gestió, sinó perquè el pressupost que consigna no és el pressupost real. Els suplementes de crèdit són inevitables, i ara els posaré un exemple que tots entendran : els Pressupostos de l'INSALUD de 1988 eren de 1.350.000 milions; 1.350.000 milions : exacte, eh?

(*Remor de veus.*) 1 bilió 350.000 —moltes gràcies, senyor President; el senyor President m'escolta... (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT : S'ho mereix.

El Sr. COLOMINES : 1 bilió 350.000 milions. Pels números que nosaltres hem fet —que el senyor Font també els ha fets—, a nosaltres ens surten uns altres números; a nosaltres ens surt que això tindrà una desviació del 12 al 13%; del 12 al 13%. És a dir, més o menys, 150.000 milions. Doncs molt bé : això passava el 88. Sap quant han pressupostat el 1989? Doncs, 1 bilió 574.000 milions, o sigui, 200.000 milions més que representen un 4%; home, escolti, si han tingut tota la desviació que han tingut i només l'increment que han fet, partint de l'increment sense la desviació és d'un 4%, ja em dirà vostè on arribarà tot això amb la desviació que hi haurà aquest any, és a dir, que tranquil, senyor Font, no passarà, no ens picarem els dits, i tot això anirà endavant. I és una llàstima que vagi així, però això va d'aquesta manera. El Govern català cada vegada intenta més fer els Pressupostos més reals en aquest sentit, i aquí són les discrepàncies i l'increment de dades que es veuen moltes vegades. Ja no és allò que em deia al començament dels traspasos una directora general que vam tenir, i em diu, i em va fer una comparació, em va qualificar l'INSALUD com un teatre. Va dir : «oh, escolti», diu, «Colomines, l'INSALUD és com un teatre, tu, és un teatre que tu estàs allí, estàs assegut, estàs mirant, s'aixeca el teló, i es veu al darrere, doncs, tot un mur de totxanes i no hi ha absolutament res més; és una cosa absolutament buida.» Bé, això del buit absolut del 1980. Això ara no és així, ni aquí ni fora d'aquí; però una cosa sí que és certa, i aquesta l'hem de dir, i és que la incertesa de no tenir xifres concretes per al tancament dels Pressupostos sanitaris catalans, motivat pel sistema de finançament, no per la manca de dades —perquè ja no hi ha manca de dades— esdevé una angixa existencial que jo he vist transmetre de conseller a conseller i que crec que repercuteix en els nostres proveïdors i repercuteix en els nostres usuaris.

El senyor Font ha parlat també dels dèficits acumulats i dels dèficits centrifugats. Dèficit centrifugat és l'argot que es fa servir sanitàriament per parlar dels 45.000 milions dels repassos, dels pagaments de la Seguretat Social dels hospitals concertats, és a dir, per no dir-ho tan llarg, i per a més a més perquè no quedi tant esvalotat, diguéssim, doncs, es diu dèficit centrifugat. Nosaltres hem fet un esforç econòmic amb els hospitals concertats i ara li ho diré amb xifres, i aquestes xifres són molt clares : l'any 87 l'esforç va ser de 73.000 milions; l'any 88 pagarem —perquè no els hem pagat encara— 82.000 milions, i l'any 89 hi ha pressupostats 89.000 milions; i en aquest any 1989, s'inclou del pagament de la Seguretat Social. I en relació amb el dèficit centrifugat —que es diu el dels 45.000 milions— voldria dir al Govern de l'Estat dues coses : que aquest és un sector en crisi i en crisi de creixement, i que l'Estat n'ha de preveure les solucions, com va preveure les solucions dels alts forns o bé els de la línia blanca, per exemple, aquest és un element en crisi i s'ha de resoldre; és un problema que tenim a Catalunya, però no és un problema exclusivament de Catalunya, és un problema d'Estat. I també vull dir una altra cosa : que si l'Estat hagués hagut de construir aquests hospitals propis que no tenim i que hem hagut d'anar a hospitals concertats i si els hagués hagut de construir en el moment que els havia de construir, l'esforç d'inversió que hauria d'haver fet supera de

molt, de molt, aquests 45.000 milions que espero que farà els esforços per fer-se'n càrrec, cosa que seria molt ben rebuda per tothom, i sense cap mena de lamentació. Vull dir que molts dels problemes que s'atribueixen a una mala gestió són a causa d'una lenta liquiditat de la tresoreria; que de 1987 es deuen encara 14.000 milions : ara es comencen a pagar, tinc entès que ara aquests dies es comencen de pagar. I que de 1988 hi ha 25.000 milions pendents —això de moment, després ja veurem què sortirà— i, per culpa d'això, els nostres proveïdors cobren amb retards considerables.

Finalment, hi ha —i amb això ja ara acabaré de seguida, senyor President— el capítol de la farmàcia. És evident que aquest ha estat un vici —el de la farmàcia— arrelat d'anys i era dels pocs recursos que l'usuari creia poder tenir i que sempre s'ha resistit a cedir; no en tenia d'altre, l'usuari. L'usuari es troba completament desvalgut i l'únic que tenia era la recepta i poder anar amunt i avall i receptar i canviar i anar a la farmàcia i tenir això. I això li ha costat molt de treure. Ja saben vostès que quan es va retirar la bústia del canvi de receptes de la Ciutat Badia per implantar com a experiència pilot els equips d'assistència, es va produir una manifestació. O com vostès, per exemple, també hauran sentit a parlar d'aquell usuari que va protestar quan a la seva filla la va visitar, doncs, el nou equip que hi havia i li van dir que es despullés. Escolti!, escolti! Bé, és clar, és una qüestió diguéssim de temps i educacional. Jo crec que una bona assistència primària —com ho diu el senyor Font i com moltes vegades hem parlat amb el Conseller— pot eradicar el costum, aquest costum l'eradica; això és evident. Però les despeses, aquestes tampoc les eradica, com he dit abans; s'incrementaran. A la Seguretat Social, les despeses sempre s'incrementen, per allò de, amb millor i amb major assistència, més cost, i perquè no podem eludir avenços farmacològics.

Ja no som a l'època aquella de quan jo era intern de l'hospital d'infecciosos, fa molts anys d'això, fa més de quaranta anys. Quan jo vaig arribar allí —jo no era metge encara—..., jo no ho vaig veure, però em van dir que passava, que feia poc temps que havia passat : a la farmàcia hi havia tres garrafes, tres garrafes molt grosses, no? Una, amb solució d'aspirina. Em diuen : «Mira, aquesta és per als problemes del coll cap amunt.»; «vale». Una altra, amb salicilat, per als problemes del pubis cap avall; molt bé. I la tercera, era per als problemes del coll fins al pubis, i aquesta era de bicarbonat. I aquesta era la farmacopea que hi havia en aquell moment. Naturalment, allò era un hospital d'infecciosos, allò eren tifòdics, tots, no hi havia res per al tifus, ens moríem, doncs, com a conills, i, aleshores, teníem això i ja està. I teníem una garrafeta més petita, una garrafeta més petita amb permanganat, que aquesta era centrada al pubis, i que l'havíem fet servir moltes vegades; nosaltres, vull dir els que érem allí, eh?, no dic les seves senyories. (Rialles.)

I, encara sobre la farmàcia, els vull dir que l'INSALUD se les sap totes, i que pressuposta una quantitat molt baixa per a farmàcia, que pot enlluernar la gent que ho mira, però que de seguida ve el suplement de crèdit que ells reben dintre del mateix exercici —malgrat els problemes que ara he vist que el Col·legi de Farmacèutics va dient amunt i avall, que diuen pels diaris que no cobren—, i el nostre 16,1% que ens correspon d'aquest dèficit, no el podem cobrar fins a l'exercici següent. I, a part que aquest retard genera un finançament brutalment

encaridor, de tot, brutalment encaridor, no justifica que es digui que ara els centres d'assistència primària de la Generalitat són pures expenedories de receptes, ja que qui recepta és el metge i no es pot parlar així d'uns professionals que, gràcies a ells, s'ha iniciat la reforma de l'assistència primària, molts d'ells molt joves, i que gràcies a ells s'acabarà aquesta reforma de l'assistència primària que ens permetrà una sanitat molt millor, i això es farà gràcies a ells, governi qui governi.

I, per acabar, vull dir que aquests pressupostos de sanitat del 1989 no són els millors del món. Ni són els suficients, ni són els que segurament havíem somniat tots plegats : són els possibles actualment, i creiem que la gestió d'aquests i també les actuacions previstes han de ser suficients per aconseguir un bon nivell sanitari a Catalunya. I en aquesta confiança, nosaltres, amb tota tranquil·litat, rebutgem les cinc esmenes a la totalitat, (*remor de veus*) que signifiquen més un desig d'incorporació d'unes línies programàtiques pròpies, divergents entre els diferents grups, davant d'una línia actual, convergent... i d'unió, i d'unió (*rialles*), que, a poc a poc, va dissenyant un model nou català propi ben diferenciat del de l'Estat, i que això es veurà molt clar el dia que presentem aquí el Projecte de Llei de Creació del Servei Català de la Salut, que tindrem ocasió de debatre en aquesta Cambra.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Colomines. Les esmenes 300, 301 i 302 corresponen al Departament de Benestar Social, i seran debatudes quan es tracti d'aquest Departament.

Passem a la votació de les esmenes al pressupost del Departament de Sanitat i Seguretat Social. Es poden votar conjuntament? (*Pausa.*) Doncs, votem les esmenes 294, 295, 296, 297 i 299.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 34 vots a favor, 63 en contra i 2 abstencions.

A continuació, passem a debatre les esmenes a la totalitat presentades als pressupostos del Departament de Política Territorial i Obres Públiques. Esmena 303, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Tomàs. (*Remor de veus.*)

El Sr. TOMÀS : Senyor Honorable President, per comunicar-li que agruparé les esmenes 303, 306 i 312. És una bona notícia, a aquestes hores de la nit.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé.

El Sr. TOMÀS : Senyor President, senyores i senyors diputats, per tractar, una vegada més, de demanar el retorn dels pressupostos del Departament de Política Territorial... —bona nit, senyor Conseller—, i segurament és una obligació que el Grup Socialista té, perquè considerem que és un acte de responsabilitat política; també és un acte de denúncia de la política que estava practicant el Departament de Política Territorial, i també com —ahir ja va succeir— acte de reflexió col·lectiva davant el que nosaltres entenem l'agudització dels problemes de desequilibris territorials que s'estan produint a casa nostra.

Segurament, si ens remuntéssim a l'any 79, 78, 77, ben segur que tots vostès —i ben segur que bona part del país—

pensaven que amb la recuperació de l'autonomia, i un cop les decisions com aquestes es poguessin prendre a Catalunya, les coses canviarien i que resoldríem totes les mancances, les noves mancances que teníem en matèria de política territorial. I dèiem : «Segurament, quan tinguem la Generalitat, podrem resoldre problemes tan importants com tenir bones carreteres, noves carreteres; carreteres que, a més a més, enllacin territoris que estan o estaven incomunicats. Que podríem tenir, d'una vegada, els rius nets; que el Llobregat, el Besòs, el Fluvià, el Foix, la Tordera, etcètera, esdevinguessin novament rius nets, rius, en una paraula. Que recuperariem el medi — voldria recordar a les senyores i als senyors diputats que Catalunya presenta un dels espectacles de degradació del medi més importants del món o de l'Europa occidental. Que el litoral seria respectat. Que, finalment, fariem habitatges dignes on la gent amb menys poder adquisitiu poguessin anar a viure, molt diferents d'aquelles que feia l'Institut Nacional de la Vivienda, que fariem aquest tipus d'habitatges. Que els transports públics serien eficaços, serien rendibles... », i així un llarg etcètera.

A la millor, era el conte basat en l'esperança que, amb l'autogovern, aquest tipus de qüestions tan importants, que tant afecten la vida de la ciutadania, quedarien resoltes amb l'exercici de poder resoldre els temes a partir d'instàncies, d'administracions, de persones properes al problema.

Jo diria que la realitat ha estat molt diferent, i que, segurament, si comparéssim el que ha fet aquesta administració autonòmica amb el que hauria fet qualsevol administració o la que abans se n'ocupava, segurament no hem notat diferència. S'ha fet de la mateixa manera : no ha servit, en aquest camp, disposar d'autonomia, disposar d'autogovern, disposar de competències, de competències exclusives i, a més a més, amb el greuge que, darrerament, en tota l'evolució del creixement econòmic, aquests problemes s'han aguditzat, que amb el creixement del parc mòbil — com jo deia ahir — també ha crescut moltíssim, per tant, els desequilibris, les mancances d'infraestructures i de dèficits cada dia és superior. I a aquesta situació no se li dona resposta; a aquesta situació no es planteja amb rigor, amb seriositat, amb fermesa, un programa que permeti lluitar contra els desequilibris, tan necessaris per a la ciutadania com també per al desplegament econòmic del país.

I, lògicament, en matèria d'obra pública la inversió és fonamental, i si no hi ha inversions, difícilment es poden fer polítiques serioses de política territorial. I si veiem una mica els Pressupostos globals de la Generalitat, d'inversions totals i d'inversions que fa el Departament, veurem que l'any 81, amb 64.000 milions de pessetes, hi havia unes inversions totals de tots els departaments, de totes les matèries, de 27.000 milions de pessetes, i que a Política Territorial n'anaven 6.800. Que l'any 89, amb un Pressupost de 814.000 milions de pessetes, les inversions només són de 50.000 milions —és a dir, el doble, només— i que les inversions en Política Territorial són de 24.000 milions. És a dir, contra un creixement del Pressupost de la Generalitat de catorze vegades, en inversions només s'ha crescut dues vegades, dues vegades. És clar, això significa, en primer lloc, dues vegades globals, i el que és en Política Territorial, quatre vegades, però, evidentment, molt insuficient.

És clar, llavors ens trobem que aquest Departament —això ho tornarem a tocar més tard, senyor Conseller—, que era el

cap dels departaments en els Pressupostos de l'any 81, 82, avui és el furgó de cua del conjunt dels Pressupostos de la Generalitat. Fixi-s'hi bé, les xifres canten : l'any 81, el 19% anava a Política Territorial; el 82, el 10%; el 83, l'11%; el 84, 7%; 85, 7,5%; 86, 8,3; 87, 8,2; 88, 6,1 i el 89, només el 5,5%. Significa que el Consell Executiu no té prou recursos per a invertir? Significa que el Consell Executiu ha d'afrontar...? No, significa que hi ha una política de prioritats i que les inversions en el conjunt del plantejament polític del Consell Executiu no tenen la prioritat que haurien de tenir, i molt menys en obra pública. I, això, és com una opció política, i que això es nota molt més —i és tangible— en matèria d'obra pública. És a dir, s'ha optat —jo diria que malament i equivocadament— lliurant el país a mans alienes a qui ha de dirigir el país, per la privatització d'aquesta obra pública, i, si no és possible, que vinguin fons de fora, necessaris, encara que haguem de renunciar a la competència exclusiva per fer aquella obra pública.

Per exemple, trams del Cinturó de Barcelona, que eren competència exclusiva de la Generalitat, els ha de finançar el Ministeri d'Obres Públiques. O avui ja comencem a llegir que aquella obra pública només es farà —no amb fons de la Generalitat— si ens arriben fons de la Comunitat Econòmica Europea, via programa del FEDER, però no a través de fons.

I, és clar, nosaltres entenem que determinada obra pública, determinada obra pública molt difícil, molt costosa..., per exemple, no ho sé, un túnel, el Túnel del Cadí, per posar un exemple, un paradigma, doncs és possible que s'hagi d'anar a buscar recursos privats per fer aquella obra tan necessària, però vostès és que estan optant per privatitzar-ho tot.

Fixi-s'hi bé : aquesta via de comunicació és rendible? Escolti, privatitzem-la, que la faci una empresa privada, i així veiem autopistes Terrassa-Sabadell, o ara Sitges-Comarruga, etcètera. Escolti, això no va, això no va. I, per tant, significa que si no canviem aquest concepte, de tornar a invertir a través de fons públics les necessitats que tenim en inversió i hem de lliurar al país, el que estem fent —ja ho he dit més d'una vegada— és fer un país de peatge, i, si no, qualsevol ciutadà d'aquest país que es vulgui bellugar avui dia de punta a punta del país, ha de pagar autopistes, ha de pagar túnels, ha de pagar el seu moviment. Escolti, això és una política d'impostos indirectes. Això és una política de fer pagar al consumidor allò que hauria de fer el Govern de la Generalitat. Ja estem pagant cànon de sanejament, molt aviat vindran cànon pel consum d'aigües netes, i vindran cànon, cànon, cànon, i, per tant, tot allò de les necessitats vitals, tot allò que vertebrava la vida social i econòmica del país serà a través del peatge, a través de la seva privatització.

Ens trobem, senyor Conseller, també davant un Departament enormement burocratitzat, també ho hem denunciat moltíssimes vegades. És un Departament que no ha sanejat, és a dir, ha anat creant empreses comercials o administratives sense eliminar la burocràcia de l'estructura mateixa del Departament. Així, trobem matèries com urbanisme, que depèn de la Direcció General d'Urbanisme, depèn de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, depèn de l'INCASOL, depèn també d'ADIGSA.

Els mateixos recursos recorren, bona part d'ells, quatre instàncies diferents; lògicament, en les quatre instàncies hi ha d'haver el personal capacitat —és a dir, enginyers, o sigui, personal capacitat— i duplicació de treball per a una mateixa funci-

ó. Si agafem Ports i Costes, tres quarts del mateix : Ports i Costes l'únic que fa és traslladar els diners a la Comissió de Ports de Catalunya. Busquin vostès en els Pressupostos i veuran com és d'elevat el capítol 1 per a una Direcció General que pràcticament no té feina. O, si agafem Obres Hidràuliques, des que vam crear la Junta d'Aigües, i en contra de l'opinió del Grup Socialista, avui tenim la Junta d'Aigües, tenim la Junta de Sanejament i tenim la Direcció General d'Obres Hidràuliques, tres estructures que tracten econòmics similars, o que, a partir d'un pressupost únic es reparteixen els recursos. Aquesta burocratització, com es nota? Per exemple, en el cost del capítol 1. Si en la mitjana de la Generalitat, Departament de Sanitat, aquest any ha pujat, el capítol 1, salaris, el 21,8%, en el Departament de Política Territorial ha pujat el 25,7 : 4 punts per amunt.

Abans, el senyor Colomines feia referència a com era d'important un punt. Escolti, com són d'importants 4 punts sobre un muntant econòmic que és el 25% de 48.000 milions de pessetes? Facin-ne els números : són molts milers de milions de pessetes que podrien, segurament, anar a parar a millorar serveis o fer noves obres públiques, pagades per l'Executiu amb diner públic que necessita el país.

I ens trobem davant d'una mala gestió de les empreses comercials : no s'arreglen, aquestes empreses. Escolti, en aquest país les empreses comercials d'iniciatives que depenen del Departament van malament, cada any. O estan mal gestionades o no s'hi posa remei, o no se'ls vol posar remei, o potser volen fer-les fracassar —no s'entén— : cada any s'hi han d'anar posant més subvencions, via capítol 4, via capítol 7, o via d'endeutament, perquè funcionin. I ara em remetré als números. Per contra, estem veient que les empreses públiques que presten serveis similars als que jo ara explicitaré, fora de Catalunya, van reduint els seus dèficits; fins i tot moltes d'elles van tenint superàvits. Agafem, per exemple, els Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya. Usuaris —és clar, si hi hagués una política d'incentivació, d'ús del servei, segurament es notaria i potser caldria més subvencions, en funció que ho agafen molts més usuaris. Usuaris l'any 81 : 45 milions i mig; usuaris, 1987, que és l'última xifra que jo tinc, i no crec que hagi variat gaire, pel que després direm : 41.700.000 persones. Ingressos per al 83, primera xifra que es va donar des del Departament : 1.200 milions de pessetes; el 89 s'esperen 2.300 milions de pessetes. Si ho comparem amb el 88, que eren 2.300, veiem que tan sols no creixerà el nombre d'usuaris, sinó que, tenint en compte que hi ha l'increment de les tarifes, d'acord amb l'índex de creixement del cost de la vida, vol dir que el nombre d'usuaris que preveu el Departament baixarà. Però, per contra, el deute de l'explotació, l'any 82, dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, era —només dels Ferrocarrils, no vull entrar en els Ferrocarrils de Grans Pendents i de Muntanya— de 273 milions de pessetes, si les memòries del Departament no enganyen. El 88, 5.125 milions de pessetes, i per al 89 és previst un deute de 6.400 milions de pessetes. Escolti, i en això no sumo les aportacions per a inversions, eh? Això només és capítol 4 i capítol 7. És a dir que cada any tenim els mateixos usuaris, els mateixos usuaris —ja no hi compto les inversions—, i cada any necessitem molts més milions. Total, que per subvencionar la mateixa empresa hem passat de 273 milions l'any 82 a 6.400. Si hi sumem que en els Grans Pendents i de Muntanya hem

passat d'un dèficit de 75 milions a 448 previst per al 89, vol dir que el dèficit total d'explotació d'un servei públic de transports, dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, pujarà a 6.900 milions de pessetes. Jo no hi entenc gaire, si una empresa va amunt i avall, jo el que sé és que aquestes empreses, cada any, costen més diners, més diners, més diners al contribuent i l'ús d'aquests serveis no s'incrementa en el país. Això és portar malament, i això ho paguem després, que els recursos no es destinen a finançar obra pública necessària per al país.

Si agafem la Junta de Residus, veiem una Junta de Residus que no resol el problema —també en parlarem més tard—, que els ingressos que té l'any 84 són de 2 milions de pessetes per taxes i el 89 és previst només 8 milions de pessetes. Però les subvencions per als capítols 4 i 7 passen de 12 milions l'any 84 a 336 l'any 89, i l'obra que es farà —la hipotètica, perquè no es fa, perquè vostès saben que no tenen el coratge de fer abocadors, abocadors, que també en parlarem més tard— resulta que és de 1.400 milions de pessetes que van a buscar en el deute extern.

Ja no parlem del Cartogràfic, perquè, és clar, lògicament, passem que una empresa, que aquí n'hem parlat moltes vegades, que fa falta, que era necessària, que tots estàvem orgullosos de tenir un bon institut de cartografia de Catalunya, que fes serveis, i que vam denunciar que convé que aquesta empresa sigui rendible, i ha de ser rendible perquè té el millor equipament —segons se'ns ha dit, per les memòries, i per les rèpliques, en aquest Parlament—, el millor equip, la millor tecnologia de tot el món! Resulta que l'any 84 té 6 milions de venda de cartografia i 40 de col·laboracions, i que el 89 espera 26 milions i 239 de col·laboracions : 265 milions de venda. Però és que, l'any 84, les subvencions eren a tercers, 37 milions de pessetes, i aquest any se'ns demana una inversió —subvenció a fons perdut, per capítols 4 i 7— de 1.019 milions de pessetes. Escolti, això no va! O aquest Institut de Cartografia el fan servir i després no el paguen, allò, entre amics, un departament de la Generalitat : «Escolta, fes-me un mapa, ja te'l pagaré, no sé què...» Escolti, això no va! Això no és seriós. Per tant, les empreses de la Generalitat no funcionen; no funcionen. N'he agafat tres, en podria agafar moltes més, però no tinc temps.

Si ara féssim una petita anàlisi sectorial...

El Sr. PRESIDENT : Perdó, senyor Tomàs, també està defensant la 319, de l'Institut Cartogràfic?

El Sr. TOMÀS : No, senyor.

El Sr. PRESIDENT : No?

El Sr. TOMÀS : No, senyor. No, només les tres que li he dit.

El Sr. PRESIDENT : Atengui's a la qüestió, doncs.

El Sr. TOMÀS : Sí. Quin temps em queda, senyor President?

El Sr. PRESIDENT : Oh, si les vol sumar totes, li queda encara més de mitja hora.

El Sr. TOMÀS : Bé, doncs, aleshores, no esgotaré el temps, però tinc alguns minuts més per parlar, perquè el tema és interessant, perquè és una de les qüestions vitals, no?, que n'hem d'anar parlant, en aquest Parlament, no?, i que ja en parlarem, ja en parlarem.

Si agafem carreteres —jo no porto quilòmetres sumats; era un exercici ximple, inútil, perquè tots els senyors diputats volten pel país, i recordo que el 81, el 82, el 83, veies noves obres : en la 152, que començaven, en l'eix del Llobregat, et-

cètera. Escolti, avui, a Catalunya, d'obra pública, carreteres de la Generalitat, molt poca, eh? És palpable, és tangible, no són... Molt poca, eh? Però, a més a més, és que arrossega grans incompliments de promeses fetes. Per exemple —vaig dir-ho ahir i torno a repetir-ho— : l'Eix Transversal. Vuit anys prometent aquest Eix Transversal! Vuit anys fent apologia de l'Eix Transversal; vuit anys fent, utilitzant l'Eix Transversal com un element de propaganda política, i especialment quan vénen eleccions. Escolti, encara no saben per on ha de passar! Fa una setmana, finalment s'ha decidit que el Director General de Carreteres, el senyor Amat, decideixi per on hagi de passar : per dalt, per baix o pel mig. No està encara clarificat per on ha de passar l'Eix Transversal. I, a més a més, es barallen, perquè resulta que el tros més important, que l'ha de fer el MOPU, doncs, resulta que està subrogat per una altra Administració. Escolti, això és el *colmo*!

L'Eix de l'Ebre. El pont fa falta, lògicament, però escolti, a part del pont, ha d'arribar a la Vall d'Aran! Aquesta carretera no està en marxa. L'únic tros que s'ha fet l'ha pagat la Diputació de Lleida.

La Nacional 152? (*Remor de veus.*) Està inacabada. Gràcies, Conseller Miró. La Nacional 152 està inacabada. Aquesta carretera és la que el senyor Culler, llavors que era Conseller, va dir que de Vic a Barcelona es vindria en mitja hora; això era l'any 83. Escolti, si ho vol, fem una carrera; ni el París-Dakar, eh? Trigarem dues hores per arribar a Vic, amb les obres que s'estan fent. No està acabada. I no parlem de Vic fins a Ripoll, que és competència de la Generalitat.

L'Eix del Llobregat. No han acabat de fer tot allò que van prometre, de la circumvallació! Però és que, a més a més, com que ja porten tant de temps treballant, resulta que ara el paviment ja s'ha de recuperar : està malament, el paviment. O l'obra era dolenta, i va enganyar l'Administració qui ho va construir, o, com que hi portem tant de temps, l'asfaltat ja s'ha de renovar novament, i les circumvallacions no hi són! És a dir, per anar al túnel del Cadí, no s'hi anava amb una hora i mitja, com es deia, o en dues hores. Escolti, són tres hores de cotxe, eh?

Ja no parlem de l'eix Sitges-Vilanova-Vilafranca-Igualada, eix transversal, promès enèsimes vegades. Recordo que, el 83, el Director General de Carreteres d'aleshores va dir que el 84, almenys, des de Sitges, Vilanova, Vilafranca, estaria acabat el 84. Escolti, nou quilòmetres, que ho estan fent a cops de martell i de pala, eh?, i diuen que, si ho volen continuar, que ho pagui el FEDER, que la Generalitat no vol pagar la continuació de la carretera.

O el Tercer Cinturó, el Granollers-Mataró. Del senyor Subirà, precisament, va ser un dels elements de la seva campanya electoral! : «Farem el Tercer Cinturó, que anirà de Granollers a Mataró!» Escolti, aquesta carretera, ni somniar-la; no està ni dibuixada, no?

O els cinturons, els cinturons metropolitans, Badalona. El senyor Bigatà— i dic això perquè, és clar, eren els Consellers d'aleshores. El senyor Bigatà va prometre fa un any que hi hauria la carretera de Badalona. Escolti, ni en els Pressupostos, eh?, ni anomenar-la, tampoc! Ni almenys per expropiacions!

Escoltin, parlem de transports públics, parlem de ferrocarrils? Ja n'he parlat, de com estaven, abans. Escoltin, vostès —i penso que amb molt bon criteri, i hem d'aplaudir la decisió del

Govern i del MOPU, d'adoptar l'ample de la via europea— han estat parlant de l'ample de la via europea. A mi em sembla molt bé! Tots hi estàvem d'acord, i tots hi hem treballat, perquè feia falta, però, escolti, vaig dir-ho l'any passat i tothom se'n va riure! Recordo que, de la banda dreta del Parlament, tothom se'n va riure. Ha parlat mai que cal unificar les vies dels ferrocarrils de la Generalitat? Hi ha tres amplituds de via! Com lligarem els nostres trens amb la xarxa de trens que anirà...? De cap manera, els lligarem! Tindrem un desgavell, però és que ningú en parla! És clar, com que l'han de pagar vostès, com que és un tema de la seva responsabilitat, ningú parla de com lligar els ferrocarrils de la Generalitat amb la xarxa europea de ferrocarrils! ¿Com, i de quina manera, podem fer un comandament únic de transports entorn de Barcelona, com les grans àrees de París, de Londres, que omplim i omplim pàgines i memòries i després no som capaços ni de plantejar la necessitat d'igualar l'ample de les vies dels nostres ferrocarrils?

Medi. 83, per unanimitat, Llei de Protecció Atmosfèrica. Fantàstic! Ja tenim Llei de Protecció Atmosfèrica; molt més avançats que l'Estat. Sap quants anys han estat per elaborar el reglament d'aquesta Llei? Cinc anys, fins al 88. Cinc anys! Escolti, podem estar la mar de contents : tenim Llei, no tenim reglament, però és que, a més a més, no s'ha fet cap actuació rellevant en matèria de protecció atmosfèrica. On és aquell fons nacional que s'havia de fer amb les multes i les amonestacions que la Conselleria, amb molt de rigor, jo recordo el senyor Macià Alavedra, que va sortir amb aquest tema, «que posarem, perquè hi hagi un bon ambient, i amb aquest fons arreglarem i donarem diners a les empreses i als municipis per al control...» Però, què s'ha fet? Si no s'ha fet res! Cinc anys, i anem cap al sisè, i en els Pressupostos d'enguany tampoc hi és, o hi ha una partida molt minsa. I, és clar, llavors entristeix sentir, com ahir, el meu company de Grup, el senyor Abelló, quan plantejava amb tota la rigorositat del tema, perquè el pateix, perquè el viu, perquè viu a Tarragona, diu : «Escolti, en l'àmbit de la petroleo-química de Tarragona hi ha problemes de contaminació». I, és clar, la resposta que va rebre va ser : «És cert, que n'hi ha, però no arriben als nivells màxims; encara hi poden continuar vivint». És a dir, hi ha contaminació, però no arriba als nivells màxims que són admesos... No, escolti, no hi ha control de la contaminació a Tarragona, i aquesta resposta no és seriosa, i tampoc hi ha una actuació del Departament per controlar el medi en matèria de protecció atmosfèrica.

Escolti, sanejament : les liquidacions, no són capaços de gastar —no som capaços de gastar— ni la meitat del que estan recaptant. Però quin tipus d'administració és que no és capaç ni d'agilitar quan té els recursos, perquè aquests recursos no li vénen ni de Madrid, ni d'Europa, ni del FEDER, ni de l'ONU, ni de cap organisme internacional : els paga el ciutadà de Catalunya. 13.000 milions; l'any passat, l'última liquidació, ni 6.000. Escoltin, que els rius estan bruts i cal sanejar els torrents i cal que recuperem el nostre ambient, les nostres aigües. Continuo : ¿què es fa per detectar les toxines que hi ha als rius i que tant preocupen el Conseller Miró, provinents de la utilització de fertilitzants i pesticides? Tenim diners. Escoltin, nosaltres, ahir, com que som constructius, hem presentat al conjunt del Pressupost esmenes constructives i alternatives, que penso que fóra bo que se les haguessin llegit, no amb un tot de dir : «Com que són les del principal grup de l'oposició, ni ens

les mirem», no, perquè contenen molts elements positius. El meu company de Grup, el senyor Nadal, va dir : «Escoltin, això s'ha de distribuir». Està escrit aquí, eh?, jo no ho llegiré. Escoltin, per a la zona tal tants milions, per a la zona tal tants milions... Aquesta és la distribució racional en funció del que se s'estava recaptant; això és el que vostès s'han de gastar aquest any. I això no és previst. No s'ha fet mai ni és previst per a enguany. Això sí, campanyes tipus..., fetes com una associació de veïns; la de la Junta de Sanejament, que no es gasta els diners, que no saneji els rius, que els rius continuen essent una claveguera oberta en el país, «Volem», diu : «Vida als rius». No es recorden, d'aquesta campanya a grans planes, 300.000 pessetes cada diari? «Volem vida als rius». Escoltin, els rius continuen no tenint vida. No es pot anar a buscar peixos, estan bruts i són una claveguera.

Parlem de pluvials? Escoltin, cada any tenim... Som un país mediterrani, abans no sé qui ho ha dit; som un país mediterrani, cada any tenim pluges torrencials, a la tardor. Cada any provoca destrosses. Estan quantificades pel mateix Departament i altres organismes : de 8 a 9.000 milions de pessetes anuals de destrosses. Quina és l'assignació, per compensar això, del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, i del Consell Executiu de la Generalitat? 500 milions de mitjana. 500 milions de mitjana! Xifres i opinions donades des d'altres instàncies, que jo me les crec, perquè crec que té, amb el que estem pagant de sous, deu tenir un bon estament de funcionaris i gent que ho coneix. Diu : «Per arreglar els pluvials de Catalunya fan falta 100.000 milions de pessetes». Escoltin, que no es desesperin els ciutadans de Catalunya, eh? 100.000 milions de pessetes en pessetes constants, si no hi ha inflació i aquestes coses, en dos-cents anys tindrem els pluvials arreglats! Home, no hi ha dret! Perquè sabem que l'any que ve hi haurà 8.000 milions de destrosses, ho sabem! Què estem fent, per evitar això? Què estem fent? Ja no vull tocar el tema de les vides humanes, perquè no em sembla procedent en un debat de política territorial.

Residus industrials, vuit anys amb competències exclusives; cinc anys fa que vam fer una, diguem-ne, bona llei, també aprovada per unanimitat dels presents, de tots els grups parlamentaris d'aleshores. Escolti, Catalunya és un abocador : 500 abocadors il·legals, milers i milers de tones de productes perillosos i tòxics s'estan escampant al llarg i a l'ample, del nord al sud, de l'est a l'oest de tot Catalunya! I vostès pressuposten diners per construir abocadors i no els fan. En la memòria, sap què diuen? Diu : «Farem un abocador a l'entorn de Barcelona, un abocador a l'entorn de Girona, un a l'entorn de Tarragona i un a l'entorn de Lleida». Escolti, coratge, eh? Vostès han comprat finques per posar abocadors! Que és que afecta polítiques municipals? És que no agraden al seu electorat? És que no ho tenen clar? Què en faran, d'aquestes finques? Hi posarem granges de cargols! (*Remor de veus.*) Escolti, i, a més a més, a la memòria explicativa, que digui «construirem, per tantes pessetes, un abocador a l'entorn de Barcelona». Què significa això : a l'entorn de Barcelona? És la província, la comarca, què és? La ciutat, què és?

Per acabar, de ports i costes, on és el front portuari català? Que n'havíem sentit parlar d'aquesta música, del front portuari català. On és? I els habitatges? Val més que no en parlem. El President del Parlament, aquí on sóc jo, no fa massa mesos va

dir : construirem habitatges socials i ben daixò per a la tercera edat, per a les parelles joves que ho necessiten, perquè, és clar, amb el que valen els habitatges no es poden casar, per a les parelles joves, per a la gent que té dues vegades i mitja menys ingressos que el salari mínim... Escolti, en el Pressupost d'aquest any no es poden fer, no es pot fer, bé, ni un bloc de pisos. D'això parlarem més tard i d'alguna altra conya...

Per tant, sincerament, senyor Conseller, nosaltres esperàvem que —per allò de Conseller nou, nova política—, no ho sé, una sentència que hi hagués, com a mínim, una inflació en la tendència pressupostària del seu Departament. I, segurament, si hi hagués hagut aquesta inflació, no l'hauríem presentat aquesta esmena, perquè no en tenien ganes, perquè és un tema molt important i perquè l'obra pública som coneixedors que, així com en altres matèries d'any en any es pot saber, a l'obra pública costa : entre que es contracta l'obra, si es realitza, s'inaugura, passen anys, passen anys i, per tant, et costa cinc o sis anys visualitzar quatre anys, visualitzar si la política és encertada o no. És clar, la crítica nostra és que ja fa vuit anys, ara tenim molt de coneixement de causa de com està l'estat de l'obra pública i esperàvem algun canvi; les coses no han anat així. Miri, senyor Conseller i senyors de la majoria, nosaltres hem presentat... —i jo agrairia perquè he dit, quan he començat, que, evidentment, no tinc la presumpció que s'aprovi el retorn de l'esmena, que volia fer també un acte de reflexió sobre política territorial—, a les dues esmenes hi ha molts elements positius, molts; el nostre Grup, el meu Grup té idees sobre política territorial però els altres grups parlamentaris també en tenen, i jo, quasi quasi estic per dir-li : escolti, accepti el retorn; parlem-ne, seiem en una taula tots els grups parlamentaris —evidentment, el nostre en primer lloc, perquè tenim moltes idees sobre aquest tema—, i escolti, sense incrementar ni una sola pesseta —segurament sense incrementar una sola pesseta— seríem capaços de redreçar el Pressupost, d'anar-lo encaminant cap a les necessitats reals d'aquest país i que establís les bases pressupostàries dels anys següents. Voldríem dir —i ho dic amb tot el cor, eh?, i amb tota sinceritat, i espero que en allò que li valgui, senyor Conseller, ara que comença una nova etapa ho reculli— sí, a Catalunya, l'autonomia ha valgut la pena; tenim bons rius —rius nets—, bones carreteres, habitatges socials dignes per a gent amb economia més feble, tenim els residus controlats, etcètera, i els transports públics funcionen de meravella i és un exemple de funcionament d'empreses públiques.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Tomàs. No m'atorgo la paraula per al·lusions, perquè em sembla que s'ha confós; ha parlat del President del Parlament i, evidentment, el President del Parlament no havia fet aquell discurs que vostè m'atribuïa... (*Remor de veus.*) Gràcies.

Esmena 304, del Grup parlamentari Iniciativa per Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA : Gràcies, senyor President. Defensarem conjuntament les esmenes 304, 307, 310 i 318. Fer una esmena a la totalitat a la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques i, en concret, a aquesta Conselleria és possible fer-la des de moltes visions...

El Sr. PRESIDENT : Perdó, senyor Saura, la 318 havia

estat retirada.

El Sr. SAURA : 304, 307 i 310.

El Sr. PRESIDENT : D'acord.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. SAURA : I el nostre Grup vol dir que fa una esmena a la totalitat, fonamentalment, per impugnar una manca de política. Jo crec que a les esmenes a la totalitat que hem discutit avui, a moltes d'elles, s'han proposat alternatives de polítiques a polítiques formulades. Jo crec que el cas de Sanitat —que s'ha estat discutint anteriorment— ha estat un clar exemple; s'ha formulat una política i hi havia polítiques alternatives. Aquest no és el cas de Política Territorial. La raó de fons, jo crec, el nostre Grup creu, de l'esmena a la totalitat a Política Territorial és que, després de vuit anys, la majoria de Convergència i Unió no ha pres opcions territorials, no ha definit quines són les opcions territorials que es volen per a Catalunya. I aquesta és la raó també fonamental que explica —com s'ha dit abans— que aquest Pressupost hagi baixat, perquè no hi ha polítiques definides i, per tant, com que no hi ha polítiques globals definides, el Pressupost ha baixat. I hi ha una altra conseqüència : que no estem —i això és només mirant per sobre, no profundament—, mirant per sobre els Pressupostos que se'ns presenten, però amb les actuacions d'aquests vuit anys es veu que aquesta no és una Política Territorial que integri les diverses actuacions en matèria d'ordenació territorial, que integri transports, que integri planejament, que integri obra pública; la Política Territorial ha estat en aquests vuit anys —i pensem que continuarà durant 1989— la suma descoordinada de diferents polítiques concretes. Per tant —hi insisteixo—, Convergència i Unió no ha fet cap mena d'opció territorial a Catalunya. I jo no em vull estendre. El senyor Colomines deia abans «nosaltres estem gestionant Sanitat amb un pla director», i deia «és una eina imprescindible de gestió». I jo pregunto : quins plans directors tenim a Política Territorial? I no vull dir que la inexistència del pla d'ordenació territorial sigui l'única causa; seria possible que no tinguéssim pla d'ordenació territorial però que en els diferents discursos del President Pujol o en les compareixences d'alts anteriors consellers de Política Territorial se'ns digués quines eren aquestes prioritats, i això no s'ha dit mai; això no s'ha dit mai i això no està en els pressupostos. I quan diem això no estem dient que no s'han fet coses; no estem dient que no s'han fet coses. S'han fet coses, tot i estar d'acord que el pressupost d'inversió és un pressupost baix —de fet, està en el 50% del pressupost d'inversió de la Generalitat—, i tot i que ha crescut poc, aquest any ha tingut un creixement del 30%. Per tant, és cert que aquest any hi ha un petit increment, al nostre entendre, insuficient. Per tant, s'han fet coses.

Segona. Aquestes actuacions, per activa o per passiva, aquestes actuacions aïllades han tingut efectes sobre el territori. Catalunya avui és diferent de Catalunya fa vuit anys. I la pregunta seria : d'acord amb què ho jutgem? Permetin-me que nosaltres ho jutgem d'acord amb les nostres tres grans prioritats; no podem jutjar quines són les seves perquè no les han explicades mai, i tampoc les expliquen en aquest pressupost. Primera prioritat : cal aturar el procés de desequilibri intern de Catalunya. Catalunya, parts importantíssimes de Catalunya s'estan despoblant i s'estan desertitzant i, després m'hi referiré

amb dades concretes.

Segon gran tema a Catalunya : el tema de les infraestructures. Pràcticament les grans infraestructures de Catalunya o no tenen plans o hi ha pocs plans sense programar, i si vostès repassen el que s'ha fet en aquests vuit anys —moltes de les coses el senyor Esteve Tomàs les ha dit i me les estalvio de repetir, atesa l'hora que és— veuran que a Catalunya, avui, en relació amb les infraestructures ha fet un pas molt petit. I, si m'hi obliguen, els diré que el pas gran d'infraestructures s'ha donat a nivell d'ajuntaments, a nivell de ciutat, perquè els territoris locals sí que han canviat : Hospitalet avui és bastant diferent de fa vuit anys, i és una ciutat —amb perdó— on és difícil de viure; Sabadell és diferent; Barcelona és diferent; Catalunya jo diria que potser és una mica diferent, però una mica pitjor territorialment que fa vuit anys.

Tercer gran tema que s'ha dit aquí : tot el tema del medi i del procés progressiu i important de degradació del territori de Catalunya. Per a nosaltres aquests són tres temes que han d'orientar qualsevol acció en Política Territorial; reequilibri del territori; un impuls important a les grans infraestructures de Catalunya i, en tercer lloc, el tema de la protecció del medi. Jo he dit que vostès no han explicat polítiques, grans opcions territorials, però és clar que s'han gastat bastants diners en aquests vuit anys, i això ha tingut uns efectes. I la pregunta seria : aquests efectes en relació amb aquests tres objectius que nosaltres plantejem, han significat avançar o no? I nosaltres diem que no en els tres.

Primer tema : en el tema del reequilibri territorial. Recents estudis de Banca Catalana, crec que fins i tot un de la Direcció General d'Administració Local, ens diuen que de l'any 81 al 86 quinze comarques de Catalunya tenen un procés creixent de despoblament, des de la Terra Alta fins al Ripollès; des del Priorat al Pallars. Hi ha una part, mitja Catalunya, que s'està despoblant. Evidentment que es continuarà despoblant si no hi ha una opció política clara que Catalunya, que una part de Catalunya no es despobli i s'instrumentin programes per a això. I no hi ha absolutament cap opció explícita clara, de Convergència i Unió, de reequilibrar territori i hi ha menys programes específics per fer això. Jo crec que és evident que Catalunya avui —és objectivable, hi ha dades— està més desequilibrada que el 1980; això és evident; això és obvi. I aquesta és una de les grans responsabilitats de Convergència i Unió.

En el tema d'infraestructures, la intervenció inicial, la intervenció del senyor Esteve Tomàs, n'ha citat moltes. Jo vull dir que el tema de les infraestructures és especialment important a tot Catalunya, però jo diria que és dramàtic a l'àrea metropolitana. Fa pocs dies, o fa unes setmanes, en unes interpellacions sobre el tema dels aiguats, dèiem aquí, en aquesta Cambra, que l'any 83, arran dels aiguats del 82, aquest Parlament va aprovar un Pla de correccions hidrològiques que, per exemple, determinava dotze actuacions importants en el Baix Llobregat perquè no passés el que va passar el 82. L'any 1988 al Baix Llobregat va passar el que tots vostès saben; jo vaig dir aleshores, i dic ara, que d'aquelles dotze actuacions no se n'ha fet cap, cap, i que, en general, els grans problemes que s'han produït en el Baix Llobregat han estat els mateixos que es van produir el 1982.

Tercer tema : tot el tema del medi. S'ha dit dels residus : a Catalunya —amb dades oficials de la Conselleria d'Indústria—

el 90% dels residus industrials, el 90%, Catalunya produeix a l'any 2.500.000 de tones de residus industrials. Doncs bé, 2.200.000 tones d'alguna manera s'eliminen clandestinament després de vuit anys; dades oficials, dades oficials publicades fa un mes en el diari *Avui* en conversa amb un alt dirigent..., funcionari, perdó, de la Generalitat. Saben vostès quin control té la Junta de Residus dels residus industrials després de vuit anys de funcionament? El 10%. Avui la Junta de Residus controla el 10% dels residus industrials que s'eliminen i el 90% s'eliminen clandestinament. I ja no els dic res dels residus industrials tòxics; tots, tots s'eliminen clandestinament.

En el tema de la política de medi en relació amb els parcs naturals, amb les zones protegides, jo crec que aquí hi ha tres màximes del Grup de la majoria: primera, protegir com menys zones millor; segona màxima, quan es protegeix una zona, protegir com menys extensió millor; i tercera màxima, no gastar diners. Si vostès repassen què passa amb les zones protegides, des de la Garrotxa fins al Delta de l'Ebre, veuran que això és així o veuran com l'altre dia estant a Olot hi ha continues denúncies de la mateixa junta del parc en relació amb l'extracció de gredes de les quals no es fa res; no sé si n'hi ha catorze, quinze, setze o disset.

Balanç al nostre parer. S'han perdut tres anys en un tema fonamental. Hi insisteixo: no s'ha fet res? Sí. No es farà res? No és veritat; es faran coses, però es faran actuacions disperses, moltes d'elles —i aquí s'ha dit—; jo crec que una característica fonamental de l'obra pública que vostès fan és que és dolenta: la carretera del Doll, l'eix del Llobregat, la recent carretera de Calaf-Pons, que ja els dic aquí —i tant de bo m'equivoqui i rectificaré— que no ens durarà aquest hivern, el nivell de conservació que vostès tenen, tot això, tot això és el que s'està fent.

Abans d'entrar, en concret, a intentar, d'algunes direccions generals, justificar el que estic dient, vull dir que després de vuit anys, després de vuit anys de govern d'aquesta majoria, no només no hi ha el pla d'ordenació territorial, és que a Catalunya avui no hi ha un pla hidrològic, a Catalunya avui, després de vuit anys, hi ha molts pobles i ciutats que tenen problemes d'aigua, i el problema no és que avui encara tinguin problemes d'aigua —aquest no és el problema—, el problema és que no sabem quan els deixaran de tenir; això vol dir la programació i el pla: el problema és que no sabem quan els deixaran de tenir. O, per exemple, el pla de transports —després m'hi referiré—, la Llei Municipal, la Llei d'Ordenació Territorial deia —ara fa un any i mig que es va aprovar— que calia fer un pla intermodal de transport; es va crear una comissió fa quatre mesos, que encara no s'ha reunit; després d'un any i mig no existeix pla intermodal de transport; inexistència del pla d'habitatges públics, del pla de residus, etcètera, etcètera.

Jo havia preparat, direcció general per direcció general, d'alguna manera, elements que poguessin justificar més del que crec que ja ho ha estat aquesta argumentació política de fons. Els diré només, els en llegiré dos o tres, només. El tema de carreteres, per exemple, el tema de carreteres, el tema de carreteres en tres vessants: la conservació, el que ha passat amb el pla de carreteres i el tema de les inversions. L'estat de les carreteres —s'ha dit des d'altres grups— és dolent, l'estat de les carreteres de Catalunya, millor dit, fonamentalment l'estat de les carreteres que depenen de la Generalitat. Hi ha un informe

recent de l'Associació Espanyola de Carreteres —que m'imagino que el senyor Molins el coneix— que qualifica el nivell, l'estat de totes les carreteres d'Espanya i que de Catalunya diu el següent: les que estan millor, les de l'Estat, i les qualifica d'un 50 a un 116; en segon lloc, les de la Diputació, un 66 a un 87 —ara els estalvio explicar què vol dir aquest índex, però en tot cas, perquè ho situïn—, i, en tercer lloc, la Generalitat, d'un 95 a 213. És a dir, l'Associació d'Empresaris Espanyols de Carreteres diuen que a Catalunya, que a Catalunya, les carreteres en pitjor estat són aquelles carreteres que vostès gestionen, i quan un mira els pressupostos, quan un mira els pressupostos s'adona que això és veritat. En aquests moments la Diputació, en parts importants d'Espanya, i en concret a Catalunya, el MOPU dedica, i la Diputació, de 400.000 a 500.000 pessetes per quilòmetre/any per manteniment de les carreteres. En aquests moments, en el pressupost que se'ns presenta es dediquen 500 milions de pessetes per a una xarxa autonòmica de 4.800 quilòmetres, que dona, tirant molt llarg, tirant molt llarg, 200.000 pessetes per quilòmetre. Els he donat els números, però és que no cal; cal anar amb el cotxe i saber, en tot cas, quines són les carreteres.

Pla de carreteres. Aquest és un dels pocs, en política territorial, és un dels pocs plans que es van fer, el problema és que no hi ha cap mena de prioritat ni de programació. Allà es van fer totes les línies, quasi totes les que es podien fer, però no es va dir ni en quants anys ni quines primer ni quines després, i el que ha estat passant, el que ha estat passant és que, veient quina ha estat la inversió en pla de carreteres en aquests tres anys, el nivell d'inversió que inicialment el Pla de carreteres deia que com a mínim calien 12.000 milions per obra nova/any; no s'ha situat, no ha arribat ni a la meitat. I si jo preguntés, o els digués a les senyores i als senyors diputats que intentessin en aquests moments avaluar què és el que s'ha fet del pla de carreteres i què és el que no s'ha fet, difícilment ningú m'ho podria dir, difícilment ningú m'ho podria dir.

En el tema de les inversions en concret que se'ns presenten en el pressupost, en el tema de la Direcció General de Carreteres, mirin, de totes les actuacions que hi ha, n'hi ha exactament 230 o 240 actuacions, de tres o quatre fulls, d'actuacions concretes a carreteres. N'hi ha tres d'importantes, tres de noves: la variant de Puig-reig, la variant de la Llagosta i els 2.480 milions del segon cinturó. I hi ha pràcticament 180 o 190 actuacions, d'aquestes 230, que són: variant X, 3 milions de peles; fer aquesta carretera, 10 milions de pessetes. És a dir, hi ha tot un pla d'inversions que és o manteniment, o tancar el pedaç petit, o imputar 10 milions a una partida que pot pujar 300, 400 o 500 milions de pessetes i que no se sap quan es farà. Però en el tema de carreteres, el problema de fons continua essent el que jo els deia al començament, perquè si no hem definit opcions territorials, quines carreteres primer i per què —jo ho pregunto als senyors de la majoria—, quines carreteres primer i per què; quines primer i per què. I aquest torna a ser, en el tema de les carreteres, el tema de fons. I, en tot cas, si no es fa això, la pregunta és: per a què ens serveixen aquestes carreteres, aquestes poques carreteres que es fan?

En el tema de transport, Direcció General de Transport, tot i que he dit que hi havia un increment petit, un increment del 30% —no petit, insuficient, però no petit—, en aquesta Conselleria, dir que incomprensiblement a Transports la inversió

baixa, és a dir, la inversió del 88 pressupostada van ser 4.499 milions, i en el 89 baixa a 4.299. Permetin-me que torni a insistir: quina és la política de transports que es té per a Catalunya? Es vol estendre el metro o no?, primera pregunta. Si es vol estendre, fins on? Què es vol fer amb la RENFE? Es vol integrar la xarxa de rodalies de RENFE al metro, sí o no? Volem que la RENFE jugui un paper de transport regional, sí o no? Volem connectar les capitals de comarca amb els pobles amb autobusos, sí o no? Sabem, sabem —això és l'únic que sabem amb certesa— que volem el tren d'alta velocitat, nosaltres també el volem, però pràcticament és l'únic que sabem amb certesa de política de transports. Quines actuacions se'ns proposen? Per exemple, de les poques actuacions que se'ns proposen, se'ns proposa, si vostès s'ho miren, veuran el programa d'estació d'autobusos —és un famós programa, que se n'ha fet molta propaganda, que no és que hagi funcionat del tot malament, tot i que està bastant retardat, segons la nostra idea—; aquest any no es proposa ni una sola nova estació. A part d'això, hi ha inversions en metro, i no hi ha pràcticament res més.

I jo voldria parar-me en el tema del metro. Ja sé, ja sé o m'imagino, que se'm replicarà —si és que se'm vol replicar en aquest aspecte— dient que Madrid no firma el contracte programa; això és veritat, és a dir, des de l'any 85, jo vaig tenir el gust en aquells moments de negociar amb el senyor Bigatà el contingut del contracte del programa per enviar a Madrid, vam arribar a uns acords, es va enviar i Madrid ha dit que no signa, i, per tant, tenim un problema de fons en relació amb el finançament dels transports de Barcelona. Però és clar, això no pot ser cap excusa perquè el Govern de Catalunya no porti diners per a això; és a dir, si Madrid no ho dona, el que no es pot dir des d'aquí és: «nosaltres tampoc». I, per exemple, en el període 86-88, les inversions previstes que s'havien de fer des de la Generalitat eren 12.000 milions de pessetes; no han arribat a 4.000, les que s'han fet, i això porta que aquell pla de metros que es va aprovar el 84, que havia d'estar acabat, en una primera fase el 87, avui no estigui acabat, i que tampoc sapiguem quan s'acabarà, i que no s'hagi explicitat cap voluntat política d'anar a un altre pla de metros.

I una última qüestió en el tema del transport. En el tema del transport —és un tema que ens podria portar molt de temps, parlar-ne—, hi ha un altre tema de fons: transport públic i transport privat. Si vostès m'hi obliguen, jo crec que podríem convenir, tots els de la sala, que en aquests moments caldria arribar a un cert equilibri entre potenciament del transport públic —sense que això volgués dir poder-se plantejar l'eliminació del transport privat. I jo els vull dir que —en la política de transports— una de les qüestions que entén el nostre Grup pitjors de la política de transports és que no s'ha fet cap política de transports socialment útil, i quan dic «socialment útil» vull dir que aquí, avui, a l'àrea metropolitana, molts ciutadans, molts treballadors per anar al seu treball encara han de pagar dos bitllets: han d'agafar el metro i l'autobús, o han d'agafar dos autobusos. Això, avui, a Madrid no passa, ja fa molt de temps que no passa, molt de temps que no passa; a València, a Bilbao, pràcticament s'està a punt d'imposar tot això. A Catalunya, a Catalunya, des de fa quatre anys, es va fer una proposta, des de l'Aleshores Corporació Metropolitana, de procés d'integració tarifària, que tenia un cost no molt alt: en aquells moments eren 2.500 milions de pessetes. I això és de les coses

més importants, des del punt de vista social, que es pot fer en la política de transports, voldria dir que pràcticament tres milions d'habitants, els que viuen a l'àrea metropolitana, podrien desplaçar-se amb un sol bitllet del metro a l'autobús o de l'autobús a l'autobús. D'això, evidentment, ni se'n parla ni se'n fa menció. Aquest, per a nosaltres, hauria de ser un tema important, i evidentment el que no estem dient, el que no estem dient és que es faci en un any; no estem dient això, estem dient que en un termini de tres o quatre anys —fixin-se si els hi posem llarg—, a l'àrea metropolitana de Barcelona existeixi el tema de la integració tarifària.

Hi ha una altra qüestió preocupant, d'una altra direcció general, que és la de Política Territorial, que fonamentalment els 331 milions d'inversió es destinen a dues coses: a tornar a redactar, en alguns casos, plans comarcals de muntanya —com que jo no tinc experiència anterior no sé quin any es va aprovar exactament—, aquesta és la meitat del pressupost, i l'altra meitat va per pagar dinamitzadors de plans comarcals. Jo, quan vaig veure això dels «dinamitzadors dels plans comarcals» em va sonar als delegats de les oficines de Benestar en versió muntanyenca, i crec —i cal dir-ho— que en política territorial hi ha quelcom més important que pagar dinamitzadors, dinamitzadors de plans comarcals, i que a hores d'ara encara no tinguem redactats plans comarcals de muntanya —els dos o tres que s'han fet han estat rebutjats pels consells comarcals d'aquestes comarques, que són del mateix color polític que la majoria d'aquest Govern—, aquesta és una qüestió importantíssima.

En el tema de l'habitatge, ja d'alguna manera s'ha dit, és a dir, s'ha dit que no s'està per promocionar l'habitatge públic, l'habitatge social. Fins i tot en l'última estadística que se'ns ha lliurat des de la Direcció General de l'Habitatge —que suposo que tots vostès tenen—, poden comprovar que en l'estadística, on diu quants habitatges s'han començat i s'han acabat —socials—, es diu que aquesta vegada no es posa per problemes de gestió, però que ja es posarà més endavant, no es posa perquè no es pot posar la xifra, que és res.

Els podria dir el mateix de la Junta d'Aigües, de la Junta de Residus, de la Junta de Sanejament... La Junta de Sanejament —ahir també vam discutir-ho en aquest Ple— té un problema financer, és evident, però el principal problema és el problema de gestió; jo ho torno a dir, perquè penso que és molt greu: hi ha molts ciutadans de Catalunya que viuen a ciutats amb rius bruts, que des de fa més de dos anys estan pagant un cànon de sanejament i no s'ha invertit una sola pesseta, i aquests diners estan en un calaix esperant, esperant que la Generalitat munti la gestió, munti la gestió —en aquests moments hi ha centenars de milions de pessetes en calaixos esperant que vostès muntin la gestió.

Per acabar, voldria tornar al començament. Estem davant d'una Conselleria que no té política. Jo sé que algú pot estar pensant que rigorosament el que estic dient no és veritat, que no tenir política és tenir política, que no tenir política és tenir política. I quina política? Que el territori no és un lloc de planificació de l'Administració pública, sinó que el territori és un terreny de joc on el més fort guanya, i aquesta és la política de vostès. La seva política és no fer de l'Administració, en el tema territorial, un element essencial de recíproc i ordenació del territori, deixar que al territori, en definitiva, el més fort s'imposi. I ho sabem per experiència, a Espanya molt

—especialment ho sabem a Espanya—, que aquesta lògica ens porta a la degradació del territori, a la degradació del territori.

Per totes aquestes raons, el nostre Grup demana la votació d'aquesta esmena.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. Passem ara a l'esmena 305, del Grup Mixt. Per defensar-la, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, si m'ho permet, senyor President, jo agruparia les esmenes 305, de la Junta de Sanejament, i 311, de la Junta d'Aigües.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies.

El Sr. LATORRE : Jo faré una consideració prèvia, jo faré una defensa substancialment diferent de les dues que m'han precedit, per dues raons. Una de tarannà : els centristes no som metralladores com el senyor Tomàs; el senyor Conseller, de quan era centrista, se'n recordarà (*remor de veus*), i, d'altra, per una qüestió de dosificació : un Diputat com jo, que té previstes consolidades o a consolidar un total de més de trenta intervencions en aquest plenari, òbviament ha de dosificar les seves forces. La nostra defensa d'aquestes esmenes serà una defensa bàsicament reflexiva, sense altra pretensió que serà la de no consumir més que un torn dels dos a què tindriem dret, i, l'altra, fer pensar, fer pensar una mica a bona part dels diputats d'aquesta Cambra.

Començarem per la Junta de Sanejament, la nostra injuriada Junta de Sanejament. Aquesta Junta, té un pressupost de 16.200 milions de pessetes per a aquest any, amb un creixement del 13,41% envers el pressupost de l'any passat, que era de 14.320.

Ens trobem davant un organisme autònom adscrit a la Conselleria de Política Territorial, la funció del qual és, bàsicament, la planificació, la recaptació i l'administració d'una sèrie de recursos econòmics, l'atorgament d'una sèrie de subvencions, i el control general de l'execució del Pla de Sanejament de Catalunya. Ens trobem davant un organisme que gaudeix, per a la seva aplicació, d'una legislació aprovada per aquesta Cambra —moderna i avançada— per a la finalitat prevista.

I ens trobem també davant un organisme dotat de la mínima però suficient —entenem— infraestructura per portar a terme la tasca que li pertany. Ens trobem, doncs, davant un organisme el model del qual ens agradaria veure repetit en moltes instàncies de l'Administració pública catalana.

Ens trobem davant un organisme amb un petit cost de personal, que representa l'1,76% del seu pressupost, i amb un petit cost de funcionament —l'import de les despeses de béns i corrents encara no arriba al 2% del seu pressupost—, i, a més a més, ambdós conceptes no experimenten creixements significatius respecte al Pressupost del 88. Model a imitar, model a imitar.

Però ens trobem també davant un organisme que, seguint la tònica general dels Pressupostos de la Generalitat, no aporta gairebé cap informació dintre la documentació dels Pressupostos, que permeti jutjar sobre els seus propòsits d'actuació : ens explicarem.

Capítol de transferències corrents. A les corporacions locals : 2.336 milions, partida de la qual sobre 2.191 milions no es

dóna cap explicació. Capítol d'inversió. Inversions en immobilitzat immaterial : 220 milions, increment del 35,80%; cap explicació. Què és? Serà *software*? Potser sí, no ho sabem. Capítol de transferències de capital. A la Junta d'Aigües : 2.062 milions. Amb quina destinació dintre del pressupost de la Junta de Sanejament? S'ha d'investigar a partir del pressupost d'inversions de la Junta d'Aigües. Nosaltres ho hem fet, i hem tret part del profit que buscàvem. L'únic que hem comprovat és una llista de depuradores amb pressupostos actualitzats, però llista que era justament la mateixa dels pressupostos de l'any passat —després entrarem en aquesta consideració.

A les corporacions locals, 8.401 milions de pessetes per a actuacions inversores en sistemes. Quins? No ho sabem; cap explicació. Ajuts financers a la depuració individual : 718 milions de pessetes; cap explicació.

Passem al capítol de passius financers. Amortització de préstecs : 925 milions de pessetes. Quins préstecs? Cap explicació.

És a dir, molt breument i resumint, el total de totes aquestes xifres assenyalades puja 14.662 milions de pessetes, el 90% del pressupost de l'organisme, sobre el qual no tenim dades objectives per pronunciar-nos. Aquest, només aquest seria, òbviament, motiu més que vàlid per demanar el retorn al Govern del pressupost de la Junta de Sanejament. Però hi ha més : la manca de transparència, la manca de claredat es projecta amb la mateixa agressivitat en els ingressos de l'organisme. Exemples. Recaptació de cànon : 11.972 milions de pessetes; cap explicació. No sabem si hi ha diversos conceptes, no sabem —perquè no ho diuen— a quines zones pertanyen. Ingressos patrimonials. Comptes corrents : 268 milions de pessetes; hem d'entendre que són els interessos dels comptes corrents d'aquells fons dels calaixos, dels quals després també en parlarem —no es preocupin, que n'hi haurà per a tots. Romanents de tresoreria : 2.900 milions de pessetes; cap explicació —també en parlarem després, d'això. Préstecs rebuts : 1.093 milions; cap explicació. És a dir, cap explicació sobre la totalitat del pressupost d'ingressos.

Tothom sap que, malauradament, el Pla de Sanejament de Catalunya porta un considerable retard sobre les previsions inicials de la seva execució. Un Pla inicialment previst per executar en deu o dotze anys, trigarà quinze, vint o més anys en el seu acabament.

Vostès, senyors del Govern, són els responsables d'aquest retard, però no són els únics culpables d'aquesta situació, ni tan sols crec que siguin els principals culpables, n'hi ha d'altres. Ara ho explicaré.

Vostès, a través de la Junta de Sanejament —ho hem dit abans— planifiquen i aproven els projectes, recaptin els ingressos, els distribueixen segons la seva planificació, i han de controlar, han de controlar l'execució general del Pla, almenys des dels seus aspectes tècnics, econòmics i de terminis d'execució.

Com a conseqüència d'aquest procés lògic, vostès han d'assignar els recursos econòmics, han de comprometre, han de retindre les consignacions econòmiques per a cada una de les actuacions, i, és clar, com que vostès no són —i a nosaltres ens sembla molt bé que no ho siguin— generalment l'administració actuant, doncs depenen, bàsicament, de l'eficàcia en la gestió d'aquestes administracions actuants, que acostumen a ésser els ajuntaments, les mancomunitats, l'Entitat Metropolità.

tana de Serveis Hidràulics i de Tractament de Residus, a vegades també la Junta d'Aigües, per posar pràcticament la totalitat dels exemples més significatius. Eficàcia en la gestió que no acostuma a ésser del més alt grau, moltes vegades. Vostès es queixaven en el debat de l'any passat —que nosaltres, com que no érem en aquesta Cambra, doncs, hem hagut d'estudiar-lo— i tenien raó, o tenien part de la raó, que les administracions actuant només havien gastat durant l'exercici el 59% de les subvencions que vostès els havien assignat, i exemplificaven la Corporació Metropolitana —que Déu guardi— que només havia gastat el 54% de les seves subvencions. Es queixaven també vostès, i continuaven tenint part de la raó, de la manca de col·laboració que moltes vegades trobaven vostès en ajuntaments governats per socialistes.

Però vostès només tenien part de la raó, encara que una bona part, de la raó. Vostès estan obligats a denunciar davant la Comissió de Política Territorial d'aquest Parlament la manca d'eficàcia de bona part de les administracions actuant, governades per socialistes o per qui sigui. Vostès estan obligats a denunciar davant la Comissió de Política Territorial d'aquest Parlament la manca de col·laboració d'alguns o molts ajuntaments governats per socialistes, quan es produeixi..., per socialistes o per qui sigui. I vostès estan obligats també a introduir mecanismes de control i de col·laboració amb les administracions actuant, de tal manera que quan es produeixin desviacions sobre els terminis d'execució inicialment previstos, vostès puguin derivar, puguin traspasar els recursos cautius envers altres actuacions. De no fer-ho —com no han fet fins ara—, es produeixen els anomenats «romanents de tresoreria», que aquesta sofisticada manera, eh?, uns «romanents de tresoreria», sofisticada manera de dir que el Pla no va, que el Pla s'incompleix. L'any 1988, aquests romanents de tresoreria eren 3.712 milions de pessetes. Aquest any hi figuren 2.902 milions de pessetes, que són fons captius, fons en un calaix, dels quals ningú en treu profit, llevat dels bancs, només.

Fixin-se vostès que aquestes xifres representen, més o menys, un percentatge del voltant del 30%, 30% del total de la inversió prevista, és a dir, el 30% previst per la manca de col·laboració de totes aquestes administracions queda captiu, o sigui, trigarem el 30% més de temps a fer el Pla de Sanejament. Té raó, té raó el senyor Saura quan diu que les coses no van; té part de la raó, també, el senyor Saura. No tota, ningú la tenim tota, afortunadament.

En resum, senyor President, senyores diputades, senyors diputats, és una llàstima que ens veiem obligats a presentar una esmena a la totalitat del pressupost d'un organisme que podria, i hauria de ser model de gestió d'una administració moderna, però aquest organisme no aporta cap explicació sobre la totalitat del seu pressupost d'ingressos; quan en el 90% del pressupost de despeses manca de la mínima explicació i quan un organisme com aquest permet que per eficàcies pròpies o alienes i per la manca de col·laboració d'algunes administracions actuant ja esmentades, es deixa d'invertir el 30% del pressupost, la demanda de retorn al Govern del pressupost de la Junta d'Aigües, de Sanejament, està plenament justificada.

Passarem ara, senyores diputades, senyors diputats, a defensar la nostra esmena a la totalitat de la Junta d'Aigües.

És el segon organisme autònom adscrit —també, com l'anterior— al Departament de Política Territorial i Obres Pú-

bliques. El seu pressupost previst per a l'any 1989 és de 13.403 milions de pessetes, en tant que l'any passat —aquest, encara— era de 9.103 milions de pessetes. No obstant això, la comparació entre ambdues quantitats, per tal que reflecteixi la realitat, s'ha de fer deduït de la primera —és a dir, del pressupost de l'any vinent— la quantitat de 1.569 milions de pessetes, corresponents a la planta potabilitzadora d'Abrera, de la qual després farem un petit comentari. Així, doncs, el pressupost de la Junta d'Aigües s'incrementarà, en termes reals, en un 30% respecte al de l'any passat.

Hem dit abans que defensàriem l'esmena a la totalitat del pressupost de l'organisme autònom Junta d'Aigües, i hauríem de matisar aquesta afirmació.

En efecte, la Junta d'Aigües és un organisme autònom *de iure*, no *de facto*, ara direm per què.

Jo els he sentit dir a vostès, senyors del Govern, que l'autonomia sense autonomia financera no és autonomia, i és veritat, hi estic d'acord. Vegem quina és l'autonomia financera de la Junta d'Aigües.

Del total dels seus ingressos, que són 13.400 milions de pessetes, 2.735 milions de pessetes corresponen a taxes i a altres ingressos, del qual import 2.180 pertanyen a cànon i complements de la planta d'Abrera, és a dir, corresponen, haurien —matiso— de correspondre a pessetes que entren per una porta i surten per una altra. I dic «haurien», perquè no és justament així, i no per culpa de vostès, en tot cas, la culpa de vostès és per tolerar-ho. La Junta d'Aigües, en aquest cas, fa de gestor d'uns serveis —bàsicament, explotació d'uns preses i unes quantes potabilitzadores, Abrera i Cardedeu—; tenen uns costos i facturen a tercers aquests costos.

Quins són els seus clients? Bàsicament, principalment, els ajuntaments. Principalment els ajuntaments de les rodalies de Barcelona, que tots sabem quin color polític tenen, i aquests ajuntaments, lògicament, haurien —hi insisteixo— haurien de pagar immediatament aquests serveis i no ho fan, i no ho fan generalment, principalment el de Barcelona. Deutes de 500, 1.000 milions de pessetes de l'Ajuntament de Barcelona o d'altres ajuntaments veïns respecte a la Junta d'Aigües acostuma a ésser una situació corrent, anormal, però corrent, la qual cosa determina que la Junta d'Aigües, en comptes de ser un organisme autònom destinat a la planificació i a l'execució i a la gestió del domini públic hidràulic, esdevé, parcialment, una entitat de finançament de la mala gestió d'ajuntaments bàsicament socialistes. Per això hem dit «hauria de ser».

Per transferències corrents, la Junta d'Aigües ingressarà 2.340 milions de pessetes, dels quals 627 pertanyen al Departament de Política Territorial i Obres Públiques; 261, provenen de la Junta de Sanejament; 1.069, de les corporacions locals, com a conseqüència, bàsicament, de les explotacions de les plantes potabilitzadores abans esmentades, i 382 milions de pessetes d'empreses privades —també de subministrament, bàsicament, encara que n'hi ha d'altres— per a aquest mateix concepte. Les transferències de capital representaran 5.324 milions de pessetes, dels quals 3.252 vénen del Departament de Política Territorial i Obres Públiques; 2.062, de la Junta de Sanejament —ja ho hem dit abans— amb destinació finalista, destinació finalista per a l'execució de diverses obres de sanejament i depuració d'aigües residuals, en les quals la Junta d'Aigües actua, fa d'administració actuant, i 3.000 milions

—3.000— d'endeutament. És a dir que la capacitat de generar recursos propis per part de la Junta d'Aigües —la capacitat d'autonomia financera de la Junta d'Aigües— és 555 milions de pessetes de taxes i altres ingressos, una part dels cànon —una part no quantificada de moment, però no gaire gran— i 3.000 milions d'endeutament. Prou.

He dit al principi que després em referiria a la planta potabilitzadora d'Arbrera. Ja fa molt de temps un amic meu em va dir que en aquest país els bons negocis es privatitzen i els dolents se socialitzen, i això és el que ha passat a la planta potabilitzadora d'Arbrera. És una planta que va construir la Societat General d'Aigües de Barcelona, que es va treure hàbilment de sobre, ja que es tractava d'una inversió ruïnosa, i la va agafar l'antiga Corporació Metropolitana, i com a conseqüència de l'aplicació de les lleis d'ordenació territorial, de les quals no faré cap comentari, aquesta planta a Arbrera va anar a parar com a herència a la Junta d'Aigües; hem d'esperar, ja ho veurem, quin serà el proper destinatari d'aquest negoci. Les inversions previstes de la Junta d'Aigües per al proper any són de 8.390 milions de pessetes amb la següent distribució pel que fa a les partides més significatives: inversions en edificis, nou edifici de la Junta d'Aigües, 600 milions de pessetes; obres de la Junta de Sanejament, 2.602 milions de pessetes; abastament d'aigua a poblacions, 445 milions de pessetes; sanejament de poblacions, 128 milions de pessetes; infraestructura hidràulica de lleres, 314 milions de pessetes; canals i regadius, 2.075 milions de pessetes. Efectivament, estem davant d'un esforç inversor significativament més important que el que es va produir l'any passat; aquest any la Junta d'Aigües invertirà un total de 8.390 milions de pessetes i l'any passat el Pressupost va ésser de 6.226 milions de pessetes, amb un increment del 34,75%. Sempre es podran reclamar més inversions, és clar, però nosaltres, que volem ser una oposició responsable, hem de dir —com ja ho hem fet— que l'esforç inversor de la Junta d'Aigües és important: «no ens dolen prendes». Altra cosa ben diferent és que estem d'acord amb la prioritització d'aquestes inversions que es fa al Pressupost. Tothom comença a tenir clar —i ja era hora— que els problemes d'abastament d'aigua a Catalunya són seriosos. Jo tinc encunyada una frase que és que a Catalunya manca consciència hidràulica; ja l'anem agafant una mica, a base de patir, que és com s'agafen les consciències d'aquest tipus. Hi ha comarques a Catalunya i zones industrials i turístiques que tenen compromès el seu desenvolupament i el seu creixement per la manca de subministrament d'aigua. La resposta a aquest problema no pot ésser, de cap de les maneres, destinar 445 milions de pessetes a resoldre aquest problema; destinar només el 5,30% del pressupost d'inversió de la Junta d'Aigües.

El proppassat dia 12 de novembre, un cop més —ja tocava—, vàrem patir a Catalunya les conseqüències dels aiguats, dels tradicionals aiguats de Catalunya. No faré esment —com ja ha fet l'Il·lustre Diputat senyor Saura— de la pèrdua de les vides humanes, sí de les pèrdues econòmiques valorades, pel que sembla, en 8.000 milions de pessetes aquesta vegada. Això ja va quedar palès en substanciar una interpellació d'urgència a la passada sessió plenària d'aquest Parlament, justament, amb tres grups parlamentaris d'aquesta Cambra. En el decurs —suposo que demà— d'aquesta mateixa sessió plenària —doncs, demà passat, jo no tinc pressa— en la qual ens trobem, tindrem ocasió de debatre les mocions subsegüents a

les interpellacions esmentades per part de tres dels grups parlamentaris. La nostra obligació, la nostra obligació de tota la Cambra és donar resposta adequada a aquest greu problema que té Catalunya, i la resposta, senyors del Govern, de cap de les maneres pot ésser destinar 314 milions de pessetes a la millora de les infraestructures hidràuliques d'aquest país. Catalunya, senyores diputades, senyors diputats, necessita de manera molt més urgent solucions a les seves mancances d'abastament d'aigua i a les seves mancances d'infraestructures hidràuliques que no pas edificis de l'Administració construïts a Pedralbes.

Per tot això, senyores diputades, senyors diputats, per tot el que hem dit demanem el retorn al Govern del pressupost de la Junta d'Aigües.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Restava encara l'esmena 309, del Grup Socialista corresponent a la Junta d'Aigües..., perdó, a Residus, perdoni, sí, la 309, del Grup Socialista. Per a defensar-la té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Madueño.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. MADUEÑO: Senyor President, senyores i senyors diputats, després de sentir la intervenció del meu company Esteve Tomàs i després de sentir la intervenció del company d'Iniciativa per Catalunya en l'esmena a la totalitat del Departament de Política Territorial, estava quasi temptat de no intervenir per donar-les per defensades, perquè s'han donat molts arguments i bastant contundents. Però és tan greu el problema que aborda la Junta de Residus que només haig de fer uns comentaris més dels que ells ja han exposat anteriorment. Perquè el tema que aborda la Junta de Residus és un tema de tal gravetat que creiem que, dintre de tota la situació que s'ha descrit abans sobre el tema ambiental a Catalunya, una situació de les més greus d'Espanya —i abans s'ha dit, fins i tot, que podia ser d'Europa— de tots els temes ambientals ja siguin de sanejament de la contaminació dels rius, ja sigui de la contaminació atmosfèrica, ja sigui dels desequilibris territorials, ja sigui dels temes de les nostres costes, etcètera, el tema dels residus i, concretament, dels residus industrials i el tractament que se'ls dona en el nostre país és —jo diria— el més greu que tenim plantejat a Catalunya. I nosaltres creiem que el tractament que ha donat el Consell Executiu a un tema tan greu ha estat d'una frivolitat realment seriosa; frivolitat en el tractament global del tema i frivolitat a l'hora de fer els pressupostos d'aquest organisme que tots teníem la gran esperança que, realment, abordés aquest greu problema quan vam tenir les competències l'any 1980. I vam dipositar —ja ho ha dit el meu company Esteve Tomàs— la gran esperança en aquest organisme i en altres que s'han plantejat en el nostre país per abordar tots aquests problemes.

Des del 1980 tenim les competències, des del 1983 tenim una Llei, una Llei aprovada per consens —una bona Llei—, des del 1983 tenim la Junta, tenim, per tant, els mecanismes, tenim l'organisme per a abordar el problema i el problema que teníem, que era greu quan vam agafar les competències, ha empitjorat en lloc de millorar. I frivolitat també perquè des del 1983 vostès van anunciar una cosa que era positiva, el Conseller de llavors, el Conseller Cullell va anunciar —quan es va aprovar la Llei— que redactarien el pla director del tractament

dels residus; una cosa positiva. Estem a l'any 1988, coneixem —no directament— indirectament que s'han fet no sé quants esborranys del pla director, han passat sis anys, i aquest pla director no existeix. Frivolitat però també irresponsabilitat; irresponsabilitat perquè d'un estudi —de què feia esment abans, sembla ser, el company Saura— de la Junta de Residus deia que a Catalunya es produïen, aproximadament, 2.400.000 tones, però d'una conferència donada per un alt responsable de la Junta de Residus a ESADE, senyor Saura, ja els situava en més de 3 milions, quasi 3.700.000 tones de residus; és igual, el nombre, realment, és importantíssim com perquè ens discutim si són 500.000 més o 500.000 menys. El problema més greu és que tant en un estudi com en l'altre es reconeixia que només es tractava el 10% d'aquesta quantitat, i, per una pregunta recent que els he fet de quins instruments tenien per a fer aquest tractament, hem d'arribar a la conclusió que aquest tractament s'ha de fer fora de Catalunya perquè no hi ha infraestructures en el nostre territori per a fer aquest tractament; per tant, poc i realment s'ha de fer fora; deu ser molt més costós. I on van a parar les restes dels residus? Avui, sembla ser que el senyor Pucyo ens deia de la localització d'uns bidons; jo vaig denunciar, fa poc, bidons a Tiana, bidons al Besòs, però els bidons és el que més es veu, els abocaments als rius, els abocaments als camps, 320 abocadors il·legals deia la Junta de Residus; 500 deien abans; molts més, segur que hi són. Per fer tot això, el seguiment de tot això els he de felicitar perquè han fet un esforç, durant aquest any, perquè han pujat la inspecció un 100%; l'any passat tenien un inspector per fer tot això i aquest any tenen dos inspectors per fer la vigilància de tots aquests abocadors incontrolats; aquests dos homes deuen anar esparverats de feina amb tants abocadors incontrolats i amb tantes tones abocades per tot el territori. De tota manera, un gran esforç : puja el 100%.

Però és que, recentment, recentment, el nou Director General del Medi Ambient, quan encara no havia sortit el seu nomenament en el DOGC i seguint el criteri del senyor Gomis, ens deia que els nomenaments o els cessaments eren efectius no quan es feien des del Consell Executiu sinó quan apareixien en el DOGC —tesi que jo no comparteixo—, però bé, seguint la seva tesi, encara no era Director General del Medi Ambient, ja va començar fent unes declaracions en les quals deia que hi havia molts abocaments, que hi havia moltes..., que era una situació molt greu i que això, realment, era perquè els ajuntaments no es ficaven en el tema del control, que no es ficaven en profunditat a fer el control dels residus industrials, dels residus dels abocaments..., això, és clar, és una manera d'entrar a fer el tractament del tema, sobretot pensant que aquesta persona ha estat màxim responsable de l'Administració local, per tant, alguna responsabilitat tindria en el tema de l'Administració local, i màxim responsable també d'una associació municipalista, però que està en una línia que jo crec que és bastant irresponsable i és treure's les coses de sobre per posar-les en altres administracions. Jo crec que s'ha d'assumir —i això ha estat una línia que jo crec incorrecta—, s'ha d'assumir la responsabilitat pel Govern i, precisament, jo crec que la Direcció General del Medi Ambient, si d'alguna cosa ha de tenir responsabilitats, ha de ser dels residus i, per tant, és una mala manera, crec jo i, per tant, és aquesta manera que jo dic d'irresponsabilitat, de treure's les coses de sobre i administrar-les

altres administracions.

El que potser ignora el Director General del Medi Ambient —ho ignora potser perquè no està massa versat en el tema— és que a Catalunya no existeixen infraestructures per tractar els temes dels residus; no existeixen infraestructures i que pensin que, des de l'any 1986, aquestes infraestructures estan pressupostades per la Junta, per fer aquestes inversions i no s'han fet. Això, ell potser ho ignora. I he dit abans irresponsabilitat perquè, entre altres coses, vostès han estat fent una cosa que jo crec que és greu, i és que davant un problema tan punyent, tan important per a la defensa del nostre territori, vostès han anunciat la realització d'infraestructures necessàries, han fixat la seva localització i després no ho han fet; després no han tingut la valentia de governar, de fer l'acte de govern, de prendre la decisió una vegada decidida la localització de fer aquesta infraestructura, i així, vostès, han cremat ja la localització el Baix Llobregat, les localitzacions al Penedès, les localitzacions a l'Anoia, les localitzacions a Tarragona, i això, crec jo, que és una mala manera de governar, és una mala manera de decidir on han d'anar les infraestructures necessàries. Per tant, crec jo que això és un acte d'irresponsabilitat. I crec també un acte d'irresponsabilitat haver pressupostat unes infraestructures, ja l'any 1986, de 600 milions de pessetes, i, l'any 1988, 1.000 milions de pessetes. A la memòria de la Junta de Residus, grau de realització dels 600 milions de pessetes l'any 1987 : el 0,1%; grau de realització dels 1.000 milions de pessetes l'any 1988 : el 0%. Per abordar un greu problema, gran esforç de realització en infraestructures, el 0%.

Aquesta frivolitat i aquesta irresponsabilitat els porta que avui no tinguin credibilitat a l'hora de fixar les ubicacions. A causa d'aquesta política, avui, els ciutadans de l'Anoia, l'únic lloc enm què apareix fixada la seva ubicació en els Pressupostos, és Rubió, es poden preguntar, amb tot el dret, per què s'ha escollit aquest lloc i no un altre, quins criteris s'han tingut en compte per fixar aquesta ubicació, amb qui s'ha negociat aquesta ubicació, per què aquí i no en els altres llocs, que s'han anat dient i s'han anat rebutjant, perquè hi ha hagut queixes? Després de tants anys, després de tants anuncis, vostès no tenen la credibilitat per ubicar o fer aquestes ubicacions o dir als ciutadans de Rubió, simplement, que ha d'anar allà, si no donen unes explicacions i prenen unes decisions.

I què diuen els Pressupostos, per variar aquesta política, aquesta política que s'ha fet fins ara? Hi haurà canvis? Pels Pressupostos, no es veuen. En primer lloc, perquè són uns Pressupostos, per a mi, per a nosaltres, sense credibilitat; després de cinc anys d'anunciar unes inversions que no fan; després de pressupostar unes infraestructures el grau de realització de les quals és el 0%. En segon lloc, són uns Pressupostos sense cap tipus de rigor. Ja s'ha dit aquí, abans, que, després de dos anys de pressupostar 1.614 milions i per al proper any, 1.600 milions en infraestructures, la màxima concreció a què arriben els Pressupostos és dir-nos que es faran una infraestructura a l'entorn de Tarragona, a l'entorn de Girona, a l'entorn de Barcelona... Fa tota la sensació que van una mica perduts i que busquen un lloc on col·locar els pressupostos. Perquè no és seriós que, després de tres anys de pressupostar unes infraestructures, després de sis anys de dir que fan un pla director, ens vinguin aquí, davant d'un problema tan greu com són els abocaments i els residus per a tot Catalunya, i que ens diguin

que tenen previst d'invertir —suposem que els anteriors no els han perdut, i els propers els pensen gastar— 3.200 milions de pessetes a l'entorn de Catalunya. Una greu irresponsabilitat, creiem nosaltres. El que hi ha darrere d'aquesta inconcreció és la manca de voluntat política per abordar amb seriositat i rigor un tema que ens està fent malbé el país. Són uns pressupostos mancats de credibilitat —com he dit abans—, fruit d'una actuació frívola i irresponsable, que demana que ens presentin amb urgència un pla concret d'actuacions i un finançament que no giri entorn d'uns números irreals, sinó que respongui realment a la concreció d'unes infraestructures a realitzar el proper any. Mentre això no es doni, atesa la gravetat del problema, atès que fins ara, sincerament, nosaltres, el nostre Grup, els ha ofert el diàleg, el consens, i vostès han «passat» olímpicament d'ells, la nostra tasca d'oposició continuarà essent constructiva, seriosa, però amb fermesa, i amb la fermesa que requereix la gravetat del problema.

Retornin aquests pressupostos i presentin uns pressupostos creïbles, perquè és urgent prendre mesures. Agafin els pressupostos i prenguin aquestes decisions valentes, que són necessàries en aquest tema: el país, el territori els ho agrairà. I amb aquesta decisió, Catalunya deixarà de ser un abocador incontrolat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Madueño. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Masó.

El Sr. MASÓ: Senyor President, senyores i senyors diputats, voldria tranquil·litzar, abans de començar, les senyores diputades i els senyors diputats, i dir a la Presidència que no penso fer ús de les dues hores que em corresponen, a què tinc dret per fer els torns en contra a les esmenes de retorn al Departament de Política Territorial, a la Junta de Sanejament i a la Junta d'Aigües, que són els torns que faré ara, i no ho faré, no tinc necessitat, ni ho faré, d'utilitzar aquestes dues hores, per tres motius: primer, en primer lloc, perquè estic segur que, si ho fes, en aquestes hores del vespre, plausiblement, la major part dels senyors diputats i les senyores diputades d'aquesta Cambra no m'ho perdonarien mai més. En segon lloc, perquè els arguments presentats, defensats, utilitzats per defensar les esmenes no tenen la solidesa i la consistència suficient com per dedicar-hi dues hores. I, en tercer lloc, perquè la trajectòria, les actuacions, les realitzacions del Departament i d'aquestes dues Juntes d'aquests últims anys avalen, per elles mateixes, els pressupostos que s'han presentat per a l'any 89. (*Remor de veus.*)

En veure, el nostre Grup, que hi havia dues esmenes de retorn al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, vàrem pensar —a la vista, veient que la justificació de les esmenes escrites era molt poc explícita, vàrem pensar— que calia buscar en quines esmenes fetes als serveis o a l'estat de despeses es concretaria el seu projecte polític, des dels grups esmenants, perquè enteníem que, des de la responsabilitat política dels grups de l'oposició, era amb aquestes esmenes que presentarien la seva alternativa per al cas que no prosperessin les esmenes de retorn presentades al pressupost del Departament. I vàrem tenir una agradable sorpresa en constatar que el Grup d'Iniciativa per Catalunya no havia presentat cap esmena a la totalitat, per a cap dels vuit serveis; és a dir, per al Gabinet del

Conseller i la Secretaria General o les set direccions generals que integren el Departament. El Grup Socialista sí que, en canvi, havia presentat una sola esmena de retorn, a la Direcció General de Carreteres, i, per tant, tot feia pensar, doncs, que les principals objeccions d'aquest Grup serien fetes a l'actuació a la xarxa de comunicacions per carreteres. I, en posar-nos a estudiar les esmenes de més detall, les de l'estat de despeses, el nostre Grup tenia l'esperança de trobar-hi configurada una brillant alternativa a la política del Departament i —no cal dir-ho— a la de carreteres, que havia merescut, pel Grup Socialista, una esmena de retorn al pressupost de la seva Direcció General. Les alternatives plantejades a través de les esmenes de l'estat de despeses es concretaven així: el Grup Socialista proposava concretar la destinació de poc més d'un 1% del pressupost de carreteres, és a dir, davant els quasi 15.000 milions de pessetes que aquest any es destinen a la inversió en carreteres, el Grup Socialista proposava concretar la destinació de només 185 milions; tanmateix, una modificació en el pressupost de carreteres ben insignificant. (*Remor de veus.*)

Les altres esmenes presentades pel Grup Socialista a l'estat de despeses proposaven unes lleugeres modificacions en els imports destinats a rehabilitació d'edificis, a la zona volcànica de la Garrotxa i a la Junta de Residus, augmentant-li, en aquest cas, els recursos, en un 5 i mig per cent.

I l'alternativa proposada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya podia ser resumida en la reducció del capítol primer d'aquest Departament, d'un 12%. Vistes aquestes propostes alternatives, el pressupost i les esmenes, via esmenes a l'estat de despeses, vàrem arribar a la conclusió que el pressupost d'aquest Departament, al capdavant, en el fons, els agradava prou. El que passa —i és legítim i comprensible— és que des del rol de l'oposició de vegades convé posicionar-se i manifestar disconformitat respecte a les propostes del Govern, i oferir alternatives que les millorin. I, ja ho he dit, l'alternativa proposada modificava el pressupost només d'una manera insignificant. És ara, en aquests torns de defensa, que s'han plantejat aspectes que els grups diuen que consideren negatius en la política del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, i —com que se n'han acumulat les defenses— a la Junta d'Aigües i a la Junta de Sanejament. I s'ha parlat de la falta de recursos econòmics per a la xarxa de vies de comunicació i per a altres aspectes. Recordo una vegada que una il·lustre diputada del sector assegut més a la meua esquerra va acusar el Govern del més vulgar electoralisme, perquè destinava massa diners a ponts i carreteres, en lloc de destinar-los a altres afers. Aquests últims anys, la falta de mitjans econòmics en general, per causa d'un finançament insuficient, va obligar a ajustar molt les inversions en obres públiques, i el pressupost del 89, tanmateix, amb el risc que es tornés a dir que les partides destinades a carreteres eren massa elevades, increment de la inversió respecte a l'any passat de 5.587 milions de pessetes, que equival a un augment d'un 51%. I parlo només de la inversió a través de la Direcció General de Carreteres. I, després de tot això, el que avui hem sentit és que encara caldria esmerçar més recursos en carreteres. I és veritat; si els tinguéssim, si hi fossin. I no oblidem que les actuacions en matèria de xarxa viària que fa el Govern de la Generalitat encara es complementen amb l'impuls per a la construcció de nous trams d'autopista, amb la participació decisiva en la construcció del túnel de Vallvidrera i amb el suport deci-

dit a la viabilitat del túnel del Cadí.

S'ha acusat també de falta de cura, de falta de sensibilitat pel medi. S'ha creat una direcció general específica per a aquest tema, i no, com es deia ahir, amb la intervenció com a conseqüència del debat del política general, després d'haver intervingut els grups. La creació de la Direcció General del Medi Ambient va ser anunciada pel Molt Honorable President en el seu discurs del debat de política general previ a les intervencions dels grups parlamentaris. I aquesta Direcció General, que tindrà responsabilitats en matèria d'espais naturals, en abocadors urbans i abocadors industrials, en activitats extractives i activitats classificades, en contaminació atmosfèrica i en contaminació d'aigües i platges, serà una direcció general molt important i que es preveu —i que serà així— que farà una labor importantíssima en aquest procés tan important, però lent, perquè les intervencions d'avui, o les intervencions d'aquest vespre, en els torns defensant aquestes esmenes de retorn, s'ha parlat molt que les coses no es resolen, però és que, senyores i senyors diputats, les actuacions en matèria d'obres públiques, en matèria de preservar, de restaurar, sobretot, el medi natural alterat, no són actuacions amb èxits espectaculars i immediats; són actuacions que es noten, que es troben al cap, de vegades, de molts anys.

I no oblidem, quan parlem de la protecció del medi, que, a més a més —no ho oblidem—, l'impuls i el control estrictes del planejament urbanístic també són control del medi i de l'entorn, i les actuacions en matèria de política forestal, també, i la tan eficaç labor del Servei d'Extinció d'Incendis, encara que no sigui —com tampoc Política Forestal— competència d'aquest Departament, responen a actuacions decisives del Govern de Catalunya per salvaguardar l'entorn.

Hi ha hagut, per part de tots els il·lustres diputats que m'han precedit en aquests torns, moltes referències a la Junta de Sanejament, en sentits molt diversos. Sobretot, el representant del Grup Socialista deia: «És clar, és que vostès no tenen capacitat de gestió, vostès cobren i no inverteixen». Miri, escolti'm, posar en marxa el Pla de Sanejament es va fer molt de pressa, i jo ho recordo perquè aquest tema surt cada any, i aquest any ho lamento —estic encantat que hagi fet el torn el senyor Tomàs—, però en no fer-ho com altres anys, ens hem perdut aquella tradicional nadala, en què podríem comentar aquests temes que cada any havíem tractat.

Però, escolti'm, senyor Tomàs, vostè sap que cada any comentem, cada any comentem —i vostè ho sap molt bé— que el Pla de Sanejament de Catalunya es va posar en marxa molt de pressa. Al cap de dos anys començava ja a estar en marxa el pla de la zona cinquena, la zona més important, per la seva densitat demogràfica, del territori català, i per la intensitat dels seus problemes. I també poso com a exemple que, per exemple, els francesos, que han fet un pla molt bo, eficaç i eficient, varen tardar a posar-lo en marxa molts i molts més anys; però és clar, no es tracta sempre de recordar aquestes coses, sinó que el que hem de mirar és que el nostre funcioni, però és que funciona, funciona bé. I funciona bé, en aquests moments, perquè els plans cobreixen un territori on viu el 96% de la població de Catalunya, i les actuacions, és clar, no les tindrem fetes ni en dos anys, ni en tres ni en cinc; en principi es deia: «mirarem que en deu anys els rius de Catalunya siguin nets, siguin bastant nets», però és que la degradació dels rius de Ca-

talunya..., tardaran més de deu anys a ser nets. Això ho fem com ho fem, governi qui governi. I no ho deu fer tan malament, tan malament, la Junta, que encara que aquí ha sortit també el tema que les administracions actuant no complien..., és veritat, tenen problemes, però jo les acuso, tenen problemes en la compra, en l'expropiació de terrenys, en els projectes, tenen problemes en l'adjudicació de les obres, tenen problemes de moltes menes i, per tant, aquestes coses de vegades requereixen fins i tot anys, i no parlem de tants anys, això funciona però de fa pocs anys.

Llavors, quan això es comença a posar en marxa, i fins ara s'ha anat recaptant, s'ha anat recaptant, i la inversió no permetia invertir tot el recaptat perquè es destinaven els diners però les obres encara no estaven a punt de realitzar-se, perquè aquestes administracions actuant no tenien les coses resoltes. Arribarà un moment, que serà l'any que ve, que la mateixa Junta s'haurà d'endeutar per pagar les obres que s'aniran amortitzant posteriorment amb aquests diners que vostè..., amb aquest ingrés de tarifa i amb els cànons que en aquests moments s'estan recaptant.

I no es faria..., i podrien dir que actuen malament si no fos que hi ha una llista molt important d'ajuntaments de Catalunya que demanen a la Junta d'Aigües que executi, que faci d'administració actuant per compte d'ells, cosa que vol dir un reconeixement de l'eficàcia. I jo li diré noms d'ajuntaments i veurà que n'hi ha de tots els colors polítics, dels seus també —i no li poso Ripoll al davant, en què l'alcalde és socialista com vostè, no per aquest motiu sinó perquè el tinc davant de la llista—: Ripoll, Campdevàrol, Arenys de Mar, Sant Hilari Sacalm, el Masnou, Premià de Mar, Premià de Dalt, Teià, Granollers, la Llagosta, Lliçà de Munt, Lliçà de Vall, Martorelles, Mollet del Vallès, Montmeló, Montornès, Parets, Polinyà, Sant Fost de Campcentelles, Santa Perpètua de Mogoda, Vilanova del Vallès, Polinyà, la Garriga, Rubí, Sant Cugat del Vallès, Castellbisbal i Castellar del Vallès, són ajuntaments, per exemple, que han demanat a la Junta que actuï com a administració actuant, i n'han reconegut, per tant, la seva eficàcia.

El Pla Hidrològic, que també se n'ha parlat —i el senyor Saura deia: «On el tenim, aquest Pla Hidrològic? No existeix, no funciona». No sabria repetir les expressions concretes que ha fet servir... Em permetran un moment... Bé, a Catalunya, l'any 82, es va fer el marc del Pla d'Aigües de Catalunya; allà s'hi reflecteixen les mancances més importants sobre obres hidràuliques del país, i aquest pla ha estat la base —aquest marc d'aigües de Catalunya— per fer la primera part del Pla Hidrològic. Vostè sap molt bé, senyor Saura, suposo, que el Pla Hidrològic té dues..., bé, d'entrada, a Catalunya n'hi haurà dos, de plans hidrològics: el de les conques interiors de Catalunya, que correspon fer-lo a la Generalitat, i el de la conca de l'Ebre, que l'ha de fer la Confederació Hidrogràfica i en el qual el Govern de Catalunya hi participa, hi col·labora, hi ajuda. Però parlem del de les conques interiors de Catalunya, que és el que és competència exclusiva de la Generalitat. Té dues parts, i la primera part, que té trenta-dos volums, està feta —i està enviada a Madrid perquè qui l'aprova és el Govern central, perquè així ho fixa la Llei d'Aigües, d'acord amb un decret que és conseqüència del segon reglament de la Llei—, bé, doncs aquesta primera fase del pla, aquests trenta-dos volums, que són a Madrid, són fets i enviats, i Catalunya és la

primera i única comunitat autònoma que ha fet aquesta fase del pla. Potser hauríem d'haver fet més, segurament estaria molt bé que poguéssim córrer i que poguéssim fer les coses deu vegades més ràpides, però, escolti'm, de moment som els que anem al davant, si vol que anem més de pressa, encantats de la vida, si es pogués fer, però en qualsevol cas no es va malament.

El senyor Latorre ens ha exposat moltes xifres de la Junta d'Aigües. Jo, senyor Latorre, no sóc funcionari de la Junta d'Aigües, i, per tant, no tinc els números, no puc fer aquests malabarismes de jocs de números que sap fer vostè. Però, escolti, la Junta d'Aigües té unes capacitats d'inversions limitades i l'esforç que es fa en aquest sentit és important. Miri, jo li diré quatre xifres —molt breument, perquè si no arribaria a les dues hores i he promès que no ho faria ni de bon tros—, però quan es varen valorar els traspassos es va assignar un valor de 2.000 milions de pessetes anuals —amb això no s'arribaria enlloc—; malgrat tot, malgrat tot, aquest any la inversió de la Junta d'Aigües és de... *(pausa)* em perdonarà, que se m'han creuat els papers..., és de 6.328 milions de pessetes. Per resoldre els diferents programes, per poder actuar en els diferents programes: el d'endegament de lleres i de rius, el d'abastaments i el de regadius, caldrà —com va anunciar l'Honorable Conseller— establir unes mesures molt concretes, ja que actuar en matèria d'obres públiques, actuar en matèria d'inversió, només es pot fer si hi ha els recursos o bé recorrent a sistemes d'imaginació. Llavors, s'haurà de buscar un sistema per poder afrontar aquests problemes tan immensos..., pensin que resoldre el problema hidràulic de Catalunya val 350.000 milions de pessetes, i amb aquests valors dels traspassos, per més que s'hi afegeixin uns diners complementaris de la mateixa Generalitat, no s'arribaria mai a solucionar. Aquest és un problema gros, realment, que té el país, però que en el curs d'aquest any l'Honorable Conseller va anunciar que es prendrien mesures molt concretes.

Bé, per tot això, de les esmenes presentades a l'estat de despeses del Departament, havíem arribat a la conclusió, com els deia, que aquest pressupost els era plaent, malgrat tot —potser no prou, potser nou prou, admetem-ho—, però a qui sí que estem segurs que plaurà és als ciutadans de Catalunya, a aquells que varen donar a Convergència i Unió la majoria per governar, perquè el pressupost del Departament de Política Territorial per a l'any 89 és un pressupost coherent amb el programa electoral de Convergència i Unió i amb el discurs d'investidura del Molt Honorable President, i respon a la voluntat de modernitzar les infraestructures del país que ens demanava el senyor Saura, i de reequilibrar el territori, que també demanava el senyor Saura, i de millorar la qualitat de vida —que no sé si ho demanava, però suposo que també ho vol. *(Rialles.)* El pressupost del 89 per a aquest Departament té signes clarament positius, i el de la Junta de Sanejament i el de la Junta d'Aigües, d'anar en una línia de desburocratització, perquè s'aconsegueixi administrar molts més recursos amb la mateixa gent. Mirin, a la Junta de Sanejament, concretament...

El Sr. PRESIDENT : Senyor Masó, pari una mica, perquè és que hi ha gent que s'està perdent la seva intervenció, i s'ho perden de veritat.

El Sr. MASÓ : Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Continui, si us plau.

El Sr. MASÓ : La Junta de Sanejament ha augmentat el capítol sisè, inversions, en un 32,22%, i al capítol primer —aquell capítol tan criticat— ha augmentat per sota zero, ha disminuït en un 0,56%, al costat d'un augment d'inversió d'un 32,22%. La Junta d'Aigües augmenta la inversió més encara, un 34,76%, i ha augmentat el capítol primer un 2,46%. Si això no és eficàcia de gestió, si això no és tendir, si més no, a la millora de l'eficàcia i de la gestió, no sé llavors què serà. L'increment del capítol primer, és la conseqüència de preveure com a despesa, o sigui, pel que fa referència al Departament, tot l'organigrama del Departament i de l'aplicació dels increments salarials produïts per l'aprovació del catàleg de llocs de treball. Pensi també que en Urbanisme, per exemple, s'ha hagut d'assumir, i s'ha assumit, el personal que abans era de la Corporació, per tota la matèria del planejament de l'entorn metropolità de Barcelona, i que és ni més ni menys que aproximadament el 50% de població de l'àrea que han assumit, del nostre país.

En la política de simplificar i racionalitzar, l'Administració hi té un paper important l'esforç en l'aplicació de tecnologies adequades, de mecanitzar i informatitzar el treball administratiu, amb una inversió de 390 milions per a equips informàtics i amb les inversions de l'Institut Cartogràfic, eina lògica del planejament territorial i del qual tindrem ocasió de parlar més tard, d'aquí una estona.

Nosaltres, en aquest pressupost trobem també una gran coherència interna, perquè segueix puntualment els programes d'inversió iniciats: el pla de carreteres, el pla de carreteres, senyor Saura i senyor Esteve Tomàs —que vostès en parlaven—, no hi ha més recursos per executar-lo més ràpid, però les actuacions responen totes al pla. El pla de metros, no sabia si en faria referència —sí que en faré referència, és clar que sí, no puc deixar de fer-hi una referència encara que vostè ja l'hagi feta—, el contracte-programa de l'any 85, que havia de ser del 85-88, que s'hauria acabat encara no d'aquí a quaranta-vuit hores, encara no s'ha signat, i malgrat tot el Govern de Catalunya ha fet les inversions, potser n'hauria pogudes fer més si s'hagués signat, i és clar, això, llavors, vol dir, en certa manera, avançar els recursos de què no es disposa, i es compleix amb el pla d'estació d'autobusos, passeigs marítims, actuacions del patrimoni arquitectònic, en habitatges de promoció pública —que ja en parlarem també més endavant.

I té coherència interna perquè atén tots aquells compromisos contrets mitjançant convenis —com l'aixecament de les vies del Poble Nou, o la variant ferroviària a Vila-seca i Salou, o l'estació del Nord a Barcelona, o la xarxa arterial metropolitana—, i perquè suma l'impuls als grans projectes vertebradors del país, com la portada d'aigües a Tarragona, que forma part també, d'una manera o altra, de la política hidràulica de la Generalitat, i perquè l'aval que aquest any està previst en l'article —que jo ara no trobo, però que vostès poden trobar fàcilment en el *Butlletí*— del text articulat i que és superior als 7.000 milions de pessetes, vol dir una inversió important per resoldre un problema, el problema més punyent de l'aigua a Catalunya.

A més a més, el pressupost per l'any vinent permetrà materialitzar noves actuacions, que responen a previsions anunciades, i és un pressupost equilibrat territorialment, que no deixa d'atendre mancances encara existents en molts indrets de la Catalunya interior o la litoral, al mateix temps que permet continuar treballant en l'eix de l'Ebre, en la Nacional 152, en l'eix

del Llobregat —que el 31 de desembre de l'any que ve, d'aquí a un any i dos dies, totes les variants, si no hi ha res de nou, estaran acabades i que, a més a més, amb la connexió amb el tram de l'autopista Terrassa-Manresa, suposarà una via molt i molt important. I permetran emprendre l'eix transversal, en el tram Vic-Girona —del pla de carreteres, naturalment—, i la carretera de Terradets, i d'altres. És un pressupost, el d'aquest any, que permet iniciar la variant de Banyoles i continuar la carretera del litoral entre Calonge i Platja d'Aro, o que permet fer més estacions d'autobusos, o que escomet la regeneració de les conques fluvials del Fluvià, del Llobregat, el Ripoll, el Francolí, l'Ebre i el Segre. És un pressupost que evidencia la preocupació del Govern de Catalunya per les necessitats infraestructurals de Barcelona i la seva conurbació —perquè s'ha de reequilibrar el país, però també hi ha problemes allà on hi ha l'àrea demogràfica més important de Catalunya, la capital de Catalunya—, que destina 4.070 milions a la xarxa arterial, senyor Esteve Tomàs —que preguntava què passava amb el cinturó—, 4.070 milions per a la xarxa arterial, per al segon cinturó, que no és poca cosa, amb els recursos que existeixen en el pressupost. 500 milions per l'aixecament de vies i 300 per l'estació del Nord, i que permet actuar en els col·lectors d'aigües residuals i unitaris en l'àmbit de l'Entitat Metropolitana de les Aigües i els Residus, i amortitzar els crèdits conseqüència de la construcció de les depuradores del Bogatell i del Besòs. I molt més directament encara, de cara als Jocs Olímpics, aquest pressupost permetrà que enguany es comenci el canal de rem a Gavà i Castelldefels, amb una anualitat de 853 milions, o la urbanització de la vila olímpica a Banyoles, amb 300.000 milions.

He dit que aquest era un pressupost que responia a la voluntat de millorar la qualitat de vida. Què vol dir això? Vol dir un pressupost que destina 2.600 milions de pessetes a la construcció d'habitatges de promoció pública per atendre les necessitats dels ciutadans que no poden adquirir un habitatge del mercat lliure; vol dir destinar milions de pessetes a subvencions per a la rehabilitació del parc d'habitatges construïts en els nostres «nuclis» antics o en barris suburbials de la corona industrial de Barcelona. Vol dir destinar 715 milions de pessetes a intervencions en el patrimoni arquitectònic en zones com l'àrea de rehabilitació integrada de Barcelona o de Balaguer, o de Cervera, o de Sant Feliu de Guíxols, a Igualada, a Girona o a Lleida, i en altres poblacions de Catalunya que necessiten aquests ajuts per aturar la despoblació dels seus centres històrics. Vol dir destinar prop de 14.000 milions de pessetes a la construcció de depuradores, col·lectors i emissaris, que permetin la regeneració del medi hídric, tal com ja s'està fent a l'entorn de Barcelona, al Bages, a la zona mitjana del Llobregat, o al Maresme o a la Costa Brava, i com es farà l'any vinent a la Llagosta, Granollers, Sabadell o Terrassa. Vol dir afrontar el pagament dels 128 milions de pessetes necessaris per a la preservació de la reserva natural dels aiguamolls de l'Empordà, o de 25 milions de pessetes destinats als parcs naturals gestionats pel Departament, com a instrument per a la protecció del medi ambient. Vol dir els 230 milions de pessetes que es volen destinar a la construcció dels passeigs marítims de Sant Carles de la Ràpita, de Cunit, de Lloret, de Cambrils, de l'Estartit, de Torroella, de Tossa, de Blanes, o del Masnou, si l'aplicació estricta i racional de la Llei de Costes aprovada per les Corts centrals no ho impedeix. I vol dir iniciar la portada d'aigües a la Costa Brava nord,

que, juntament amb l'actuació a la zona de Tarragona, resol el problema del subministrament d'aigua a dues zones de Catalunya molt importants.

El Pressupost del 89 ha de servir també perquè un centre d'alta qualificació científica i tecnològica, com és l'Institut Cartogràfic de Catalunya, pugui continuar donant servei a l'Administració de la Generalitat, a altres administracions públiques de Catalunya, de la resta de l'Estat, de la Comunitat Europea, i a la societat civil i empresarial de Catalunya; perquè pugui continuar formant professionals en el camp de la ciència de la terra; perquè continuï aplegant tota la documentació històrica sobre cartografia que s'ha produït en relació amb Catalunya i perquè es vagi creant el més complet banc de dades digital referent al territori català que hagi existit mai.

I en aquesta línia d'aprofundiment en el coneixement del territori, aquest pressupost ha de servir també perquè el servei geològic de la Generalitat continuï mantenint una xarxa sismogràfica modelica, en conveni amb altres institucions del país i fins i tot amb altres comunitats autòniques, com les Balears. O perquè l'Institut Català de Desenvolupament del Transport pugui aplegar en el seu si els representants del sector i de diferents organismes de les administracions central, de la Generalitat o local, per estudiar, sense la immediatesa de la gestió quotidiana, fórmules que permetin lluitar contra els col·lapses en les nostres comunicacions i oferir suport a iniciatives de tanta transcendència com la conversió a l'ample de via internacional de la xarxa ferroviària.

És evident que aquest pressupost, senyores i senyors diputats, no podrà resoldre tots els problemes concrets que es plantegen els ciutadans de Catalunya. El que es fa amb els pressupostos del 89 del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, de la Junta d'Aigües i de la Junta de Sanejament és decidir què es farà l'any d'aquest exercici 89, d'acord amb unes possibilitats d'inversió. És un ordre de prioritats que fixa el Consell Executiu en la seva proposta, que inclou unes actuacions i, naturalment, forçosament, n'ha d'excloure d'altres. Moltes vegades, a través de diverses intervencions i iniciatives parlamentàries dels diversos grups d'aquesta Cambra, es plantegen necessitats de les moltes que té el país i no hi ha dubte sobre la conveniència d'atendre en un moment la major part de les necessitats que es plantegen. Gairebé totes elles, però, són recollides en plans i programes d'inversions elaborats pel Govern en aquests últims vuit anys, però són la capacitat econòmica, la responsabilitat política i la sensibilitat dels problemes dels ciutadans de Catalunya que defineixen al Govern el marc per establir l'oportunitat cronològica de les actuacions.

Senyores i senyors diputats, senyores i senyors diputats dels grups esmenants, jo els prego que reconsiderin les seves esmenes respectives, que valorin el gran esforç inversor que es proposa per a l'any que ve, que analitzin el ventall d'actuacions que seran possibles arreu del territori de Catalunya, que considerin com aquestes actuacions hauran de servir per contribuir a la modernització de les infraestructures del país, per ajudar a reequilibrar el territori i per millorar la qualitat de vida de tots els ciutadans, i que, consegüentment, retirin les esmenes presentades.

Nosaltres els ho agraiem, i, el que és més important, el poble de Catalunya ben segur que els ho valoraria molt favorablement.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Masó. Entenc que no ha fet el torn en contra... (*Remor de veus i rialles.*) No, jo no he captat cap al·lusió. Podria ser quan jo no estava present, però vull dir, no... Quina al·lusió hi ha? Concreti-la.

El Sr. MANUEL NADAL : Dic que la tradicional nadala que el senyor Masó exigia d'aquí un mes, per la Candelera ja la veurem.

El Sr. MASÓ : Gràcies, senyor Nadal.

(*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Entenc que no ha fet el torn en contra de la Junta de Residus.

El Sr. MASÓ : No, senyor President, el farà la Diputada Maria Gràcia Bosch.

El Sr. PRESIDENT : La Il·lustre Diputada Maria Gràcia Bosch té la paraula.

La Sra. BOSCH : Senyor President, senyores i senyors diputats, ens trobem davant una esmena a la totalitat presentada pel Grup Socialista i per Iniciativa per Catalunya dels pressupostos per al 1989 de la Junta de Residus.

Els haig de dir als senyors que han presentat aquesta proposta que m'ho fan bastant difícil, no tant en aquest cas el senyor Saura, però sí que el senyor Madueño, perquè ha basat molt la seva argumentació en la manca de credibilitat, tant de les actuacions de la Conselleria com dels projectes que es presentaven en aquest pressupost, conseqüència d'una manifestació —que deia— d'irresponsabilitat i de frivolitat. Llavors, a mi se'm fa difícil, no sols per ser la primera vegada que intervine en aquest hemicicle, sinó perquè voler recuperar la credibilitat costa una mica, i és un contrincant que se'm fa difícil.

Però, veurà, d'entrada, li explicaré una mica que aquesta irresponsabilitat no existeix, que no hi ha cap mena de frivolitat en totes les actuacions, i així, potser, hi haurà possibilitat de recuperar la credibilitat, i l'entesa al final potser sigui més fàcil.

En aquest aspecte, basant-nos en el fet que no hi ha cap mena de responsabilitat, és que hi ha molt bon coneixement per part del Departament de la problemàtica que en aquests moments, sobre la Junta de Residus, més ben dit, sobre la quantitat i volum de residus industrials que existeixen avui a Catalunya són molt voluminosos, i, en aquest cas, jo li diria que encara haig de completar els arguments i les estadístiques i els números que vostè ha donat, per demostrar que no som ignorants del cas, i que si no som ignorants, som realment capaços de poder disposar les mesures pertinents.

Vostès han fet esment que tenim actualment dos milions i escaig de tones de residus industrials a Catalunya/any. Doncs, són 3.700, molt més, quasi quatre. Realment, és un volum extraordinari que el nostre país està patint, degut també, certament que tots ho sabem, del gran creixement que hi ha per part de les indústries del nostre país, que si per un costat són avantatjoses, ja que porten un increment de l'economia i un increment també de gent al treball, també té la seva part que diríem més problemàtica, com és aquest volum que genera la mateixa activitat industrial.

Certament que no és el nostre país l'únic que té aquest problema, però sí que realment hem de reconèixer que estem en desavantatge sobre la resta d'indústries que arreu d'Europa existeixen, i a la qual haurem d'integrar-nos l'any 1992, i que ens cal ja, ara, encara que sigui a petit pas, paliar aquests efectes

negatius per tal de començar a adequar el nostre país d'infraestructures amb tècniques de tractament, d'eliminació i de descontaminació, amb una qualitat tècnica funcional i de seguretat.

Senyors diputats, estem en els inicis d'aquest procés que ha de proporcionar tota aquesta deguda infraestructura, i els diré fins i tot, perquè vegin la necessitat que realment requereix, que respecte, actualment, a residus de diferents tipus, en el que fa referència a residus especials, tenim en aquests moments 1.679.254 tones/any. Quant als assimilables urbans, 982.016, i quant als inerts, 1.010.680, que, en el seu total, és aquesta xifra que els he dit de les 3.672.650 tones.

D'acord amb les declaracions dels residus efectuats per les empreses l'any 87, la distribució de la generació, segons origen de l'activitat, és de manera resumida : sobre el sector químic, un 44,5% del total; del sector siderúrgic, el 25,5% i d'altres, el 30%.

Com ja ha manifestat el senyor Saura, bona part d'aquestes empreses o instal·lacions de tractament de residus no constitueixen cap garantia de tractament adequat, ja que no disposen d'una autorització per realitzar l'activitat de tractament, ni disposen d'uns elements ben adequats. Nosaltres, això, en la mesura que podem, volem començar també a fer el primer pas.

Jo els remetria al *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, el número 26, del 5 de desembre de 1988, quan en una pregunta que es va fer al Conseller sobre les plantes de tractament i de residus industrials, i que havia formulat el Diputat senyor Madueño, hi ha tot un annex de les instal·lacions autoritzades per la Junta de Residus —no els ho lleigeixo perquè és molt extens—, en el qual hi ha totes les que són ja autoritzades.

Certament que ens trobem també que el creixement de la indústria a Catalunya ens fa, doncs, necessària tota aquesta infraestructura, i, llavors, també, quan diem que no hi ha suficients empreses o infraestructura per recollir aquestes juntes de residus, també en el mateix *Butlletí* ens diu que sí, que hem d'anar fora de Catalunya a fer-ho.

Llavors, tinguem en compte que la producció de residus d'atenció especial a Catalunya —de residus especials— és d'1.160.000 i que les que són en empreses ..., el tractament autoritzat per aquesta Junta és de capacitat de 184.000, comprovem que realment hi ha un desfasament molt gros, i és clara aquesta situació de dèficit, i, per tant, fa necessari el tractament correcte i verificat de residus. Per això fa falta una disponibilitat d'aquestes infraestructures, i aquí a Catalunya no les tenim totes, i com molt bé també s'ha mencionat, cal anar a fora de Catalunya per fer aquests tractaments. Ens trobem que n'hi ha tres que ja estan homologades amb la Junta de Residus, tres que són a França, tres que són a Euskadi i una altra que és a Santander.

La resta dels residus d'origen industrial s'eliminen per diferents vies. Normalment, a través de la xarxa pública del clavegueram ve barrejat amb els residus d'origen domèstic, amb les instal·lacions de tractament de residus urbans, o també mitjançant —el que és lamentable i també nosaltres reconeixem que és lamentable i que s'hi ha de posar mesura— descàrregues salvatges sobre el territori.

Un altre bloc de destinacions per als residus d'origen industrial correspon a la utilització d'infraestructures existents, d'aprofitament d'alguna propietat dels residus, o bé la incorpo-

ració de residus a sistemes de reciclatge, amb una funció que sigui per al mercat més o menys aprofitable.

Senyors esmenants, realment veuen que estem al corrent de les necessitats, que ens trobem amb un dèficit d'infraestructures. Llavors, a mi se'm fa difícil que d'entrada es digui es retorni aquest Projecte que preveu unes inversions que no considero que sigui tan greu que digui «a l'entorn de Tarragona, ni a l'entorn de Girona, ni a l'entorn de Barcelona», que són centres on en aquests llocs hi ha una concentració més forta d'indústria. Tècnicament no és difícil tampoc desplaçar aquests abocadors o incineradores a llocs una mica més distanciat; és per marcar més o menys una idea. Llavors, en el moment oportú, naturalment, que s'ubicarà en el seu lloc i desitjo que entenguin que hi ha d'haver una credibilitat en què es podrà dir la seva ubicació i que es cregui en el seu moment on s'hagi de fer. Però no comprenc que sigui tan greu que digui «a l'entorn», no és tant gros el nostre país perquè, tot plegat, no es redueix a més de 100 quilòmetres quadrats, sinó que són 50 el seu radi.

Concloent jo els diria que espero que reconsiderin i que hi ha intenció, per part del Departament, de començar a posar, de començar a caminar i que no seria just que per no poder-ho fer tot, no es fes res, perquè la política i els objectius i la filosofia és que, realment, aquí s'hi ha de posar una mesura. Per tant, si us plau, els agrairia que ho tornessin a reconsiderar i que, si no són capaços d'entendre'ns i retirar la seva esmena, almenys vulguin recuperar la credibilitat i no ataquin més, no manifestin més una irresponsabilitat ni una frivolitat, que ho considero molt gratuït.

Senyors diputats i senyores diputades, creiem que cal defensar el medi, que calen programes d'infraestructures i corresponents a les seves instal·lacions i que cal donar destí a aquests 4.000 milions de tones i, per això, nosaltres, si vostès es mantenen amb aquest retorn, haurem de votar-hi en contra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Gràcia Bosch. Passem a continuació a debatre les esmenes 314, 315 i 316 de l'Institut Català del Sòl. La 314, és del Grup Socialista. Per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Oliart.

(Remor de veus.)

El Sr. OLIART : Senyor President, acumularia també la defensa de l'esmena número 343. Senyores i senyors diputats, senyor President, Molt Honorable, per defensar les esmenes de retorn d'INCASOL i ADIGSA, aquests organismes són instruments de la política d'habitatge del Consell Executiu, per tant, els seus Pressupostos defineixen les actuacions —en aquesta matèria— més enllà de les grans declaracions de propòsits. Ahir, un Diputat d'aquesta Cambra em deia : «vosaltres, els socialistes, esteu convertint aquest debat de Pressupostos en un debat de política general». Naturalment, que sí, és que aquest és un debat, el vertader, el real debat de política general, perquè aquí és on es plantegen les prioritats, perquè els recursos sempre són limitats, i més enllà de les paraules hi ha les xifres, i per això, aquest és el veritable debat de política general, i també, naturalment, de política sectorial. Des d'aquest aspecte, l'estudi dels Pressupostos del 89 no donen resposta adequada als grans reptes plantejats avui per la gran problemàtica, per la greu problemàtica de l'habitatge a Catalunya. És més, des d'aquesta òptica general, senyores i senyors diputats,

són uns Pressupostos que demanen a crits que siguin tornats al Govern, i ara, això, ho raonarem amb motius concrets.

Començarem per l'INCASOL. Primera raó, per la seva pròpia estructura del Pressupost de l'INCASOL que mostra una creixent ineficiència, i ho explicaré. L'INCASOL, fonamentalment, és un organisme que inverteix, per tant, si establim la relació entre el capítol I i el capítol VI d'inversions tindrem la imatge, el gràfic de l'eficàcia d'aquest organisme. Jo els ho vaig a demostrar amb la comparació amb els Pressupostos de 1983. Vull dir, que a vegades, els arbres dels Pressupostos immediatament anteriors no ens fan veure el bosc de tota una política pressupostària que s'arrossega i he triat l'any 1983, perquè els traspessos més importants en matèria d'habitatge es van fer ja l'any 1982, per tant, els Pressupostos de 1983 tenen ja tots els continguts que poden tenir ja els Pressupostos de 1989.

Senyores i senyors diputats, capítol I i II del 83 : 232 milions de pessetes; capítol I i II de l'any 89 : 823 milions de pessetes, és a dir, han crescut les despeses generals, les despeses fixes 3,5 vegades més. Capítol VI, any 1983, perquè és clar, vostès podrien dir : home, és que les inversions també han pujat molt i, és clar, com que invertim més, necessitem més personal i necessitem més despeses; doncs, vostès mateixos podran comparar. Capítol VI, 1983 : 8.000 milions de pessetes d'inversions totals; capítol VI, any 1989 : 9.586 milions de pessetes; creixement exactament un 20%. És a dir, senyores i senyors diputats, que si a una empresa qualsevol, privada, al cap de sis anys de gestió, per fer més o menys la mateixa facturació, la mateixa producció un director general mostra aquests números i diu ara em costa fer això, el mateix que a l'any 1983, 3,5 vegades més, he augmentat 3,5 vegades més les despeses generals, vostès mateixos decidiran què es fa amb aquest director general o amb aquest gerent. Nosaltres, en aquest moment, no demanem la dimissió de ningú, només demanem el retorn d'aquests Pressupostos.

Segona raó : una de les finalitats fonamentals de l'INCASOL ha de ser, sens dubte, la promoció pública de l'habitatge. El senyor Masó m'ha donat un cert avantatge perquè, molt triomfalment, molt triomfalment, ha donat unes xifres i ha dit : «escolti, miri, les inversions d'aquest any, de l'any 89 són 3.936 milions de pessetes». I s'ha quedat tan tranquil. Doncs, bé, l'any 1983, aquestes inversions eren de 5.250 milions de pessetes, és a dir, que han baixat en aquests sis anys —en pessetes normals— 1.326 milions de pessetes, però si fem el càlcul de les pessetes constants, tenint en compte la devaluació de la pesseta segons el cost de vida i l'augment de l'IPC, resulta que, en aquest moment, s'està invertint aquí a Catalunya la meitat que s'estava invertint a l'any 1983 en matèria d'habitatge; vostès mateixos podran decidir si, realment, hi ha una política de promoció pública de l'habitatge aquí a Catalunya.

Tercera raó, tercer motiu : l'Institut Català del Sòl, també el sòl urbanitzat, el que ell urbanitza, el que no destina a promoció pública, l'hauria de destinar o reservar a protecció oficial, que vindria a ser, més o menys, el mateix. Doncs bé, partida específica per a terrenys destinats a protecció oficial, cap; i nosaltres vam presentar aquí una esmena de bastants milions de pessetes perquè hi hagués aquesta partida destinada a adquisició i urbanització de sòl destinat a protecció oficial. Però

—naturalment, va ser rebutjada—, fixin-se vostès quina cosa més estranya : a la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge hi ha una partida de 1.000 pessetes —és a dir, s'obre una partida— que té, precisament, aquesta destinació i que diu : «transferència a l'Institut Català del Sòl. Doncs bé, l'Institut Català del Sòl ni recull aquesta partida; descoordinació..., és que el Director General d'Arquitectura i Habitatge té una idea del que ha de ser la política d'habitatge i de sòl i el gerent de l'Institut Català del Sòl en té una altra? No ho sé, potser el senyor Masó sí que ho sabrà i ens ho podrà dir, però és clar, si a més a més no hi ha cap partida destinada a aquesta matèria, veiem què és el que faria aleshores l'Institut Català del Sòl a l'altra partida que té, a l'adquisició de sòl en termes generals. Doncs bé, en tenim un, d'exemple que ja va sortir aquí —no fa gaire— en un debat que vam tenir amb l'Honorable Conseller de Política Territorial i Obres Públiques; la urbanització que està aquí, al costat de Barcelona, al costat de Sant Just Desvern, de Torreblanca; aquesta és la gran oportunitat, senyors, que falta sòl, doncs, edifiquem protecció oficial, edifiquem promoció pública d'habitatge. Doncs, no, més de la meitat d'aquests terrenys seran subhastats perquè els promotors privats puguin aixecar allà casetes unifamiliars o blocs segons els convingui però, naturalment, seran a uns preus que no seran, naturalment, els preus de protecció oficial. En definitiva, senyores i senyors diputats, clara voluntat política de no afavorir la protecció oficial i, aquest —ja ho he dit abans—, és el tercer raonament, però n'hi ha més.

Quart raonament : el programa bàsic de l'INCASOL és, fins ara —i tots més o menys ho sabem—, les cases unifamiliars. Això ha quedat una mica tapat perquè també han fet un altre tipus d'actuacions, però aquestes actuacions que han fet han estat actuacions que li han estat traspassades en el seu moment per l'Administració central, per tant, no era un disseny de política pròpia de l'INCASOL... Bé, les casetes unifamiliars, indubtablement, no resolen el problema de l'habitatge aquí a Catalunya. Per què? Primer, perquè les actuacions de l'Administració en matèria d'habitatge han de ser, han d'anar a cobrir allò que no fa la iniciativa privada, i la iniciativa privada en aquest moment fa suficients cases unifamiliars perquè no se n'hagi de cuidar l'Administració pública de Catalunya. Una altra raó : forçosament, un habitatge d'aquestes característiques té un cost elevat, el qual el fa difícilment accessible a una família d'ingressos inferiors a dues vegades i mitja el salari mínim interprofessional, que la Llei marca que, precisament, és l'únic usuari, el que està per sota de dues vegades i mig el salari mínim interprofessional, el que pot accedir a un habitatge públic; per tant, l'Administració ho sap això, i des d'aquest punt de vista es podria dir que, fins i tot, provoca la picaresca perquè, sabent que els preus d'una caseta unifamiliar, que se'n va més amunt dels 8 milions de pessetes, és molt difícil que una família, els ingressos de la qual sigui inferior a dues vegades i mitja el salari mínim interprofessional, pugui realment adquirir aquesta casa. Per tant, és de sospitar que tenen ingressos superiors al que marca la Llei; una Llei, per altra part que ha estat promulgada pel mateix Consell Executiu, que és una Llei de la Generalitat.

I tercera raó, també molt important, des del meu punt de vista : costen els mateixos esforços, senyores i senyors diputats, i vostès ho convindran amb mi —mateixos esforços tèc-

tics, pressupostaris i de temps— urbanitzar sòl destinat a edificar cases petites que cases grans, però, és clar, amb cases grans nosaltres donem accés a moltes més persones que no amb cases unifamiliars. Jo crec que aquests són tres motius bastant importants i bastant profunds com perquè vostès replantegin tota la seva política de casetes unifamiliars. Aquesta és la quarta raó.

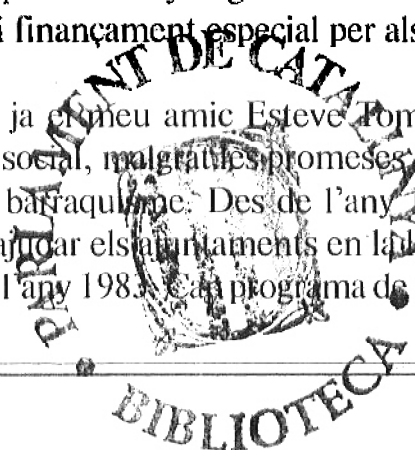
I ara hi ha una cinquena raó : no existeix tampoc cap programa de rehabilitació. En els Pressupostos del 83, de l'Institut Català del Sòl, hi havia una partida per a rehabilitació el nom de la qual era «adquisició i rehabilitació d'habitatges»; no hi és, ha desaparegut; hem buscat en tots els Pressupostos i només hi ha una partida, en aquest sentit, de rehabilitació urbana i rural a la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, que té 284 milions de pessetes —parlo de memòria—, aproximadament; 10 milions més amunt, 10 milions més avall. Amb aquesta quantitat ja m'explicaran vostès quina política de rehabilitació es pot fer. Però, és clar, és que, quan jo vaig plantejar aquí la interpellació, se'm va contestar dient-me que l'alternativa que tenia el Consell Executiu era, precisament, fer política de rehabilitació, i consultant el programa de Convergència i Unió de les autonòmiques del 88, doncs, també ho diu. La veritat és que amb 284 milions de pessetes no sé quina rehabilitació es pot fer.

Sisena raó : el finançament dels habitatges de protecció oficial. Naturalment, hi ha protecció oficial privada i pública. Anem a veure què passa amb el finançament. Ja es va dir aquí que no s'havia signat l'acord amb el MOPU; no entrarem ara aquí en les raons —entre altres coses, perquè no és aquest el tema, i també perquè no tinc temps—, però hi ha quatre o cinc —cinc exactament, quatre a més a més de la catalana— comunitats autònomes que no han signat amb el MOPU, per les raons que vulguin, i el Tribunal Constitucional, oportunament, ja decidirà qui tenia raó, però, mentrestant, amb càrrec als seus pressupostos financen la protecció oficial, però la Generalitat, no. I jo esperava que, ja que en el 88 no hi ha hagut protecció oficial, aquí, a Catalunya, doncs, que, almenys en el 89 sí que hi hagués alguna partida per finançar les subvencions i els subsidis a què tenen dret algunes famílies que no arriben a dues vegades i mitja el salari mínim interprofessional. Doncs, jo, no hi he trobat cap partida.

D'aquestes comunitats autònomes que la tenen a càrrec dels seus pressupostos —mentre no decideixi el Tribunal Constitucional—, la majoria tenen govern d'Aliança Popular. Em sap greu que en aquest moment no n'hi hagi cap representant, perquè Convergència i Unió sempre assenyala la dreta, quan assenyala Aliança Popular. Doncs, bé, aquests governs, almenys en aquesta matèria d'habitatge, demostren més sensibilitat política i social que no pas el Grup de Convergència i Unió.

Senyores i senyors diputats, és un gran escàndol, però un escàndol de grans dimensions, que Catalunya sigui l'única comunitat autònoma que no tingui finançament especial per als habitatges de protecció oficial.

Setena raó. S'hi ha referit ja el meu amic Esteve Tomàs : una política de poc contingut social, malgrat les promeses. Cap programa de lluita contra el barraquisme. Des de l'any 1973 que no hi ha cap partida per ajudar els aturats en la lluita contra el barraquisme, des de l'any 1983 cap programa de con-

strucció d'habitatges per a persones amb disminució física. Ens deia aquí el Molt Honorable President de la Generalitat que alguns grups tenen tendència a fer-se la fotografia amb els disminuïts físics; semblava que ell no es volia fer la fotografia, però sí que almenys els ajudaria. Doncs, no, no els ajuda. Nosaltres hem presentat aquesta esmena, senyor Masó, recordi-ho quan contesti, l'hem presentada; tampoc s'ha acceptat. Cap partida per rehabilitar el patrimoni municipal d'habitatge. Cap partida. Són 37.000 habitatges que cal també rehabilitar. Fins a l'any 1986, això ho pagava l'Administració central. A partir del conveni, del pacte de finançament autonòmic que finalitza l'any 1991, això va quedar a càrrec de l'Administració de la Generalitat. Des de llavors, ni una sola pesseta per als ajuntaments, perquè puguin rehabilitar el seu patrimoni d'habitatge social. Ajuts a famílies amenaçades de desnonament: la gran bandera, la gran bandera del Conseller de Benestar Social: 100 milions de pessetes. Escolti! (*Remor de veus i rialles.*) Habitatge social, l'altra gran bandera —és clar, lamento que aquí no hi sigui, el Conseller de Benestar Social—, l'altra gran bandera. Què deu ser, habitatge social? Deu ser habitatge públic? Jo busco, busco, busco, i, al final, trobo, trobo, en la Direcció General de Serveis Comunitaris, una gran partida: 10 milions de pessetes. I què compraran? Una barraca? (*Rialles.*) No trobo res més. Escolti, això pel que fa a l'INCASOL.

I ara, anem a ADIGSA, l'empresa misteriosa. (*Rialles.*) Tan misteriosa que, l'altre dia, telefono perquè me'n donin els estatuts o em diguin on els puc localitzar, i ningú en sabia res. Em van passar d'un director a l'altre, i ningú sabia els estatuts. He de dir que acabo de parlar en el passadís amb l'Honorable Conseller de Política Territorial i m'ha promès que me'ls trametrà. Bé, en fi... En aquests pressupostos —vostès els deuen haver mirat— no hi ha ni una sola memòria explicativa, ni d'inversions, però això ja és tradicional, mai n'han acompanyat. Però jo m'he mirat les lleis, i nosaltres tenim una llei, la Llei de l'Estatut de l'Empresa Pública, i aquesta Llei obliga, senyores i senyors diputats, senyors del Consell Executiu, que les empreses —les empreses públiques— lliurin un estat detallat de les inversions que pensen fer, i una memòria sobre els objectius a assolir durant l'exercici. El que no diu és on els han d'enviar; se suposa que al Consell Executiu, almenys. A més, si el Consell Executiu abans de decidir d'aprovar un pressupost per a ADIGSA té aquestes memòries, el mínim que pot fer és fer-les acompanyar en el pressupost que es lliura al Parlament. Almenys això! De manera que es despatxen 3.000 milions de pessetes en inversions sense cap més explicació, sense cap més explicació, escoltin! Vostès actuen, en el camp aquest d'ADIGSA, des del començament, des del moment que hi va haver els traspassos, com si vostès s'haguessin plantejat en el moment de rebre'ls, aquests traspassos, la idea que, amb aquests blocs d'edificis i amb les grans partides pressupostàries que vostès van acceptar en aquell moment —i que per això van acceptar els traspassos—, d'entrar en aquells llocs on electoralment vostès no havien tingut mai entrada. Perquè sí que sembla això el repartiment de la gripia. I repartir la gripia... La gripia, en castellà vol dir *pesebre*. (*Rialles.*) No hi ha tampoc cap pla general d'actuació. Quines prioritats té, l'empresa? Jo les ignoro, i miri que segueixo les coses, eh? No, les ignoro. Quin grau de regulació de la situació jurídica i registral s'ha assolit des del traspàs de serveis? Tampoc ho sabem, però potser vostès no saben, se-

nyores i senyors diputats, que en el Decret de traspassos diuen que l'IPPV es feia càrrec d'aquestes despeses durant dos anys —dos anys; el Decret de traspassos és del 85—; si no es va ser prou diligent per solucionar tot aquell gran problema que es va heretar, vol dir que tot el que no s'hagi fet fins al 87 o el 88, anirà a càrrec de la Generalitat, no a càrrec de l'IPPV, perquè hauran passat els dos anys. Però no ens n'hem assabentat. Tampoc no sabem si estem en un 30%, un 40%, un 70% d'aquesta regularització. Cap programació amb els ajuntaments sobre les obres de reparació i urbanització, i això és molt greu, perquè durant tots els anys que no hi va haver els traspassos els ajuntaments van aguantar les reclamacions i les reivindicacions dels veïns d'aquests grups; els van aguantar. I nosaltres, des d'aquí, vam ser molt conseqüents, i vam dir: «Sí, senyor, aquests grups tenen uns grans deterioraments; aquests grups necessiten anar acompanyats d'unes grans partides pressupostàries», i no els vam apressar, a vostès, perquè es fessin càrrec d'aquests traspassos. No els vam apressar. (*Remor de veus.*) No. I arriba el moment que arriben els traspassos. I vostès, en lloc d'anar als ajuntaments i fer les programacions conjuntes, doncs, no: se'n van directament als veïns i obren com a vostès millor els ha anat, o pensen que els va, perquè també tenen problemes, perquè en van prometre moltes, de coses, però no les estan complint, i algunes associacions de veïns ja se n'adonen. Però, en fi, així és. (*Remor de veus.*) Es va signar un protocol de la Federació de Municipis amb la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge. Precisament, per fer un seguiment d'això i veure si les obres aquestes, de reparació, i les obres d'urbanització es feien conjuntament, o almenys es planificaven conjuntament. Era bipartida; per tant, hi havia una presidència, que era, naturalment..., La presidència, l'exercia, l'ostentava, si no ho recordo malament, el mateix Conseller de Política Territorial. S'ha reunit dues o tres vegades; fa un any que no s'ha reunit, aquesta comissió de seguiment. I cada vegada que es va reunir i demanaven, la part de la Federació de Municipis demanava explicacions i demanava informació, no se'ls donava. Ha mort per extinció. Ja ningú es recorda ni del protocol, ni de la comissió de seguiment. Aquesta és la gran política de coordinació municipal que vostès fan. Naturalment, no és la que s'esperava. Però, a més a més, vostès, la majoria de les obres que fan en aquests blocs, no demanen permisos municipals. Això ja m'ho deien, a mi, però jo pensava: «Bé, també és una exageració». Però, mirin, en les últimes preguntes vostès m'han donat una relació d'algunes de les obres que estaven fent o que havien fet, i jo he telefonat a alguns d'aquests municipis, i no en sabien res; no sabien res d'aquestes obres. I és veritat, vull dir que ho he verificat jo. Moltes d'aquestes obres —no diré totes, però moltes d'aquestes obres— s'han fet sense permís. O sigui que vostès mateixos vulneren la legalitat urbanística, i n'han fet bastantes, de lleis, sobre la legalitat urbanística.

Finalment, nosaltres no estem conformes que ADIGSA passi a Benestar Social, i que algunes competències d'habitatges passin a Benestar Social. Abans hi havia una gran descoordinació. Miri, quatre organismes que es dedicaven a les mateixes funcions —Direcció General d'Urbanisme, Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, INCASOL i ADIGSA— i bastant descoordinació. Ara és una olla de grills. Perquè, ara, a més a més, hi ha una direcció general més que se'n preocupa,

la de Benestar Social, i un conseller que pensa que també té atribucions i responsabilitats en aquesta matèria.

Donaré satisfacció al senyor Escudé, al qual jo agraeixo que sigui aquí; a mi, a més a més, m'agrada dir-li que admiro el seu treball en aquests debats, però ell em va invitar —perquè, quan jo vaig defensar aquí un pla d'habitatge, el senyor Escudé em va contestar... Vaig parlar d'unes contradiccions flagrants que hi havia entre Política Territorial i Benestar Social quant a la política, a la concepció que tenien de la política d'habitatge social o d'habitatge públic, i el senyor Escudé va dir: «Com que segurament el senyor Oliart em tornarà a parlar d'aquest tema quan faci les defenses de l'INCASOL i d'ADIGSA, doncs, aleshores, segurament que ampliarà aquesta informació». Doncs, sí, senyor Escudé, l'amplio. Compareixença del Conseller de Benestar Social a la Comissió de Política Social el 2 de novembre de 1988. Sobre habitatge públic: «Quan he dit que estàvem en un període de necessitat d'habitatge públic —que hi ha—, nosaltres també hem de tenir prioritats, i en aquest sentit la programació ha d'incidir més decisivament en els aspectes de demanda social d'habitatge». Sobre règim de lloguer: «En quart lloc, una atenció especial a promocions públiques en règim de lloguer, seguint les polítiques vigents avui dia a Europa per atendre aquells sectors que no poden accedir a la compra d'un habitatge». Sobre habitatge públic ja he demostrat amb números que anem cap avall, però molt. Sobre lloguer, vostè em va contestar no fa gaire, senyor Conseller, que el lloguer ja el feien els municipis, els ajuntaments, i també em va dir que ara no estava de moda fer gaire habitatge públic i que les altres comunitats autònomes tampoc en feien, quan jo li feia així amb el cap, em va dir unes paraules, no ho sé, més o menys textuals, diu: «Bé, doncs, suposo que no estarem tots equivocats». Bé, jo li puc dir una cosa: la comunitat andalusa sí que en fa, i la comunitat de Madrid també en fa, i ahir, precisament, en el diari, en un diari d'aquí —no vull fer propaganda de cap diari—, ja es deia que la comunitat de Madrid lliura 6.000 habitatges de protecció oficial, de promoció pública —és a dir, habitatge social— cada any: 6.000. I vostès, en les estadístiques d'aquest any, segurament que no arribaran ni a 1.200 habitatges. Per totes aquestes raons, que jo crec que són moltes i totes d'elles molt de pes —i per això no me n'he volgut estalviar quasi cap; n'he estalviat alguna més, això sí, no?, però de menys entitat—, doncs, jo penso que vostès sí que reconsideraran el seu pressupost d'habitatge i acceptaran aquestes dues esmenes. Així ho espero.

Senyor President, moltes gràcies; senyores i senyors diputats, els dono les gràcies per haver-me escoltat amb aquesta atenció, atès com és d'avançada l'hora.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. Esmena 315, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Per a la seva defensa té la paraula el senyor Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, senyores i senyors diputats, intervenir després del senyor Oliart té un gran avantatge, i és que, des del nostre punt de vista, ha fet una bona dissecció de la proposta vostra, però això no significa, des del nostre punt de vista, que tot s'hagi dit, perquè hi ha una pregunta que, en aquest Parlament, encara que sigui un quart de tres, ens hem de preguntar qui guanya i qui perd d'aquesta política que vosaltres proposeu i que aprovareu, perquè

jo no tinc aquesta confiança del senyor Oliart; l'aprovareu. Qui guanya i qui perd? Sabeu qui guanya?, *los chupasangres (ri-alles)*, els que estan construint i venent pisos per milers i milers i milers de peles, la vostra base social, els que estan fent possible, amb els diners que donen a Convergència —no sé si també a Unió— perquè facin aquestes campanyes electorals milionàries. Aquesta gent guanya, i això és una veritat inqüestionable. O no? O no? Perquè hi ha un altre tema, els que estem aquí, per sort, per sort... i no tots, jo no puc, però, per sort, podem comprar aquests pisos que s'estan construint per part de les immobiliàries. Nosaltres també tenim pisos, i tenim cases grans, però hi ha milers i milers de treballadors, d'homes i dones de Catalunya, que no ho poden fer, que estan vivint al metro de Barcelona... O no? O és que això no és veritat? No és veritat el que dic? O milers i milers de joves que han de viure amb les seves famílies perquè no treballen, i, si treballen, els diners no els arriben per comprar els pisos. I la gent que guanya d'aquesta política que vosaltres feu, són aquests *chupasangres*, i la gent que perd és la immensa majoria de la població, que no té els diners per accedir a un habitatge digne. I això està a la Constitució Espanyola, el tema de l'habitatge, i segurament tots nosaltres —de *boquilla*— hi estem d'acord, però no fem una política perquè sigui capaç que això es compleixi.

I aquest és el gran problema. Jo vull deixar una cosa clara: no estic parlant per a Convergència ni per a Unió, perquè sé que vosaltres esteu convençuts del que esteu fent. Jo estic parlant per a la resta, per a l'oposició, i estic parlant per als homes i les dones de Catalunya que estan vivint aquesta realitat que jo explico: qui guanya i qui perd, amb aquesta política; qui guanya i qui perd, amb aquesta política. Per a aquesta gent, estic parlant, perquè sé que solament recolzant-me en aquesta gent estaré en condicions de fer una altra política. No canviareu la vostra política, però si treballem aquí en el Parlament i fora del Parlament, començaré a estar en condicions de fer una política diferent, i per això em permetreu que no m'adrexi als diputats de la majoria, sinó als altres, a l'oposició, i, sobretot, a les forces d'esquerra, per dir una cosa clara: o deixem de fer una mica el que estem fent aquí en el Parlament totes les forces d'esquerra, o no tindrem condicions de modificar aquesta política. Hem de tenir la capacitat de trobar els mecanismes d'unitat en la diversitat per fer possible, no l'any que ve, en les properes eleccions, que Convergència Democràtica perdi les eleccions i que aquesta majoria —que governarà, si comencem a treballar seriosament—, a partir de les diferències, que les tenim, començarà a discutir-se aquí una altra política, i Convergència haurà de sortir aquí a intentar defensar aquesta gent que ara defensa, als que construeixen pisos a aquests preus. I mentre això no ho tinguem clar, la discussió que es fa en aquest Parlament serà una mica —i perdoneu, i poseu-hi totes les cometes que vulgueu— de «teatre», perquè no estarem en condicions de modificar aquesta política.

I, per últim, voldria explicar una cosa també, no per a Convergència i Unió, sinó per a les esquerres, per a la gent de fora del Parlament, que, segurament, tindrà moltes dificultats per assabentar-se del que discutim aquí, i és que a Catalunya, després de saber quin pressupost presenta Convergència i Unió —que és la política econòmica, eh?, aquí estem discutint de política—, després d'això, ha de començar a quedar clara una cosa, i és que és necessari una vaga general contra el govern de

Convergència i Unió (*remor de veus*), per fer possible que caigui, i aquí tindrem, aquí, amb aquesta idea, tots podem estar d'acord de veritat, perquè aquesta és una vaga no simplement contra el govern i contra una política econòmica; és contra la dreta catalana, la dreta catalana. (*Remor de veus.*)

I jo acabaria aquí perquè, mireu, els números expressen política, els números expressen política, i els seus números expressen una política que em permetreu que la defineixi com «más de derecha que Superman» (*rialles*), i això ho hem de modificar, però no ho modificarem aquí a partir de la discussió, i discussió i discussió, sinó de ser més forts del que som i, sobretot, fora del Parlament, perquè quan siguem més forts fora del Parlament, ho serem dintre del Parlament.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Sánchez. El Grup Mixt té l'esmena 316. Per a la seva defensa, té la paraula...

El Sr. LATORRE : Sí, gràcies, senyor President. Acumulària la defensa de les esmenes 316 i 342, que són les corresponents a ADIGSA.

Estic, senyor President, senyores diputades, senyors diputats, temptat a renunciar a fer aquesta esmena. (*Remor de veus.*) I justament perquè la dreta d'aquesta Cambra no vol que la defensi, la defensaré (*Rialles i remor de veus.*)

No volia defensar-la perquè..., doncs, miri, aquí, els de la dreta diuen que som d'esquerra i els de l'esquerra diuen que som de dreta i la mitjana, òbviament, és que som de centre. (*Remor de veus.*) Molt bé.

Miri, jo crec que aquesta Cambra faria... (*remor de veus*), que aquesta Cambra faria un mal servei al país si es prengués a broma tota la intervenció de l'Il·lustre Diputat senyor Celestino Sánchez. Jo crec que el senyor Celestino Sánchez ha aconseguit una cosa tremendament difícil en aquesta Cambra : que la gent, tota la Cambra, l'atengui i que l'atengui a dos quarts de tres de la matinada, perquè ha plantejat un problema d'una bona part de Catalunya, d'una bona part de Catalunya que té problemes d'habitatge i molts d'altres, de problemes.

Jo..., una sola cosa li haig de reprotxar al senyor Celestino Sánchez, i és que ell pensa que només l'esquerra té el patrimoni de la sensibilitat social. Ell diu que no, i jo li agraeixo que digui que no, perquè ell pensa —ho ha dit, ho ha dit públicament— que només s'adreçava a les forces d'esquerra d'aquesta Cambra. I jo que no crec en la geometria en la política, sinó en els fets de cada dia, sí que li haig de dir una cosa, que la dic avui i la diré, la tornaré a dir demà al matí, si em deixen : que aquí hi ha hagut un fet transcendental en aquest país —també ho he dit aquest matí—, que va ser la vaga del 14 de desembre, i va ser la vaga...

El Sr. PRESIDENT : Senyor Latorre, li prego que també parli de l'Institut Català del Sòl (*rialles i remor de veus*), que és l'objecte de l'esmena.

El Sr. LATORRE : Jo estaria d'acord, senyor President, jo estaria d'acord amb aquest prec —ja sap que jo sempre li faig cas, sempre—, si aquesta recomanació també l'hagués fet a l'Il·lustre Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula.

El Sr. PRESIDENT : No li prohibeixo parlar, dic que també en parli, eh?

El Sr. LATORRE : També en parlaré, també en parlaré. Miri, la vaga del 14 de desembre, que ja sé que en aquesta

Cambra a bona part dels diputats no els agrada, què hi farem?, a la gent tampoc li agrada fer vaga, tinguin vostès la seguretat que no, i una part molt important d'aquest poble ha fet una vaga; fa quinze dies, setze, ja. I ha fet una vaga contra la política econòmica pretesament d'un govern d'esquerres, que és una política de dreta, i per això un govern de dreta a Catalunya hi dóna suport. I això no ho diu aquest pobre diputat centrista, no, no, això ho ha dit la gent del carrer i aquest diputat centrista, vostès segurament no en faran cas, facin el que vulguin, facin el que vulguin, farien mal de no fer cas al poble, perquè podria ser també que el poble, algun dia potser no llunyà no els fes cas a vostès.

Nosaltres defensarem aquesta esmena —estic disposat a defensar-la, eh?— (*remor de veus*), i només faré els enunciat de la nostra defensa, perquè jo no vull entorpir les qüestions que l'Il·lustre Diputat senyor Celestino Sánchez ha posat en aquesta Cambra.

Nosaltres també rebutgem tota la política d'habitatge d'aquest Govern i no perquè hi hagi *chupasangres*..., miri, escolti, jo crec que si hi ha *chupasangres* és perquè hi ha sang per *chupar*. (*Rialles.*) És així, és així. (*Remor de veus.*) Senyor President, jo crec que avui no dormirem. (*Rialles i remor de veus.*)

A nosaltres el que ens preocupa de veritat, senyor President, senyores diputades, senyors diputats, són els altres, aquests que no tenen habitatge ni possibilitat de tenir habitatge. Aquests als quals aquesta política no els garanteix la possibilitat de tenir un habitatge; aquesta és la nostra preocupació. La resta, la resta, poden continuar xuclant sang, perquè entenem que una política d'habitatge ha de tenir un component eminentment social, que no veiem, que no el veiem en aquest pressupost. Que sí que és clar que una política d'habitatge ha de tenir un component important de reequilibri comarcal, però els pisos, senyors de la majoria, s'han de fer allà on fan falta. I rebuig perquè davant d'un *boom* del mercat immobiliari, a causa del diner negre, als Jocs Olímpics, a les perspectives d'entrada al Mercat Comú, doncs, dintre d'aquest *boom*, la política de l'Administració ha de ser de contrapès d'aquest *boom*, de contrapès d'aquest *boom*, i d'aquest contrapès nosaltres, pobres diputats centristes, no sabem veure cap solució al pressupost de l'INCASOL.

I parlarem mig minut d'ADIGSA, que jo no sé si és una empresa fantasma o no. Jo sé que és una empresa que està encarregada de fer la gestió del patrimoni públic d'habitatge transferit, i que s'ha trobat com a transferida : estava en el Departament de Política Territorial i ara està a Benestar Social.

Nosaltres ja hem dit que rebutgem la política general d'habitatge d'aquest Govern, i també perquè no veiem cap resposta. Vostès van agafar aquest patrimoni com una salvació : «Ja tenim patrimoni públic d'habitatge de la Generalitat.» I a vostès els han enredat, els han enganyat, i s'han deixat enganyar. Ara, vostès tenen a la mà una patata calenta i no saben què fer amb ella. Vostès diuen en el seu pressupost, en un full del seu pressupost, que hi ha 3.710 milions de pessetes destinats a edificis del patrimoni públic transferit de l'IPPV. En quins? Per què? No ho sabem ni vostès ho volen dir. És clar que si examinem una de les respostes que el nou Conseller de Benestar Social ha donat a aquest diputat que té una certa mania de preguntar, quan li vaig demanar quines reparacions pensa dur a terme ADIGSA al polígon Sant Josep Obrer de Reus, em va re-

spondre, per tota contestació, aquesta peça màgica literària, i amb això acabo : «Pel que fa als pressupostos compromesos, qualsevol operació cal contemplar-la dins del marc de la resolució global i normalització total dels problemes de l'esmentat polígon.» Jo no sé vostè, senyor Celestino Sánchez, de què es queixa; la solució la té l'Honorable Conseller de Benestar Social.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Latorre. Esmena 317, del Grup Socialista. Per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Medir.

El Sr. MEDIR : Moltes gràcies, senyor President. Si m'ho permet, agruparé aquesta i la següent que quedava pendent, la 319, al Cartogràfic.

Senyores diputades, senyors diputats, em costa una mica, a aquestes hores i després de les últimes intervencions, haver-los ara de tocar uns temes més a vol ras, més d'estar per casa, si vostès volen —no parlaré de vagues generals, de vampirisme ni d'aquests fenòmens que en aquest lloc semblen adients a aquestes hores de la nit—, sinó que em cenyiré a parlar dels ports i, tot seguit, gràcies a la benevolència del senyor President, de cartografia, més concretament de l'Institut Cartogràfic.

En presentar aquesta esmena a la Comissió de Ports, nosaltres, de fet, el que hem intentat, el que estem intentant és criticar conjuntament la política de ports que es fa des del Consell Executiu. Òbviament, el braç executor d'aquesta política és la Comissió de Ports, l'inspirador és la Direcció General, ens va semblar exagerat i reiteratiu presentar o mantenir les dues esmenes aquí al Plenari, i, per tant, l'hem centrat sobre el que ens sembla executiu, sobre el que ens sembla més important, que és sobre la Comissió.

Al nostre parer, cal renovar totalment la política de ports que s'ha estat fent des de les transferències fins avui des del Govern de Convergència i Unió. I en això els faré primer una breu referència històrica perquè compreguin la motivació d'aquesta esmena i la necessitat d'aquest canvi. Els ports que ha rebut en transferència l'Administració autonòmica catalana són el fruit d'una evolució històrica de la nostra costa, de quan al nostre país, d'orografia turmentada, era molt difícil circular per l'interior —més que ara, fins i tot, després de tot aquest seguit d'esmenes de carreteres, alguna cosa s'ha avançat—; el desplaçament per l'interior, amb l'escassetat de mitjans mecànics i amb, repeteixo, comunicacions molt problemàtiques i molt difícils, va donar lloc que en la costa apareguessin tota una munió de petits ports que, en l'aspecte comercial, es dedicaven al cabotatge i que, en l'aspecte de pesca, era una activitat de subsistència artesanal lligada pràcticament a les mateixes poblacions que tenien el port. En els últims decennis l'evolució ha estat important : el cabotatge ha desaparegut pràcticament, pràcticament ha desaparegut; la pesca s'ha regularitzat notablement, ha deixat de ser aquella feina artesanal per convertir-se en una autèntica indústria fins i tot per al nostre mar, i hi ha hagut un tercer fenomen explosiu, l'aparició del lleure en el mar, l'aparició del que es diu marina esportiva, esports nàutics —com vostès en vulguin dir—, l'esplai, el lleure, amb embarcacions turístiques en el mar.

I aquesta és la situació actual que tenim, però és una situació a la qual s'ha arribat per pura inèrcia, sense que cap administra-

ció —i era comprensible quan això depenia de l'Administració central— hi intervingués, fes política de ports. Centrem-nos en els quatre ports polivalents, en els més importants dels que té la Comissió de Ports de Catalunya. La situació és exactament aquesta : una consolidació, una ampliació del sector pesquer, una aparició explosiva del sector diguem-ne turístic i la desaparició del cabotatge i, per tant, una vida més aviat esllanguida de la part comercial d'aquests ports. Aquests quatre ports polivalents, que són els únics que encara mantenen una activitat comercial o industrial, com se'n vulgui dir, tan sols aconseguixen moure entre el 4 i el 5% del total del trànsit portuari —en aquest sentit de trànsit portuari— de Catalunya; és, per tant, poc, molt poc. Però si, a més, analitzem qualitativament què és el que mouen, ens trobarem, per exemple, que en el moll de Palamós el 60% és fusta, i si hi afegim altres materials de construcció, directament lligats a la construcció, arribem al 81%; en el de Sant Feliu, el 95% és un mineral, caolí; al de Vilanova, el 72 i escaig per cent és ciment, i tan sols el de Sant Carles de la Ràpita té un moviment equilibrat. Què vol dir això? Que a pesar de les lleis de la gravetat, aquests ports pengen d'un fil, que estan depenent només pràcticament d'un monoconreu en la seva activitat i que, per tant, són ports, des d'aquest punt de vista, molt fràgils. Però, a més d'això, al cap d'aquests anys de gestió, s'ha de subratllar la pràcticament absència d'iniciatives, tant per corregir aquesta tendència com en l'altre gran sector emergent dels grans ports catalans que és la marina, el turisme. Al sud de França, per exemple, han sabut —almenys durant uns mesos l'any— explotar i muntar unes línies de comunicació amb les Balears; aquí encara no n'hem sabut.

Quant a iniciatives, per exemple, per reconduir aquest fenomen explosiu de la marina d'esplai, tampoc n'hi ha hagut. Pensin que avui és relativament fàcil —és d'un nivell adquisitiu equivalent a un cotxe mitjà— poder tenir una petita embarcació de diversió, de lleure, i que el coll d'ampolla de tot aquest sector dinàmic —tenim el millor saló nàutic de la Península, aquí—, aquest sector, que seria molt més dinàmic, el coll d'ampolla és precisament la dificultat de l'amarratge, la dificultat del port, la dificultat del garatge —del garatge per a la barca, s'entén. Bé, davant d'això, tan sols dels catorze mil llocs —aproximadament, potser un xic més avui ja— d'amarratge per a embarcacions turístiques de Catalunya, quatre mil són directament o indirectament gestionats per la Comissió de Ports, i quatre-cents exclusivament gestionats des del sector públic, només quatre-cents : escassament el 10% d'aquests quatre mil sobre els catorze mil —hi ha unes instal·lacions d'estiu, provisionals, palanques que augmenten una mica aquesta oferta, però en definitiva això és poc. I aquesta és una altra gran manca de la política.

I l'arrel d'aquest problema quina és? Doncs miri, l'arrel d'aquest problema és que hi ha hagut una assumpció absolutament acrítica, resignada, de les transferències —ja ho he dit abans. Quan això depenia d'un govern central, era lògic, els ports eren relativament petits, relativament poc importants en el conjunt de tota una península, però ara això no té cap justificació; cal que es dissenyi la pròpia política de ports catalana, autonòmica.

Els traspassos van significar una pura divisió aritmètica, o mecànica —si vostès volen—, no funcional, sense un criteri

homogeni, funcional, del que ha de ser el front portuari de Catalunya, i s'han copiat..., jo vaig participar en la redacció de la Llei avui encara vigent de la creació de la Comissió de Ports, i ens adonàvem i érem conscients —el que passa és que en aquells moments políticament semblava oportú— que de vegades estàvem pràcticament traduint la normativa de l'antiga Comisión Periférica de Puertos.

Però en aquesta situació la nostra proposta de retirada és perquè es dissenyi una altra política que sintèticament els explicaré quina ha de ser. Primera qüestió: avançar decididament en la creació del front portuari català; això vol dir establir relacions, entendre'ns amb els dos grans ports de Catalunya, els ports autònoms, i veure si, efectivament, d'aquí podem derivar un major protagonisme, una major activitat en els ports polivalents propis als quals m'he referit abans. Segona: fer un salt qualitatiu en l'autonomia de cada un d'aquests ports i, per tant, en el conjunt de la Comissió de Ports; vol dir dotar-los d'una concepció més global sobre el seu *interland*, vol dir dotar-los d'unes capacitats gerencials que avui no tenen, retallar els aparells burocràtics que els encotillen, estar oberts a aquestes noves situacions, a aquestes noves iniciatives, com pot ser tota la qüestió de la nàutica. Tercera: a conseqüència d'això, fer plans d'inversions coherents, no com ara que estem practicant, que s'està practicant des del Govern la política d'esquitxada, i que és freqüent que veiem ara una grua aquí, ara el reforç d'un espigó allà, però que no respon a aquesta visió global, a aquesta necessitat d'una concepció empresarial del que ha de ser un port al servei del desenvolupament econòmic de la zona a què serveix. Tampoc és que aquest Consell Executiu es distingeixi, ara com ara, per un afany excessiu de repartir, d'implantar territorialment indústria, i d'equilibrar el territori, és cert; seria, doncs, estrany que a partir d'aquesta poca voluntat política de fer això es fes una política de ports adequada. De totes maneres, he volgut ressaltar-los que s'ha de fer, i s'han de gestionar bé els recursos, perquè aquí estem parlant d'una problemàtica en un sector en què precisament els diners no són problema, perquè n'hi ha, i fins i tot sembla que en sobren, que no s'arriben a invertir tots els ingressos, i se'n podrien obtenir més, perquè si vostès es miren el pressupost d'enguany veuran que hi ha una previsió d'uns 40 milions de pessetes d'ingrés, per exemple, per taxes d'amarratges turístics; si, això, ho divideixen pel nombre d'amarratges, els sortirà una quantitat oscil·lant entre 5 i 6.000 pessetes/any amarratge; ja em diran si algunes de les senyores diputades o els senyors diputats són propietaris d'algun vaixell turístic, si aquest és el preu que realment costa a l'usuari un amarratge durant un any —estem a distàncies abismals. Per tant, hi ha encara possibilitats de millor gestió econòmica.

És per això que nosaltres hauríem cregut oportú que s'hagués retirat —i persistim en aquesta demanda—, que s'hagués retirat aquesta part del Pressupost. Sabem que no es farà però, com a mínim, aquí està la nostra posició, i amb això vull contestar també el senyor Masó, que ens deia abans: «oh, és que no ens donen alternatives», doncs bé, aquí la tenen; m'ha semblat que els hem pogut oferir una alternativa de política de ports per Catalunya.

Molt breument ara passo a la segona, que és la de l'Institut Cartogràfic. Aquest, com l'altre, és el pressupost d'una entitat, d'un organisme autònom de caràcter comercial, industrial i fi-

nancer, que en els seus articles 3 i 4 delimita perfectament aquesta característica, especialment en el 4. L'article 4 ens parla que aquesta entitat pot establir convenis, pot establir consorcis o pot crear societats anònimes, i aquí està la nostra crítica fonamentalment: que no s'usa aquest article 4 —ja ho ha dit abans l'Il·lustre Diputat Esteve Tomàs—, la nostra crítica, la nostra esmena a l'Institut Cartogràfic no va ni a la mateixa creació d'aquest Institut ni al seu funcionament, des del punt de vista de la seva producció específica, res de tot això. Creiem que és bo, que funciona bé, i en aquest sentit ho hem d'aprovar.

Al que nosaltres volem fer esment és de la mala gestió que hi ha, de l'atípica gestió d'una empresa que podria ser com a mínim equilibrada, com a mínim equilibrada. I per això he volgut començar ressaltant que no s'utilitzen a fons les possibilitats que la mateixa Llei de la creació d'aquest Institut ens donaria, els donaria als senyors del Consell Executiu. Això es fa palès si es mira l'organigrama: hi ha tres serveis, està estructurat en tres serveis, i el que hauria de ser la projecció, el que hauria de ser la base del sosteniment econòmic d'aquest Institut, que és tota la relació amb altres empreses, la política comercial —per resumir-ho— està en mans d'un trist i sol negociat de distribució i vendes, que sembla que no té molt d'èxit, si després veiem les partides pressupostàries del que s'estima que es vendrà l'any vinent —i entro en la segona part de la nostra argumentació: el finançament.

És clar, al principi era raonable que aquest Institut es financés en gran part, en la major part, si vostès volen, de les aportacions de la mateixa Administració que la va crear —i això passava l'any 83, que la relació era de 40 a 60—, i això semblava que s'anava a corregir, però aquest any hem arribat —com ha dit abans ja el senyor Tomàs— a un extrem insuperable fins a avui, i és que tan sols el 20,6% del finançament és propi, és autòcton, i la resta ve de la Generalitat, de les inversions capítol 4 o capítol 7 de la Generalitat. Aquests percentatges són els més desnivellats, des d'aquest punt de vista, del període que hem tingut ocasió d'estudiar. Però és que d'aquest 20,6% —encara no s'ha dit tot— no tot és lliure entrada de diner per la productivitat, per l'activitat empresarial d'aquest Institut, sinó que aquí s'han de contemplar també els convenis, i quan vostès repassin —si els repassen o si els han repassat ja— la llista de convenis que ha establert aquest Institut, s'adonaran que la majoria són o bé amb altres organismes de l'Administració o, fins i tot, purament amb organismes interns de la mateixa Administració de la Generalitat, com pot ser el mateix Departament de Política Territorial o el d'Agricultura. I, en conseqüència, aquest autofinançament encara es limita més.

I un altre exemple de mala gestió és, per exemple, que aquest any es pressupostin 26 milions i poc més de pessetes de venda del producte que elabora aquest Institut, però, en canvi, quan vostès repassin —si repassen el llibret que han donat com a informació—, veuran que el deute que té amb els seus compradors, és a dir, que el que deuen als compradors són 150 milions. Si aquest any en pressupostem 26 i el deute que arrosseguem és de 150, és evident que hi ha una mala gestió empresarial, perquè, a sobre d'una modestíssima previsió de vendes, a sobre, és que no cobrem el que venem. Per tant, és una mala gestió empresarial. I aquesta és la raó fonamental, aquesta mala gestió empresarial que hi veiem, aquest anar endarrere,

aquest no progressar en el camí de l'autofinançament i que sigui realment una entitat viva des del punt de vista —ho repeteixo— comercial i no des del punt de vista de la seva funció tècnica, que la fa bé, és la raó per la qual hem presentat aquesta esmena, amb el desig, com no!, també, que ens la votin.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Medir. Per a un torn en contra té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Masó.

El Sr. MASÓ : Senyor President, des de l'escó mateix faré el torn en contra de les esmenes a l'Institut Català del Sòl i a l'Institut Cartogràfic, molt breument, perquè a tres quarts de tres de la matinada no són hores d'allargar-se. Respecte a les intervencions de l'Institut Català del Sòl, jo el que voldria dir és que personalment les he trobat, si no demagògiques, fàcils, com a mínim. Bé, jo els explicaré una anècdota, perquè en aquesta hora més val que no ens posem gaire seriosos; a vegades, a les cases passa una cosa, i és que arribes a casa i et diuen : «El que s'hauria de fer potser seria, mira, canviar la rentadora perquè perd aigua». I dius : «Sí, és veritat». I al cap d'uns quants dies diu : «Escolta'm, potser hauríem de pintar la cuina, perquè, fixa't, això, mira com està, tu, amb els fums i el gas i tot plegat». I dius : «Sí que és veritat, eh?» I al cap d'uns quants dies diu : «Home, potser hauríem de canviar el cotxe, perquè, escolta'm, un dia d'aquests ens deixarà a la carretera, eh?» «Sí, sí, sí, mira, és veritat, això, eh?» I al cap d'uns quants dies, diu : «Escolta una cosa, aquest estiu hauríem de fer un viatge millor que el de l'any passat, perquè, escolta, sempre ens quedem per aquí a casa...» «Sí que és veritat, però potser no hi arribem». I la veritat és que totes aquestes coses estan molt bé, però les famílies, de vegades —segons quines, moltes— no poden fer-les totes alhora, i algunes d'elles diuen : «Estaria molt bé, però aquest viatge potser no el podem fer mai». Bé, dir que s'han de fer totes les coses, que a tothom qui no pugui pagar un habitatge ja li farem nosaltres, entraria una mica en aquest terreny. I per això dic que, si no ha estat demagògic, que no voldria acusar els il·lustres senyors diputats, com a mínim, dir que ha estat una intervenció massa fàcil.

Aquí no entraré ni amb una sola paraula en el qual ja es va dir fa un mes i pocs dies en el debat que es va fer el dia 14 de novembre del mes passat, d'aquest any, del mes passat, quan parlàvem del Decret 1494 i sobre la promoció d'habitatges. Per tant, senyor Oliart, això no li ho contestaré; el remeto al *Butlletí* del Parlament i tot això em penso que, a quarts de tres de la matinada, ens ho podem estalviar. Li diré una cosa, però, els diré una cosa, als tres contradictors : l'INCASOL, l'Institut Català del Sòl ha fet una política molt important, i al nostre entendre, del nostre Grup, molt bona. Quan ningú s'ocupava que hi hagués promoció de sòl industrial, qui va començar a fer-ho va ser l'Institut Català del Sòl, que en aquell temps semblava que era una entelèquia, que semblava que era perdre el temps i ara, avui, tothom reconeix que el moment del relançament econòmic, l'acció, l'actuació de l'Institut Català del Sòl en promoció de sòl industrial ha estat molt important per al relançament econòmic de Catalunya i per al benestar de tots els seus ciutadans. Avui hi ha sòl per construir 7 milions de naus —moltes d'elles ja construïdes— i aquest és un pas decisiu, definitiu per al relançament econòmic d'aquest país.

De sòl urbanitzable, en aquest moment, després de l'actuació d'aquests últims anys, hi ha sòl urbanitzable per a 20.000 habitatges, sòl que no té càrregues de benefici comercial. Dies passats, en aquell debat arran de la moció de la qual parlàvem, del 14 de novembre passat, li comentava que són terrenys amb repercussió, per metre quadrat d'habitatge, de 6 a 12.000 pessetes per metre quadrat edificat en habitatges unifamiliars i de 9 a 14 per a les cases plurifamiliars. Bé, aquests són preus molt baixos, molt ajustats, i que són els únics mitjans, els únics mecanismes que es poden arbitrar perquè sigui compatible l'edificació d'habitatges econòmics davant d'un moment en què l'habitatge lliure també té compradors, que la gent, que els promotors tenen el mercat fàcil, i que, per tant, si no es posa a disposició d'aquell qui vulgui fer o qui pugui fer habitatge de promoció oficial en pugui fer.

S'han fet actuacions molt disperses, i no les llegiré, per l'hora i perquè no vull allargar-me gens, però podria fer-ho, perquè la tinc aquí, i no ho faré, com tampoc li faré la distribució territorial, que consta ja en els annexos, tampoc ho faré, perquè em sembla que tots vostès m'ho agrairan. El que sí que voldria és fer una petita referència al tema dels habitatges dels quals s'ha parlat, especialment el senyor Oliart. Bé, ell diu que les cases unifamiliars no li agraden —miri, escolti'm, això és una cosa molt discutible, vull dir que és un terreny que em sembla que no és propi d'aquest debat. (*Remor de veus.*) Els preus mínims de venda condicionen molt que no es facin habitatges de promoció oficial per particulars, que no sigui la mateixa Administració qui els promogui, perquè, mentre no es puguin vendre una mica superiors al preu mínim establert, que si al Govern no li interessa apujar-lo, per tal de no apujar l'IPC, aquest és un tema que condiciona, però que això no és competència de Catalunya ni del Govern de la Generalitat. I, pel que fa a la caiguda de construcció d'habitatges de protecció oficial, aquest és un fet que s'ha donat a tot arreu, i no només a Catalunya, sinó a tota la resta d'Espanya. Ja li comentava també l'altre dia, el 24 de novembre, que, respecte al Pla Quadrienal, que preveia una construcció d'habitatges de protecció oficial de 120.000 anuals, amb el Decret 1494, se'n preveuen 80.000; vol dir una caiguda d'una tercera part, d'un 33%. Però, miri, li donaré unes dades molt concretes. A Catalunya, aquest any 88, som la segona comunitat autònoma en promoció d'habitatges; la que més és Andalusia, la que va davant de tot. Fa un habitatge —la Comunitat Autònoma— de promoció oficial per cada 2.872 habitants; la segona comunitat autònoma és Catalunya, amb un habitatge per cada 3.921 habitants. En tercer lloc ve Madrid, en quart ve Galícia, en cinquè Castella-Lleó, i li diré comunitats autònomes, com Aragó, Balears, Canàries, Cantàbria, Castella-la Manxa, Navarra, València i la Rioja, que no n'han fet, ells, ni una : no n'han fet cap. Bé, dir que els altres no n'han fet cap, evidentment, no justificaria, no és cap excusa, però això només li ho dic per deixar clar que, si nosaltres estem en segon lloc, vol dir que alguna cosa es fa, però és que, de vegades, els recursos no arriben per fer-ho tot. Dies enrere, hi havia unes declaracions del Director General de l'Habitatge lamentant-se, també, de la poca col·laboració que hi havia per part de les administracions municipals, perquè, és clar, no tot el pes de facilitar sòl urbanitzable a baix preu, a preu de cost, ha de caure sobre l'Institut Català del Sòl; les mateixes administracions municipals tenen el seu patrimoni mu-

nicipal del sòl, com a conseqüència dels mecanismes de la Llei del Sòl, i els haurien de destinar també a aquestes finalitats, i no ho fan. I és lamentava que no ha pogut complir un compromís que tenia amb l'Ajuntament de Barcelona per invertir uns diners per a habitatges perquè el mateix Ajuntament no li ha facilitat aquest sòl per poder-ho fer. Bé, aquestes són dades objectives, que, de fet, més que per justificar el pressupost, serien per contrarrestar les raons negatives que vostè donava.

Finalment, només li vull fer una referència sobre això del barraquisme, que vostè diu que aquí no s'ha fet mai res, i li llegiré, simplement, un *Diari de Sessions* de fa algunes dates, que diu, que això li ho deia a vostè mateix, sobre el barraquisme del barri de la Perona: «Miri, es van donar 100 milions de pessetes en concepte» —100 milions, eh?— «de subvenció a l'Ajuntament de Barcelona i no ha donat comptes del resultat d'aquesta subvenció. Llavors, això és una dificultat, un obstacle per avaluar si la mesura adoptada ha tingut efectes positius o no. I la informació disponible, la informació que té el Departament en aquests moments indica que la població afectada pel barraquisme al barri de la Perona es trasllada a altres àrees de barraquisme, amb la qual cosa no es resol el problema, sinó que simplement es canvia de lloc. En aquest context no es poden donar més subvencions a l'Ajuntament de Barcelona mentre no presenti un pla d'eradicació, se sàpiga, aquests 100 milions de pessetes, on van a parar, se sàpiga si serveixen per eradicar el barraquisme o no. I, després d'aquesta subvenció, n'hi ha hagut d'altres, a Catalunya.» (*Remor de veus.*)

Pel que fa, canviant de secció (*remor de veus*), a l'Institut Cartogràfic de Catalunya... (*Remor de veus.*) Li agraeixo la seva observació que l'Institut Cartogràfic funciona bé. Bé, jo també ho crec així, i em sembla que hi ha molta, molta gent que ho creu. De fet, l'Institut Cartogràfic col·labora i estableix convenis amb gran quantitat d'entitats de molt prestigi; entre altres, l'Institut Geogràfic Nacional, entre altres el Centre de Gestió Cadastral, el Consorci de Cooperació Tributària del Ministeri d'Economia, l'Ajuntament de Barcelona... Hi ha una llista llarguíssima que, per la mateixa raó de l'hora, jo ara no la vull llegir, però no hi ha mala gestió. Miri, el que passa és que, si vostès governen un dia Catalunya —que espero que ho faran, en tot cas, quan jo ja no hi seré, passaran molts anys, perquè penso viure'n molts i espero viure'ls sense que vostès governin—, doncs, llavors s'adonaran que, per fer coses, és a dir, per governar fa falta cartografia, i fa falta bona cartografia. I, mirin, per estudiar el traçat del TGV fa falta bona cartografia; per estudiar el traçat de la portada d'aigües a Tarragona fa falta bona cartografia; per estudiar el planejament i perquè es tiri endavant el planejament fa falta cartografia; per fer l'1:5.000 a Catalunya amb projecció ortofotogràfica fa falta l'Institut Cartogràfic (*remor de veus*), i per fer una feina que, de fet, el país, l'Estat espanyol, per fer el 50.000 s'ha tardat quasi cent anys. (*Remor de veus.*) L'Institut Cartogràfic està fent una gran gestió, està utilitzant tècniques punta molt avançades, està incorporant el disseny assistit en els projectes i en la presa de decisions, i, per tant, l'Institut és un bon instrument de govern que requereix aquesta bona inversió. Per tant, senyor Diputat, nosaltres votarem en contra de la seva esmena de retorn.

Gràcies.

(*Ll. Sr. Oliart s'aixeca per parlar.*)

El Sr. OLIART : Senyor President?

El Sr. PRESIDENT : Sí, digui.

El Sr. OLIART : Senyor President, el senyor Masó ha posat en boca d'aquest Diputat paraules que no ha pronunciat. Per a un torn de rectificació, si us plau.

El Sr. PRESIDENT : Ben breu.

El Sr. OLIART : Bé, jo no he dit mai que les cases unifamiliars que fabrica o construeix l'Institut Català del Sòl no m'agradin; precisament, aquí, algunes vegades he manifestat que m'agradaria adquirir-ne una, si podia. (*Rialles i remor de veus.*) El que sí que he dit és que no és la política adequada, que no és la política adequada...

El Sr. PRESIDENT : Ja està, ja està. (*Remor de veus. Pausa.*)

Passem a votació les esmenes, des de la 303...

(*La l. Sra. Bosch s'aixeca per parlar.*)

La Sra. BOSCH : Falta la posició en contra de la Comissió de Ports. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : D'acord.

La Sra. BOSCH : Penso ser, realment, senyor President, senyores i senyors diputats, molt breu, però textualment breu, així que quasi llegiré només els enunciats del que podia tenir preparat del meu petit discurs, i així farem més via.

Primerament, ja tothom sap que l'organisme de la Comissió de Ports és la que gestiona i elabora, és la que gestiona els serveis portuaris i la que elabora el pressupost. Llavors, aquest pressupost, en l'avantprojecte de pressupost l'aprova el ple, el qual està format, com tots sabeu, per la Confraria de Pescadors, les Cambres de Comerç, la Comandància Militar de Marina, la Federació de Vela, representants de la Generalitat i els ajuntaments. Per tant, les decisions que puguin partir d'aquest ple, se suposa que es pren una política a nivell global de tot el litoral de Catalunya, perquè no sols hi ha diferents interessos, sinó que també està format per diferents signes polítics, com podria ser, per exemple, el cas dels ajuntaments, en el qual ens trobem l'Alcalde representant de l'ajuntament de Palamós, i com podria ser l'Alcalde representant de Vilanova i la Geltrú, que són de dues tendències polítiques diferents, que se suposa que han portat totes les seves objeccions i suggeriments per tal que el pressupost que presentin reuneixi les condicions i les necessitats que ells consideren oportunes. I en aquest ple, que va celebrar-se el 27 de juliol de 1988, va ser aprovat per unanimitat. Els recursos financers ja saben que vénen del rendiment de les tarifes pels serveis específics, impost dels cànon, les transferències de la Generalitat, taxes per direcció i els ingressos financers; la destinació d'aquests pressupostos són els que cobreixen les despeses del funcionament i el manteniment dels ports. Aquest any s'ha d'entendre que, del 34% del pressupost, el 19% ha anat per a despeses personals i el 15% per a despeses de manteniment i conservació, i tota la resta, el 64%, són recursos destinats a inversions.

Per tant, considerem que no es pot acceptar l'esmena, el seu retorn, perquè fins i tot es podria incórrer en un contrasentit, atès que les parts afectades implicades en la gestió i en els interessos de la Comissió de Ports ho han d'aprovar per unanimitat, i seria un contrasentit que nosaltres no donéssim sortida a aquesta seva decisió. No solament per això, sinó també perquè estem d'acord amb aquesta decisió, volem que prosperi el Projecte de Pressupostos per al 1989 i, per tant, votarem en contra de l'esmena de retorn de la Comissió de Ports.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Bosch. Per fer el torn

en contra a l'esmena d'ADIGSA, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Coll.

El Sr. COLL I MAJÓ : Sí, faré el torn de rèplica de les esmenes de retorn que han presentat el Grup Socialista i el Grup Mixt a ADIGSA, i em cenyiré —per raó de l'hora que és— als quatre punts que entenc que s'han tractat des de la tribuna.

En primer lloc, el fet de com es va entrar a ADIGSA i si s'hi va entrar per electoralisme. Quan es va entrar o es va acceptar el traspàs que va donar lloc a ADIGSA, lògicament no s'hi va entrar per electoralisme, senyor Oliart, sinó per responsabilitat del Govern. Sabiem que era un tema molt difícil, sabiem que era un tema molt costós i realment l'acceptació de les associacions de veïns dels blocs traspassats han demostrat que la gestió que s'està fent no és una gestió gens incorrecta. Una dada que pot servir per a això és que, havent tingut, com hi van haver, quantitat de problemes i manifestacions en les èpoques prèvies al traspàs, des que es va fer el traspàs l'any 85, no hi ha hagut ni una sola manifestació contra la gestió d'ADIGSA. N'hi ha hagut alguna, sí, algunes ocupacions, alguns problemes, però han estat deguts a protestes per afers de seguretat ciutadana, no de la gestió d'ADIGSA.

Una segona qüestió que s'ha tractat és la referent a en què es gasten aquests 3.800 milions d'inversió. Doncs, miri, es gasten en les coses següents : en primer lloc, en reparació dels habitatges i dels blocs, que estan bastant malmesos i que necessiten realment un esforç de rehabilitació. En segon lloc, en adequació d'aquests habitatges a normatives d'incendis i d'ascensors. En tercer lloc, a accions de manteniment agut. Aquests edificis s'espatllen, es fan malbé, en determinats moments hi ha problemes i una de les novetats que ha introduït ADIGSA és precisament un servei de manteniment d'aquests edificis en el moment que hi ha problemes, manteniment que s'està fent —entenem— a plena satisfacció. En quart lloc, un altre servei que ha engegat ADIGSA és el que en el moment que una família deixa un d'aquests habitatges i s'ha de traspasar en segona o en tercera o en quarta adjudicació, cal arreglar-lo, cal posar-lo en condicions perquè la família que hi entri, hi entri, com qui diu, com si entrés en una casa nova. Doncs, bé, part d'aquests diners es destinen a la posada a punt d'aquests habitatges de segona, tercera, quarta adjudicació.

I, finalment, l'últim punt quant a inversions fa referència al fet que vostè ja ha citat, d'urbanització, de condicionament d'aquests barris, d'aquestes zones on hi ha aquests blocs, perquè puguin ser traspassats als ajuntaments. Ajuntaments en alguns casos que cal dir que estan posant bastants pegues, bastants problemes que es faci efectiu aquest traspàs, i, per tant, la col·laboració no és sempre la que s'hauria d'esperar.

El tercer punt al qual s'ha fet referència és el tema de la regularització, i citaré com està, més o menys, el tema de la regularització i en quines línies s'està actuant. En primer lloc, s'ha acabat ja el registre de terrenys; això està conclòs, és una feina acabada. En segon lloc, s'està treballant quant a l'escripturació dels habitatges. Un altre tema en el qual s'està treballant és el de la recuperació de pisos no usats, de pisos que en aquests moments no hi ha ningú; s'han detectat ja exactament quins són. Pensi que el problema és considerable, vostè ho sap, estem parlant de gairebé 400.000 persones i 80.000 habitatges i, per tant, no és fàcil tenir un cens al dia, eh?, per tant, recuperació de pisos no usats.

Un altre, està a punt d'acabar el problema de la facturació endarrerida o fins i tot de no-facturació. En aquests moments, l'increment de facturació és constant i es calcula que dintre d'aquest any 89 s'acabarà completament aquest problema.

I, finalment, un altre punt d'aquest tipus és arreglar el tema dels ocupants que no són titulars. Pensi que en sis mesos es poden produir a vegades tres, quatre i cinc canvis fins i tot de residents en aquests pisos, que hem vist que s'efectuen sense cap mena de protecció legal. Per tant, s'ha de resoldre aquest tema d'ocupants que no són titulars.

Dues línies més que hi ha són : una, la del manteniment de la regularització quant a traspassos il·legals que es produïssin d'ara endavant, eh?, i una altra, l'increment del control de l'ús, que es fa molt difícil en aquestes agrupacions tan importants de persones.

I, finalment, l'últim punt quant a la regularització és un intent d'animar les amortitzacions anticipades. Moltes vegades, aquests pisos es lloguen a vint, a trenta, a quaranta anys, comptant que al final d'aquests anys el pis serà propietat dels llogaters. Doncs, bé, es tracta d'avançar les amortitzacions per afavorir, precisament, l'arrelament d'aquestes persones en el barri, la qual cosa ja es veu que millora quant a la qualitat de vida d'aquestes persones i del mateix entorn.

Finalment, l'últim punt que vostè ha tractat és com és que això havia anat a parar a Benestar Social. Doncs, miri, ADIGSA és una gestora de finques pròpiament, on viuen entre 350 i 400.000 persones, la major part d'elles en una situació de clara penúria econòmica i de clara marginalitat social. ADIGSA no es planteja ser una simple gestora de finques que resolgui un problema tècnic; es planteja també entrar en el problema humà, en el problema d'aquestes col·lectivitats, i aquest és el motiu pel qual ADIGSA ha passat d'un Departament estrictament tècnic, que seria el cas de Política Territorial i Obres Públiques, a un Departament que té cura del tema del benestar, que és precisament doncs aquest de Benestar Social.

Res més. Amb tot això entenc que hem defensat el text original d'aquesta empresa quant al seu pressupost, i espero, per tant, que entendran que nosaltres votem en contra de les seves esmenes.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Coll. Podem passar a votar totes les esmenes a la totalitat dels pressupostos del Departament de Política Territorial i Obres Públiques. (*Ll. Sr. Carod-Rovira s'aixeca per parlar.*)

El Sr. CAROD-ROVIRA : Senyor President, nosaltres demanariem votació separada per a les esmenes 342 i 343.

El Sr. PRESIDENT : Quins números ha dit? (*Remor de veus.*)

El Sr. CAROD-ROVIRA : Les relatives a ADIGSA, concretament.

El Sr. PRESIDENT : És que no les votarem, no les votarem.

El Sr. CAROD-ROVIRA : Doncs vegi en les meves paraules un avenç del que farem demà, eh?

El Sr. PRESIDENT : S'han debatut, però no les votarem.

El Sr. CAROD-ROVIRA : Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Es voten totes conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 32 vots a favor,

63 en contra i 6 abstencions.

Fins d'aquí a set hores, o sigui, a les deu del dia 30.

Se suspèn la sessió.

(Són les tres de la matinada i vuit minuts.)

Nota de rectificació

El Portaveu Segon del Grup Socialista demana que a la pàg. 778, segona columna, tercer paràgraf, consti la rectificació següent en la intervenció del Diputat I. Sr. Font :

On va dir : «...7,2 privades.»

Volia dir : «... 7,2 totals.»

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequès
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i relligadura en
símil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'ace-
tat transparent

231
fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya**, per Jaume
Sobrequès i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament
polític
Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens

La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament
*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament
La naturalesa i la funció del Parlament
El sistema d'autogovern de Catalunya
Característiques del Parlament
La funció i les competències legislatives
del Parlament
Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integradora i solidària
El funcionament del Parlament
L'elecció del Parlament
Els diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de
govern
La publicitat i el coneixement del
Parlament
Els serveis del Parlament

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer núm.

telèfon població

dístricte postal

desitja subscriure's al { ☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ { BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al dia 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir/xec al portador)

....., de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona